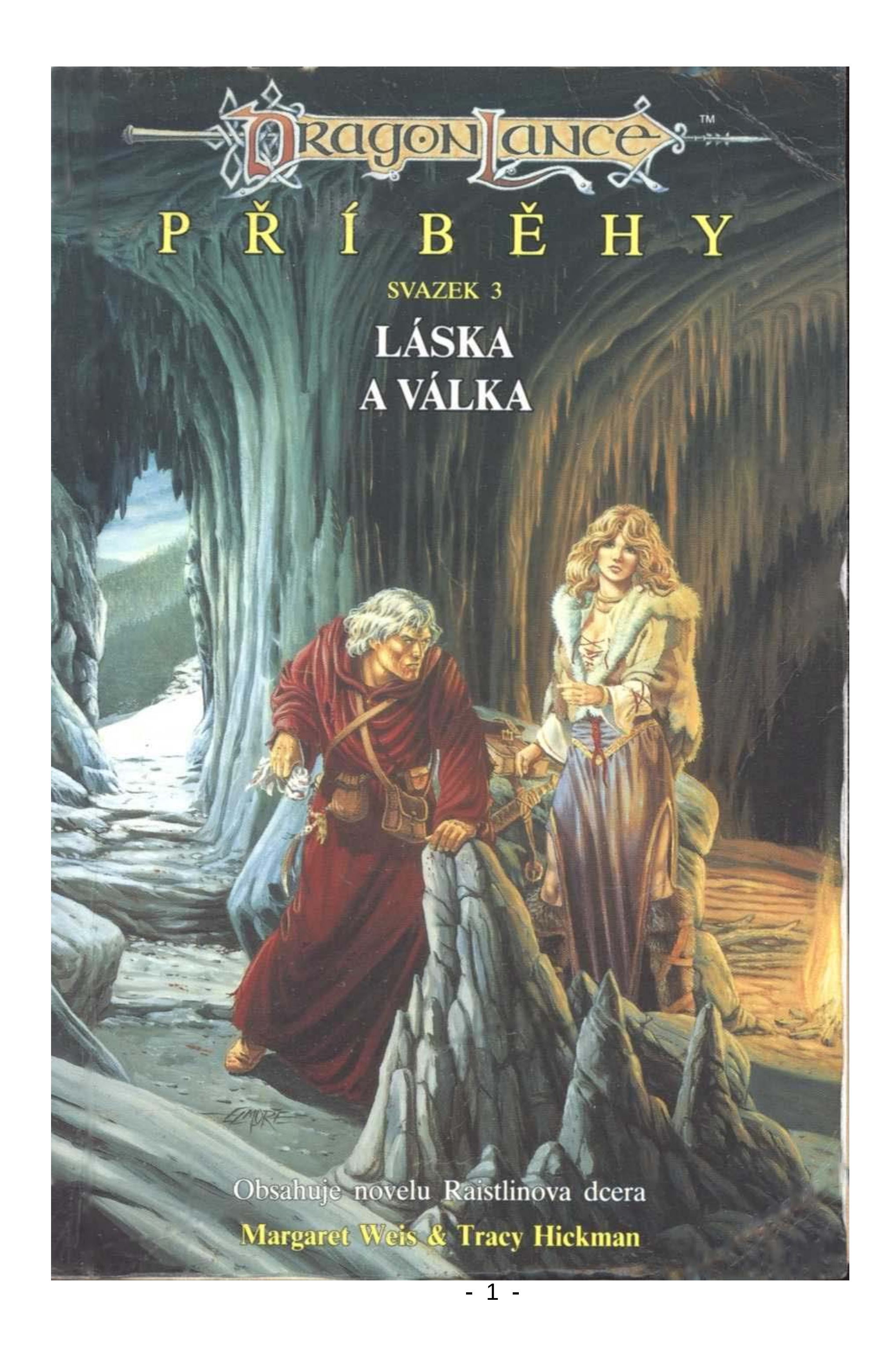

DragonLance
TM
PŘÍBĚHY
SVAZEK 3
LÁSKA
A VÁLKA
ELMORE
Obsahuje novelu Raistlinova dcera
Margaret Weis & Tracy Hickman

P Ř Í B Ě H Y

SVAZEK 3

LÁSKA A VÁLKA

editoři
Margaret Weis & Tracy Hickman

obsahuje novelu
Raistlinova dcera
Margaret Weis & Dezra Despain

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1997

DRAGONLANCE TALES

Volume Three

LOVE AND WAR

Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by STEVE FABIAN
Czech translation by OLDŘICH ŠEVČÍK

ISBN 80-7174-375-5

Předmluva

JE VHODNÉ, ŽE MNOHO LET TVOŘIVÉ PRÁCE na sáze DRAGONLANCE™ by mělo prozatím vrcholit touto sbírkou krátkých příběhů, zatím nejvíce rozradostňujících a nejmocnějších. Někteří ze spisovatelů reprezentovaných v tomto svazku jsou veteráni Příběhů 1 a 2, a určití z nich budou pokračovat v psaní o světě Krynnu ve vzrušující řadě novel DRAGONLANCE v bezprostřední budoucnosti.

„Příběh dobrého rytíře" od Harolda Baksta vhodně zahajuje tento svazek, který má jako svůj námět lásku a válku. Příběh, vyprávěný Solamnijským rytířem, obsahuje jak lásku, tak válku — válku vášní sobeckého otcovského srdce.

Láska je vykreslena z něžnějšího pohledu v „Malířově vidění" od Barbary Siegelové a Scotta Siegela, ale co taky můžete očekávat, když jde o samotného draka?

Příběh lásky jakožto oběti je vyprávěn, společně s příběhem nemrtvého, který straší Temný les, v další z revidovaných interpretací části *Draků podzimního soumraku* od Nicka O'Donohoea.

„Hra na schovávanou" od Nancy Berberickové je příběhem lásky, kterou pro sebe navzájem mají přátelé. Tasslehoff zde riskuje svůj život, aby zachránil život uneseného dítěte.

„Podle Instrukce" vypráví příběh odvahy Solamnijského rytíře, bojujícího proti přesile. Povídka, kterou napsal Richard A. Knaak, je příběhem odvahy mladého rytíře a jeho oddaností ke svému Řádu, příběhem, který ulpí ve čtenářově mysli.

Dobrodružství velmi mladého Sturma jsou zachycena ve „Vyhnancích" od Paula Thompsona a Tonye Carterové. Chlapec se učí svoji první lekci odvahy, když čelí zlému klerikovi Královny Temnot.

Světlý okamžik se objevuje v „Srdci Zlatoluny" od Laury Hickmanové a Kate Novákové. Příběh romantické lásky a dobrodružství vypráví o prvním setkání Řekyvana a Zlatoluny a o tom, jak se princezna Que-šu dozvěděla o existenci opravdových bohů.

„Raistlinova dcera" pokračuje v romantické náladě. Byla napsána Margaret Weisovou a Dezrou Despainovou. Vypráví zvláštní legendu, v současnosti kolující po Krynnu. Skončí, prozatím, ságu DRAGONLANCE™ otazníkem - čím taky jiným.

„Stříbro a ocel" je legenda Humovy konečné bitvy s Královnou Temnot. Takových legend o Humově udatnosti je mnoho, ale tato, napsaná Kevinem Randlem, je neumdlévající, dojemný příběh války, který se hned tak nezapomíná.

Je příhodné, že kniha končí příběhem nazvaným „Z tužeb po válce a po konci války". Tato štiplavá připomínka od Michaela Williamse nám všem připomene, že válka, i když je to smutné, ale zdá se být nezbytnou — je ničitelkou jak lásky, tak života.

Margaret Weis
Tracy Hickman

OBSAH

Příběh dobrého rytíře

HAROLD BAKST

STALO SE TAK V PŘEVRATNÉ DOBĚ PO Pohromě, kdy zděšení obyvatelé Xak Sarotu prchali ze svého milovaného, avšak zničeného města, že se mezi nimi objevil jistý Aril Suchopár, půlelf, který si na rozdíl od jiných, co si nepřáli nic než utéci, vykračoval krajinou a nosil na svých ohnutých bedrech obrovskou knihu.

Dokonce i bez svého břemene, jež si přes rameno připevňoval pomocí koženého pásu, byl Aril Suchopár, pokud to tak o polovičních elfech můžeme říci, podivín. Ačkoli byl přiměřeně vysoký a mrštný a měl světlé vlasy, bledou pleť a modré oči jak se patří, vypadalo to, že se vůbec o svůj vzhled nezajímá, naopak byl velmi zanedbaný. Boty nosil často rozepnuty, košile mu čouhala z kalhot a jeho vlasy byly obvykle zacuchány. Často chodil celé dny neoholen, takže mu světlé vousy zakrývaly tvář. K tomu všemu nosil silné brýle s kovovými obroučkami.

To vše však bylo velmi snadno pochopitelné: Aril Suchopár byl totiž, podle své vlastní definice, učencem. Přesněji však byl jedním z mnoha potulných národopisců, kteří se ihned po Pohromě na Krynnu objevili.

„Kvůli oné pohromě hrozí zánik naší bohaté minulosti," často vysvětloval svým jemným, ale nadšeným hlasem, komukoli, kdo mu věnoval alespoň chvíli času. „A kdyby snad měl na Krynnu někdy znovu zavládnout mír, budeme chtít vědět o našich tradicích z doby, než všechno bylo úplně zničeno."

„Nyní však na to není čas!" mu mnohdy odsekl prchající pocestný, někdy se svými pěti švestkami naloženými na voze či na dvoukoláku, jindy dokonce jen na zádech, následován často svou rodinou.

„Právě toto je ten pravý čas," řekl bez zaváhání Aril Suchopár, „než se na vše zapomene rychlým během událostí."

„Potom tedy hodně zdaru!" byla častá odpověď, zatímco poutníci odtud pospíchali, aby našli snad bezpečnější místo na Krynnu.

Aril Suchopár se ničím nedal odradit, prošel zemi křížem krážem, šel přes stinná údolí, prosluněná pole a ponuré lesy. Občas se zastavil v hostinci, který se tu a tam zachoval, prošel uprchlickými tábory, a dokonce táhl společně s armádami a ustavičně se dotazoval, kohokoli potkal, aby mu pověděli příběh, jenž by si mohl zapsat do oné velké knihy.

Po čase začalo být Arilovi jasné, že největší úspěch bude mít se staršími lidmi — v podstatě čím starší, tím lepší. Bylo totiž nejpravděpodobnější, že tito muži šedin si nejen budou pamatovat pár příběhů, ale že budou také nejsdílnější. Snad to bylo tím, že rádi uvítali příležitost k tomu, aby se na chvíli zastavili a zavzpomínali. Možná to ale bylo tím, že Krynnu již ze své budoucnosti moc dát nemohli, zůstávala jim pouze jejich minulost.

V každém případě se Arilu Suchopárovi brzy začalo dařit hledat výhradně takové lidi, a tak se zvolna jeho kniha zaplňovala příběhy z doby před Pohromou, kdy byl, jak Aril tvrdil, zlatý věk Krynnu.

Každému příběhu dal příznačný název a potom zdroji, od něhož příběh pocházel,

poděkoval tím, že připsal: „...vyprávěno Henrikem Peklodolem, trpasličím pekařem" nebo „...vyprávěno Frickem Skácelem, lidským dřevorubcem" nebo též „...vyprávěno Verialem Hvězdníkem, elfským pastevcem" a tak dále.

Lidé se Arila často ptali, který že příběh je jeho nejoblíbenější, ale on s objektivitou učenci vlastní říkával: „Ty příběhy mám rád všechny."

Avšak kdybyste mu uměli číst myšlenky, věděli byste, že jeden příběh mu byl nejmilejší, byl to ten „...vyprávěný Barrynem Vojvodou, Solamnijským rytířem."

Bylo to jednoho obzvláště nádherného jarního dne, kdy vskutku celá příroda se zdála tak šťastná a nezatížená politickými otřesy mnoho mil odtud — kdy Aril, zatímco opět procházel travnatými a rozkvetlými údolími, zpozoroval rytíře, klečícího na úpatí. A štěstí tomu tak chtělo, že onen rytíř byl stařec.

„Výborně," zamumlal Aril pro sebe, zatímco kráčel k tomu vznešenému muži. Pak se zastavil několik kroků od něj.

Zprvu se zdálo, že tento starý rytíř nezpozoroval nikoho nablízku. Jenom dál klečel s hlavou skloněnou, snad v úvahách či pokorné modlitbě k nedávno sesazeným krynnským božstvům. Za ním byl nízký skalní převis, téměř jako jeskyně, která mu zřejmě sloužila jako skromný, dočasný přístřešek — Řád Solamnijských rytířů byl totiž zrušen za Pohromy a upadl v nemilost, hrstka jeho členů byla rozprášena do čtyř světových stran.

Arilu Suchopároví se zdálo, že takovéto události si na muži musely vyžádat vpravdě zlou daň, snad právě proto vypadal ještě starší, než skutečně byl. Jeho obličej byl ztrhaný, vlasy, přestože husté, byly zcela bílé; a jeho ruce, které měl před sebou sepjaty, byly sukovité, až skoro revmatické.

Aril však přesto viděl mnohem více na tomto muži, jenž se mohl pyšnit vznešeností svého řádu. Byl oděn v plné zbroji, mohutný meč mu visel u pasu, jeho štít i přilba bez hledí byly položeny na plochém kameni vedle něj. Ačkoli klečel, zdálo se, že byl docela vysoký — tedy dlouhých končetin. Co však Arila nejvíce zaujalo, byl vskutku bohatý knír. Tento dlouhý bílý knír mu volně splýval, takže když klečel, jeho ostře za-kroucené konce se téměř dotýkaly země.

Na takový knír musí být velmi pyšný, říkal si Aril, zatímco trpělivě vyčkával, až rytíř dokončí to, čím byl právě zaneprázdněn.

Celou tu dobu se náš potulný národopisec domníval, že si ho rytíř nepovšiml, tudíž byl zaskočen, když rytíř téměř bez pootočení hlavy či hnutí svalu promluvil hlubokým, avšak znaveným hlasem: „Čeho si žádáš?"

„Ach! Omluvte mě," řekl Aril Suchopár a vykročil vpřed, předkloněn tak, jako kdyby se klaněl, to však pouze nesl svou těžkou knihu. „Ani v nejmenším jsem vás nemínil vyrušit. Nebudete-li již pokračovat, chtěl bych s vámi o něčem pohovořit."

„Právě rozjímám."

„Ach, ovšem. Možná byste se k tomu ale mohl vrátit později," navrhl Aril. „To vás dlouho nezdrží."

Starý muž si zhluboka povzdechl. „Vlastně mě ani moc nevyrušujete," a držení jeho těla, doposud přímé, se rázem uvolnilo. „Už se nedokážu soustředit tak jako dříve."

„Znamená to tedy, že můžeme hovořit?" Rytíř se začal zvedat, ačkoli ho to stálo

jisté úsilí.

„Už jsem na tom tak, že nedokážu rozeznat, zda to tak vrže mé brnění či mé kosti."

„Myslím, že to tentokráte bylo vaše brnění," řekl s úsměvem Aril.

Nyní, když stál, se ukázalo, že rytíř je opravdu vysoký muž, stejně vysoký jako Aril, jenž sám, když zrovna nenesl svou obrovskou knihu, byl vytáhlý chlapík. A když stanul proti rytíři, Arilovi naskočila husí kůže, protože na prsou jeho zašlého brnění uviděl slabě vyrytou růži, slavný symbol jeho řádu.

„Abych pravdu řekl, není mi moc do řeči," řekl zatrpkle rytíř, prošel kolem půlelfa a posadil se na mohutný kámen. Zády se opřel o jiný kámen a znaveně hleděl na modrou oblohu a bílé mraky splývající s úbočími údolí. „Jsem pouze mužem činu."

„To zcela chápu," řekl Aril a pokračoval, „mně se však zdá, že jste nyní — ehm — že zrovna nemáte nic k činění. Víte, já jsem národopisec — "

„Aril Suchopár."

„Máte pravdu. Už jste o mně slyšel? To jste mi ovšem polichotil."

Rytíř po očku pohlédl na onoho vysokého blondýna s obrovskou knihou na bedrech. „To jste tedy pěkně podivný národopisec."

„Každý je nějaký," znovu s úsměvem řekl Aril Suchopár. „V každém případě víte, proč zde jsem."

„Nechce se mi mluvit."

„Tak se aspoň přinuťte. Takový rytíř jako vy jistě zná spoustu nádherných příběhů o udatných činech. Tohle pro vás může být jedna z mála příležitostí, kdy můžete zanechat zprávu přímo o vašem řádu, dříve než svět vše zapomene."

Zprvu se zdálo, že se to rytíře nijak netklo, ale potom, aniž by chtěl, zamyšleně popotáhl za konečky svého dlouhého kníru. „Možná," řekl pomalu, „kdybych snad o tom zapřemýšlel -"

„Jistě, zapřemýšlejte o tom!" řekl Aril, zatímco pospíchal k jinému menšímu kameni, kde si natáhl svá kostnatá kolena. Před sebe položil knihu a rozevřenou si ji opřel o nohy. Potom z váčku vyňal brk i kalamář, který si položil na zem.

„Vy ale dokážete člověka přinutit," řekl rytíř, přičemž panovačně pozdvihl obočí.

„V dnešní době už musí být národopisec takový," opáčil Aril. „Tak tedy, prvně ze všeho: Jak se jmenujete?"

„Vojvoda," řekl rytíř s rostoucím zájmem, dokonce se i napřímil. „Barryn Vojvoda."

„V pořádku. Tak co to tedy bude? Vsadím se, že nějaký příběh z výpravných bitev, o hroutících se hradech, o hrdinských výpravách — "

„Ne," řekl rytíř zamyšleně, znovu si tahaje svůj knír, „ne, to si nemyslím."

„Aha? Snad tedy příběh o skolení minotaura či souboj s dravým kanibalským obrem —"

„Ne, ne, to také není ono, ačkoli jsem podnikl obojí."

„O tom tedy nutně musíte povyprávět! Lidé jednoho dne budou chtít číst o takových rytířských dobrodružstvích —"

„Prosím vás!" osopil se Barryn Voj voda a v jeho mléčných očích se blýskl

vztek. „Nemám již s vámi déle strpení, nebudete-li chtít poslouchat příběh, který já chci vyprávět!"

„Jistě, jistě," řekl Aril, omluvně přivíraje oči. „Odpusťte mi. Tohle je ostatně právě to, co po vás žádám."

„Pro Solamnijského rytíře — alespoň pro tohoto starého Solamnijského rytíře — je něco stejně důležitého — vlastně mnohem důležitějšího než statečnost, povinnost a čest."

„Něco mnohem důležitějšího? To snad ne, co je to tedy?"

„Láska."

„Příběh o lásce? Nu, i to je dobré," řekl Aril Suchopár, přičemž souhlasně pokyvoval hlavou a brk namáčel do kalamáře. „Rytířský příběh o statečnosti —"

„Neřekl jsem nic o statečnosti," zavrčel Barryn Vojvoda.

„Promiňte mi, pouze jsem předpokládal —"

„Buďte tak laskav a přestaňte předpokládat. Tento příběh jsem slýchával, když jsem byl ještě malé dítě, dávno předtím, než mě vůbec napadlo stát se rytířem. Ale přestože se od té doby mnohé udalo, tento příběh se mnou setrval po všechna ta léta. Ovšem nyní mi zraňuje srdce víc než kdykoli předtím."

To už si Aril zapisoval do své knihy, „...víc — než — kdykoli — předtím," opakoval si, zatímco zapisoval.

Barryn Vojvoda si ještě jednou poposedl, aby se uklidnil. „Tento příběh je o dvou propletených stromech v lese Žďárské cesty — "

„Propletené stromy?" vyrušil Aril. Pozvedl svůj všetečný nos od knihy, aby si ukazovákem posunul spadené brýle opět na své místo. „Slyšel jsem o nich! Víte, jak to s nimi opravdu bylo?"

„Vím," odvětil Vojvoda, snaže si zachovat klid. „Ovšem, můj užvaněný příteli, rád bych vám o nich pověděl, kdybyste však jen chvíli mlčel."

„Odpusťte mi, odpusťte mi, je to asi tím, že právě takový příběh jsem hledal. Propletené stromy — ach ano — jen prosím pokračujte. Už neřeknu jediné slovo."

Rytíř nedůvěřivě pohlédl na Arila Suchopára, ale tento obrýlený půlelf již vskutku neřekl jediné další slovo, tak jak přislíbil. Pouze byl s připraveným brkem sehnut nad svou knihou.

Barryn Vojvoda si spokojeně opřel hlavu, tu se v něm však odehrála zvláštní změna: jeho oči rozestřené pohlížely někam do dáli, jako by sledovaly něco, co se dalo před mnoha lety; jeho uši se napnuly, jako by stejně slyšely hlas z tak dávné doby; a když promluvil, zdálo se, že je to hlas někoho jiného — kdysi dávno...

Tehdy, když byl svět ještě mladší, žili v jedné malé doškové chaloupce na okraji Závratí — kde byly domky od sebe vzdáleny co by kamenem dohodil - jistý vdovec jménem Aron Rosička, tkalcovského řemesla, a jeho mladá dcera Květana, jenž byla považována když ne za nejkrásnější, tak určitě za jednu z nejkrásnějších lidských dívek na míle daleko. — Květana byla útlá a křehká, s dlouhou elegantní šíjí, velkýma hnědýma očima a dlouhé světlé vlasy jí sahaly až ke štíhlému pasu.

Nebylo tedy ničím překvapujícím, že když Květana dosáhla věku na vdávání, každý ženitby chtivý mládenec se objevil také u jejich dveří. Tito mládenci postávali

u předních vrátek, někdy jenom předstírali, že jsou na procházce a jen tak náhodou si všimli oné mladé dívky, která právě pracovala na zahrádce. A potom se s ní pustili do řeči.

„Dobrý den," oslovili ji například, „vy ale máte krásné růže."

Květaně přirozeně velmi lichotilo to, jak mnoho pozornosti se jí dostává, a tak obvykle zanechala práce a šla laškovat s těmito mládenci, což je ještě více povzbudilo.

Aron, který se vždy domníval, že je tím nejmilejším a nejšťastnějším otcem vyrůstající Květany, byl pojednou přísného a chmurného vzezření. Přestal se usmívat. Často bručel. Doslova začal žárlit.

Pravdou je, že zprvu se snažil tuto situaci vidět růžově. Koneckonců, dostávalo se jí pozornosti takové, jakou si může získat každá mladá, krásná dívka na vdávám, a on se snažil předstírat pochopení.

Nedokázal se však udržet, kdykoli některý z Květaniných rádoby nápadníků přišel ke vrátkům a zdravil či kynul-li Aronovi na pozdrav. Jediné, co Aronu Rosičkovi zbývalo, bylo zabručet či spíše si vůbec mladého muže nevšímat a hrdě odkráčet zpět do svého domku.

Několik sousedů mu řeklo: „Podívej se, Arone, nemůžeš zabraňovat přírodě."

Poněvadž Aronovi sousedé byli také jeho zákazníci, slušně je vyslechl, ale to bylo vše. Ve skutečnosti se vůbec nestaral o běh přírody či názory svých sousedů. Nedokázal snést pomyšlení na to, že by mu nějaký venkovský mládeneček vzal jeho drahocennou dceru. Pro něj, nehledě na to, jak rostla, byla Květana neustále tou malou holčičkou, která se smála a pobrukovala si, když ji kdysi lehce pohupoval na koleni.

Řekl si: „Zatraceně, nezáleží mi na tom, co si kdo pomyslí! To, co se děje, se mi ale vůbec nelíbí!" A sukovicí, kterou měl neustále po ruce blízko svého stavu, začal odhánět ony mládence. „Kliďte se odtud!" pokřikoval pokaždé, když vybíhal před dům k plotu. Útokem zastrašení mládenci prchali a Květana zůstávala stát sama za vrátky. „A těm svým neotesaným přítelíčkům vyřiď, aby se nám vyhýbali!"

Za takováto představení se Květana vždy velice styděla. „Tatínku, proč by mě nemohli navštěvovat?" ptala se se slzami na krajíčku. „Už jsem dosti stará!"

„Protože!" odpovídal jí Aron s tváří rudou a klouby prstů měl odkrvené od toho, jak třímal svou hůl. „Protože — proto!" A potom se rozezleně vrátil zpět do chalupy.

„Protože" nebyla pro Květánu postačující odpověď, tak stále dál povzbuzovala své nápadníky. Pouhé její mrknutí stačilo, aby je přilákala zpět jako včely k pestrým voňavým květům — přesto se však nikdo z nich neodvážil vstoupit za vrátka.

Od svého stavu, jenž byl důmyslné, i když hlučné soustrojí ovládané různými pákami a pedály — onen přísný tkadlec mohl oknem pozorovat, jak se jeho dcera chová. A viděl také, jaký vliv mělo její chování na nápadníky, kteří teď byli ještě smělejší, a někteří se dokonce odvážili otevřít vrátka. Mávání sukovicí již zjevně nemělo svůj účinek odehnat je pryč a také Arona už unavovalo každou chvíli vybíhat ven. Takže nakonec mu zbývalo už jen jediné řešení: aby s Květanou odešli pryč ze Závratí.

A tak i učinil. Naložil svůj stav a ostatní své věci na vůz, Květanu posadil vedle

sebe a společně se vydali na cestu, taženi starým znaveným volkem, kterého si vypůjčili od souseda. Květana těžce vzdychala, když mávala sbohem svým rádoby milencům, stojícím podél cesty před jejich chalupou, aby se s ní i oni rozloučili. S těžkými srdci jí mávali na shledanou.

Aron vezl Květanu daleko. Cesta začala být nezpevněná a hustě zarostlá, až konečně vedla do lesa Žďárské cesty. Tam musel Aron na čas zanechat většinu toho, co s sebou vezl, poněvadž mezi stromy nebyla dostatečně široká stezka, po níž by mohl vůz projet. Musel by podniknout tuto cestu vícekrát, on si však naložil své zboží na záda, vzal Květanu za křehkou ručku a spolu se pustili pěšky temným lesem.

Když už došel dostatečně daleko — tedy když už se příliš vyčerpal, aby mohl dále pokračovat — shodil Aron ze zad náklad a řekl: „Zde! Zde je to místo, kde budeme bydlet!" A právě tam vystavěl jejich nové obydlí z větví a došků.

Také vystavěl malou komůrku pro Květanu, velkou místnost pro sebe a ještě jednu větší pro ohniště, stůl, židle a samozřejmě svůj tkalcovský stav, který mu lesem přitáhl volek, než ho Aron vrátil jeho majiteli.

Nakonec přesvědčen, že jeho dcera je nyní tam, kde ji žádný mladík nenalezne, nebo je alespoň natolik daleko, že za to nikomu stát nebude, pokračoval Aron ve svém řemesle. Takové umístění uprostřed kouzelných lesů pro něj bylo nevýhodné, protože musel podnikat dlouhé cesty za svými zákazníky v Závratí, ovšem i to mu stálo za klid na srdci, že jeho dcera je v bezpečí před kýmkoli, kdo by se mu ji pokusil vzít.

Květana proplakala dny a noci. Chtěla se vrátit zpět do Závratí a flirtovat se svými nápadníky.

Aron však řekl: „Brzy si zde přivykneš a vše se vrátí do svých kolejí, tak jako to bývalo, než se započal tenhle blázinec."

Květana opravdu přestala plakat, avšak už nikdy to nebylo stejné jako dříve. Byla osamělá a nikdy nevypadala šťastně.

„Co se to s tebou děje?" rozkřikl se Aron jednoho dne od svého stavu na rozesmutnělou Květami, která vysypávala podlahu voňavými borovými jehličkami. „Celé ty roky jsem ti byl dobrým společníkem!"

„Ale otče," řekla Květana, vyrušená od své práce, oči zality slzami, „stále tě miluji, ale jako svého otce. Je Čas, abych milovala někoho druhého jako svého manžela."

„Nesmysl!" řekl Aron s mávnutím ruky. „Na to budeš mít spoustu času, až budu po smrti."

„Takhle prosím nemluv!" řekla Květana, vykračujíc směrem k otci a odhazujíc zbytek borových jehliček.

„Jak nemluv? Jednoho dne tu nebudu a potom se budeš moci bavit se všemi mladíky, které budeš jen chtít!" S těmito slovy se Aron otočil k dceři zády a pokračoval ve své práci.

Hádky byly obvykle podobného rázu a pokaždé zlomily Květaně srdce. Nakonec se dívka přestala o této věci zmiňovat, což ostatně bylo přesně to, co Aron chtěl.

Dny plynuly jeden za druhým. Aron systematicky a bez ustání pracoval na svém

stavu a Květana se starala o jejich chaloupku a zahradu. Mnoho řečí spolu nenamluvili. Květana byla nadále smutná a Aron se cítil nesvůj, přestože byli daleko v lese. Co kdyby nějaký z těch mlsných kocourů vyčmuchal cestu k jejich chalupě? Co kdyby jich přilezla celá banda a začali kňučet přede dveřmi?

Nebo ještě něco horšího: Co kdyby Květana utekla? Tato poslední myšlenka vyvolala u Arona obavy. Nepřestával dceru sledovat, což způsobilo, že v jeho tkaní bylo mnoho nezdařených nitek. Byl natolik nervózní, že kdykoli mu Květana zmizela z očí třebas jen na okamžik — a on ji neslyšel — vyskočil od svého stavu, přičemž často převrhl židli, a vykřikl: „Květano! Pojď sem!"

„Co se stalo, otče?" volala, běžíc zpět do chalupy, třeba s košíkem hub, které v lese nasbírala.

Aron nikdy neodpověděl. Byl jen rád a ulevilo se mu, že opět vidí svou dceru. Zdvihl židli a pokračoval ve tkaní.

Noci se však ukázaly být pro Arona ještě nesnesitelnější než dny. Tehdy musel spát, a nemohl tedy dávat pozor na svou dceru. Při nejjemnějším zvuku se probouzel s myšlenkou, že mu snad jeho dcera utíká, a tak neustále kontroloval její komůrku, zda tam stále je.

Vždy ji tam nalezl, stočenou do klubíčka pod duchnou na matraci z voňavých borových jehliček.

Ale pak jedné teplé letní noci, krátce po půlnoci, nahlédl Aron do jejího pokoje a uviděl, že její postel je prázdná.

„Květano!" zakřičel a vyšel z její komůrky do velké místnosti. „Květano!"

Neodpovídala.

Aron vyběhl ven do spících lesů, kde jenom slabé paprsky měsíčního svitu probleskovaly oblohou a ozařovaly temnou lesní půdu jako borové jehličky, kterými Květana vysypávala podlahu v chaloupce.

„Květano! Květano!"

Nikdo neodpovídal, bylo slyšet jenom houkání osamělé sovy.

Celý zbytek noci se snažil prodírat temnými lesy, volaje jméno své dcery. Zranil se, když se hlavou otřel o nějakou nízkou větev, a jak bylo špatně vidět, narazil i do kmene stromu.

Než vyšlo slunce, aby prozářilo zamlžený vzduch a probudilo ptáky, kteří v mžiku začali švitořit, byl Aron samou únavou blízek zemdlení. Celou noc hledal a volal. Poražený, se zlomeným srdcem, avšak odhodlán jít do Závratí, aby svou dceru, bude-li třeba, přivedl zpět, se Aron doplahočil do chalupy pro svou sukovici.

Ovšem když vstoupil dovnitř, koho tam nenašel! Do klubíčka schoulená, jako laň nevinně vyhlížející, spala ve své posteli Květana.

Aron si protřel oteklé oči. Srdce mu jásalo radostí. Je možné, že si jí samým rozrušením uplynulé noci ani nevšiml, jak spí? Vše bylo v pořádku — až na malé loužičky, tedy mokré otisky chodidel, kterých si Aron všiml, jak vedou k posteli Květaný. Bylo to zvláštní, ale přesto tomu Aron nevěnoval příliš pozornosti. Byl jen šťasten, že je jeho dcera opět doma. Slíbil si, že k ní od nynějška bude vlídnější, protože ji nechtěl ani v nejmenším od sebe vypudit.

Toho rána, když se jeho dcera probudila, se Aron u snídaně choval mnohem ve-

seleji. Tímto jeho novým chováním byla Květana překvapena, nicméně tomu byla ráda. Sama byla také veselejší.

„Vidíš?" řekl Aron, když upíjel čaj. „Všimla sis, jak je to snadné, abychom byli přáteli?"

„Ano, otče," řekla Květana, uždibujíc housku. „Odpusť mi, že jsem tě zlobila."

„Ne, ne, to já prosím za odpuštění, já jsem byl ten zlý."

„Ale jen proto, že mě miluješ, dnes už to vím."

Aron se natáhl přes stůl a pohladil její jemné vlasy, které se mu zdály podivně vlhké. Znovu tomu nevěnoval přílišnou pozornost. Po celý zbytek dne pracoval u svého stavu a pískal si, zatímco Květana si pobrukovala v předzahrádce — která v neustálém stínu lesa nerostla tak jako ta v Závratí.

Přes všechnu svou vnější pohodu spal Aron tu noc jako na trní, jistý si tím, že jeho dcera té noci skutečně zmizela. A ony loužičky vody mu znovu a znovu dorážely na mysl a zanechávaly ho zmateného.

Aron už to nemohl vydržet, vyskočil z postele, aby zjistil, zda je jeho dcera ve svém pokoji. Nechtěl, aby o tom věděla, neboť potom by teprve na něj byla rozzlobená. Šel tedy po špičkách, tak tiše, jak jen mohl, do jejího pokoje.

Nebyla tam.

Aronovo rozčilení rostlo, vyběhl z chalupy, ale než vůbec stačil zavolat jméno své dcery, uviděl v paprscích měsíčního svitu, jenž prosvítal mezi korunami stromů, samotnou Květami, oděnou v bílé splývající košili. Okamžitě však tiše zmizela mezi dvěma obrovskými košatými stromy.

Aron se ji téměř znovu pokusil zavolat, ale pak se zarazil. Co když má s někým schůzku? Chtěl znát pravdu. Rozhodl se, že ji bude sledovat a chytí ji přímo při činu. — Pospíchal zpět do chalupy pro hůl, pak rychle vyběhl, aby dohnal svou dceru.

Prošel mezi dvěma košatými stromy a ocitl se na pěšince, o níž dříve neměl ani potuchy. Byla úzká, zcela překrytá kapradím, avšak jasně osvětlena úplňkem, jehož svit pronikal úzkými mezerami v korunách stromů, které přesně lemovaly onu pěšinu.

Přestože se Aronovi dcera ztratila z dohledu, pokračoval po klikatící se stezce, jistý si tím, že ho k ní dovede. Pomáhaje si holí, pospíchal, co mu nohy stačily, aniž by nadělal moc rámusu. Napravo i nalevo od něj nebylo nic než temný les. Pouze stromy nejblíže stezky byly částečně ozářeny a svými tmavými šedými kmeny mu značily cestu. Dál za nimi byly stromy zahaleny do stínu. Čím dále od pěšiny, tím více byly stromy v úplné tmě.

Kuňkání žab začínalo sílit, až se brzy dostal k malé mýtince, uprostřed níž byl rybník. Květana stála na jeho břehu poblíž bobří hráze, její dlouhá bílá košile se koupala v tajuplné záři oblohy. Krátkou chvíli jen hleděla na temnou vodu, na jejíž hladině plavala spousta rozkvetlých leknínů, které své bílé květy otvíraly vstříc měsíčnímu svitu.

Potom jemně zavolala: „Má lásko, má lásko, vezmi mě k sobě domů."

V tom okamžiku se některé lekníny vynořily na povrch Květana si svlékla košili a vkročila do vody. Brodila se směrem do středu rybníka, zašlapávajíc květy leknínů. Voda jí postupně rostla k hladkým nohám, sahala k útlému pasu a přibývalo jí

čím dál více.

Aron byl tím, co se dělo, velmi zmaten, ale když svou dceru viděl ponořenou v rybníku až po něžnou šíji a její světlé vlasy splývající za ní, vyskočil ze svého úkrytu.

Bylo příliš pozdě, obličej Květany se ponořil pod hladinu, její vlasy ještě chvíli plavaly na povrchu, ale potom i ty zmizely.

„Květano! Co to děláš?" volal Aron. „Květano!" Běhal tam i zpět podél břehu, ze šikmá se snažil nahlédnout pod inkoustově modrou vodní hladinu. Avšak vše, co viděl, byl pouze kulatý měsíc nad sebou a jeho odraz na hladině, jenž na něj pohlížel. Nakonec Aron sám skočil do vody.

Voda byla chladná a černá, nedařilo se mu v ní nic uvidět. Vždy se vynořil, aby se nadechl, pak se znovu ponořil ještě hlouběji. Slepě šmátral kolem sebe, prodíraje se stonky plovoucích leknínů a dotýkaje se několika vylekaných ryb. Avšak nakonec, poté co se unavil natolik, že se málem utopil, se Aron vydrápal zpět na břeh. Tam usnul, jeho ruce i nohy se stále křečovitě pohybovaly tak, jako kdyby se ještě potápěl, dokud ho neprobudilo ranní slunce a štěbetání ptáků.

Přesvědčen, že se jeho dcera utopila, přemítal Aron vraceje se domů nad jedinou myšlenkou, že si vezme život. Na to se však podívejme, koho to doma nenašel! Ještě více schoulená na svém lůžku, tak jako kdyby se nic nestalo, ležela Květana!

Aron zatřepal hlavou. Byl téměř ochoten uvěřit, že se mu celé dobrodružství jenom zdálo, kdyby jen znovu neuviděl ony loužičky, jak vedou k její posteli.

Ačkoli byl radostí bez sebe, byl Aron také rozezlený. Už se téměř chystal svou dcerou zalomcovat a vyžádat si od ní řádné vysvětlení, když se pak rozhodl. Ne, ať se mi sama přizná. Tak to bude lepší.

Co však má přiznat? Že si šla o půlnoci zaplavat? To bylo to jediné, co udělala. Jistě v rybníku nebylo nic či někdo, kdo by tam na ni čekal.

Avšak v lese Žďárské cesty člověk nikdy neví, co se může stát.

Celý ten den čekal Aron na to, až mu jeho dcera poví, co se přihodilo. Nepřestával ji od svého stavu sledovat. Nedělala však nic jiného, než že radostně plnila své denní povinnosti.

Dobrá! pomyslel si zklamaně Aron. Ať si tedy myslí, že ošálila starého muže! Zbývá mi jediné — chytit ji při činu!

Po celý zbytek dne předstíral Aron, že také nic netuší. Usmíval se na svou dceru, a když obědvali či večeřeli, zaváděl s ní zdvořilé rozhovory a vůbec se choval tak, jako kdyby nic nesužovalo jeho mysl. Zatím však, když pracoval na svém stavu, pilně spřádal plán.

Potom večer, dříve než měl ve zvyku, řekl: „Jsem nějak unaven, myslím, že si půjdu lehnout."

Květana, která látala v houpacím křesle u ohniště, řekla: „To je v pořádku, otče, sama pak uhasím oheň."

Aron se předstíraně protáhl a odešel do svého pokoje. Nikdy předtím však nebyl čilejší než nyní. Byl přikrčen u okna své ložnice, vyhlížel ven do noci a čekal, až jeho dcera opustí chalupu.

Čekání bylo však tak dlouhé, že na chviličku sklonil hlavu a usnul. Když se ale

probral, hned pospíchal do komůrky Květany, kde nikoho nenalezl. Téměř v panické hrůze, že zmeškal příležitost, popadl Aron hůl, svítilnu a síť a vyběhl ven, kde prošel mezi dvěma košatými stromy.

Když konečně došel k rybníku, Květana již stála na břehu, volajíc směrem k opuštěné bobří hrázi: „Má lásko, má lásko, vezmi mě k sobě domů!" Potom ze sebe shodila košili a vkročila do vody.

Aron čekal. Chtěl chytit oba, jak Květanu, tak i toho, za kým přišla. Když voda dosáhla Květaně až ke krku a její dlouhé světlé vlasy za ní volně splývaly, Aron vyskočil a rozhodil síť přes hladinu. Avšak Květana se ponořila příliš rychle, takže jediné, co Aron v síti vytáhl, byla jedna želva a dvě žáby. V mžiku zapálil svou svítilnu a přidržel ji nad vodou. To, co pod hladinou uviděl, ho zděsilo.

Těsně pod hladinou, avšak stále hlouběji se ponořující, uviděl bledý obrys Květany ruku v ruce s další bytostí, temným stvořením, těžko rozeznatelným jak kvůli noci, tak i kvůli vodě. Aron se k hladině sehnul tolik, že si namočil nos i svítilnu, jejíž plamen se zasyčením zhasl. Oba obrysy zmizely.

Aron se odtáhl od vody a posadil se poblíž košile své dcery. Košili vzal a smotal si ji do náručí. Srdce mu silně bušilo, on však tentokrát zůstal v klidu. — Plně věřil, že se Květana vrátí. Tentokráte si na ni počká.

Co se však nestalo, kuňkání žab ho ukolébalo ke spánku.

Ráno, když se probral, byla košile z jeho náruče pryč. Přiběhl zpět do chalupy, kde našel Květanu stočenou do klubíčka ve své posteli a na podlaze opět mokré loužičky.

„Jak nevinně si zde spíš," mumlal si Aron, dívaje se stranou, „tak jako ta malá holčička, kterou jsem kdysi znal? Ale zde tyto loužičky však svědčí proti oné nevinnosti. Jen si tiše spi, má dcero, však více mě již neoklameš."

Když Aron odcházel z místnosti, věděl již, co udělá. Ještě jeden den bude dělat, že o ničem neví, ještě jeden den bude předstírat, že není ničeho, co by jeho srdce tížilo. Dokonce si znovu pohvizdoval, zatímco pokračoval na stavu, což splnilo svůj účel — nezneklidnit Květánu.

Ale jakmile přišel večer a Květana si šla lehnout, Aron odhodil svou masku. Tiše zajistil její okenice i dveře na petlice, vzal svítilnu i hůl a pospíchal k rybníku.

Když tam došel, schoval se poblíž staré bobří hráze. Odtud zavolal vysokým hlasem: „Má lásko, má lásko, vezmi mě k sobě domů." Poté zažehl svítilnu, přikrčil se a vyčkával, až se ona bytost vynoří na hladinu.

Nic takového se nestalo, ať již proto, že se ta bytost bála světla či proto, že to nevolal hlas Květany.

Na tom nesejde, pomyslel si Aron a postavil se. „Ukaž se mi, ať se ti to líbí nebo ne." Vtom popadl svou hůl a začal bourat bobří hráz.

Opakovaně dorážel na hráz, násilím vytahoval kmeny, větve a bláto, z nichž byla hráz postavena. Z každé průrvy proudem vytékala voda a na druhé straně vytvářela strouhu. Samotný rybník se začal zvolna zmenšovat a za sebou zanechával jen rozšiřující se bahnitý břeh pokrytý vyplavenými lekníny a jejich schlíplými stonky. Několik žab, které uvízly na suchu, se začalo zahrabávat zpět do bahna a jejich vypouklé oči s mrknutím mizely jako poslední.

Čím rychleji Aronovi bušilo srdce, tím vynakládal více úsilí. „Vylez, vylez!" překřikoval hlasitý tok vody. „Nestyď se! Ukaž svůj rybí obličej!" Odhodil hůl a dychtivě držel svítilnu nad hladinou.

Jeho úsilí bylo odměněno. Mezi čím dál víc houstnoucím hejnem ryb uzřel něco velkého, ve tvaru lidského těla, vlastně něco, co připomínalo tvary dvou lidských těl ještě stále nejasných obrysů v zakalené vodě.

Jen na chvíli se mu zazdálo, že jedno z bledých těl patřilo Květaně, Aron si tedy musel opakovat a ujišťovat se, že Květana je přece zavřená doma ve své komůrce. Už chtěl málem běžet zpátky do chalupy, aby se o tom přesvědčil, ale voda byla už tak nízko, že by to brzy stejně uviděl.

Nakonec však, když voda opadla až skoro na hloubku jedné dlaně, ryby do sebe narážely a většina byla vytlačena na bahnitý břeh, kde sebou plácaly, i ony dvě bytosti se začaly stejně jako žáby zahrabávat do bahna.

„Ale ne! Kam to jdete?" zvolal Aron a vykročil vpřed, noha se mu však se zabubláním vnořila do bahna.

Avšak ona dvě těla se vnořila ještě hlouběji, přestože rybník úplně klesl a zůstala po něm jen bahnitá díra. Za sebou zanechal pouhou stružku kroutící se mezi vyplavenými lekníny, plácajícími se rybami a vystrašenými želvami, které jen zmateně ležely a nevěděly, kterým směrem se mají pustit. Uprostřed toho všeho bylo zvířené bahno od toho, jak si ony dvě bytosti prohrabávaly únikovou cestu před září svítilny, vzduchem či Aronem samým.

Nakonec se vír zpomalil, vypoukliny se vyrovnaly a země ztichla. Vše ztichlo. Dokonce i ryby vyčerpaně ležely a jejich žábry se jen naprázdno otvíraly a zavíraly. Aron se cítil ošizen o to, že nevidí tvář toho, ke komu Květana volala „Má lásko, má lásko," byl však spokojen s tím, že problém je zažehnán.

Kdo však byla ta druhá bytost?

Aron se spěšně vrátil do své chalupy a prvně ze všeho šel zkontrolovat komůrku Květany. Ke své velké úlevě zjistil, že Květana vskutku leží schoulená ve své posteli. Šel si tedy sám lehnout a spal tak pokojně, jak se mu už dlouhou dobu nespalo.

Nového rána se vzbudil a rovnou šel ke svému stavu, kde čekal, až Květana vstane a připraví mu snídani. Toho rána však spala dlouho. Nakonec mu začalo v břiše kručet tak, že zavolal: „Květano! Vstávej a pojď svému starému otci připravit něco k snídani."

Neodpovídala.

Třeba ví, co jsem udělal, a teď se na mě hněvá, pomyslil si Aron. „Vstávej, holčičko! Vstávej!"

Neodpovídala.

Aron šel do její komůrky, kde klidně ležela schoulená ve své posteli. Pochopitelně, toho rána žádné loužičky nenalezl, což Arona zcela uklidnilo.

„Vstávej, ty moje holčičko!" zavolal, přistoupil k jejímu lůžku a příkře odhodil přikrývku.

Oči mu málem vypadly z důlků. To, co uviděl, nebyla Květaná, ale jen duchny vytvarované tak, jako by někdo pod nimi ležel.

Bez jediného zaváhání Aron vyběhl z komůrky, popadl velký rýč, se kterým

Květana pracovala na zahrádce, a utíkal k vyschlému rybníku.

Kdy? doběhl na místo, uviděl to, co kvůli své dychtivosti přehlédl uplynulé noci. Na břehu ležela její zmuchlaná košile. Okamžitě vstoupil do bahna, aby se přebrodil ke středu, avšak čím dále šel, tím hlouběji se mu nohy propadaly do bahna. Jednu chvíli mu bahno sahalo až ke kolenům, takže se jen sotva mohl pohnout. On však pokračoval dál a myslel pouze na to, jak jeho drahá Květana leží pohřbena v bahně.

Když se Aron blížil středu rybníku, všiml si něčeho zvláštního. Právě tam, kde se chystal začít kopat, uviděl malý zelený výhonek. Nebo spíše dva malé zelené výhonky, křehce vpleteny jeden do druhého. Než se ale stačil Aron pohnout, začaly tyto dva výhonky růst přímo před jeho očima.

Během několika okamžiků vyrostly ve dva štíhlé stromky, neustále vpleteny jeden do druhého. Tím to však neskončilo.

Nepřestávaly růst, a čím byly blíž slunci, tím více jejich kmeny sílily a přitom se navzájem obtáčely. Přibývalo jim větví i drobných lístků a dokonce nesly i načervenalé plody, jenž visely v hroznech.

To, co před malou chvílí byly dva křehké výhonky, se nyní změnilo ve dva statné stromy v celé své nádheře a slávě, jejich kořeny se vydouvaly z bahna, jejich vznešené koruny, též navzájem protkané, se klenuly nad celým místem, kde dříve býval rybník.

Pomocí jednoho kořene se Aronovi podařilo vyprostit se z bahna. Zíral na ony dva spletené stromy a na listy nad sebou, které nyní cedily sluneční paprsky. „Květano," zavzlykal, „odpusť mi. Věřil jsem, že má láska ti postačí."

A tam, ve stínu oněch dvou stromů, Aron Rosička seděl a naříkal. Dříve než slunce zapadlo a měsíc vyšel, propouštěje paprsky svého stříbřitého svitu skrze koruny těch dvou stromů, Aron zemřel, jeho srdce puklo žalem a zelené lístky se něžně snesly, aby přikryly jeho tělo.

Tak skončil příběh Barryna Vojvody.

Když Aril Suchopár vzhlédl od knihy, uzřel v oku onoho starého muže osamělou slzu. Sám půlelf smutně vzdychl a setřel z listu pár slz, které mu málem rozpily inkoust. „Musím říci, že tohle nebyl příběh, jaký bych od rytíře čekal," řekl.

Barryn Vojvoda se pohnul, jeho oči i uši ještě zřetelněji viděly a slyšely to, co se odehrálo. A když promluvil, byl to znovu jeho hluboký, avšak znavený hlas. „Varoval jsem vás," řekl. „Tak toto mi leželo na srdci." Se zavrzáním v jeho brnění i kostech zvolna povstal.

„Nyní je to tedy i v mé knize," řekl půlelf, vyrovnal stránku a setřásl ze sebe smutek. „Co se týče názvu příběhu, co takhle: Příběh nehynoucí lásky? Ne, ne, příliš otřepané. Co třeba: Příběh o dvou láskách? Chápete, je to jako o dvou druzích lásky, že ano?"

Barrynu Vojvodovi příliš nesešlo na tom, jak tento národopisec příběh pojmenuje, natáhl se k plochému kameni, kde měl položenou přilbu a štít.

„To si budu muset ještě promyslet," pokračoval Aril, přičemž si perem poklepával na pokleslou bradu. „Mimochodem, co je nejdůležitější? Mám tento příběh zapsat jako skutečnost či jako legendu?"

Rytíř si nasadil svou přilbu bez hledí a jeho obrovský knír mu z ní visel jako dvě štíhlá držadla. „Co vím, tak příběh je pravdivý."

„Já tedy nevím," řekl Aril, prohlížeje si stránku skrze své brýle. „Mně se to zdá dosti neuvěřitelné — dokonce i když se to týká lesa Žďárské cesty. Jestliže jste však sám viděl ony propletené stromy, to by příběhu přidalo na důvěryhodnosti

Barryn Vojvoda se s jistým úsilím sehnul a zvednul svůj těžký zašlý štít. „Příteli můj, vše, co vím, je, že sám jsem také kdysi měl překrásnou dceru a že i ona jednoho dne dosáhla věku na vdávání. A já se nechoval o mnoho lépe než onen Aron Rosička."

„Ach — to je mi moc líto," řekl Aril Suchopár zahanbeně, protože si nebyl jist, jak na takové vyznání reagovat. „Já sám jsem nikdy děti neměl —"

Starý rytíř si přehodil štít přes rameno. Shrbil se pod jeho tíhou jako Aril pod svým břemenem. Ještě když mluvil, pustil se Barryn Vojvoda dolů do travnatého, rozkvetlého údolí, kde motýli kolem něj poletovali, jako kdyby jej chtěli rozveselit. „Už je to mnoho let, co má jediná dcera utekla se svým milovaným."

Aril zůstal sedět na svém kameni, snaže se zaslechnout odcházejícího rytíře, otevřel knihu na nové stránce a začal do ní znovu zapisovat.

„Nyní má tento starý rytíř před sebou ještě jedno poslední poslání ve svém životě," řekl Vojvoda vzdaluje se ještě víc, a jeho hlas slábl, „a to jest, nalézt mou dceru a toho jejího manžela —"

„— a," mumlal si Aril a slova, která rytíř vyslovil, přesně zapisoval jedno vedle druhého, „dát — jim — své — požehnání."

Malířovo vidění

BARBARA SIEGEL a SCOTT SIEGEL

„VYPADÁ TO TAK SKUTEČNĚ," ŘEKLA Kučeravá Kyra obdivně. Z očí si odhodila prameny černých vlasů a dlouze se na malbu zadívala. Nevšímala si toho, že z výčepu ji volají, aby dolila další rundu piva. „To je překrásná loď." Jemně, s údivem v hlase dodala: „Vypadá tak věrohodně, jako by chtěla z plátna uplavat."

„Skoro, ale ne tak docela," odvětil malíř Seron Smutné Oko. Byl to hubený muž s jemnou tváří. Obočí měl na okrajích pokleslé, což jeho obličeji dávalo smutný výraz, jímž si vysloužil svou přezdívku. Nyní se však usmíval, byl potěšen tím, jaký dojem udělala jeho malba na onu rozkošnou mladou šenkýřku, které se dvořil už celé léto.

„Dostaneš za to hodně peněz?" zeptala se nadějně Kyra. Seron se přestal usmívat. „Někdy si myslím, že jsi jediná, komu se má práce líbí. Všichni ostatní z Wrakova říkají: „Proč si kupovat obraz něčeho, co mohu vidět, kdykoli pohlédnu ven z okna?' "

„Hej, Kyro," zaburácel jeden zákazník s prázdným džbánkem. „Doleje mi někdo, nebo si mám přijít a nalít si sám?"

Majitel krčmy vystrčil hlavu ven z kuchyně. „Hleď si své práce," varoval šenkýřku.

„Ale ano, už jdu," řekla. Ani se však nehnula. Namísto toho jen kroutila hlavou nad tímto velkolepým mořeplaveckým výjevem, hluboce obdivujíc Seronův výtvarný um.

Byl-li Seron nedoceňovaný malíř, jistě by se nedalo podobně mluvit o pěkném obrázku zvaném Kučeravá Kyra. Každý svobodný muž — i mnoho těch ženatých — by se s ní rádi vyspali. Její pleť byla alabastrově bílá, jasné hnědé oči a plné rty, které se zdály jako stvořené k líbání. Ještě vyzývavější než její rty byly její zcela ženské tvary. Co však toho léta dosáhla plnoletosti, musela často chlapy pleskat po nikách, mnohem častěji než zabíjet štěnice.

Se Seronem to ale bylo jiné. Netajil se tím, že by se s ní rád vyspal. Jemu však na ní záleželo, což dával znát tisíci nejrůznějšími způsoby. Pomohl opravit střechu na domě jejích rodičů, bez toho, aniž by žádal více než sklenici vody. Dával jí hodiny malování, učil ji vše, počínaje mícháním barev až po svou vlastní techniku tahu štětcem. A když byla jednou těžce nemocná neznámou chorobou — a vypadala jako jeden obzvláště ošklivý trpaslík, kterého kdysi maloval — Seron riskoval svoje vlastní zdraví, když o ni pomáhal pečovat.

Stáli vedle sebe opřeni o barový pult a mořeplavecký obraz stál mezi nimi. „Prací v této krčmě jen ztrácíš čas," řekl vážně Seron. „Od začátku tvrdím, že jsi chytrá, talentovaná a vnímavá. Dokážeš v životě mnohem víc než jen roznášet pivo."

„Říkáš, že jsem chytrá jen proto," škádlila ho Kyra, „že se mi líbí, jak maluješ."

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Myslím to vážně," trval na svém.

Kyra, zabraná do důvěrného rozhovoru, vůbec nevěnovala pozornost rostoucímu povyku rozhněvaných hlasů, dovolávajících se obsluhy.

Seronovi se dosud nepodařilo prodat svůj poslední obraz, když ale viděl, jak byla Kyra okouzlena tímto obrazem (a on byl tak okouzlen jí), tak naráz vyhrkl: „Chci, aby sis ho vzala. Je to dárek."

Kyra byla jeho nabídkou zaskočena. Zčervenala v obličeji a vypadalo to, jako kdyby nemohla dýchat.

„Jsi v pořádku?" zeptal se s obavou.

Odpověděla mu tím, že ho objala a začala líbat na rty. Té noci Kyra přišla o zaměstnání, avšak získala manžela.

Její důvěra v Seronův talent byla na místě. Brzy poté, co se vzali, se mu konečně začalo dařit prodávat některé své obrazy. Mnoho za ně nedostával, byl to přece jen začátek. Jejich nuzný příjem doplňoval penězi, které dostal od místních obchodníků za rodinné portréty. To však stále nestačilo.

„Proč nezačneš dávat hodiny kreslení?" zeptala se Kyra jednoho pozdního odpoledne, když ze šňůry sbírala suché prádlo.

„Cože? A vytvořit si tak vlastní konkurenci?" smál se Seron, zatímco skládal prádlo, které mu Kyra podávala.

„Máš skvělý talent," pokračovala bez povšimnutí. „Mohl bys šotkům dávat hodiny, jistě by se jim to líbilo. Asi by si nedokázali odříci možnost vyzkoušet si svou výtvarnou zručnost."

„Podle čeho soudíš, že bych byl dobrým učitelem?" zeptal se.

„Protože jsi byl dobrý, když jsi učil mne."

„Byl jsem dobrý učitel," řekl, „jenom proto, že jsi byla výborný žák. Dokážeš dělat, cokoli si jen zamaneš," pokračoval. „Ty se však spokojuješ s málem. Kéž bys -"

„Prosím tě! Nezačínej o tom znovu mluvit," zanaříkala.

„Mohla bys toho dosáhnout o mnoho víc, kdyby ses jen pokusila," trval na svém a prsty se dotýkal její dlaně.

„Neříkáš náhodou to samé, co tvůj bratr vždycky říká tobě?" oponovala mu. „Copak pokaždé neříká, že je tě na ty obrazy škoda?"

Zamračil se. „Neuhýbej od problému. Mluvíme teď o tobě — a ty to víš, že mám pravdu. Víš, že jsi schopna dělat všemožné věci. Jsi však příliš snadno spokojená."

„Spokojená? Já?" svůdně se zasmála. „Nikdy." S těmito slovy upustila prostěradlo, které držela, a začala si rozepínat halenku.

„Nikdo nedokáže ukončit hádku tak jako ty," pousmál se, rozepínaje svou vlastní košili.

Jejich lůžkem byla plachta na hebké trávě, jejich střechou byla odpolední obloha a jejich duše splynuly v jednu i dlouho poté, co vášeň opadla.

Když odpolední slunce začalo zacházet, Kyra se otřásla zimou. Přitulila se tedy blíže ke svému muži, jenž ji něžně objal. V jeho objetí se cítila bezpečně. Když ji takto držel, byla si jista sílou i něhou jeho lásky. Na celém Krynnu nebylo nic, co by se tomuto pocitu vyrovnalo. Nic podobného.

Seron úslužně dával šotkům hodiny kreslení a také komukoli dalšímu, kdo zaplatil. Za peníze si však zručnost ještě nikdy nikdo nekoupil. I přes jejich nadšení byli

šotci nepozornými žáky a většinou odcházeli s barvami, štětci a polovinou oběda na další den. Seron začal po večerech pracovat jako kuchař v hostinci *U vládce moře*, aby mohl lépe zabezpečit svoji ženu. Kyra si nepřála, aby ubíral čas svému umění, on se však nedokázal dívat na to, jak Kyra hladoví. Přislíbil jí, že v hostinci bude pracovat jen do doby, než mu obrazy přinesou více peněz.

Věřil, že se to tak brzy stane. Objevil totiž zcela nový a vzrušující námět, když se poprvé setkal s drakem...

„Máš červenou plachtu?" zeptal se mladý mosazný drak na kraji lesní mýtiny.

Seron mohl sotva věřit svým očím, natož pak svým uším, že k němu promluvil drak.

„Jsi... jsi skutečný?" koktal malíř.

„Nezdá se mi, že bys správně odpověděl na mou otázku, ‚Máš červenou plachtu?' Chceš se snad pokusit znovu?"

Seronova zvědavost byla větší než strach. Přikročil blíže k drakovi a dotkl se jeho křídla. „Jsi skutečný," naplněn úžasem pokorně uznal svou chybu. Rychle couvl zpět.

„Zdá se, že na každého působím stejně," řekl drak a smutně zatřásl hlavou. „Copak jsi nikdy neslyšel o mém druhu?"

„Jenom — jenom z pověstí," odvětil Seron, zatímco opatrně zkoumal vysokého a vznešeného draka, který stál před ním. Nechtěl zapomenout na jediný jeho detail, kvůli obrazu, který si usmyslel namalovat. Nakonec si pomyslel, že bude mít aspoň u Kyry úspěch. Takový obraz bude mít obrovskou cenu! „To je strašné," stěžoval si drak. „Kamkoli se pohnu, lidé se zastavují a civí na mě. Opravdu," pokračoval, „tomu nerozumím. Je to, jako bych na sobě měl zářivé barvy, což mě opět přivádí k mému dotazu na červenou plachtu. Máš ji nebo ne?"

Seron nechtěl, aby mu drak zmizel. Potřeboval více času k prohlédnutí této nádherné bytosti. „Seženu ti červenou přikrývku," slíbil. „Jen tady na mě chvíli počkej."

Malíř běžel do srubu.

„Kyro, kde jsi?" volal, když shledal, že dům je prázdný.

„Jsem vzadu... v zeleninové zahrádce."

Nechtěl ztratit ani chvíli času, rychle prohledal truhlu i šatník. Byl si jistý, že doma nějakou červenou přikrývku měli — podivné přání, jak ho to jen napadlo — nemohl ji však nalézt.

„Tak máš?" zvolal drak, jenž nyní stál před vchodem.

„Měl jsi snad zůstat tam, kde jsi byl," řekl nervózně Seron a vykročil vstříc oné bytosti. Obával se, že by drak mohl ublížit jeho manželce.

„Je tam někdo?" zavolala vesele Kyra, obcházejíc srub. „Myslela jsem, že slyším ještě něčí hlas a — "

S údivem se zastavila na místě.

„Červená přikrývka!" vesele zvolalo zvíře a ukazovalo na červený přehoz, který měla Kyra přes ramena.

Seron užasl, bylo to přesně to, co hledal. Kyra se na draka usmívala, vždyť jí odmala vyprávěli příběhy o bájných zvířatech. Seron byl udiven, že Kyra z té bytosti nemá strach. „Líbí se ti?" zeptala se, sundala si přehoz z ramen a držela ho před

sebou.

„Moc se mi líbí," odpověděl drak.

„Pak je tedy tvůj," řekla. „Myslím, že ti bude moc slušet. Určitě víc než mně."

„Jsi člověk, kterého bych si dokázal oblíbit," řekl drak. „Jak se jmenuješ?"

„Kyra," odpověděla s hřejivým úsměvem. „Jaké je tvoje jméno?"

„Tosch. A mohu-li říci," řekl drak s úklonou, „jsem velmi potěšen, že vás poznávám. O něm," dodal a ukázal na Serona, „musím ještě pouvažovat."

„Nesmíš mě urážet," jemně vytkla Kyra. „Seron je můj manžel, a jestliže máš rád mě, musíš mít rád i jeho."

Drak se zamračil. „Tohle je pravidlo lidí?"

„Je to moje pravidlo," řekla Kyra.

Drak pokýval hlavou.

„Dobrá. Tak, teď mi dovol, abych ti nasadila tvůj nový přehoz."

Tosch sklonil hlavu a Kyra uvázala látku kolem drakova krku. Byl to uboze malý kousek oproti masivnímu tělu tohoto tvora. Zdálo se, že to Toschovi vůbec nevadí. Ze svého nového vzhledu byl celý rozechvělý. Natřásal se, pózoval na všechny strany a neustále se ptal, jak v každé poloze vypadá.

Seronovi se to vše zdálo tak trochu přihlouplé, Kyra ovšem brala draka vážně. Udílela mu své nejlepší rady, jak má nový přehoz nosit, aby nejvíce zapůsobil.

Konečně se Tosch uklidnil a otočil se k Seronovi. „Tvá žena mi dala nádherný dárek," konstatoval drak. „Co dostanu od tebe?"

„Namaluji tvůj obraz," odvětil klidně. „Když lidé uvidí tvůj portrét, nebudou tolik překvapeni, až tě uzří ve skutečnosti. Copak si tohle nepřeješ?"

Tosch se podíval na Kyru. „Umí kreslit?" zeptal se.

„Pravé křídlo zvednout o něco výš," řekl Seron, když na mýtině, kde se poprvé setkali, maloval Tosche. „O něco výš. Ano. Dobře. Teď se nehýbat."

„Domnívám se, že vypadám lépe, mám-li křídla níž a hlavu výš," postěžoval si Tosch. „A také mám skvělý levý profil. Sám jsi to říkal."

„Snažím se vystihnout dramatickou podobu," připomněl mu malíř, „nemusíš nutně vypadat nejkrásněji."

„Nevidím v tom rozdíl," zafuněl drak. „Vypadám-li já dobře, pak vypadá dobře i obraz, že?"

„Právě že je to naopak, můj příteli," zasmál se Seron. „Vypadá-li pěkně obraz, potom i ty budeš vypadat pěkně."

„Hm-hm."

Nikdo jiný se Toschovi nenabídl, že mu namaluje portrét, takže zůstal poslušným modelem i přes rozdílné názory se Seronem. Kyra je usmiřovala. Pokud malovali na mýtině, často se k nim připojila a hladila draka po hlavě, když ho její manžel uvolnil po dlouhém útrpném sezení.

Tosch byl však nesnadný model. Tento mosazný drak často na sezení přicházel pozdě, někdy dokonce nepřišel vůbec. Jindy si mumlal tajemná zaříkávadla, třikrát uhodil ocasem o zem a nechal zmizet Seronovy štětce. Zdálo se, že si libuje v tom, že malíře vyvádí z míry.

Kyra vždy utěšovala Seronovo rozčílení. Vysvětlovala mu, že příběhy o dracích, které v mládí slýchávala, vypráví o svévolné povaze těchto bytostí. „Mosazný drak," říkávala „přichází a odchází, jak se mu zlíbí. Rád si dělá šprýmy. Je to pro něj přirozené, nesmíme mu to mít za zlé."

A tak se v malování pokračovalo. Alespoň nakrátko...

Tosch by býval mohl zůstat i roky místo jen pár krátkých měsíců, když však ale Velmistr se svými vojsky obsadil Wrakov, mladý drak uprchl do hor.

Seron s Kyrou mohli udělat to stejné, Wrakov však bylo to jediné, co kdy znali, oba se zde narodili a ani jeden z nich nebyl nikde jinde.

Pravda byla taková, že se báli odejít.

Časy byly zlé po porážce dračí armádou. Přes to všechno Seron přivydělával na živobytí. Poštěstilo se mu prodat obraz Tosche, i když draci byli nyní k vidění mnohem častěji. Jeden ze Seronových obrazů byl prodán majiteli hostince, kde Seron pracoval jako kuchař. Jiný prodal obávané kapitánce lodi, která řekla, že si obraz pověsí uvnitř své kajuty, A ještě jiný odkoupil jeden cestující kupec. Všichni tito kupci obdivovali um, s nímž umělec zachytil zároveň mladistvou nevinnost a přirozenou domýšlivost onoho draka.

S každým prodaným obrazem byla Kyra víc a víc pyšná na svého manžela. Jeho malířská pověst rostla, nic moc se však nezměnilo. Pořád žili v tomtéž malém srubu, oblékali si vždy jen hadry z druhé ruky, které Kyra zručně upravila, a Seron nepřestal pracovat v hostinci, aby doplnil rodinné příjmy.

„Tomu nebudeš věřit!" zvolal Seron v záplavě slov, když přiběhl do jejich jediné místnosti, která byla jejich domovem. „Byl jsem na mysu Chladného kamene," vysvětloval, „a viděl jsem Velmistra Kitiaru na jejím modrém drakovi. Velela celému válečnému šiku vojáků, každý na drakovi. Celé nebe jích bylo plné. Kamkoli ses podívala, byli draci. Křídly máchali s takovou silou, která mě málem sfoukla z útesu, a jejich obrovská ústa řvala tak hlasitě, že jsem skoro ohluchl. Avšak ten výjev, Kyro, ten musím namalovat!"

Dny a poté i týdny pracoval na výjevu, který viděl. Zcela ho to stravovalo. Musel svou práci dokončit dříve, než zapomene, jak to vypadalo, jaký z toho měl pocit, co to znamenalo.

Kyra ho při práci pozorovala. Zprvu viděla jen temné obrysy, poté se objevili draci, jeden po druhém. Každý z těchto draků vypadal zlomyslněji než předchozí. Z obrazu čišelo nebezpečí. Velmistr Kitiara i její dračí vojsko měli strašlivý výraz v tvářích, obloha byla temná a hrozivá. Kyra cítila chladný vítr vanoucí od křídel oněch nestvůr a horký dech vanoucí z jejich supících tlam. Najednou věděla, že obraz zachytil onu nevýslovnou hrůzu z jejich přemožitelů.

Bylo jisté, že obraz nebudou moci zpeněžit. Kdyby Velmistr nebo někdo z jejího vojska uzřeli tento obraz, usekli by Seronovi ruce. Přesto ani on, ani Kyra nelitovali jeho práce. Oba doufali, že až jednou pominou tyto temné dny, bude jeho obraz hodnotnou a cennou připomínkou oněch zlých časů. A co více, věřili, že tímto Seron navždy získá status předního krynnského malíře.

Toto bezútěšné dílo měli uschováno v dřevěném pouzdře pod postelí. Brzy je však začalo mrzet, že Seronovo nejvýznamnější dílo nemá žádné diváky. K čemu je obraz, který nikdy nikdo neuvidí.

Jednou se tedy rozhodli uskutečnit svůj smělý plán propašovat obraz do Palantasu, kde by mohl být veřejně vystaven v galerii. Potřebovali však pomoc.

„Vzkažme Toschovi," navrhla Kyra. „Mohl by nějaké temné noci přiletět a odnést si náš obraz s sebou."

„Myslíš si, že by to Tosch opravdu udělal? Riskovat svůj život pro nějaký obraz?"

„Za zeptání nic nedáme," řekla Kyra.

O dva dny později kupec, jenž si tenkrát koupil Seronův obraz s Toschem, nesl zašifrovaný vzkaz ven z města do horských doupat. Ve zprávě žádali svého přítele, aby je navštívil po setmění během noci, kdy budou oba měsíce v novu. Byla to nemalá prosba a jim se nežádalo snadno. Více ve zprávě, nebylo. Bude-li se Tosch obávat, že je to příliš nebezpečné, nemusí přijít, oni to pochopí.

Stále však věřili, že k nim slétne dolů z tmavé oblohy.

Noci míjely pomalu a dny byly ještě delší. Až konečně měsíce byly v úplňku. Ona chvíle byla blízko.

Zapadající slunce zanechávalo dlouhé stíny napříč smutným obléhaným městem. Kyra a Seron byli víc a víc napjati. Dnešní noc je tou očekávanou nocí.

„Myslíš, že se ta zpráva opravdu k Toschovi dostala?" vyzvídala Kyra.

„To netuším."

„Co když byl ten kupec zadržen? Jestliže Velmistr Kitiara dešifrovala naši zprávu —"

Znenadání se ozvalo hlasité zabušení na dveře. Instinktivně se přimknuli jeden k druhému. Nepromluvili jediné slovo. Zdálo se, že se přihodilo to nejhorší. Byli vypátráni.

Bušení na dveře nepřestávalo, bylo jen doprovázeno tlukotem jejich srdcí. Seron se zhluboka nadechl a lehce políbil svou ženu na čelo. „Pokusme se být stateční," řekl hlasem, který však prozrazoval jeho strach.

Přitakala mu.

Seron vstal a otevřel dveře.

„Snad jsem vás dva nevyburcoval ze spánku?" burácel Seronův bratr, Cheb Dlouhá Brada. „To vám tak dlouho trvalo otevřít dveře? Že byste to snad měli ke dveřím tak daleko?" dodal, zatímco si pohrdlivě prohlížel stěny jejich malého srubu.

„My jsme... nečekali jsme tě," řekl Seron popadaje dech. „Docela jsi nás překvapil. Co tě do Wrakova přivádí? Je—je něco v nepořádku?"

„Copak musí být něco v nepořádku, abych jen proto navštívil svou jedinou rodinu?"

„Seron to tak nemyslel," špitla Kyra na obhajobu svého manžela. „Je stejně tak rád jako já, že tě vidíme."

Cheb se na svou švagrovou usmál. „Co jsi řekla, je moc pěkné. Dovolte, abych i já vám pověděl, že je stále potěšením se na vás dva dívat," dodal. „Vždycky říkám,

že můj bratr ve svém životě napáchal velkou spoustu hloupostí, že si však vzal tebe, to rozhodně není jedna z nich."

Kdyby přijala tuto poklonu, musela by přijmout i urážku manžela, což Kyra nechtěla. Jen stroze přikývla a svému švagrovi nabídla místo u stolu.

Byl ustrojen jako princ, jeho šaty však vypadaly mnohem lépe než on sám. Měl dlouhý, nezdravě žlutý obličej s hluboce zasazenýma zelenýma očima, které mu dávaly mrtvolně bledý, ne-li uhrančivý vzhled.

Když Cheb pyšně vkráčel do dveří, Seron nervózně vyhlédl z okna do tmavnoucího soumraku. Tosch se neobjeví, uvidí-li ve srubu třetí osobu. Budou se tedy muset Cheba zbavit, má-li Tosch skutečně přijít.

„Nebudete litovat, že jsem vás takto překvapivě navštívil," velkomožně oznámil Seronův bratr, „až uslyšíte, co jsem vám přišel povědět. Ale prvně —" svou brašnu odhodil na zem a uvelebil se v nejpohodlnějším křesle, které tam měli— „mi nalej trochu piva, děvče."

Když se vrátila s plným džbánkem, mrkl a řekl: „Šenkýřka nikdy nezapomene své řemeslo."

Kyra prošla místností a postavila se vedle svého muže. „Řekl jsi, že pro nás máš nějakou novinu," řekla chladně.

Starší muž vypil džbán na jeden dlouhý hlt. „Všude je dobře, kde však pivo chutná, tam je nejlépe," řekl a zasmál se. „To je trefné pořekadlo, že?"

„Co je to za novinu?" zeptal se Seron.

„Jistě. Už se nemůžete dočkat, až ji uslyšíte. To je v pořádku," dodal a rukou ukázal na jejich domov. „Máte asi nouzi na dobré zprávy. Dobrá," pokračoval, „jednoho dne, co se mi nestalo, jeden boháč mě požádal o dvacet obrazů, aby si prý s nimi mohl vyzdobit svůj nový dům v uměleckém duchu. Přirozeně se mu nechce zaplatit příliš mnoho. Podařilo se mi ale usmlouvat příhodnou cenu. Samozřejmě jsem mu neřekl, že mám bratra malířem, ani to, že jeho srub je přeplněn neprodanými obrazy."

„Za jakou cenu jsi smluvil prodej mých obrazů?" zeptal se Seron.

„Nesejde na ceně," řekl Cheb s mávnutím ruky. „Cena není důležitá. Co potřebuješ vědět, je, že si vezmu dvacet tvých obrazů — podle svého výběru — a tobě dám pět procent celkového zisku."

Seron před slovy svého bratra doslova ucouvl. Ačkoli téměř ucítil zrádcův nůž v zádech, potlačil v sobě vztek a tiše řekl: „Odpusť mi, že tuto příležitost nebudu moci přijmout. Vím, jak jsi nabyl svého bohatství, když jsi v jednom městě nakoupil neprodané zboží za zlomek jeho hodnoty a jinde ho prodával se štědrým ziskem. Zisk ti právem náleží, avšak pět procent z dvaceti obrazů znamená, že devatenáct jich dávám zdarma. Děkuji, ale nechci."

„Ale jdi," řekl Cheb. „Nebuď hlupák. To jsou jisté peníze. Neváhej, vždyť bys ty věci stejně neprodal. Takhle se ti jich alespoň pomohu zbavit."

Seron mlčel. Otočil se zády, aby pohlédl ven z okna, pak se opět podíval na Kyru. „Co si o tom myslíš ty?" zeptal se.

„Říkám ne," odpověděla s pevným odhodláním. „Jednoho dne, zanedlouho," rázně dodala a současně se Seronem pohlédla na černou oblohu, „budou tvoje obra-

zy — všechny tvoje obrazy mít o mnoho vyšší cenu."

„Toto je naše odpověď," řekl svému bratrovi Seron.

„To je směsné," trval na svém Cheb. „Našel jsem dobrého kupce a ty mou nabídku odmítáš. Budu však velkorysý. Zvyšuji svoji nabídku na plných deset procent. Co tomu říkáš teď?"

„Ne," řekl Seron důrazně. „Raději bys už měl jít," protože se obával, že potlačovaný vztek by mohl prolomit jeho klidný výraz.

Oba bratři na sebe upřeně hleděli. Cheb nechápal malířovu pošetilost, zatímco Seron ze své smutné zkušenosti věděl, že takový chamtivec po penězích mu nikdy neporozumí.

„Tady je svíce," nabídla Kyra. „Můžeš si zažehnout jednu z pochodní, abys venku nesešel z cesty."

Seron odváděl brblajícího Cheba ke dveřím. „Pospíšíš-li si, ještě stále budou mít volná lůžka v hostinci U vládce moře. Řekni majiteli, že tě posílám, zná mě."

Cheb byl už venku a zapaloval si pochodeň, když tu zjistil, že si uvnitř nechal brašnu. Rychle vběhl se zažehnutou pochodní dovnitř a sehnul se k zemi pro tašku ležící vedle židle. Zároveň se Kyra nabídla: „Počkej, já ti pomohu."

Nešťastnou náhodou se srazili, když se oba současně natáhli po brašně. Cheb ztratil rovnováhu, přepadl naznak a pochodeň se mu vymrštila z rukou. Hořící pochodeň dopadla do rohu srubu, přesně doprostřed Seronových obrazů. Vznítily se v kotouči jasně oranžového plamene.

Cheb se rychle zvedl ze země. „Zachraňte si život! Utečte," křičel. Sebral svou brašnu a bez jediného ohlédnutí vyběhl ven.

„Uteč! Zachraň se!" křičel Seron na svou ženu, která se snažila vytáhnout těžké dřevěné pouzdro zpod jejich postele.

„Bez tvého obrazu neodejdu," volala.

Oheň se brzy rozšířil i mimo roh místnosti. Za chvíli postel i všechen zbývající nábytek byl v plamenech. Hořely i dvě zdi, stejně jako střecha. Těžký smrtící kouř vyplnil jejich jedinou místnost, jejich domov.

Seron uchopil svou ženu za pas a zvedl. Oba kašlali, oči jim slzely a na kůži jim začaly vyskakovat puchýře. I okraje jejich oděvu začaly hořet, když Seron vynášel svou manželku ven ze dveří srubu a položil ji na měkkou trávu.

Nezůstal s ní však venku v bezpečí noci. Místo toho vběhl zpět do hořícího srubu a sehnul se k zemi vedle jejich postele. Dřevěné pouzdro začínalo uhelnatět, věděl však, že má ještě čas. Obraz uvnitř nebyl ještě zničen. Vytáhl pouzdro zpod postele a zvedl ho. Dveře byly jen pár metrů od něj...

Přestože dveře byly otevřeny, kouř a plameny byly příliš husté, takže Kyra dovnitř srubu neviděla. „Zapomeň na ten obraz!" křičela. „Serone! Uteč odtud! Rychle!" žadonila.

Střecha se propadla a chatrč se zřítila. Seron byl pohřben v hořící lavině. Kyra vydala úzkostný výkřik bolesti, jenž trval celé minuty.

Když už v ní nic nezůstalo, zhroutila se do orosené trávy.

Kyra se nehýbala. Neměla důvod. Mnohem později, když byla noc nejtemnější,

zašeptal jí do ucha hlas.
„Jdu pozdě?"
Zprvu se Kyra vylekala. Zvedla hlavu a uviděla Tosche. Tak blízký pohled mosazného draka znovu vyvolal v Kyře pláč. Snažil se, seč mohl, aby ji povzbudil. Mezi pravé křídlo a své tělo tulil křehký roztřesený uzlíček. Stále však nevěděl, z čeho je tak nešťastná.
Nejlépe, jak to jen dokázala, pověděla Toschovi, co se přihodilo. Poté naříkala po celý zbytek noci. Nakonec těsně před úsvitem upadla vyčerpaná Kyra do spánku. Drak si povzdychl. Slunce brzy vyjde a jemu se zdálo, že bude lepší, vezme-li ji s sebou. Na Kyru zde již nic nečekalo. Vysadil si ji na hřbet a pak se lehce vznesl.

Tosch zahlédl mosaznou dračici, jak mu krouží v malých líných kroužcích nad hlavou. Bezděčně se k ní natočil svým lepším profilem.
„Nevím, zdali jsem ti to už někdy řekla, ale mám ráda Palantas." oznámila Kyra, když seděla na nedalekém kořenu stromu.
Tosch nepřítomně přikývl a stále dál hleděl dolů na modré, žluté a oranžové hadříky, které Kyra pro něj sešívala. „Kdy bude hotov můj nový přehoz?" zeptal se.
„Už jsem ti řekla, že to zabere šest měsíců," řekla. „Zatím to byly jen čtyři."
„Víš, jen lidé měří čas," odpověděl s pokrčením jeho obrovitých ramen. „Jsou tomu vskutku už čtyři měsíce?"
„Také se mi tomu nechce věřit," řekla bolestivým, prázdným hlasem.
„Víš, Kyro, vypadáš tak osaměle. Snad by ses měla znovu vdát."
„Ne!" řekla důrazně. O chvíli později jí přes tvář přelétl smutný úsměv. „Vím, že to myslíš dobře," řekla, „nikdy však nebudu milovat žádného muže tak, jako Serona. Byli jsme zároveň nejlepšími přáteli i milenci. Znali jsme své myšlenky a smáli se šprýmům toho druhého." Zavřela oči. „Nemohu bez něj spát. V noci se ho snažím nahmatat," jemně přiznala a protřela si oči. „Viděla jsem tě, jak ses nahoře předváděl před tou dračicí," ukázala směrem nahoru s bezvýrazným úsměvem na tváři, „a první, na co jsem pomyslila, bylo, že bych chtěla Seronovi říci, jak ses vůbec nezměnil."
„Neukazuj na ni, prosím," řekl zahanbeně. „Pozná, že se o ní bavíme."
Kyra stáhla ruku zpět a řekla: „Promiň."
„Omluva se přijímá," řekl shovívavě.
Natáhla se k němu a hladila ho na hlavě tak, jak to dělávala za starých časů. Usmíval se.
Kyra strávila každé své probuzení — a také mnoho hodin spánku tím, že znovu prožívala svůj život se Seronem. Znova a znova, každičký rozhovor, každé objetí, každá vášnivá noc jí probíhaly v mysli. Vzpomínala si, že po ní chtěl, aby od života chtěla víc. Říkal jí, že dokáže, co si jen zamane a na co soustředí svou mysl. Jediné, na co však musela soustřeďovat mysl, byla láska k němu. Cožpak to nestačilo?
Tolik se pro ni namáhal. Nikdy domů nepřinesl hromadu peněz, ale vždy domů vnesl vlídnost, smích a příjemnou náladu. Jestliže si přál, aby v životě dokázala více, proč by to pro něj nemohla udělat nyní?
Smála se sama sobě. Řekl by jí: „Nedělej to pro mě, udělej to pro sebe!"

Copak bylo již pozdě to udělat pro kohokoliv z nich?

Prohlédla si své ruce, zkusmo si položila otázku, jestliže dokáže udělat cokoli, na co soustředí svou mysl, co to tedy bude? Bylo před ní prázdno.

„Jak se ti tedy líbí moje šupiny?" zeptal se Tosch, čímž vyrušil její zadumání.

„Co?"

„Mé šupiny... na hřbetě," řekl otáčeje se, aby ho mohla lépe vidět. „Trochu jsem ty okraje dal výš. Má to svůj styl, že?"

„Vypadá to velmi moderně. — Můžeš s tím zahájit nový trend."

„Myslíš?"

„Má-li někdo zahájit trend," smála se, „pak jedině ty."

„No dobře, ale jediný způsob, jak mohu zahájit trend, je, že mě všichni uvidí," zamyšleně řekl Tosch. „Myslím tedy, že bych měl už raději jít." Zamával křídly a zvolna se vznesl ze země. „Brzy se zase vrátím pro svůj nový přehoz. Zatím sbohem."

Vrátila se k jedinému řemeslu, které kdy znala — nalévání piva. Pracovala dlouhé hodiny v novém hostinci. Majitel ji měl v oblibě a zákazníci si vážili její pracovitosti. Ale roky těžké práce a odpírání si si na ní vyžádaly svou daň. Nyní mladší servírky musely odolávat popichování a nemravným návrhům a jen pravidelní zákazníci si povšimli bledé a neupravené Kyry. Bylo jí to jedno. Téměř vše jí bylo jedno.

Uběhlo šest let, než se Tosch opět vrátil. Kyra pochopila, že pro mosazného draka je šest let sotva více než jeden týden. Nehněvala se na něj. Krom toho, v jejím obrovském přetrvávajícím smutku byla trocha štěstí vzácná. Vidět starého přítele bylo vítanou úlevou z nekonečného pocitu ztráty.

Seděli na písečné pláži na okraji zálivu. Dívala se vzhůru. Pohledem uhýbala, což byl jakýsi způsob sebeobrany. Tosch byl totiž oděn ve všech nejrozličnějších barevných látkách, takže kdykoli se na něj podívala, vždy ji to málem oslepilo. Samozřejmě nejevil zájem o tu tříbarevnou kapuci, kterou pro něj s takovým úsilím vyrobila.

„Podívej," řekl. Trval na tom, aby na něj pohlédla. „Nechal jsem si zbrousit chrup. Co o tom soudíš? Že je teď rovný a dobrý?"

Zaclonila si oči a zběžně se podívala na jeho ústa. „Pokaždé, co tě vidím, jsi jiný," řekla. „Sotva si pamatuji, jak jsi vypadal před šesti lety."

Po tváři jí znenadání sklouzla slza. Brada se jí začala třást.

„Je ti něco?" zeptal se znepokojeně Tosch.

„Promiň, jen si někdy také nemohu vzpomenout, jak vypadal Seron."

Drak sehnul opeřenou hlavu a podrážděně povzdechl.

„Pořád na něj myslíš?"

„Nikdy nepřestanu."

„Pořád nechápu, co jsi na něm viděla. Povím ti, byl to průměrný malíř, ale přesto měl krásnou předlohu. Víš," dodal Tosch, „nebyl ke mně nikdy moc milý."

„Měl tě velice rád," řekla vzdorně Kyra. „Nepřeji si, abys o Seronovi řekl ještě jediné nepěkné slovo, už nikdy."

„Odpusť," omluvil se Tosch a jen trošku se přikrčil před jejím hněvem. Potom však dobře promýšlel, co pěkného by řekl o jejím muži. „Je velká škoda, že nikdy nenamaloval autoportrét," pověděl drak. — „Jistě by to byl pěkný obraz, který bys mohla mít navždy."

Kyra zarmouceně přitakala.

„Co si takhle se mnou vyletět na projížďku?" navrhl drak, aby změnil téma hovoru. „Určitě to rozjasní tvou mysl. Kam bys chtěla letět?“

„Domů," odpověděla smutně. „Nejsem dobrým společníkem, když se cítím takto."

Celé hodiny ležela v posteli, neschopna přemoci pláč. Bylo tomu už šest let, co si kladla otázky. Proč se stále rmoutím? Proč nedokážu přestat?

Odpověď byla tak jasná jako slzy na její tváři. Její láska nezahynula tehdy v tom požáru. Její vzpomínky umdlévaly, avšak její city byly pořád stejně silné.

Nakonec pozdě odpoledne znaveně vstala z postele a rozdělala oheň, aby si připravila něco k snědku. Později, když zasedla k vratkému stolu, aby pojedla, všimla si, že má ruce umazané od uhlí. Bezmyšlenkovitě si začala otírat ruce tak, že na zašlý bílý ubrus črtala tvář svého manžela.

Když zjistila, co udělala, zadívala se na svůj výtvor. Obraz se díval na ni. Nebyla to úplná Seronova podoba, byl to však nepochybně on. A co víc, zatímco črtala, pocítila poprvé po více než šesti letech mír a bezpečí, jež dříve cítila v náručí svého muže.

Po celé té době Kyra konečně věděla, co kromě roznášení piva může udělat pro svůj život. Zašeptala, stále hledíc na onu podobiznu: „Serone, chci tě namalovat. Asi nebudu tím umělcem, kterým jsi býval ty, budu se však snažit být tak dobrá, jak to jen dokážu. Nespokojím se s málem. Nesmím se spokojit s málem, protože jenom tak tě budu moci mít blízko sebe."

S barvami, štětci a plátnem zakoupenými ze skrovných úspor začala ještě té noci podle paměti malovat portrét svého muže. Malovala u ohně až do rozednění. Tělo ji bolelo, oči byly unaveny a byla zcela vyčerpaná. A když vyšlo slunce, byla také úplně znechucena. Plátnem mrštila o podlahu. Přední stranou dopadlo k zemi. „Hrůza," mumlala si. „Takhle vůbec nevypadal."

Poté ke dveřím přiletěl Tosch a volal: „Pojď se podívat na má nová křídla!"

Kyra vystrčila hlavu z okna a na Toschových křídlech uviděla zlaté třpytky, tančící v ranním světle.

„Překonáváš sám sebe," prohlásila.

„Však ty také," vesele zvolal Tosch, když uviděl čmouhy od barev na její tváři. „Také si barvíš tělo?"

„Ne," vzdychla unaveně. „Jen jsem se rozhodla něco namalovat."

„Jé, dovol mi podívat se. Chci to vidět," povyskočil Tosch nadšením.

„Zatím zde není nic, na co by ses mohl podívat," vysvětlila. Avšak hluboko uvnitř v srdci věděla, že i kdyby tady něco k dívání bylo, nikomu, ani Toschovi by to neukázala. Její obraz byl příliš osobní a soukromý. Později, až svůj um dovede k

dokonalosti a zachytí Serona tak, jak si ho pamatuje, až pak bude moci světu ukázat své dílo. Ne však dříve.

Tosche zklamalo, že nemohl vidět její obrazy, barva na jejím obličeji ho nicméně povzbudila. „Vezmu tě a poletíme zpátky do hostince," nabídl se radostně. „Pojďme."

„Dnes ne," řekla. „Chci pokračovat v práci." Její přítel pokrčil rameny a řekl: „Dobrá tedy, na brzkou shledanou."

Tosch se s ní vskutku shledal brzy... za čtrnáct let poté. Tou dobou už byla Kyra stárnoucí šenkýřkou. Pracovala, jen aby vydělala peníze na zakoupení barev, štětců a plátna. Nikdy nepřestala malovat svého milovaného Serona.

„Ničeho nového sis nevšimla?" řekl drak s lehkostí, jako kdyby navazoval na včerejší rozhovor.

Kyra tomu byla však zvyklá. Celá se radostí rozzářila nad jeho zjevem, když stál před její rozpadající se chatrčí. „Tvůj nos," řekla, když si ho celého prohlédla. „Změnil se... je menší!"

„Uhodla jsi!" zvolal. „Věděl jsem, že si všimneš."

„Co se mu stalo? Vypadá tak trochu, jako by byl uštípnutý a zdvižený nahoru."

„Cožpak nevypadá rozkošně?"

„No, ..."

„Požádal jsem skupinku trpaslíků, aby mi to udělali. Chtěl jsem mít menší nos. Nevím ani přesně, co s ním udělali. Zbudovali tam nějaký zvláštní výmysl, myslím ale, že fungoval. Podívej, není to rozkošné?"

„Dýchá se ti dobře?"

„Zas tak zlé to není. Líbí se ti, že?" zeptal se s obavou, že třeba náhodou udělal chybu. „Ukážu ti, co si o tom myslím," řekla. „Nakloň se blíž ke mně."

Obrovský mosazný drak sehnul hlavu blízko ke Kyře a ona mu na nos dala láskyplný polibek. „Pro mě vždycky budeš ten nejšikovnější, nejroztomilejší a nejrozkošnější drak," řekla.

Tosch se začervenal, i když to bylo těžko poznat v kontrastu s tou mnohobarevnou kapucí, kterou měl na sobě. Aby skryl svůj stud, odkašlal si a zeptal se: „Jak jsi daleko se svými obrazy? Smím se teď na ně podívat?"

„Je mi líto," odvětila vyhýbavě. „Ještě stále nejsou dost dobré. Někdy jindy," slíbila.

„Brzy?"

Úsměv zvrásnil její opotřebovanou, avšak stále milou tvář. „Podle tvých měřítek ano. Brzy."

Velmistři přišli i odešli. Velkoměsta vznikla a zanikla. Vojny seválčily, prohrávaly i vítězily. Avšak Tosch byl ve své módě stálý. Celou tu dobu navštěvoval svou stárnoucí přítelkyni. Prvně ji navštívil po jedenácti letech, pak po devíti a potom konečně po dvanácti letech. Nikdy mu však během těchto let neukázala, co namalovala.

Začalo ho to rozčilovat. Zatímco drak byl stále tak mladý a kypící životem jako v

době, kdy se poznal s Kyrou a Seronem, ona dosáhla věku, kdy se zdálo, že je pořád roztřesená. Obzvláště při poslední návštěvě... Když ji toho dne viděl, všiml si, že jeho nová fialová čepice na ni kupodivu zapůsobila. Zajímalo ji pouze to, aby se co nejdříve mohla vrátit ke svému malování. Řekla, že se konečně blíží tomu, o co se snažila celá ta léta. To mu nevadilo, proč jen ale nechce věnovat více pozornosti jeho nové čepici? Koneckonců, všichni ostatní naznali, že je odvážně originální. Nebylo pochyb, že si s Kyrou bude muset vážně promluvit o jejích náladách. Rozhodl se, že ji navštíví ještě tu noc.

Pokaždé, když Tosch odcházel od Kyry, cítila takový sladký smutek. Tehdy si nejvíce byla vědoma svého osamění. Ani tentokráte tomu nebylo jinak, ale po rušném večeru, kdy obsluhovala hosty, se již nemohla dočkat, až vezme štětce a začne malovat, dokud bude mít sil.

Nedokázala ani odhadnout, kolik Seronových obrazů namalovala. Už dávno zapomněla, kolik jich bylo. Vlastně zapomněla spoustu věcí, ne však tvář svého muže.

Obraz jejího manžela s celou jeho líbezností visel nad její postelí.

Seronova podoba se vší touhou a silou visela ve výklenku, kterému říkala ateliér.

Dokonce i na místě, kde vařila a jedla, hleděla na ni jeho tvář s veškerým jeho dětským půvabem a veselostí.

Všude byly obrazy se Seronem. Byly naskládány jeden na druhém, visely v každém rohu chatrče. Byla obklopena jeho podobou. Stále ale nebyla hotova se svým dílem.

Slabá a nemocná pokračovala v malování. Se slábnoucím zrakem, bolavými klouby, roztřesenými prsty nepřestávala nanášet barvu na plátno. Doufala, že nakonec zachytí dokonalou podobu muže, jehož stále milovala.

Této noci, když její malování osvětlovaly do ruda rozpálené uhlíky v uhasínajícím ohništi, dýchala Kyra velmi ztěžka. Byla unavená. Nechtěla však přestat dříve, než dokoná svoje zatím poslední dílo.

Na tomto obraze byl Seron, jak leží na prostěradle rozhozeném na trávě za jejich srubem. Nalevo od něj byla hromada vzorně složeného prádla. Ve smutných očích měl toužebný výraz. Na obraze byl sám, díval se před sebe, ven z obrazu, paže rozevřeny natahoval vpřed.

Bylo to vskutku takhle? chtěla vědět Kyra.

Dlouze se dívala na Seronovu podobu. Smutný pohled jejího muže se díval na ni. Zvolna, tak jako červený opar začne mizet z hladiny Krvavého moře, když slunce dosáhne vrcholu, stejně tak se vznesla mlha, která doposud zastírala její paměť.

Bylo to přesně tak jako tehdy. Byl to Seron, přesně do posledního detailu. Jeho ruce s dlouhými souměrnými prsty, jeho tvář s nápadnými lícními kostmi, s vystouplou bradou, jeho ramena, na která tak často skládala svou hlavu — vše bylo přesné.

Nebo snad ne?

Srdce jí v hrudi začalo divoce bít. Bylo s tím obrazem něco v nepořádku? Chybělo něco? Zdálo se, že obraz se dovolává konečného zdokonalení. Zapomněla na něco podstatného, nevěděla však, co je to, co schází.

V tu chvíli se cítila tak nehodná svého Serona, že se zády otočila k vlhkému plátnu. Nebylo ale úniku před smutným pohledem jejího manžela, pohlížel na ni z každé stěny.

Pozvedla k němu ruce a bědovala. „Chtěla jsem, aby celý Krynn stál před tebou a zbožně hleděl tak jako já. Chtěla jsem, aby cítili něco z toho, co jsem cítila já. Jen se ale podívej," zavzlykala a široce se rozmáchla, „nikdy jsem nezachytila tvou lásku ani v jediném obraze. V žádném z nich!"

Kyra se sesula na kolena a naříkala se stejnou bolestí a úzkostí jako té noci, kdy jí požár vzal manžela. Navzdory pronikavé bolesti v prsou volala: „Byl jsi mnou zklamán celé ty roky? Stydíš se za mě? Ach, Serone, jsem alespoň trochu taková, jakou jsi mě chtěl?"

Když Tosch přiletěl ke Kyřině chatrči, zavolal na svou starou přítelkyni... avšak neslyšel žádnou odpověď. Znova zazpíval její jméno a znova bylo ticho. Nakonec rozzlobeně zařval: „Kyro!" jak hlasitě jen mohl.

Polovina obyvatel Palantasu byla probuzena tímto strašlivým zvukem.

Kyra mu však neodpověděla.

Tosch už neměl více trpělivosti. Svým obrovským chodidlem kopl do dveří, které se rozletěly a zůstaly dokořán otevřeny.

Vztek mosazného draka se v mžiku změnil v lítost, když uviděl zhroucené Kyřino tělo, ležící na zemi vedle stojanu s nějakým obrazem.

Tosch ze sebe vydal hluboký truchlivý vzdech. I když byla Kyra tak vysokého věku, nikdy si doopravdy nemyslel, že se zachová jako jiní lidé — že zemře. Vždy tady byla, aby mu řekla, jak dobře vypadá a co by si měl obléci; aby mu byla přítelkyní. Nebylo jí více.

Zemřela zcela sama v tomto starém polorozpadlém srubu. Nahlédl dovnitř a poprvé se zadíval na obraz, jenž se rýsoval nad Kyřiným tělem. Oči se Toschovi doširoka rozevřely. Byl to Seron, tak jak ho znal. Podoba byla úžasná — vystihovala každičký rys a každičký záchvěv malířovy podlouhlé dávno mrtvé tváře.

Drak vstrčil hlavu dále dovnitř a uviděl jednu Seronovu podobiznu vedle druhé. Seron ve všech představitelných polohách a činnostech. Ale Toschův zrak se stále vracel zpět k obrazu na stojanu. Tento obraz byl ještě vlhký. Věděl, že je to její poslední dílo hluboké vášně.

Nikdy nevěděl, ani netušil, co celé ty roky malovala. Dokonce nyní, když se díval na důkaz její celoživotní úcty k Seronovi, Tosch jen udiveně kroutil hlavou. Nedokázal pochopit, jak jen mohla Serona tak velmi milovat. Potom však snad pochopil. Cožpak on sám ji svým způsobem také nemiloval?

Cítil, jak se mu třesou křidla, a věděl, že udělá něco zřídkavého, že bude plakat. Kyra pro něj tolik znamenala a on pro ni udělal tak málo. Pocítil stud, zjistil, jak k ní byl sobecký, vždy jen bral. Proč jí nepřinesl zlatý prach na její oděv? Proč jí neobrousil zuby tak jako sobě? Mohl pro ni udělat spoustu věcí, ale neudělal. Co pro ni může udělat nyní?

Zíral na její skleslé chladné tělo, potom pozvedl zrak k obrazu Serona. Pak se podíval ještě blíž.

Cosi chybělo. Zdálo se, že s obrazem není něco v pořádku. Dlouhou chvíli si ho tiše prohlížel. Snažil se objevit, co bylo přehlédnuto.

Ano, vím, co tu chybí, řekl si pro sebe Tosch. Je to tak zřejmé! Vyslovil magické zaklínadlo a pak třikrát uhodil ocasem o zem.

Kyra byla na obraze se Seronem. Nyní to bylo v pořádku.

Smáli se a plakali jeden druhému v náručí oživlí v obraze. Od okraje k okraji plátna byli Seron a Kyra živé, dýchající a milující duše.

Tosch štěstím zamával křídly. Udělal Kyře radost. Když už Tosch odlétal, ještě uslyšel, jak Seron říká své milované: „Jsi přesně taková, jakou jsem toužil, abys byla."

„Teď je to teprve dobrý obraz," řekl drak, když vzlétal k noční obloze. „Když se to tak vezme," zauvažoval, zatímco se vznášel mezi mraky, „víc barev by vůbec nebylo na škodu!"

Honba osudu

NICK O'DONOHOE

ZA DENNÍHO SVĚTLA SE JELEN S VYPĚTÍM Vůle objevil rytíři. Rytířovo nadšení bylo potěšující, jestli vůbec něco v Temném lese mohlo potěšit. Rytíř si dokonce všiml Humy, který jelena provázel. Jelen se přesunul vpřed na Modlivý štít, věděl, že rytíř a jeho doprovod ho budou následovat. Jestliže jeho osudem bylo vést, osudem ostatních bylo následovat ho.

Ale nenásledovali ho hned. Jedním uchem za sebou slyšel diskutující společnost. Půlelf řekl: „I když jsem neviděl bílého jelena osobně, byl jsem s tím, kdo ho viděl, a následoval jsem ho jako v tom příběhu, který vyprávěl ten starý muž v hostinci Poslední domov."

Jelen se otočil, aby se podíval, a uviděl půlelfa, jak ohmatává prstýnek spletených listů břečťanu, nejspíš proto, že mu připomínal jeho dřívějšího společníka, který viděl jelena. Ani půlelf ani prstýnek nevyvolávali v jelenovi žádné vzpomínky.

Mezi nimi mág, zahalená postava s očima jako přesýpací hodiny, vyprávěl víc z toho příběhu, který slyšeli zjevně před několika nocemi v hostinci. Starý muž vyprávěl, jak se Huma, ztracen v lese, modlil k Paladinovi. Objevil se bílý jelen a zavedl ho domů.

„Na to si vzpomínám," pomyslel si jelen, „ale netušil jsem, že si to mohlo pamatovat ještě jiné živé stvoření. Ať už byl ten muž, kterého potkali, jakkoliv starý, kdyby byl starší, pamatoval by si to jako píseň, ne jako příběh." Bolestná lítost nad jednoduššími dny a snadněji danou důvěrou se rozprostřela nad jelenem, stejně jako se rozprostřela nad starým mužem pro časy, které uplynuly. Jelen potřásl divoce svými parohy a poslouchal dál.

Trpaslík a jeho společníci zafrkali, téměř jako samotná zvířata. „Ty věříš starým příběhům? Tak tady je další: Byl jednou jeden jelen, který zavinil, že se Stinný les proměnil v Temný les."

Druhý společník si sedl na bobek na cestu, uši natažené dopředu. „Není nad dobrý příběh. Kdy se to stalo, Flinte?"

Trpaslík se zamračil na toho druhého — šotka, a tu si jelen vzpomněl. Už je to dávno, co naposledy nějakého viděl. Trpaslík pokračoval: „Před Pohromou. A není to vůbec hezký příběh, v žádném případě. Jelen se rozhodl zradit pána tohoto lesa, ať už jím byl kdokoliv. Tak on — "

„Proč?" přerušil ho šotek. Jelen natáhl uši dopředu, natahoval se, aby slyšel.

Trpaslík připustil: „No, nevím proč." Jelenovi se ulevilo. „Prostě chtěl. Tak on -"

„To nemá smysl, když nevíme proč." Šotek očividně rád přerušoval.

„Tobě nic nedává smysl, nech mě pokračovat. Jelen šel ke králi, který byl zavázán chránit ten les —"

„Chránit ho před čím?"

Trpaslík se ohnal po šotkovi. „Já ti zavážu ty tvoje hloupé uši dozadu a donutím tě poslouchat — "

Půlelf se postavil mezi ně. „Nech ho být, Flinte. Tasi, nech to Flinta dovyprávět."

„Tak se mi to líbí." Trpaslík se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a začal vyprávět. „Proč tenhle jelen chtěl zradit Lesapána, ať už je vládcem kdokoliv, to já nevím. Je to starý příběh a některé části už jsou značně zmatené. Důležité je, že radil Lesapána v těch dobách, kdy Temný les byl pouze Stinným lesem."

„To není vůbec důležité," mumlal jelen, který si byl vědom toho, že nemůže být slyšen. „Vždycky jsem si myslel, že to *proč* je důležitější než ta soužení, která potom následovala. Přesto jsem rád, že to *proč* upadlo v zapomnění."

Trpaslík pokračoval: „V těch dnech žil v lesích jeden lidský král a stejně tak vojáci, kteří chránili ty lesy. Byli zavázáni chránit les před vetřelci, zloději, ale zvláště proti Černé armádě."

„Proti komu?" To bylo vše, co šotek řekl.

Flint polkl své znechucení. „Černé armádě. Armádě mrtvých, vzkříšené temnými kněžími. Výměnou za smrt, která by pomohla temným kněžím vzít Lesapánovi les a udělat ho příhodným místem pro Královnu Temnot."

Všichni, včetně jelena, se chvěli.

„Kněží by začarovali les, a tak by se z něj stalo místo, kde by opět žili mrtví. Proto Lesapán postavil na hranici strážce, aby chránili les od zla — ale především proto, aby dozírali na Černou armádu."

„Ale strážci neuspěli," řekl měkce půlelf.

Flint opět zavrčel. „Neuspěli? Neuspěli? Porušili své sliby. Jelen nabídl králi a jeho mužům příležitost k honu v lese — příběh je zde trošku zmatený, nemohu říct, jestli honili jelena nebo něco jiného — a král na to skočil. Byl vzpurný, nebo nespolehlivý, nebo si potřeboval odpočinout od své práce. Tohle je další detail, který nám chybí. Nicméně, král a jeho muži opustili svá stanoviště na okraji Stinného lesa jen na jeden den."

„Ale to stačilo." Rytíř, který prvně uviděl jelena, vypadal hrozivě. Je vidět, pomyslel si jelen, že tenhle bere přísahu vážně. Jelen přešlápl nervózně z jedné nohy na druhou.

Trpaslík pokračoval: „Času bylo víc než dost. Zatímco král Kdokoli a jeho zběhlí strážci lovili, kněží vedli mrtvé do Stinného lesa. Když už byli uvnitř, utvořili mrtví kruh, a uvnitř něho černí kněží dělali cosi, co má název něco jako Píseň mrtvé země, nebo Chorál —"

Mág s kápí uprostřed jejich společnosti náhle řekl: „Kletba mrtvolné země. Jestliže je vyřknuta nad místem, všechny stíny ztmavnou v temnotu a všichni pohřbení mrtví opět vstanou." Usmál se nad svými vlastními vědomostmi. „Provést to je docela jednoduché, když už jsi uvnitř za hranicemi."

Po stísněném tichu řekl Flint: „Správně. A potom mrtví honili proradného krále a jeho muže, jako by to byla zvířata, zabili je a pohřbili."

„Ale temní kněží udělali chybu. — Černá armáda nebyla pohřbena v Stinném lese, který teď byl Temným lesem, ale proradný král a jeho muži ano. A tak při západu slunce prvního dne Černá armáda opět zemřela, tentokrát nadobro. A té noci pohřbený král a jeho muži opět vstali a honili kněze." Flint se s obtížemi rozhlédl. „Ale Kletba mrtvolné země zůstala. Proto je Temný les děsný. A každou noc zrádný král a jeho muži jdou na lov, bez odpočinku, dokud nějak nevyplní svůj slib."

Šotek vzdychl hlasitě do ticha a jeho společnicí vyskočili. „Ale co ten jelen? A copak ten příběh nemá konec?"

Zapomeň na jelena, pomyslelo si poslouchající zvíře. Ano, nemá žádný konec. Nikdy nebude mít konec.

„Ten jelen. Správně." Trpaslík chvíli přemýšlel.

„Bylo tu něco —"

Poslouchajícímu jelenovi se ulevilo, když trpaslík dodal: „Nevím přesně, co se stalo s jelenem. Zemřel taky a dostal za svou zradu nějaký druh trestu. On a král jsou spojeni dohromady, ale příběh je teď už celý překroucený, v některé verzi král a jeho muži honí jelena, v jiné honí jednorožce a v další honí Lesapána, ať už je vládcem lesa kdokoliv. Ale vím, že jelen stejně jako král je každé noci trestán pro svou zradu. Musí opakovat svou zradu pořád dokola, a on a král to mohou přerušit jen tehdy, až splní své závazky služby a věrnosti vládci. Jenže oni nemohou. Někdo jiný je teď pověřen chránit Temný les, a příběh říká, že jelen je příliš hrdý nebo rozzuřený nebo co, než aby obnovil svůj slib. Tak to nemá konec. Zatím," ukončil nejistě.

„To není hezký příběh," řekl šotek znechuceně. „Slyšel jsem lepší."

„Já taky," řekl Flint. „Důležité je, který druh jelena pronásledujeme? Toho, co viděl Huma, nebo toho zrádce v Temném lese?"

Jelen dohadování téměř neposlouchal. „Možná," řekl si pro sebe, „je jen jeden jelen, služebník i zrádce. Pomyslel na to některý z těch hlupáků?" Ulevilo se mu, když skupina skončila debatu o jeho minulosti a záměrech, a rozhodla se ho následovat. Vedl tiše a pozorně.

V noci sledoval skupinu, jak diskutuje s králem mrtvých. „Dost se bojí," pozoroval jelen. „To musí potěšit posledního krále Perise jako nic jiného."

Později je jelen sledoval, jak nasedli na kentaury, kteří byli zavázaní strážci Lesapána a jeli na paseku ve středu Temného lesa. Dva kentauři zůstávali vzadu, aby chránili cestu. Jelen osvobozen od své služby vůdce se už chystal následovat jezdeckou společnost, když uslyšel jednoho ze strážců zpívat hrubým a těžkopádným hlasem:

Byl jeden hrdý a vznešený jelen,
zrozen byl v Stinném lese,
a tam dospěl, a tam ji potkal,
do jednorožkyně zamiloval se.

Jelen ztuhl a poslouchal.

„Tak," řekl strážce svým společníkům s uspokojením, „je to léta, co jsem to zpíval, a stále si pamatuji melodii."

Druhý kentaur odpověděl pochybovačně: „Místy ta melodie skřípe. Jsou ta slova správně? Já nevím, slyším to poprvé."

„Poprvé?" ptal se ten první. „Poprvé? Jak to, je to nejstarší píseň, kterou znám. Bylo to staré, už když naši lidé utekli do lesa, v době — jak se jen jmenovala? Když se moře třásla a kameny se valily dolů z kopce jako divocí netvoři — "

„Pohroma," řekl druhý.

„Pohroma," řekl zpěvák opatrně. „Správně. A to bylo tehdy, když jsme byli zavázáni hlídat tohle místo. Lesapaní neměla žádné živé strážce, její vlastní strážci byli mrtví a část byli zrádci."

„Zrádci? Proč?" zeptal se druhý.

Jelen zadržel dech a v duchu si přemítal: „Nenech je vzpomenout si. Kéž je to ztraceno v čase. Když já vím a ona ví — a když král ví — to je víc než dost."

První kentaur poplácal svůj chlupatý bok.

„Proč? Píseň říká proč. Počkej, jestli si vzpomenu na víc. Něco o jelenovi, sloužícím jednorožkyni —"

Zpíval váhavěji:

Sloužil jí dlouho a sloužil jí dobře,
sloužil jí cele a oddaný byl.
Až jednou v noci na Stinné pasece
své skryté city jí vyjevil.

Ten druhý řekl pevně: „Jestli tahle píseň nekončí slušně, nechci to poslouchat."

„Ne, ne. Ona ho odmítne. ‚Ona se nesmála —' Ne, to není ono. ‚Ona mu řekla ne' — Mám ten smysl, ale ne melodii."

Kentauří strážci se vydali na pochůzku. Jelen zůstal, potom zpíval měkce, sám pro sebe:

Ona se nevysmívala, ona se nesmála,
ale měkce řekla ne,
on netruchlil, však zradu kul
a odejít se rozhodne.

Svolal pak muže krále Perise
studené meče, tupý kov:
„Ó, hlídko strážci, sběhněte:
nabídnu vám lov."

Jelen se zarazil a řekl hořce: „Špatně zrýmováno, špatně vystiženo, běžný brak. Píseň o tom, jak jsem vedl Humu, je bezpochyby dávno pryč, ale tahle zatracená lyrika —" Jeho uši se vztyčily nad zahořklostí v jeho hlase. Rozběhl se za jízdní společností.

Sledoval je, jak vzhlíželi ke skále a hleděli s úctou na Lesa-paní. Jelen si vzpomněl na své první setkání s ní, hýčkal své temné srdce a neříkal nic, když se jednorožkyně setkala se skupinou, nakrmila je a dávala jim rady.

Konečně byli pryč, vznesli se do vzduchu na pegasech. Jelen pohlédl na ty směšné dvounožce, obzvlášť na trpaslíka, a cítil opovržení nad bezmocným otroctvím těch okřídlených koní. (Sudokopytníci se cítí přirozeně nadřazení těm s nerozdělenými kopyty: koním, kentaurům a dokonce pegasům.) „Jak typické," řekl si pro sebe jelen, „že se poníží k té poslušnosti a přitom jsou tak blízko hvězdám."

I po tak dlouhé a často bolestné minulosti byl jelen docela citlivý na svou čest. Vstoupil na mýtinu a zavolal rozkazovačně stejně jako prosebně: „Paní."

„Jsem tu." Jednorožkyně se vrátila ke skále nad pasekou.

Lesapaní a jelen stáli nehybně, jako by vyčkávali před znovuzahájením nějakého rituálu. Oba věděli, co ten druhý řekne.

Vypadali nehybně, jako by si nemohli pomoci. Jelen stál hrdě a vzpřímeně, jako by pózoval sochaři. Každý sval byl pevný a napjatý jako struna, každá linie údů ostrá a smrtící ostří parohů bylo vyryto ve stínech. — Jako všechny stíny v Temném lese se zdály hluboké a plné smrti.

Lesapaní se zdála být úplně lehounká, jako by se jí kletba, která obestírala les, nemohla nikdy dotknout. Její hříva zářila a napolo se vznášela, oblouk a zakřivení jejího krku-jako by se táhl dolů k jejím bokům a zastavil se až u země. Jen její oči byly temné, ale ne tak jako ty zkažené stíny Temného lesa, byla to tekutá čerň očí divokých zvířat, čisté a mocné přirozenosti.

Jelen promluvil první: „Sloužil jsem ti této noci."

„Vím."

„Nesloužil jsem ti dobře?"

„Sloužil."

„Nesloužil jsem ti vždycky dobře?"

„Vždycky jsi mi sloužil dobře."

Zdálo se, jako by jelen nepostřehl rozdíl. „A za to jsem o něco žádal."

„Byla to služba prokázaná dobrovolně a s radostí." Hleděla na něj dolů, její roh se tyčil se do noci.

„Teď žádáš ještě něco víc."

„Ne. Více nabízím."

„To je totéž."

To ho téměř umlčelo. Avšak konečně pokračoval: „Nabízím ti svou lásku. Dávám ji dobrovolně, štědře, protože nikdo se mi nevyrovná, dar, který nemá obdoby."

„Vím."

Po chvíli ticha jelen zlostně dokončil: „Přesto odmítáš."

„Musím." Lesapaní přetrhla pocit rituálu, když řekla: „Lidé o mém druhu říkají, že jen nedotčený mě může chytit."

„To je stará legenda. To není důvod, proč mě odmítáš."

„Je to staré, a je to přesně ten důvod." Nemluvila tak pevně, spíše smutně. „A stejně jako většina starých legend je to překroucené a jen zpola pravda. Nejsou to lidé, kteří mají být honěni. Být tím, kým jsem, sloužit tomu, komu musím -"

„Dost," řekl překotně jelen. „Pomiňme vznešené sliby, ty jsi odmítla mou lásku."

Lesapaní hleděla do jeho smrtí zastřených, pyšných očí a zavřela oči. „Odmítla."

„Proč?" Slova vyzněla tvrdě a ostře, byla stejně čerstvá a stejně bolestná, jako tomu bylo tehdy, když byla poprvé vyřčena. „Proč, když jsem ti prozradil svou vlastní slabost a připustil, že tě miluji?" Na chvíli zmizela jelenova hrdá póza a vypadal téměř ztracen ve své bolesti a touze.

Lesapaní řekla tiše: „Protože musím."

Jelen se vrátil do své obvyklé pózy. „Protože ses tak rozhodla. To rozhodnutí ne-

bude bez následků."

„Pro tebe? Pro mě?"

„Pro oba. Jak ses opovážila mě odmítnout?" Snažil se vypadat důstojně, domýšlivě. Jeho hlas se sotva znatelně třásl.

„Odmítla jsem i ostatní."

„Nikoho takového jako já. Nikdo se mi nevyrovná."

„A to, jak cítíš, mě zavazuje dát přednost tobě před potřebami světa. Běž tedy." Dodala: „Ale věz, že jsem tomu nikdy nechtěla."

Odfrkl směšněji než srna. „Přirozeně, že ne. Služba bez pochyb je příjemnější než samota."

Lesapaní ho sledovala, jak odskočil, a zamumlala: „Cokoliv je lepší než samota." On ji však neslyšel.

„Ještě něco," otočil se k ní a ona sklonila hlavu a poslouchala. „Říkala jsi něco o osudu cizinců."

Pokývala hlavou, její hříva se začeřila. „Řekla jsem to bojovníkům, i když jsem měla na mysli rytíře. Nelitujeme těch, kteří zemřeli, naplníce své osudy."

„Chladně řečeno. Koho lituješ? Ty, co zemřou, nenaplníce osudy? Ty, kteří nemají vůbec žádný osud?"

„Všichni mají osudy." Podívala se na oblohu. Z místa, kde ji sledoval, vykreslil její roh čáru od něj směrem k Polárce.

„Tak jako všichni mají své hvězdy. Jako ty máš svou hvězdu."

„A co ti, kteří odmítnou svou hvězdu a zvolí si jinou?"

Držela špičku rohu bez hnutí. „Hvězdy trvají. My ne. Odmítni ji, když musíš, ale stále na tebe bude čekat."

„Ale mohu ji odmítnout, pokud chci."

Když neodpovídala, řekl: „I když nemohu vytvářet svůj vlastní osud, přesto odmítnu osud, který je mi přidělen. Sbohem — opět."

Stěží ji slyšel říkat: „Vím — opět." Zajímalo ho, jestli truchlila.

Před svítáním přišel jelen do temného a neutěšeného místa. Když se dostal k tomu místu, blízko něhož ostřice od jezera vadnuly a kde nezpívali ptáci, zůstal upřeně hledět.

Před ním stál šedivý duch v brnění a mával neúnavně mečem mezi rostlinami. Naklonil se dopředu, jeho rty se pohybovaly v kletbě příliš staré, než aby dávala smysl někomu kromě jelena.

Král sebou trhl a napřímil se, polekal se, když jelen začal hlasitě zpívat:

Muži krále Perise byli službou vázáni
střežit les před strachem,
král vyjednávat s jelenem se jal,
meč s hrdostí nosil za pasem.

Král Peris odpověděl, mávaje mečem v rytmu písně:

„Není pro mě lovu," řekl on,

„žádného živého stvoření,
jedině, že bych mohl v Stinném lese
ulovit jednorožkyni."

Po chvilce váhání jelen odpověděl:

„Jen já dobře vím, kde ona přebývá,
já měl jsem vůli její plnit,
když dáte pozor, budu vás vést
a vy můžete ji zabít."

Král se jal opět hledat v porostu. „Představ si, že slyšíš tu velmi starou věc znovu, a vůbec, co tě přimělo na to opět myslet?"

Jelen nepomohl králi ani pohybem. „Slyšel jsem zpívat její část minulou noc."

„Dobrá, dobrá. Lidová tvorba obdivuhodně přežívá, je to pravda? Neřekl bych, že si ji někdo živý bude pamatovat." Podíval se ostře na jelena. „Byl to předpokládám někdo živý."

„To byl. Jeden z kentaurů — vzpomínáš, jak tě vystřídali na stráži? — si stále pamatuje části té písně. Ale nemělo by tě to překvapovat, ostuda vždycky přežívá čest."

„To je pravda. Například, podívej se na nás — nikdo by neřekl, že bychom byli schopni cokoliv přežít."

Teď duch spokojeně zamručel a zvedl časem sešlou korunu na špičku svého meče. Potom si ji nasadil kostnatou rukou a opatrně si ji urovnával, až mu seděla zpříma. — Malinký okamžik vypadal jako nějaká napodobenina skutečného monarchy.

Jelen řekl rozvážně: „Ať žije král."

„Král už žil dost dlouho." Mrtvý král si na chvíli sedl a vypadal spíše jako unavený muž, neboť mrtvý, který nezná odpočinku, je více unavený než kdokoliv z nás. „Řekni mi, viděl jsi někoho dnes v noci?"

„Ty víš, že viděl. Rytíře, mága, půlelfa, sebranku dvounohých mrňousů. Jsou pro tebe důležití?"

„Myslím, že jsou důležití." Král nepřítomně řekl: „Zdá se, že tě to zajímá. Myslel jsem, že jsi ke všemu lhostejný."

„Ke všemu, co je pode mnou, což je většina světa. A ty, velký a věrný Perisi?"

„Stejně tak. Samozřejmě, že víc spadá pod mrtvého krále."

Jelen řekl suše: „Nicméně jsme vytrvali, naše požadavky jsou stále lépe uchovávány než my. Kéž by trvaly věčně. — K čemu jsou dobré?"

„Ty požadavky?"

„Jejich důležitost je samozřejmá, nebo není žádná. Mám na mysli ty cizince, jak jsou důležití?"

„Budoucnost našeho lesa a světa."

„Ach. Politika," přikývl moudře jelen. „Snažím se politice vyhnout."

„Naprosto chápu," odtušil král. „Pokusil jsem se vyhnout politice — jednou."

„Otázka o povolení vstoupit a ozbrojený vstup, je to ono?"

„Ano, je," připojil s neobvyklou otevřeností. „Otázka vstupu zla do těchto lesů — které se tehdy nejmenovaly Temné. Snad si pamatuješ ty sloky —"
„Pamatuji." Jelen zpíval na králův vkus trochu moc dychtivě:

Ale jeden ze strážců varoval krále:
„V tomhle honu zlo na straně je těch,
kdo zbraněmi a kouzly vládnou,
proti nimž musíme bránit les běh.

Už nebudou čekat s očima nenávisti,
duší rozhořčenou i srdcem,
ale zbaví les světla a dobra
a bohové odpusťte nám všem."

Podíval se na krále Perise s očekáváním; ten vzdychl a zpíval tak plným hlasem, jak jen to bylo na ducha možné:

Přesto se Peris holedbal: „Slyšte lovecký roh,
sejděte se všichni lidé mí,
nechť muži vstoupí do lesa i v paseku,
my honíme jednorožkyni."

Sklonil svůj meč, který předtím zvedl, aby dodal slovům důraz.
„Samozřejmě, že to tak nebylo. A nebyla to vzpoura nebo zamýšlená velezrada, nebo něco takového. Moji muži se nudili, já jsem se nudil. Stačila narážka od jejich velícího důstojníka —" udělal směšnou úklonu — „to stačilo." Rozhlédl se kolem sebe. „Představ si, že by se někdo veselý s krátkým životem mohl nudit. Zahodil jsem království za den zábavy a posmrtný život plný bolestné nudy."
„Překvapuje mě, že to přiznáváš."
„Taky mě to překvapuje. Možná mě něco trápí. Změňme téma."
„Změním. Mluvil jsi s někým z těch cizinců?" Když král potřásl hlavou, jelen přikývl: „Protože jsem myslel, že slyším jednoho, jak se obracel k tobě."
„Ach. To byl mág. Mluvil první." Král vypadal, jako by se nikdy nepokoušel vyhnout odpovědi.
„Co ti řekl? Já jsem to neslyšel."
Král Peris ztěžka řekl: „Věděl, že jsme duchové mužů, kteří porušili slib, že jsme odsouzeni, abychom vykonávali ten stejný úkol donekonečna, dokud si nějak nevysloužíme konečný pokoj."
„Znalý muž."
„To mágové obyčejně jsou. Myslím, že mně chtěl připomenout, že si mohu vysloužit konečný pokoj."
„A co jsi mu řekl o svém přítomném stavu, ó králi? Neboť mám-li být upřímný, nezjevuješ se ve své plné vznešenosti. Prázdná vznešenost, to vystihuje lip."
„Řekl jsem mu, že jsme povolám splnit svou přísahu, jednou."

„Když říkáš my," řekl opatrně jelen, „předpokládám, že jsi myslel ‚mí muži a já'."

„Blíže jsem to neurčil. Nezmínil jsem tvé jméno, ale to neznamená, že on nevěděl, že jsi také povolán, abys splnil svou přísahu."

„Řekls mu," zjišťoval jelen, „jak je to dlouho, co jsme J prvně uslyšeli volání?"

Král se zavrtěl, čímž vyjadřoval nepohodlí. „Projednat tyhle otázky není jednoduché. Copak nechápeš, jaký je to trapný pocit, zkoušet obnovit dávno porušený slib?"

„Mám více citu než obyčejně dávám najevo. Změňme téma."

„Změním. Něco tě trápí."

„Samozřejmě. Zamiloval jsem se." Dokonce i teď mu bylo zatěžko to přiznat.

„S tím je vždycky potíž. Neopětované, předpokládám."

„Kupodivu ano. Umíš si představit mou lásku, která není opětována?"

„Teď je lehčí si to představit než kdysi, zvyk a opakování způsobuje, že se skutečnost zdá opravdovější." Když viděl jelenovo napětí, rychle dodal: „Ale protože je tomu skutečně dlouho, a vzhledem ke tvým citům, řekněme, že se to zdá nepředstavitelné."

„To ano." Jelen pohodil hlavou. „Samozřejmě se pomstím za své zraněné city."

„City?" Král uhodil jednou stínovou rukou o druhou. Tlesknutí nezanechalo žádné stopy a králův výraz se nezměnil. „Ještě stále můžeš hovořit o citech?"

„Můžu." Jelen se zahleděl jinam. „Raděj o nich mluvím, i když je stále chovám."

„Čas city mění. Čas může změnit všechny věci, dokonce i nás."

„Čas nezměnil věci, které jsme učinili v noci." Jelen otočil hlavu, lehce, aby se podíval na Polárku. „Nemyslím, že to může změnit mě, takového jaký jsem, ani to nemůže změnit to, co dělám. Zvolil jsem opět, zradit tu, kterou — tu kterou bych měl poslouchat."

„Ostatní se však nemusí rozhodnout pro totéž. Ani ty, potom co to zvážíš, nemusíš."

Když jelen neodpovídal, král pokračoval: „Řekni mi, nicméně říkal jsi mi to často předtím; je to milenec, který by mohl zradit lovcům?"

„Ano, on. Překvapuje tě to?"

„Ne víc, než že bys to byl zrovna ty."

Bez varování vyhodil jelen nohou a kopl do mladého stromku. Kopanec zanechal ostrou stopu ve dřevě stromku. „Jak mě mohla odmítnout? Jak mě může odmítat?" Kopl ještě jednou a rozštípal ten malý stromek. „Jak se opovážila mě odmítnout?"

Stál a třásl se zlostí, potom se ovládl. „Omluv mě," řekl králi. „Nejsem dnes ve své kůži."

Král řekl ztěžka: „Spíš mám pocit, že i po letech trestu jsi stále sám sebou."

„Snad máš pravdu. Přesto bych byl raději, kdybych takhle nevybuchl, i když jsem měl včera dost dlouhou noc."

Peris přikývl. „Vždycky jsi měl problémy s ovládáním, dlouhá léta ironie a skrývaných představ je nemůže zakrýt. A co se týká té tvé noci, všechny naše noci jsou dlouhé." A dodal už pomaleji: „Mám zprávu, která by tě mohla zajímat. Druhá skupina cizinců, která se snaží najít tu první, aby ji zabila, vstoupila už do Temného

lesa. Jsou na té stejné stezce, jako byla ta"první skupina."

„A žádní strážci je nezastavili? Dějiny se samy o sobě opakují."

„Opakují se, stejně jako my. Mám chuť udělat konec tomu opakování."

Jelen nevěnoval žádnou pozornost královně poslední poznámce. „Jestli tihle cizinci nejsou vetřelci, je možné, že to byli lovci?" zeptal se lhostejně jelen.

„Lovci lidí a ostatních dvounožců. Mohou být nalákáni i k jiným lovům." Dodal: „A co se týká vetřelců, tahle banda je také politicky důležitá, i když jsou — " zaváhal. .

„Co?"

„Špatní. Kdo by si pomyslel, že může být spácháno Temnému lesu ještě nějaké zlo, ale podle všeho může."

„Po tom, cos obdržel z rukou Temného lesa, tě to rozrušuje?"

„Mělo by," řekl Peris s předstíranou lhostejností. Pak vzdal pózu. „Rozrušuje. Mír ve světě je důležitější než má malicherná lítost."

Jelen zdůraznil: „Kdysi dávno osud lesa nebyl určen."

„Teď je."

Jelen byl příliš ohromen, než aby mohl odpovědět. Král dodal: „Už nejsem více přísežný strážce Temného lesa, ale rozhodl jsem se, že se vrátím na stráž. Této noci tě nebudu honit."

„Ty jsi mě honil na mou výzvu — honil jsi mě, byl to můj trest — každou noc po —" Jelen se zarazil. Jak v tomto nekonečném kruhu mohl vůbec měřit čas?

Král přikývl. „Uznávám. Ale král může změnit svůj názor. Kdybys viděl ty cizince, pochopil bys to."

„Pochopil? Zdáš se být o tom přesvědčen, jací jsou tihle cizinci?"

Král váhal. „Absolutní cizinci, řekněme." Nic víc neřekl. „Běž se podívat. Snad změní názor."

„Nebo mě na mou výzvu budou možná honit."

Král řekl prostě, s většími emocemi, než jaké vyjevil předtím: „Podívej se na ně sám a přemýšlej, co znamenají. Hon musí skončit."

„Hon skončí, až si usmyslím — což znamená, že nikdy neskončí," a pak jelen zakončil hořce, „ó velký a věrný králi."

Král Peris spustil tiše ruce. „Tak běž a zeptej se jich, jestli tě budou honit. Nech se zabít a nech je, aby slyšeli stejná hořká slova, tu stejnou starou bolest, znovu a znovu. Já si také mohu vybrat — a vybral jsem si, že už nikdy nebudu honit. Jestli jsi kdy miloval tyhle lesy, tenhle svět — jestli jsi vůbec někdy miloval — pochop, co tihle neznámí znamenají pro náš svět, a rozhodni se zlomit kruh." Opět zmlkl.

Jelen přemítal — jak se to hodí na přemýšlivého přežvýkavce. Pak konečně řekl: „Očividně se zabýváš těmi, kdo vstoupili do Temného lesa. Možná, že bys mohl být přesvědčen, abys odložil tuhle starost —"

„— na později? Ano. Po všem, jak jsi zdůraznil, tenkrát jsem opustil svou službu, mohl jsem na chvíli odložit návrat k ní. V mém životě — " hrozivě a bezvýznamně se usmál — „určitý den nebo noc se k tomu hodí stejně dobře jako jiný."

„Zjišťuji, že shledáváš lehkým odložit povinnost. Snad otázka zvyku?"

Král se poškrábal na své mlhavé bradě svým průsvitným prstem. „Nebo jinak,

zrazuji své současné zvyky. Jeden je nucen doufat, že bys také mohl zradit své současné zvyky tak lehce, jako jsi jednou a vždycky potom zradil Lesa — "

„A kdo je teď netaktní?"

„Uznávám. Zvážíš všechno, co jsem řekl? Stále si můžeš vybrat -"

„Možná. Zvážím to." Jelen odskočil, věděl, že si nemusí domlouvat další schůzku s mrtvým králem. Některé schůzky jsou téměř předurčené.

Blízko kraje lesa stezka náhle končila, zanechávajíc jen keře a hustou stěnu rostlin. Na vnější straně byly plané řásníky, které vypadaly jako ohromné stromy, ale nenarostly výš než trpaslík, nějaké bobulovité keře, s ostny i bez nich, a oslnivé divoké květiny.

Vevnitř byly výběžky přeměněného kořene, zdroj záhuby všech zvířat, popínavka, dost hustá na to, aby polapila nepozorného, a Paladinovy slzy, malinké modré květiny, které rostly a obepínaly vztyčený hustý koberec mezi kmeny. Přestože stěna podivně odpuzovala lidi, jelen věděl, kolik nepozorných duší už držela uvnitř.

Jak se tak díval, keř se kymácel a třásl pod tlakem rukou. Dalo by se říct rukou. Jelen hleděl na první drápy zakončené prsty, které se objevily, máchajíce slepě do vzduchu, aby odstranily více větviček, ale žádné už nenašly. Šupinatý člověk, který je následoval, mžoural do slunečního světla a protáhl si na volném prostranstvím křídla podobná netopýřím.

„Příbuzní draků." V jelenových myšlenkách nevyvstala žádná otázka, i když předtím nikdy taková stvoření neviděl. Také věděl, jak málo kdo by to věděl: jestliže to, jak se jelen objevil Humovi, bylo teď sotva legendou, draci byli méně než to.

Více ozbrojených postav následovalo tu první. Jelen kousek ustoupil, spíš kvůli svému světu než kvůli sobě. Bylo tu jen několik stvoření, šeredných, ale jejich přítomnost v lese, v tomto světě, znamenala nepředstavitelné věci.

Zatřásl se a nahlas zamumlal: „Královský Peris má dar pro porozumění. Vskutku cizinci." Napnul svaly ke skoku, ale postoupil vpřed. „Zdravím vás."

Nic se nedělo. Dračí muž hleděl všemi směry, neslyšel a neviděl.

Soustředil se a řekl hlasitěji: „Zdravím vás."

Vůdce vyskočil a jeho křídla ho držela chvíli ve vzduchu. Jestli vypadali pegasi za letu půvabně, tahle věc vypadala odporně, jak spadla dolů napolovic odmítnuta zemí a napolovic vzduchem.

Prohlíželo si to jelena podezřívavě. „Odkud přicházíš?"

Jelen se otřásl při tom řevu, podivný hlas zněl jako hlas žíznivého muže, ale odpověděl na něj statečně. „Z Temného lesa, kde právě jste. Odkud jste

Dračí—cosi ignorovalo otázku. „Z Temného lesa?" Držel svůj meč v obraně. „Tohle je zlověstné místo." zašeptal lehce.

Jelena zajímalo, ne příliš šťastně, jestli jazyk toho cosi je rozeklaný.

„Zlověstný jen pro ty, kdo s sebou zlo přinášejí," připojil k odpovědi rituálu, „Mnozí ho přinesli. A nikdy více se nevrátili." Pomyslel spěšně na krále Perise, paní lesa a na zradu. „Ale mnoho tu může být získáno, stejně jako podstoupení nebezpečí."

„Jaký zisk?" Dračí muž dal za zády znamení. Přicházející jednotky postoupily ne

dál než k nejzazším okrajům stezky a vytvořily dva zástupy, chráníce si navzájem beze slova záda. Byli dobře cvičení pro boj.

Jelen zvažoval, co to znamená, ale pokračoval. „Je zde jedna, která hlídá tento les." Váhal, potom se vzchopil. „Která panuje nad tímto lesem. Všechno v něm, živé... člověk a zvířata, jí slouží." Zhluboka se nadechl a dokončil: „Abyste zabrali tenhle les, je pouze potřeba ji zničit."

Zrada dračího muže ani nepřekvapila, ani na něj neudělala dojem. „A ona je kdo?"

„Lesapaní. Zdejší vládkyně. Bílá jednorožkyně."

Část mužů z doprovodu mimoděk zasyčela. Vůdce začal: „Jednorožkyně? Ty chceš říct, že krvavá srážka s drakoniány by mohla — "

„Ano, hoňte a zabijte ji." Jelen připojil suše: „Zdá se, že morální požadavky pro takový hon byly přemrštěné. To se zdá rozumné, protože na takovém honu není nic morálního." Připojil srozumitelněji: „Nemusíte být nedotčení."

Dračí muž máchl drápem. „My nemáme žádné místo pro touhu." Udělal grimasu, která by se mohla nazývat úsměvem. „Ani lásku."

„Jste šťastnější, než si myslíte," řekl jelen především pro sebe. Nahlas opakoval: „Nabídl jsem vám hon na jednorožkyni. Přijmete mou nabídku?"

Dračí muž zvažoval. „Jak bychom ji našli?"

„Vy byste ji nenašli. Já bych vedl a vy byste mne následovali. A zbytek —" Jelen se otřásl, jeho ramena se zavlnila a pohyb se nesl až k svalnatému krku. „Jistě, že se mě nemusíte ptát, jak honit a zabíjet zvířata." Stará bolest mu připomněla, co tato zrada znamenala pro toho, kdo miloval, stejně jako pro milovaného. Na vteřinku měl vidění těch zubů, těch drápů, jak se sápou na bílé maso Lesapaní.

Draci — drakoniáni — se chvíli nehýbali. „Dělali bychom to jen pro zisk a pro důvody, o kterých se nebudeme šířit." Usmál se po svém způsobu, ukazuje mnoho ohromných zubů. „Proč bys to dělal?"

„Pro důvody, o kterých se nebudu šířit," ukončil už jemněji. „Pro důvody, které by pro vás zjevně příliš mnoho neznamenaly." Stále víc jelena zajímalo, proč zesměšněná láska a zmařená touha pro něj tolik znamenají. „Neuvědomil jsem si, že vojáci potřebují výmluvy. Možná se na svou kořist necítíš."

Drakonián odpověděl bez vzteku: „Podívej se do našich tváří. Mohli bychom uhonit jakékoliv stvoření k smrti."

„Vím. A co je za nimi?" zeptal se slušně jelen, ale vtip vyzněl naprázdno. „Pak mě tedy následujte. Ne příliš těsně."

Jak se otočil a odskočil, slyšel jednoduchý příkaz, slovo nebo jazyk, který neznal. Opět se obával — o svůj svět, a ne o sebe.

„Asi jsem se stal sentimentálním. Příště budu psát špatné básně a nosit hlučné dvojnožce na zádech," řekl nahlas. Ale vtip byl povrchní a on poznal, že sarkasmus a sebeshazování ho nemohl déle chránit před jeho vlastními pocity. Za sebou slyšel skřípot podivných a zlých drápů, drápajících v lese, který byl jeho celým světem.

Byl víc než v polovině cesty k mýtině, když mu objemné tvary, napolovic skryté v listí, zastoupily cestu. Zastavil se na místě, doufaje, že drakoniáni učiní totéž.

Hlas volal: „Stát!"

„Očividně ve střehu," poznamenal jelen, „jestli to není zbytečné."

„Nebuď hrubý k těm, kteří si chrání víru." Hluboký hlas se nepozastavil nad jelenovým sarkasmem — a pokračoval dál: „Kam jdeš?"

„Mám nějaké vyřizování." Mluvil chladně, doufaje, že se strážce urazí a půjde pryč. „Je to zvykem v tomto lese ptát se na povinnost?"

„Mým zvykem ne, ani zvykem mého druhu." Postava se vynořila z podrostu. Byl to, jak poznal podle výšky a hlasu, kentaur.

Nicméně, hleděl na něj zvědavě.

„Ach," řekl, jako by si vzpomněl. „Povolaný člověk. Řekni mi, jaký je život ve zbroji?"

Kentaur ho poctil, jako obvykle, lehkým opovržením, které kopytníci a lidé ukazují pouze lidem anebo pouze kopytníkům.

„My nejsme ve zbroji, ale ve službě — stejně jako ostatní by měli být," řekl ztěžka kentaur. Trhl neklidně hlavou. „Slyšel jsem zvěsti a zrovna tak mám dnes tušení. Je v Temném lese více cizinců?"

Jelen by se nepodíval do kentaurových velkých, tmavých očí. „Snad jsi cítil ty cizince z minulé noci. Je nějaký důvod pro to, aby na tobě jejich zápach lpěl?"

„Nesli jsme je na svých zádech," řekl důstojně. „Jak všichni v tomto lese ví. Je v Temném lese více cizinců?" opakoval.

„Proč se ptáš mě? Jistě, myslíš si, že znáš více než já, svá vrozená studia hvězd znáš stejně dobře jako každé jiné zvíře, které nosí břemena."

„Výsměch. To je všechno, co umíš," zafrkal jako kůň. „Zkus skrýt pravdu před námi oběma, jestli chceš. Studoval jsem málo, ale znám hvězdy. Minulé noci mluvily o boji, o životě a smrti pro jelena. Je to tam — pro ně, jak se zdá, je to blízko." A dodal: „Možná jsi neviděl ty cizince — ale uvidíš." Obrátil se k odchodu.

Jelen ho sledoval. „Mám odpověď," volal, „ty ochočený a spiknutý, plný ironie a básnických narážek — ale odmítám tě s ní poctít. Mám svou důstojnost."

Kentaur nic neřekl a jelen ve svém srdci věděl, že to byla nejlepší odpověď ze všech. Kentaur čekal ještě chvíli a pak šel svou cestou.

Za chvíli na to se objevil vůdce drakoniánů s připraveným mečem za jelenem. „Je pryč?"

„Je." Jelen se díval tam, kde byl předtím kentaur, a přemýšlel. Zkoušel si představit kentaura mrtvého a poraženého, krvácejícího, zatímco les padl opět do rukou cizinců. Neuměl si představit, že by nějaký kentaur zběhl nebo by se stal zrádcem, nebo by vůbec přemýšlel o sobě.

„Pak tedy zůstaneme neodhaleni."

Jelen přemýšlel nad kentaurovými slovy. „Řekněme, že zůstanete nespatřeni. Zůstaňte tak trochu déle, tím, že se postavíte za mě."

Drakonián se podíval bez lásky na jelena a stáhl se stranou. Jelen se pohnul pomalu, pozorně, směrem do středu Temného lesa.

Přistihl se, jak si pobrukuje. „To je ta zatracená píseň," reptal. „Jadrná a lidová, ale ta melodie se ti vryje do hlavy."

Vlastně to byla slova, která se zachytila v mysli. Přistihl se, že zpívá, napůl ne-

chtěně:

Jelen je vedl od noci k úsvitu
a ve stínu Stinné paseky,
když slunce blízko k ránu bylo,
zradil jednorožkyni.

Promluvila k němu hlasem chmurným:
„Cos to pro hrdost učinil?
Ty znáš a víš svůj osud,
a přesto ses odvrátil.

Ty bys mě klidně k smrti zradil
a opomenul přísahu svoji?
Službou prokázanou bez myšlenky
pomáháš mi k smrti mojí."

Dotkla se ho jednou a dotkla se ho podruhé,
a když třikrát dotkl se ho roh,
v místě, kde se dotkl a tam kam dopadl,
na něm též objevil se roh.

Slyšel za sebou ještěrovo mumlání a přestal zpívat. Jestli ti za ním měli skutečně zabít Lesapaní, všechna hudba tady — popřípadě všechna hudba ve světě — by ustala, a to všechno pro jelenovu malichernou pomstu.

Okřídlené stíny mu přelétly nad hlavou. Automaticky se přikrčil, ale byl to jen jeden z pegasů, kroužící a snášející se nad lesem.

Jelen si uměl představit něco většího, něco s křídly podobnými dračím, jak se snáší na pegase. Slyšel je křičet, jak se zoufale bezhlavě řítili z oblohy —

„Ještě ne," mumlal. „Není to má vina, skutečně. Ale co mohu dělat proti těmhle vetřelcům?"

A o chvíli později si překvapeně pomyslel: „A mohl jsem vzdát svou pomstu, svou odplatu za ten výsměch, potom co jsem ji tak dlouho skrýval? V tomhle kruhu smutku je odplata jediné, co mi zbývá."

Uprostřed dne vstoupil jelen na velkou paseku sám, kus před drakoniány. – „Paní!“- Stromy pohltily jeho výkřik, a utlumily ho, takže se nerozléhal.

„Jsem zde," přicházel hlas měkce ze skály. „Jsem stále zde." Stromy stále nesly ozvěnu.

„Mám otázku."

„Ty jsi vždycky měl otázky. Ptej se."

„Je mnoho rozdílných bytostí, které ži—žijí —" zakoktal se nad slovem, „obývají tento les. Některé s kopyty, některé lidské, jiné obojí, některé živé, některé mrtvé, jiné směsice obojího, živého a mrtvého."

„To je pravda." Čekala.
„Jak o mně smýšlí? Považují mě za jednoho z nich?" — Opuštěnost v jeho vlastním hlase ho překvapila.
„Jsi ctěn různě různými bytostmi. Přál by sis být jedním z nich?"
Jelen přemýšlel o těch, které znal, a ušklíbl se, pak přemýšlel o drakoniánech. „Nepřemýšlel jsem o tom. Ale nedávno jsem objevil hrozbu, nechci, aby zranila bytosti zde, jako by byly moje a já o ně měl starost."
„Pak tedy podle té starosti jsou tvoji a ty jejich. Těší tě to?"
Po dlouhé pauze řekl jelen tiše: „Netušil jsem, že by mě to mohlo potěšit."
„Jsem ráda," dodala vládkyně. „To není to, proč jsi přišel této noci, stejně jako jsi přišel v ty ostatní."
„To je pravda." Jelen přišel ke skále. „Přišel jsem k tobě naposledy. Nebudeš mě chtít?"
„Ke službě ano. K lásce ne." Vyskočila z kamenů a přistála v kaskádě hvězdného světla, přestože byl den. Stejně jako král, jako sám jelen, ani ona se nezdála být překvapena událostmi.
Ale byla udivena, když jelen pokrčil přední nohy a poklekl neobratně do prachu před ní. Zapotácel se, nezvyklý klekání. „Pak ti tedy budu sloužit, naposledy. Tuhle poslední věc činím ze svého vlastního rozhodnutí."
Jednorožkyně hleděla na jeho sklánějící se hlavu. „Mohu se zeptat proč?"
Jelen odvětil, aniž se pohnul. „Nemysli si o mně, že jsem nestálý."
„To je to poslední, co bych si o tobě myslela."
„To je dobře. Všechno to, co jsem cítil; všechno, co jsem si přál a po čem jsem toužil — " jeho hlas se zachvěl, „— to se nezměnilo. Ale v celém tom nekonečném čase, kdy jsem toto místo opouštěl, vracel se sem, zrazoval tady, nikdy jsem neviděl tu nejprostší skutečnost tohoto místa: Že les je větší než jsem já. Je větší než mé požadavky. Nakonec bude větší a bude trvat déle, než by mohla trvat má láska. Nabízím tu lásku jemu a tobě, dobrovolně, a aniž bych ji žádal zpět — neboť aniž bys ty anebo les sám a všechno, co je v něm, žádali něco zpět, dávali jste, co jste mohli. Nabízím svou službu," dokončil pokorně, „a doufám, že sloužím dost dobře a že to k něčemu bude."
Jednorožkyně se na něj dlouho dívala, pozorujíc každý jeho detail, každý chlup, roh a řasy.
Konečně řekla jemně: „Většinou jsi sloužil dobře, milovaný. A pamatuj si, že jsem pouze řekla, že tě *nemohu* milovat — ne že tě *nemiluji*. Jdi s lovci."
Dotkla se třikrát jeho čela svým rohem. Padl na bok, jeho nohy se škubaly a trhaly v křeči. Vydal ze sebe hrozný výkřik, nejhlasitější, když se jeho parohy rozskočily. Jeho kůže bledla každým okamžikem a tam, kde se ho vládkyně dotkla, se objevil jednoduchý, spirálovitě stočený roh, na vrcholku krvavý, který se dral skrz jeho rozštěpené čelo.
Když se drakoniáni objevili, uviděli kamenný vrchol a jen jednoho jednorožce, potácejícího se kolísavě na svých kopytech. S výkřikem triumfu vyskočili do vzduchu a plachtili pronásledujíce jednorožce, mávali meči a svá zubatá ústa měli rozevřená doširoka.

Jelen zamířil, zprvu klopýtaje, do Temného lesa. Jeden po druhém drakoniáni přistáli a sledovali ho pěšky.

Během dlouhého odpoledne si jelen zopakoval znovu starou lekci: některé lovce můžeš uhnat, ale ne překonat. Kdykoliv vstoupil na sebemenší mýtinu, drakoniáni zabrali větší plochu než on a získali odpočinek po době strávené plachtěním. Zajímalo ho, jestli vůbec umí létat, ale brzo byl příliš unaven, než aby se tím zabýval. Když se zdržoval v nejhustším lese nemohli sice létat, ale ani on nemohl rychle běhat.

A co víc, v lese musel opustit svou vlastní stezku, ale mohli ho následovat ve směru, který za sebou naznačil, uhýbal z jejich stopy stejně jako ze své. Když se zastavil, aby na chvíli odpočíval, slyšel šustění keřů a švihání větviček dokonce blíž za sebou, než tomu bylo při jeho posledním odpočinku.

„Nikdy by mě nenapadlo," říkal si pro sebe, když uháněl po jedné takové pauze, „že mohou být tak trpělivý. Je to jako být pronásledován smrtí, jak jsem po všem zjistil."

Měli meče a dýky, možná i ostatní zbraně, ale v jelenových myšlenkách to byla především zvířata, většinou trčící zuby, studené oči, syčivý dech. Byl pronásledován — kolikrát už? — pro zábavu, pro měření sil, pro své parohy nebo pro slib, ale být pronásledován jako maso —

Srdce se mu sevřelo a bušilo každým úhozem tak silně, jako jeho kopyta duněla o zem posetou kamením.

Za ním se nesl studený křik pronásledujících drakoniánů. Do rytmu jeho vlastních, kameny otlučených kopyt, nemohl si pomoci, ale zněla mu nejtemnější verze písně, která se týkala jeho a krále Perise:

Strážci zběhli své svěřené zemi,
všechno v nechráněných lžích
 a skrze les vetřelci jedou,
s temnotou v očích svých.

Bez varování předvádějí svá kouzla,
která vyhánějí světlo,
a Stinný v Temný les
té noci proměněn je v peklo.

A potom s kopími, koňmi,
rohy, psy a meči
honili muže krále Perise
a ti do jednoho padli v seči.

Král byl zabit, jeho tělo spočinulo
 vprostřed mužů jeho, kteří padli,
avšak vstát a honit znova
řečeno jim bylo, dřív než vychladli.

Běžel přes zelený a sluncem ozářený kopec, nazývaný Humova hruď, ale nenašel tam spočinutí. Kousek od Modlivého štítu běžel podél řeky nazývané Noc, ale nespočinul tam k spánku.

Minul Údolí smutku. Minul Útesy zloby. Minul Močál zrady. Každým okamžikem se drakoniáni přibližovali.

„Nikdy bych neřekl, že je Temný les tak veliký," pomyslel si. „Dozajista jsem nikdy neměl plísnit krále za obyčejnou chybu při hlídání tak velkého majetku." Přemítal o výsměchu, kterým zahrnul krále, a ještě překotněji o tom, jak původně pokoušel krále, aby zradil svůj svěřený úkol, ale na omluvu nebyl čas.

Dvakrát v pozdní odpoledne ho obklíčili a začali kruh uzavírat. — Poprvé přeskočil opovržlivě přes překvapeného drakoniána před zraky všech jeho společníků. Bojovník trhl rychle mečem vzhůru, ale sotva se mu podařilo zanechat rýhu přes jelenův bok.

„Škrábnutí, nic víc," řekl si pro sebe, když se odvlekl pryč.

Nejprve chtěl hodit přes rameno nějakou pichlavou odpověď, ale raději si to rozmyslel. „Jen bych se ponižoval." A on možná potřebuje, přiznal tiše, trochu oddechu.

Podruhé, udýchaný a vyčerpaný, ležel bez hnutí v Trnitém údolí pod větvičkami kvetoucích keřů a čekal, dokud ho drakoniáni nepřejdou, aby se tiše nikým nepostrádán vytratil. Tu se jeden bojovník podíval za sebe a zahlédl bílou hřívu, když přeměněný jelen prchal se skloněnou hlavou skrz trnité keře.

„Srnčí trik," funěl v zahanbení. „Vyvázl jsem ukrytím jako nějaký kolouch."

Hleděl na svůj bok, posetý škrábanci od trní a od ran způsobených kameny. „Není divu, že to zabralo. Snad proto, že tahle stvoření nevidí dobře ve dne."

Ale když pohlédl na slunce, které už bylo níž než vrcholky stromů, věděl, že už nebude třetího úniku.

Se soumrakem se potácel, jen kousek vzdálen od drakoniánů a sotva pletl nohama. Jeho oči zbělely na okrajích a nozdrami cítil svou vlastní krev. Každý krok mu přinesl novou bolest, každý vdech další píchnutí v boku.

Bylo jasné, že ho zabijí. Otázkou bylo jedině kdy a kde.

Jednou už se málem poddal smrti připraven přiměřeně to skončit. Jestli to byla jen jedna smrt navíc v této nekonečné řadě, co na tom záleželo, jestli zemře špatně nebo dobře?

Ale uslyšel je přicházet a vyčerpaně se snažil dostat na nohy. „Mám," popadal dech, „schůzku s přítelem a s — ostatními. Tentokrát nikoho nezklamu."

Ze slunce nezbylo víc než krvavě červené stříbro v keřích, když se potácel přes cestu a na malou mýtinu. Rozhlédl se oslněné kolem, i když znal místo dobře. I tam, kde nebyly žádné stromy, zdály se být stíny a sama tráva vypadala poznamenána smrtí.

Jelen přikývl. „Tady." Jeho hlas byl skřípavý, napůl zajíkavý.

Jak drakoniáni dospěli k mýtince, napolovic se skácel ze stezky a klesl do trávy o několik kroků dál.

Drakonián ho uviděl a zavolal: „Kapitáne."

Vůdce drakoniánů triumfálně zařval a seskočil z cesty. Ostatní ho následovali.
Drakonián řval: „Čest poslední rány patří kapitánu Zerkazovi."
Jelen se vzepjal. „Čest, jak se zdá, je univerzální, kapitáne. Stejně tak zabití."
Vymrštil kopyto vpřed. Zerkaz měl ještě čas zaječet bolestí, než se jeho srdce rozpuklo a jeho tělo se změnilo v kámen. Zakymácel se, ale zůstal stát.
Zatímco bojovnicí hleděli s otevřenými ústy, jelen napadl druhého skloněnou hlavou.
Zapomněl, že má jen jeden roh, a ne parohy. Jak propíchával drakoniána, umírající bojovník srazil meč dolů tak silně, jak jen mohl, nejbližším směrem. Roh praskl po celé délce až k jelenově lebce:
Zavrávoral dozadu se zavřenýma očima a sotva si všiml, že se druhý bojovník proměnil v kámen. Třetí s vytaseným mečem se postavil proti němu, ale ostatní se semkli za ním a téměř se navzájem dotýkajíce civěli na bojiště. Mávali čepelemi a téměř se chvěli.

Kolem nich začali vstávat mrtví lidští bojovníci, nejlepší strážci Temného lesa, konečně připraveni vyplnit starý slib. Po jejich boku stanul král Peris v plné zbroji, tisíc let staré.
Královo brnění bylo z postříbřené oceli, zdobené rubíny, pro krev nepřátel, a smaragdy a safíry, pro střelcovy čisté oči. Bylo to, jak si jelen často všiml, značně okrasné. Možná proto král ještě zaživa kdysi podlehl skutečnému ohrožení na stráži.
Bojovníci mrtvého krále vyvstávali z trávy, rozplétali se z ní, jako by se jejich těla přeskupovala. Meče v rukou, žádné štíty, vpadli na bojovou linii, jejich prázdné oči neznaly slitování, neznaly nenávist ani naději.
Jelen křičel zplna hrdla: „Vpřed!" Neobratně vyskočil a dostal mečem rovnou do hrudi, když proklál třetího drakoniána. Když drakonián meč vytáhl, jelen ani nehlesl.
Král Peris přeskočil přes padlé zvíře. „Já, ne ty, vedu své muže, zvíře. Vpřed!" Bojovníci smrti postoupili vpřed a drakoniáni se seřadili, oslabení a váhající.
Bitva vypadala jako nějaká pantomima smrti. Zbraně těch mrtvých nevydávaly žádný zvuk — přesto útočníci padali, krvácejíce zelenou tekutinu, a zkameněli ve zmučených pózách. Rány proti mrtvým procházely skrz — přesto se mnoho mrtvých zhroutilo zpět do mrtvolami protkané země a jejich vyhaslé oči zářily podivným osvobozením, zatímco klesali.
Ozbrojené oddíly neměly pořádek, přesto bylo potřeba několika rozkazů; mrtví bojovali stejně jako po celý ten čas, a drakoniáni bojovali o své životy. Kromě několika výkřiků zlosti a bolesti drakoniánů, jediné, co se ozývalo, byl pád kamenných těl, jak drakoniáni jeden po druhém padali k zemi, zatímco si tiskli neviditelné rány a napůl přeměněné šupinaté obličeje v agónii. Hvězdy odrážely světlo od skutečných, duchovitých zbraní, těla se měnila nebo padala do travnatých stínů a více už ani těly nebyla.
Divákovi by to mohlo připadat jako nějaký divný tanec bez hudby. Byl to boj téměř bez zvuku a bez mrtvol, bitva nočních můr.
Tím vším kráčel král, mečem máchal napravo a nalevo na délku paže. Sám v

krátkém boji skolil tři drakoniány a zdálo se, že jeho srdce bilo opět jeho starou hrdostí, jak padali doprava a doleva. Jeho ruce necítily nekonečnou vyčerpanost prokleté smrti, ale rostoucí bolestivost a napětí živého bojovníka. Jeho oči těkaly bystře sem a tam, nic nebylo nad příjemný noční vánek čuchající trávu, do které se spojenci a nepřátelé káceli.

Před ním se hrbil drakonián nad jelenem ležícím na břiše a vrazil meč do téměř nehybného krku. Jelen se ani nepodíval, prach a stébla se sotva hýbaly dechem jeho nozder.

Král se vrhl dopředu, meč namířený na drakoniánovo srdce. Neučinil žádný pokus, aby vykryl útok meče napadeného, a tak zbraň prošla jeho zdobeným brněním a pak jeho tělem.

Jeho vlastní rána nabyla účinku až o chvíli později, drakonián odskočil stranou, lapal po dechu a ztuhl tak, jak byl, tělo vytesané do kamene. Král odmrštěn svým vlastním pohybem se převalil na kamenné tělo a ucukl bolestí. „Budu mít zítra modřinu," pomyslel si matně, nebyl si jist po tolika letech, jaké to je mít modřinu, ani jak to vypadá.

Ležel nehybně a poslouchal, ale neslyšel nic než jelenovo

těžké dýchání. Vydrápal se na nohy, sotva mohl udržet meč, ale byl si vědom vítězství a velké bolesti.

Jelen otevřel oči. „Perisi. Drakoniáni?"

„Mrtví." Nikdy nebylo to slovo proneseno v Temném lese s takovým uspokojením.

„Neobvyklý způsob zakončení honu, s mrtvými lovci."

„Říkals to." Král poklekl a vzal jelenovu hlavu do svého klína. Jelenova hruď krvácela, jak teď byla zvednuta ze země a znovu otevřena, ale král tomu nevěnoval pozornost. „Ty jsi vždycky říkal, že na konci lovu by měli zůstat naživu lovci a kořist by měla zahynout."

„Často jsem urážel." Jeho oči se zamlžily, s velkou námahou zavrtěl hlavou a zlostně si je utřel. „Co bude teď?"

„Jak znám bojovníky, vrchní velitelé, kteří nařídili prohledat Temný les, se rozhodnou odložit další pátrání, dokud se nebudou cítit na další ztráty. Budou také doufat, že jejich kořist, ta skupina na výpravě z té minulé noci, se objeví jinde, a někdo jiný za ni převezme zodpovědnost." Pokrčil rameny. „V každém případě jsme uchránili na chvíli tuhle část světa — i když, jak říkají, znám vojáky."

„Znáš vojáky dobře. Vedeš je stále dobře."

„Děkuji." Král se těžce posadil vedle krvácejícího jelena. „Uspokojivá noc, ale ne lehká. Byl jsem zraněn."

„Nedávno?" Jelen zasténal, jak se jeho čelní roh, zasažen úderem meče, rozpůlil až k jeho lebce.

„Dnes v noci, vlastně."

„Kdykoliv jindy mám rád vtipy —"

„Vážně." Červená prosakovala skrze díry v královĕ brnění, vypadalo to, jako by se jeho rubíny rozpouštěly. „Zapomněl jsem, jak je to bolestivé."

„Mohl ses mě zeptat." Jelen zvedl svou bolestí zmoženou hlavu. Teď se rozpůle-

ný roh rozpadl, rozštěpenina zela, kost byla odkryta ve svých kořenech.

„Mohl jsem se zeptat," souhlasil král. „Zdálo se to být hrubé," mluvil ztěžka. „Zdá se, že jsem splnil slib, a zemřu ve službě."

Jelen řekl: „Já také." Pak dodal: — „Pomohl bys mi tam k tomu poslednímu stojícímu drakoniánovi? Nevadilo by mi zemřít s takových pomníkem."

Král, sotva dechu popadaje, vlekl třesoucí se tělo jelena k nohám stojícího drakoniána. „Má —" kašlal.

„Nemůžeš mluvit hlasitěji? Zdá se, že teď neslyším dobře." Chřestot pohybujících se rohů přehlučel všechny zvuky.

Král se narovnal a řekl zřetelně: „Tenhle má na hrudi otisk kopyta. Tvůj?"

„Přikývl bych, ale bolí mě hlava." Krev crčela z jeho rozpuklého čela. Jakoby zality, dvěma úlomky rohů vyrazily pupeny parohů.

„Pak tedy ponese také mé znamení." Král podržel jelena jednou rukou, sundal si korunu a umístil ji na kamennou postavu, dřív než sklouzla na stranu do trávy.

Jelen zachraptěl: „Buď jsem od přírody příliš citlivý, nebo se tohle zdá být těžší než obvykle." Krev stékala temně do prachu v jeho ráně na hrudi. „Nemohl bys mě rozptýlit?"

„Mohl bych to zkusit." Král naklonil bolestí hlavu dozadu, jak se nadechl, a zpíval třesoucím se hlasem:

Každý duch musí bez ustání putovat,
ten, který zlomí svoji víru
A mrtvý musí dělat to, co dělal živý,
a nikdy nespočinout v klidu

Zakašlal a tenká nitka krve vytékala z koutku jeho úst. Jelen, dívaje se skrze zakalené oči, pokračoval ve zpěvu za něj:

Tak každou noc jelen zrazuje
lásku, kterou nemohl mít
Král a strážci opouštějí svá místa,
nepopřejí spánku, jejich údělem je honit

Nakonec zpívali oba. Trvalo jim to dlouho, protože se jeden nebo druhý musel zastavovat, aby nabral vzduch, a zdálo se, že je pro ně důležité, aby skončili zároveň:

A dlouho, dlouho
musí zrazovat a honit,
než svůj slib porušený dávno
odhodlají se splnit.

Jak dozpívali, zhroutili se jeden na druhého. „To není vůbec špatná píseň," řekl král. „Potřebuje trochu poopravit tu a tam, snad míň stejných rýmů, ale nakonec je

to něco, co po sobě můžeme zanechat."

„To je pravda. Mnozí zemřeli s menší slávou a horší poezií." Jelenovy parohy se bolestně zachvěly a vrátily se zpátky na své místo. Jelen, s očima obrácenýma vzhůru, položil hlavu na králův klín a hleděl na drakoniána. „Kdo by si pomyslil, že budu honěn něčím takovým, jako je toto? Nebo že ty bys je měl honit?"

Králův hlas byl hluboký a váhavý. „To je pravda. Oni jsou ubozí a my jsme byli pyšní. Ale projednou jsme oba zemřeli pro něco jiného než jenom kvůli sobě. A kdybys byl tak dlouho mrtvý jako já — " zachvěl se a řekl posledním dechem — „malá odchylka ve výběru způsobu smrti není tak špatná věc."

A jak se jelen připojil ke králi v konečné smrti, pomyslel si ospale, že po tisíci letech noční zrady, přeměny, pronásledování smrtí, bolestné smrti a ještě bolestnějšího znovuzrození byla téměř jakákoliv změna příjemná. Opřel svou hlavu o břicho krále Perise a ti dva přijali smrt stejně tak, jak ona přijala kdysi dávno je.

Kdo jiný než Čas odstranil těla, těla vlastně zmizela. Kamenní drakoniáni zarostli a drolili se pod vlivem počasí a popínavých rostlin, nejlepších bojovníků času. Jen jeden drakonián, který měl starou korunu a byl poznamenán na hrudi rozštěpeným kopytem, přetrvává. Běž, můžeš se" o tom stále přesvědčit v lese, který se už nejmenuje Temný.

Kdysi, před nedávném, přišla Lesapaní k mýtině a stanula před jediným drakoniánem. Koruna ztratila lesk, meč zrezivěl, jen otisk kopyta byl stále ostrý a zřetelný. Lesapaní hleděla na ten otisk, pak se rozhlédla pozorně kolem paseky. Nic než mohyla tu nesvědčilo o tom, že tu někdo zemřel, a dokonce i drakoniáni scházeli z paměti těch, kteří obývali Stinný les.

Jednorožkyně zvedla hlavu a tiše zpívala dvě nové sloky, které nedávno slyšela připojené k té stařičké baladě:

„Stíny v lesích jsou jasné
a smíchány jsou se světlem,
plynou a za dne si hrají se sluncem
a tančí za noci s měsícem.

Od Temného lesa byla Stinnému lesu
zaručena úleva a v míru žil tu lid.
Těm, kdo zhynuli se splněnými sliby,
byl zaručen věčný klid."

Dlouhými kroky doběhla na okraj lesa, vsunula svůj roh mezi popínavé rostliny a rychle je stáčela: do kruhu. Jak šla zpět k soše, zvedla svůj roh ke kameni a vsunula na něj věneček květin. Sklouzl příliš nízko, posunula jej tedy souběžně s mečem a upevnila jej. Na chvíli oba, meč a roh, ukazovaly k Polárce, sotva viditelné v temnící obloze.

Udělala krok zpět. „Spi sladce, můj milovaný." Otočila se a byla pryč.

Věneček Paladinovych slzí zůstal ještě dlouho čerstvý.

Hra na schovávanou

NANCY VARIAN BERBERICK

DLOUHO NEMOHL KELI PŘIJÍT NA TO, KDE vlastně je. Chvíli cítil les a řeku, chvíli jen bláto a kamení. Jednou už si chlapec myslel, že zaslechl zadunění hromu daleko, daleko odtud. Pak se mu na tenounkém mostě mezi temnotou a vědomím rozsvítilo jako úderem blesku, že to, co slyšel, nebyl hrom.

Byl to hlas noční můry: hlas skřeta. „Tigo, utopme tu malou krysu v řece. Máme, co jsme chtěli."

Keli čekal, že ho skřetova obrovská šedá ruka popadne a vrhne ho do řeky.

Podvědomě cítil řemínky, které poutaly jeho paže, svazovaly jeho kolena a kotníky. Také cítil tvrdou zem a kámen velký jako pěst, který se mu zarýval do žeber. Bolest však nebyla tak palčivá jako strach ze smrti.

Druhý hlas, který zněl jako chřestot starých kostí, zabručel: „Přines ho sem, Staagu, uvidíme, co s ním."

Někdo zakřičel a pak prudce vyštěkl. Keliho. oči se doširoka rozevřely, srdce prudce bušilo do žeber. Ve svém zajetí nebyl sám!

Keli byl pohmožděný, svázaný a neschopen pohybu, ale jeho spoluvězeň byl teď v horší situaci, chycen za krk pevným stiskem skřetových železných prstů. Byl malý, ale ne dítě; tvar uší stejně jako jeho hubená postava a malá výška prozradily, že je to šotek. Několik váčků různých velikostí a materiálů se houpalo šotkovi u opasku pokaždé, když s ním Staag zatřásl. A Staag, ta noční můra s pokleslými rameny a šedou kůží, s ním třásla často a pořádně, a to jen proto, že ji to bavilo.

Šotek, vskutku malý mužík, přitáhl kolena a udeřil skřeta do břicha. Kdyby se myš pokoušela napadnout hory, výsledek by byl asi tentýž. Staag se smíchem povolil sevření na šotkově krku a pustil ho na zem.

Šotek se svíjel v poutech. „Smradlavej, vypatlanej býku," zaskřehotal.

Keliho srdce se sevřelo. To si šotek dovolil příliš. Teď ho Staag zabije!

Ale skřet to neudělal. Tigo mu v tom zabránil rozkazem.

Jestliže Staag se svými dlouhými pažemi a krátkýma nohama, s kůží barvy téměř mrtvolně bledé byl tou noční můrou, jeho lidský společník Tigo byl skutečnost naprosto odlišná. Vysoký a štíhlý, kostnatá ramena s údy, které mohly být ukradeny strašákovi do zelí, a na místě, kde by měla být jeho pravá ruka, měl Tigo hák podobný chapadlu se čtyřmi hroty. Jeho oči, kalné a hnědé, nesly stopu pramalého duševního zdraví.

„Řekl jsem, abys ho sem přinesl, Staagu." Tigo se letmo podíval na Keliho, který se třásl navzdory horkému letnímu ránu. „A toho kluka taky."

Šotek nazval skřeta býkem, a taky že byl silný jako býk. Přehodil si šotka přes jedno a Keliho přes druhé rameno a bezmyšlenkovitě je hodil vedle Tiga.

Ani nedýchaje, ležel Keli bez hnutí tam, kam dopadl. Šotek s tváří v blátě zavrčel další urážku.

„Zabijme šotka, ať to skončíme," zabručel Staag. „Měli jsme mu podříznout krk už v tom hostinci a byl by pokoj."

„Jo," protáhl Tigo. - „A nechat ho tam krvácet, aby ho každý našel. Myslím, že tenhle neputoval sám."

Staag zachroptěl. „Odkdy tihle malí ničemové putují ve skupině? Jen ztrácíme čas, Tigo." Mžoural skrz rozlehlý zelený baldachýn lesa. „Je skoro poledne a my jsme stále příliš blízko té vesnice. Zabijme ho a toho kluka taky a padejme odtud!"

Keli zatnul zuby, jako by chtěl zakňučet, a modlil se ke všem bohům, o jejichž existenci ho ujišťovala matka.

„Buď trpělivý, nepřijdeš o svou zábavu. Ale toho kluka ještě zabíjet nebudeme." Tigo stáhl svýma zlodějskýma rukama z šotkova ramene dobře opracované kožené pouzdro na mapy. Smál se, a ten zvuk připomínal Kelimu skřípění zrezivělé stěžeje. „Pěkná sbírka map, šotku."

Šotek se prudce obrátil na záda, vyplivl bláto a pohlédl na Tiga bezelstným pohledem dítěte. „Živil ses kydáním hnoje, co? Je to poznat podle smradu."

Keli opět zasténal a doufal, že se šotkova krev nerozstříkne na něj. Přestože Tigo zbledl, nezareagoval. Staag šotka nakopl.

„Prosím tě, šotku," oddechoval Keli. „Buď zticha!"

Někdy se zlý sen, který dosahuje bezmezné hrůzy a zkresluje skutečnost, obrátí v legraci. Keli cítil, že se ocitl v jednom z těchto podivných obratů: šotek na něj mrkl.

Než se mohl Keli ujistit, že viděl skutečně mrknutí, Tigo šotka pevně svázal.

„Ty mapy! Jak jsou staré a jak spolehlivé?"

Rychlostí, která Keliho zmátla, se šotek obrátil v duši pomocnou a přátelskou. „Některé jsou velmi staré — sbíral jsem je léta, víš. Je to něco jako můj koníček. Líbí se mi nákresy, a zvlášť ty tvary, které výrobci map nakreslí, když nevědí, kdo nebo co žije v té zemi. A líbí se mi ty malé vysvětlivky a verše na okraji těch větších map. Tamhle ta, nakreslená na kůži, je má nejstarší a myslím, že ji mám nejraději. Získal jsem ji v Schallsea, dal mi ji jeden starý muž a říkal - "

Tigova ruka s hákem se zaleskla v paprscích slunce a tančila šotkovi nepříjemně před očima.

„Dobře. Některé jsou staré, některé nové. Myslím, že to záleží na tom, kam chcete jít," dodal rychle šotek.

„Pryč odtud," zabručel Staag, „a rychle."

Šotek se na skřeta ani nepodíval, ale mluvil k Tigovi. „To máte teda štěstí, že jste mě vzali s sebou. Byl jsem v těchto končinách mnohokrát a znám je tak dobře jako své boty. Proto nemám v pouzdře žádnou mapu této oblasti. Kdo ji potřebuje? Já ne. Kam chcete jít?"

Tigo zasyčel hadí varování. „Podle čeho soudíš, že potřebujeme průvodce?"

„Tys to říkal." Šotek se teď tvářil úplně nevinně. Keli žasl nad jeho klidem. „Samozřejmě jsi k tomu nepoužil tolik slov, ale poznal jsem to. Mimo to, proč byste se jinak zajímali o mé mapy?"

„Jsi opovážlivý, šotku."

Keli byl stejného mínění, ale čekal se zatajeným dechem.

Šotek pokrčil rameny, jak nejlépe uměl. „Možná jsem se mýlil. Ale jestli skutečně potřebujete průvodce — netvrdím, že potřebujete — byl bych ten pravý. Jak jsem říkal, znám –“

„Jo," zavrčel vztekle Staag, „celou tuhle oblast."

„To je pravda, znám. Co myslíš? Potřebujete průvodce?" šotek snížil hlas na důvěrný tón. „Kdybyste chtěli někoho zabít, například — "

Staag rozzlobeně zaburácel a vytasil od pasu dýku.

„Ha! Zadrž! Neříkám, že chcete. A neříkám, že nechcete. Ale mohu vás dovést na místo, kde můžete provést, co potřebujete, a nikdo vám nebude svědkem."

„Co za to?" zeptal se Tigo.

Šotek zachroptěl. „Můj život!"

Keliho srdce se sevřelo. Ať už to mrknutí znamenalo cokoliv, rozhodně to nebyl výraz solidarity.

Tigo potřásl hlavou a ukázal zuby ve smrtícím úsměvu. „Co tě bude držet, šotku? Co tě bude držet, abys neupláchl uprostřed noci a nechal nás s kudlama v zádech?"

Staag se chechtal hrubě a hrůzně. Kelimu se udělalo špatně od žaludku. „Totéž, co ho tady drží teď, Tigo. Uvolni mu nohy, ať může chodit, ale ruce mu nech svázané a uvaž si ho na krátkou uzdu."

Keli se od šotka odtáhl. Teď už to nebyl jeho spoluvězeň, ale jeden z té skupiny těch dvou, kteří ho z nějakého důvodu, na který Keli ještě nepřišel, chtěli zabít. Zavřel pevně oči před studenou sprchou beznaděje a jen zpola slyšel hádku mezi Tigem a skřetem, jestli mají šotkovy váčky vybrakovat teď nebo až později.

Nestálo to ani za poslouchání: Tigo tvrdil, že nemají čas, a bylo zřejmé, že Tigo je někdo, koho se i skřet bojí. Ještě nejsem mrtev, pomyslel si chlapec, ale je to pouze otázka času a místa. A já ani nevím proč!

Tanis celou zimu předpokládal, že skutečný důvod Flintový letošní cesty je navštívení Runneiny svatby. Flint se o této události zmínil pouze jednou, když on a Tanis mapovali letní cestu, a pak jen letmo vyprávěl o tom, že ta dívka je vnučkou Galana, muže, který byl prvním zákazníkem starého trpaslíka a který se před mnoha a mnoha lety stal jeho přítelem.

„Runnein otec, Darron, zahynul před několika lety při nehodě na lovu. A Galan... je teď pryč. — Někdo musí zaskočit otce na obřadu, a i když je tu navíc pár strýčků, malá slečna si vzpomněla na dědečkova starého přítele a požádala mě, abych zastoupil jeho místo. Chci to udělat, Tanisi."

Přestože vrcholilo léto, prach jediné ulice v Sedmi Pramenech tančil v horkém vánku jako přízrak okolo jeho kolen. Tanis si moc dobře pamatoval, jak světlo zimního ohně vypadalo jako vzpomínka ve Flintových očích, když vyprávěl tu malou, strohou historku. Stejně se každá událost léta zdála být částí spiknutí, která zdržovala Flinta od Dlouhého Hřbetu a svatby.

Léto přišlo brzy a bylo horké, vysušovalo prameny a kladlo překážky jejich putování. Blízko Závratí jedna z bouřek tohoto období vyslala z oblohy řezavý blesk, aby zapálila na troud suchý les. Dva týdny boje s ohněm, hloubení příkopů, aby pomohli zachránit město od běsnění lesního požáru, jim zkřížilo plány jejich cesty. Obchodník se opozdil na svou schůzku v Sosnové Rokli a další zákazník, kterého v Srnčí nikdy nepotkali, je nechal tady v Sedmi Pramenech dva dny cesty do Runneina domu v Dlouhém Hřbetu, kam se musí dostat během jednoho dne.

A Tas teď zmizel.

Karamon se nemínil zdržovat hledáním Tase okolo Sedmi Pramenů.

„Kdo ví, kde ten malej uličník doteď vězí? Nestrávím celý ráno jeho hledáním. Ví, kam máme namířeno. Ať nás dožene."

Raistlin se vyhnul diskusi. Sturm, který se rozhodl, že by mohlo být přínosem, kdyby se šel porozhlédnout, zatímco se ostatní hádali, se po chvíli vrátil se zprávou, že po Tasovi se slehla zem.

„To je skutečně moc hezký," štěkl Flint, „protože se pravděpodobně vytratil uprostřed noci pro kdo ví jaký pitomý důvod." Zvedl ranec a jedním lehkým máchnutím si ho hodil na záda. „Nebudu tady čekat, až si vzpomene, kde má být. Karamon má pravdu, dohoní nás na cestě. — A když ne, tak ať."

Nikdo se tomu nebránil. Cesta ležící před nimi bude dlouhá a úmorná. Tas už mnohokrát utekl napřed nebo se loudal vzadu, anebo se vydal sám na nějakou šotčí výpravu a ostatní o něj měli obavy.

Tanis zvedl svůj ranec a přidal se k Flintovi. Šotek může být otravný jako dotěrné štěně, ale on byl dost schopný, aby se sám o sebe postaral. Tohle zmizení, jako mnoho ostatních, by vysvětlil nějakou fantastickou, dobrodružnou nebo objevnou historkou. Tas se těšil na slavnost v Dlouhém Hřbetu. Pravděpodobně by se k nim připojil tam.

Tanis si nedělal starosti.

Kelimu se nešlo zrovna dobře. Přivázán k Tigovi stejně jako šotek k Staagovi, zakopl a upadl, a tentokrát už se nepokoušel vstát. Byl příliš unavený, bylo mu horko, měl strach a byl si jist, že ať je vede šotek kamkoliv, bude to místo, kde je Tigo oba zabije.

Byl to šotek, který si odskočil z místa, kde hledal značky pro stezku, kdo mu pomohl. Keli se mu vytrhl z ruky a zavrávoral. „Vážně si myslíš, že tě taky nezabijí?"

Šotek se jen zazubil a zavrtěl hlavou. „Nezabijí. A tebe taky ne."

Staag zahulákal směrem ke šotkovi: „Kliď se odtam, ty malej ničemo."

Šotek šel tam, kam byl tažen, ale než se vrátil zpět k ohledávání terénu, ještě jednou se podíval přes rameno a znovu mrkl. Jako by tím chtěl říct „Věř mi".

Keli byl hotov nevěřit nikomu, a zvlášť ne šotkovi, který se spřáhl se zabijáky. Chlapec sehnul ramena, aby se tak bránil horku a strachu, a vlekl se dál. Toužil po domově, on, který byl ještě před týdnem pyšný na to, že je otcovým poslem.

Ergon, jeho otec, se tvářil téměř samozřejmě, když pověřoval svého syna doručením zprávy svému starému příteli Karthasovi: „Odevzdej mu svitek, synu, ale nezapomeň ho ode mě nejdřív pozdravovat a osobně vyjádři mou lítost nad tím, že ho nemohu doprovodit na jeho výpravě na koně. Musím splnit slib sestře své matky. Tvůj strýc byl dlouho nemocen, než zemřel. Ačkoliv spravoval svůj obchod, jak nejlépe uměl, tvá teta bude potřebovat moji pomoc s houfem klisen, který jí zanechal. Řekni tohle všechno Karthasovi. On to pochopí."

Keli přijal tento úkol, jako by byl pověřen předat zprávu samotnému Nejvyššímu knězi.

Hostinec v Sedmi Pramenech byl Keliho třetí zastávkou. A teď se zdálo, že také poslední. Bylo už pozdě, když přišel ustájit koně a zhltl rychlé jídlo. Když se pokoušel dostat pokoj, zbylo místo už jen v ohradě u jeho koně. Parta obchodníků s koňmi zaplnila výběh svým zbožím a sami zabrali většinu místností v hostinci.

Keli byl tak unaven, že sláma se mu zdála být lůžkem pro prince. Usnul lehce do podupávání a odfrkování koní.

A probudil se do noční hrůzy skřeta a měsíčního svitu ozařujícího Tigovu ruku s hákem. — Jeden z nich ho tvrdě udeřil. Pak už nebylo nic než bolest, temnota a konečně lesy.

Jeho koně strčili nejspíš do výběhu mezi ostatní zboží, takže se nikdo nebude ráno divit, proč je mladý posel pryč a zanechal po sobě svého oře.

A šotka polapili taky. Keli stále nevěděl proč, žádný důvod ho nenapadal. Tigo trhl opět uzdou, jako by volal k noze zaběhlého psa. Keli zkusil přidat do kroku.

Mohl si vybrat, buď se dívat na zem, nebo na šotka, který ohledával terén vpředu, a tak si vybral šotka, který šel lesem, jako kdyby je vedl skrz ulice města, které dobře znal. Světle modrými kalhotami, které zářily z podrostu, a čupřinou, která se natřásala na jeho temeni, připomínal Kelimu sojku.

I stejně tak štěbetá, pomyslel si Keli. Chlapec si příliš nevšímal šotkova tlachání. Jeho myšlenky letěly jako píseň řeky, kterou nechaly za sebou, a zaměstnávaly jeho mysl tím, co ho asi očekává na konci této cesty.

Nejspíš smrt. Šotek mluvil dlouho a často, ale nebyl jediný. Mezi ranami a štěkáním pochytil Keli něco z konverzace svých strážců.

Staag se stavěl otevřeně proti vykoupení ze zajetí. Tigo měl jiné plány.

„Jo," zavrčel najednou Tigo. „Pošleme žádost o výkupné. Ale nebude to jen výkupné, které zaplatí za svého syna. Ergon mi dluží. Bude platit v mincích, ale všechno, co najde, je tělo."

Pot vytvářel cestičky, stékal v potůččích po Keliho zaprášeném obličeji a štípal ho do očí. Po chvíli šotek zůstal pozadu, lehce ho postrčil a klopýtl, aby vyrovnal chůzi.

„Neboj se," zašeptal. „Tohle je jako hra na schovávanou, jen jsem si jist, že nás moji přátelé najdou. Tanis je nejlepší stopař, jaký existuje. A Raistlin a Sturm a Karamon se učili u něho. Místo, kam nás vedu, mi Flint ukázal před několika lety. Jakmile se nám dostanou na stopu, Flint bude okamžitě vědět, kam mířím. Snad."

Hra na schovávanou? Keli se s odporem odvrátil. „Tohle není hra, šotku. Říkal jsem ti, tihle dva mě zabijí."

Stejně jako předtím se šotek zazubil a zavrtěl hlavou. „Tihle dva? Jen Flint sám by zvládl tři nebo čtyři tohoto druhu. Nebo pět nebo šest, záleží na okolnostech..."

Tigo odehnal šotka znovu dopředu a Keli zůstal sám se svými myšlenkami.

Jeho přátelé, říkal šotek. Keli zamžoural na šotkova záda. Vskutku vypadal povědomě. Byl snad minulou noc v hostinci? Ano, a navzdory tomu, co Staag říkal o šotcích, kteří neputují ve skupinách, tenhle byl s rusovlasým lovcem, který vypadal téměř jako elf, třemi mladými muži a trpaslíkem. Pamatoval si je, protože jeden z mladých mužů, vysoký, se světlýma očima, žádný bojovník jako jeho společníci, chtěl šotka proměnit v myš a vyplnit hostinec kočkami, jestli se bude zase tak kou-

kat na jeho váčky jak předtím. Mág, podle té výhrůžky. Keli se tehdy domníval, že mág s nimi putuje jen proto, aby ukáznil šotka.

Je možné, že se tihle společníci shání po šotkovi? *Jsem si jist, že mě mí přátelé najdou...* Jak? Keli nabral vzduch a spolu s ním i naději.

Ale naděje byla příliš malá a hubená, než aby mohla vzplanout. Hra na schovávanou, pomyslel si chlapec, se hraje s přáteli v ulicích a parcích města, ve kterém žiješ. Ne se skřety a zloději v lese.

Nevěsta byla jako letní princezna, vlasy zlaté jako obilí, oči modré jako dotek ranní mlhy. Růže jí kvetly ve tvářích. Její smích zvonil a linul se stejně, jako se rodí ptačí píseň.

Aspoň tak Tanisovi připadala. A musela také tak připadat i Flintoví, neboť obdaroval Kavana, mlynářova syna, její rukou, jako by zdobil chlapce šperky. To, co si Kavan myslel, všichni jasně viděli, všechny šperky Krynnu by byly jen ubohými kameny a hromadou štěrku ve srovnání s touto dívkou.

„Šťastný muž, tenhle Kavan," zamumlal Karamon, když skončil obřad. Tanis si ho změřil dlouhým pohledem a usmál se na něj. „Polapen, to je vše, ale věznitelka je moc hezká, co říkáš?"

„Jo, a nebude to chléb a voda, co ho teď bude zajímat. Asi to chvíli potrvá, než se začne zajímat o problémy kuchyně —" Nedokončil myšlenku, neboť sebou škubl, jak ho tvrdý prst dloubl do žeber.

„Drž svůj nezdvořilý jazyk za zuby, mladíku," zabručel Flint.

„Nemyslel jsem — "

„Vím, cos myslel. Teď se raději kliď a dělej to, co ti jde nejlíp: najdi si něco k jídlu."

To byl návrh, který Karamonovi nikdy nepřišel nevhod. Když byl pryč, Tanis se znovu zazubil. „Že je ale Runne kráska?"

„To se ví, že je. Její dědeček by byl hrdý na tento den."

Vzpomínky zatemnily zrak starého trpaslíka jako mraky čistou oblohu. Jako by chtěl potlačit náhlé utrpení smutku, který se táhl těmito dny, rozhlédl se Flint pátravě v zástupu rodiny a přátel, který se tlačil okolo nové nevěsty a jejího ženicha. „Ten zmatený šotek se nikde neobjevil."

„Neviděl jsem ho, ale Tas není z těch, kdo by si nechali ujít slavnost. Bude tu co nevidět a pravděpodobně si budeš přát, aby nebyl."

Po dlouhé letní odpoledne a horkou noc se hosté pohybovali na svatbě lehce, doplňujíce poháry na víno nebo korbely a talíře dobrým jídlem, které se příliš rychle vyprazdňovaly. Nikdo nekřičel zloděj, nikdo si nedělal starosti, kam se poděla jeho peněženka, žádná dáma nepostrádala ani nejobyčejnější bižuterii nebo šátek.

Mezi příchozími nebyl ani jeden šotek, a když červená luna dosáhla zenitu a bílé slunce opustilo horizont, Sturm přišel s obavami za Tanisem.

Les prořídl, jak se blížil západ, duby a borovice se vyskytovaly poskrovnu a byly vystřídány kamenitou zemí a balvany. Temný noční plášť nepřinesl úlevu od denního horka a Tigo tuhle parnou noc nesnášel dobře. Jeho oči byly černými důlky, jeho

hubená tvrdá brada sebou čas od času škubla v tiku, kterého si nebyl vědom. Ruka s prsty udeřila hák, jako by se jím rozhodl vraždit.

Kromě doušku vody nedostali Keli a Tas nic. Otěže z provazů byly pryč, zato pouta na kotníky a kolena se jim vrátila. Přes bzukot a hukot komárů a pronikavý cvrkot cvrčků zaslechl Keli šotkovo tiché nadávání. Keli se natočil tak, aby viděl svého společníka a váhavě zašeptal: „Je ti něco?"

„Nejde o to," vrčel šotek, „že málem umírám hlady a ti dva snědli všechno, jen králičí kosti po nich zůstaly. Ale tahle pouta. Vůbec není jednoduché dýchat, když máš svázané ruce, kolena a nohy!"

Takto svázaný trpěl šotek mnohem víc než za celý den. Lapal po dechu a jeho dech byl tak krátký, že takový Keli slyšel jen jednou, když se pes chytil obojkem v ohradě.

„Šotku," zašeptal ve snaze odvést pozornost svého společníka od problému, „Já jsem Keli. Jak se jmenuješ ty?"

„Tasslehoff Bosonožka. Říkej mi Tas, všichni přátelé mi tak říkají."

„Jak tě dostali, Tasi? A proč?"

„Hodili mi pytel na hlavu a pak hned následovala rána velkou dřevěnou palicí. Byl jsem v ohradě u hostince, jen se tak porozhlédnout. Někdo jezdil té noci na velkém rezavém koni a Karamon říkal, že nikdy neviděl hnědáka s ocasem a hřívou té barvy. Byly celé zlaté, víš, a chtěl jsem se jenom podívat. Taky to byl pěkný ďas. Málem jsem přišel o prsty, když jsem se chtěl dotknout jeho hřívy. Byla jako zlato, měkká a žlutá." Tas se vymrštil nahoru tak, že jeho záda spočívala na kameni. V neúnavném zaujetí kroutil zápěstími v poutech. „Narazil jsem na ně, zrovna když tě svazovali."

Z místa, kde ležel, zahlédl Keli tenký proužek krve, černý v té tmě, jak stéká dolů po Tasových zápěstích až k. prstům. „Přestaň -" zašeptal, „krvácíš!"

Po chvíli už seděl Tas klidně. „Proč sebrali tebe?"

Keli potřásl hlavou. „Já—já nevím."

Tigův stín, tenký jako černý nůž, se zabodl mezi ně. Keli ztichl a doufal, že šotek udělá totéž.

Pro jednou Tas mlčel.

- Tigovy oči planuly jako černé nenávistné hvězdy. „Tak ty nevíš, chlapče?"

Keli se kousl do rtu a zavrtěl hlavou.

„Ty neznáš ten příběh o statečném rytíři Ergonovi, který se drze se svým mečem postavil proti sotva ozbrojenému kapsáři?"

Keli vzplanul. „Můj otec by nikdy nebojoval s protivníkem, který by nebyl stejně ozbrojen!"

„Že ne?" Tigo zvedl pomalu svou ruku s hákem. Chvíli vypadal, jako by se ztratil ve hře měsíčního krvavě červeného světla, které se linulo podél oceli. Jeho oči ztemněly, jako by všechen jejich jas přešel v hák. Když opět promluvil, jeho hlas byl bezvýrazný. Keli si pomyslel, že kdyby mrtvý muž mohl mluvit, použil by jeho hlasu.

„Tenhle hák je věc, za kterou vděčím odvážnému rytíři Ergonovi. Moje ruka byla žádána jako odplata za peněženku jednoho starého muže."

„Lžeš," vyrazil ze sebe Keli.
„Dej si pozor, chlapče. Tahle ruka není z masa a řeže hluboko."
„No a, stejně mě zabiješ. Řekls to. Raději zemřu pro pravdu než pro lež."
Tigovy oči hořely, jeho brada zaškubala. „To není žádná lež!"
Noční vedro bylo chladem ve srovnání s Keliho rozhořčením. Nebylo jednoduché být rytířem v této těžké době. Celý svůj život následoval Ergon zákony svého stavu pokorně, čestně, jako by to byly zákony, kvůli kterým se narodil.
„Moc dobře si tu příhodu pamatuji — Myslel jsem, že otec zemře následkem ran, které dostal z tvých rukou a rukou tvých kumpánů. A ten starý muž, ten zemřel, zloději. Nemohl se vyrovnat čtyřem dýkám. A můj otec jen tak tak. A to, co používal můj otec, nebyl žádný meč, ale jeho vlastní dýka."
Keli se zajíkal vztekem, řekl by víc, ale Tas ve snaze natáhnout své rozbolavělé svaly na něj těžce padl. Tigo reagoval výkřikem rozhořčení. „Zemřeš pro svou překroucenou pravdu, hochu, dost brzy. Ale teď ještě ne. Prozatím," dodal a změřil si pohledem Tase.
„Co máš ve svých váčcích, ty malej lupiči?"
Tas pokrčil rameny a zazubil se. „Nic."
„Nic?" Jako když se dravec snese na svou kořist, Tigova zdravá ruka se natáhla, chytila zepředu šotka za košili, zvedla ho do vzduchu a nechala ho vlát Staagovi před očima. „Pročpak tomu asi nevěřím?"
Bzukot komárů a pronikavý zvuk cvrčků připadal Kelimu hlasitější. Z celého srdce doufal, že šotek neudělá nic, co by ho stálo život. A jak to tak vypadalo, pomyslel si, choule se tak, aby viděl, moc tomu nechybělo.
Zlodějovy temné oči byly teď jen malými štěrbinami. Jeho zuby, které zářily bíle ve světle ohně, zablýskly v zavrčení. Hodil šotka dolů skřetovi k nohám. Vrčení se změnilo v úšklebek ve chvíli, kdy začal Staag odřezávat váčky z Tasova opasku a šotek se jal protestovat.
Keli šotka nechápal. To, co se mu zdálo srdcervoucí trýzní před malou chvílí — jeho svázané ruce, kolena a nohy — nebylo nic ve srovnání s brakováním jeho váčků, s odhazováním toho, co nazýval svými poklady.
„Šňůra knotu," zamručel Staag, „šedé pero, dvě ulomené špičky oštěpů, snůška opeřených — krámů! Nic než krámy." Prohrabal první, pak druhý. Tasův vztek ho bavil.
Zlatou náušnici si ponechal, strčil ji do svého váčku za opaskem spolu se sadou prstýnků s leštěnými křišťály a malou smaragdovou jehlicí. Zbytek, hromadu věcí, -které nemohly mít cenu pro nikoho jiného než pro šotka,- odkopl bokem.
Tigo, jako nějaký hubený černý sup, se nahnul nad Tase. „Kam nás vedeš, šotku?" ptal se podezíravě.
„Říkal jsem ti, do míst, které znám, kde můžeš provést to, co potřebuješ, a nikdo tě nenajde."
„Určitě? Ne na žádnou trasu plnou oklik, která nás přivede do problémů?"
Z místa, kde ležel, cítil Keli Tigův vztek, napěchovaný a stále horký. Modlil se, aby byl šotek tentokrát opatrný.
Nebyl. „Ne do problémů, které bych způsobil já."

Tigo Tase tvrdě kopl a ze zaúpění, které se vydralo šotkovi z hrudi, se udělalo Kelimu špatně.

Šotek se převalil na bok a téměř se omotal kolem zlodějových kotníků. Byl vzteky bez sebe, ale ne natolik, aby nevěděl, kam kouše. Jeho zuby se zakously do mužovy nohy těsně nad botou a Staag musel přispěchat na pomoc, aby ho odtrhl.

Tigo řval. „Drž ho, ať mu můžu vyrvat vnitřnosti!"

Keli vykřikl na protest, bojuje se svými pouty.

„Tak pojď," vysmíval se Tas. „A kde pak budeš, ty vypatlanej osle s hákovitou prackou? Ztracenej, přesně tak! Nemáš ani nejmenší potuchu o tom, kde teď jsme!"

Tigo by s potěšením skropil zem šotkovou krví, ale Staag neměl chuť zabíjet jejich průvodce. Pohybuje se rychleji, než Keli očekával, že se skřet vůbec může pohybovat, smetl šotka pryč a hodil ho dolů vedle Keliho.

„Drž jazyk za zuby, šotku," zašeptal. „Příště už ho od tebe neodtrhnu."

Tas zajíkavě polkl, zalapal po dechu a zakašlal. Keli se přikrčil blíž k šotkovi a dloubl do něj ramenem.

„Jsi v pořádku?"

Tas mumlal cosi do bláta.

„Co?"

„Chci svou dýku, svou prakovku, kámen, všechno!"

Keli si opřel rameno o šotkovo, nabízeje mu přátelství, soucit a útěchu. „Snad," šeptal, spíš kvůli Tasovi než že by tomu věřil, „snad nás tví přátelé najdou brzy."

Nemilosrdné letní slunce pražilo z jasně modrého nebe, opékalo zem a odráželo se od hrbolatých krystalů kamenů. Tanis si setřel z očí pot hřbetem ruky a sehnul se, aby zvedl jednu z věcí, kterou Flint postrádal: mlhavě zbarvené péro z křídla jedné z šedých labutí Kristýne.

Protože zkratka přes lesy z Dlouhého Hřbetu by jim trvala o den déle na jejich cestě do Karsa, půlelf a jeho přátelé se rozloučili s nevěstou a jejím manželem noc předtím a vydali se s prvním rozbřeskem na severovýchod. Runne je chtěla ještě zdržet, ale Flint se vymlouval na práci a slíbil jí, že se s ní ještě uvidí cestou zpět na sever.

„Nemyslím," řekl Tanisovi s trpkou ironií, „že by mě nebo kohokoliv nějaký čas postrádala."

Tanis si vzpomněl na ten tvrdý dloubanec do žeber, který si Karamon vysloužil za podobnou poznámku, a nabídl jen bezvýrazný úsměv. Zdálo se, že tam, kde byla Runne přítomna, mohly se některé věci říkat strýčkovsky.

Teď, když temnota obestřela kraje vzpomínek, půlelf se nepřítomně dotkl palcem okraje velkého šedého péra. Byl tu Tas a není tomu dlouho.

Nebo alespoň jeho váčky tu byly. A ty byly bezohledně vyprázdněny a jejich obsah lhostejně rozházen.

Horký vánek nesl Karamonův hluboký hlas z vrchního konce cesty, a stejně tak Sturmovu odpověď. Podle jejich tónu poznal Tanis, že nenašli ani stopy po boji, ani tělo.

Opustil podrost a připojil se k Flintoví tam, kde klečel u cesty-

„Ještě něco, Flinte."

Starý trpaslík vzal péro, aniž na něj pohlédl, a přidal ho k hromadě podivně smíchaných předmětů, aby je nacpal prudkými zlostnými pohyby do Tasových váčků.

Dýku se zlomenou čepelí, modrou hliněnou nádobku na inkoust, malé zahnuté opracované křesadlo, měděnou přezku na pásek, kterou Karamon jaksi ztratil a kterou Tas vždycky přísahal vrátit, měkkou hadýrku barvy ranní rosy, svazek tuhých zelených pírek, které měl Tas nejraději pro vyvažování svých šípů... všechny tyto šotkovy poklady a mnohem víc byly odhozeny jako kupa nepotřebných krámů.

Flintova zlost se zdála být, podle jeho mumlání se zavřenými rty, namířena proti šotkovu křečkování. Ale Tas znal starého trpaslíka příliš dobře.

„Najdeme ho, Flinte."

Flint nevzhlédl, ale utáhl pevně poslední řemínek na posledním ze šotkových váčků. „Našel jsi jeho pouzdro na mapy?"

„Ne."

„Dobrá. Přeju každému tu radost při hledání cesty s těmihle mapami! Sotva která má cenu pergamenu, na kterém je vyhotovena."

Tanis vyloudil úsměv. Málo Tasových map bylo k něčemu dobrých bez jeho výkladu a překladu. — A ten nebyl nikdy stejný.

„Teď se stejně nedostaneme do Karsa dřív, Flinte."

„To je jasný," zabručel Flint. „A můžeš si být jist, že to z té šotkovy ničemné kůže taky vytáhnu, až ho konečně dostaneme."

Tanis cítil, že ta výhrůžka postrádala přesvědčivosti.

Tiše jako stín pohybující se ve větru stanul Raistlin vedle nich. „Jestli někdo vzal pouzdro s mapami a nejsou zde žádné známky toho, že by tady šotka zabili, nebude scestné předpokládat, že Tas a ti, kdo ho přepadli, jsou stále ještě pohromadě. Cesta tam navrchu je kamenitá, Tanisi."

„Stopy?"

„Žádné. Ale je tu něco jiného." Raistlin hodil hlavou směrem k malé hromádce kamenů. „Stopy po ohništi. Možná, že by ses na ně měl podívat."

Tanis udělal pohyb, jako by dával Flintovi signál, aby se k nim připojil, ale mladý mág zavrtěl hlavou. Strach jako temná hrozba noci přelétl Tanisovi po zádech.

Tábořiště bylo malé, ohraničené kameny. Několik yardů pod nimi byl plochý kámen. Na bližší straně kamene, na dlaň vysoko od země, byla značka, ne větší než šotkova pěst. I když byla drsně vepsaná do krve, Tanis okamžitě poznal ten znak: upravená kovadlina rozpůlená trpasličí runou ve tvaru F. Flintův punc.

„Tas?"

„Kdo jiný by zanechal takové znamení?" Raistlin se dotkl rezavě hnědé krve. „Ještě nedávno byla čerstvá."

Oba se obrátili po směru přicházejícího zvuku. Flint se zastavil Tanisovi u lokte.

„Zatracenej šotek!" Starý trpaslík zaťal pěst. „Zmizel nám pod nosem a dostal se do Reorx ví jaké bryndy!" Dlouho hleděl na punc, který vždy svědčil o jeho nejlepší a nejkrásnější práci, vykreslený teď tmavou krví na kameni. Bylo to, jako by nikdy předtím ten znak neviděl a snažil si jej zapamatovat.

Tanis nic neříkal, nechtěl teď dělat ukvapené závěry. Raistlin byl ten, který pro-

mluvil, a když se pohnul, jeho stín padl mezi Flinta a znak.

„Krev je čerstvá, Flinte, ani ne den stará. Je stále naživu." Mladý mág se díval z jednoho přítele na druhého. „A podle všeho doufá, že jsme mu na stopě. Raději teď neztrácejme čas zbytečnými obavami."

Tanis měl obavy: Měl strach, aby nepřišli pozdě.

Zvuk vodopádu by mohl být žalostným řevem nějakého pomstychtivého boha. Řeka se hnala, vířila a házela sebou z útesu téměř dvě stě stop vysokého a klouzala v pěnivých bílých peřinách, jen aby zmizela ve třetině cesty dolů. Pak, jakoby trikem nějakého kouzelníka, se padající voda znovu objevila ve žlebu po dvaceti pěti stopách jemného, lesklého útesu a ukončila svůj střemhlavý pád v úzkém jezeře.-

Mlha byla tak hustá jako déšť na pobřeží a stejně tak mokrá. Přestože Keli a Tas byli přivázáni k základu pevného štíhlého kamene, zdálo se, že všechna vyprahlost a horko dne se ztratilo pod uklidňujícím polibkem páry.

Keli se přesunul k Tasovi tak blízko, jak jen mohl. Letmo se podíval přes jeho rameno, aby se ujistil, že Tigo a Staag byli dobře zaměstnáni doplňováním láhví na vodu, a jeho dlouhý a hluboký vdech hovořil za téměř vážnou obavu, která ho naplňovala na břehu těchto divokých a nádherných vodopádů.

„Tys věděl," zašeptal, „tys věděl, že to tady je."

„No jasně. Už jsem tady byl předtím." Tas se trošku zamračil, pak pokrčil rameny. „I když to není přesně tam, kde jsem předpokládal, že to bude." Co?"

„No — tohle není místo, které Flint zná. Ta stezka vypadala jako ta, která vede na to místo. Ale nejspíš to nebyla ona. Tohle musí být — přimhouřil oči před zapadajícím sluncem — „nejspíš na východ od toho. Nebo na sever. Nebo —"

Keliho srdce se sevřelo a současně s tímhle rozplynula všechna naděje, kterou si uchovával pro záchranu.

„Nejdou," řekl temně.

„Ale ano, jdou. Jen jim to bude možná trvat trochu déle, než se sem dostanou. Ale to nevadí. Dopadne to dobře, když se mě budeš držet." Tas mrkl, což Keli považoval za znamení, že je čeká víc problémů. „Celou cestu."

„Celou cestu?"

„Celou cestu k vrcholu."

„K vrcholu vodopádů?" Kelimu najednou úplně vyschlo v ústech víc než za celý den. „Já — já si nejsem jist —"

„Neboj se!" Tasovy oči byly jasné očekáváním. „Vážně, Keli, děláš si starosti víc než kdokoliv předtím, koho jsem v životě potkal. Kromě Flinta. Teď je tu jen jedna starost. Kolik ti je, mimochodem?"

„Dvanáct."

„Dvanáct! Příliš mladý na to, aby sis dělal takové starosti."

Keli zavřel oči před vidinou burácejícího vodopádu. „Tasi, mrzí mě, že tě ti dva dostali..."

„Že mě dostali?!" Tas byl rozhořčen. „Proč, spíš to vypadá, že jsem je dostal já! A kromě toho, ani nevěděli, kam je vedu! Ha! Jistě, jak to tak dopadlo, nevěděl jsem to taky, ale to je zanedbatelné. Mimochodem, umíš plavat?"

„Jo," řekl opatrně Keli.

„Výborně! Poslední problém je vyřešen."

„Poslední? Ale -"

„Co dělají, vidíš na ně?"

Keli se podíval opět přes jeho rameno. „Jsou stále u jezera. Vidím Tiga, ale Staaga ne. Ale slyším ho."

„To stačí. Teď se podívej."

Tas se trochu natočil, tak aby byl zády ke Kelimu. Ve svázaných nikách svíral šotek malou dýku.

„Tasi! Kdes to vzal?"

Tas pokrčil rameny. „No víš, někdy jsou lidé trošku nepozorní na to, kam pokládají své věci a já... já... jsem je našel. Tohle," řekl široce se usmívaje, „jsem našel dnes ráno ve Staagově opasku. Dřív nebo později to bude postrádat. Ale to už budeme příliš daleko, než abychom mu to vraceli. Teď se otoč a ani se nehni. Nechci tě pořezat."

Přeřezal Keliho pouta poslepu, zády k chlapci. Trpělivost vyřešit nejspletitější hlavolam a mrštné pevné ruce byly šotkovým darem. Keli byl volný dřív, než se mohl obávat, že mu Tas uřízne spíš zápěstí než pouta.

„Tak. Teď udělej moje."

Keli pracoval opatrně, jeho prsty byly stále ztuhlé, ruce svědily od náhlého přívalu krve do žil. Brzy byl šotek také osvobozen.

„Teď," šeptal Tas, „pojď za mnou!"

S letmým pohledem zpět, rychle a tiše jako zajíc- na útěku, následoval Keli šotka. Urazili notný kus, prudce zahnuli na sever a pak prudce na západ ke kamenitému břehu jezera. Když sebou Tas prudce smýkl a zastavil se na kamenech, Keli do něj málem vrazil.

„Tasi! Myslím, že ne —" Keli polkl své pochyby.

Tigo zjistil, že jeho zajatci uprchli, a jeho řev se nesl ozvěnou podél břehu. V mžiku se skřet a zloděj dali do vzteklého pronásledování.

„Keli, běž přímo k vodopádům, pak to vezmi rovnou na sever, až ucítíš sílu kaskád. Vklouzni za stěnu padající vody. Budu na tebe čekat."

Tasův střemhlavý skok byl vírem rukou a nohou. Dopadl těžce do vody a odhodil si vlasy z očí.

„Tak pojď!"

Kelimu bylo, jako by mu písek vyplnil ústa. Ustrašeně pohlédl přes rameno, pak na jezero a na bouřící vodopády. Byl si jist, že když ho Tigo chytí, vyrve z něj srdce tím svým hákem. Nebylo by žádné falešné zprávy o výkupném jeho otci, nic, jen krvavá pomsta za zlo, které nebylo nikdy spácháno.

Nebyl čas na polemizování se šílenstvím.

Pád do jezera z kamenité římsy byl tak hluboký jako výška urostlého muže. Keli se nadechl, jak nejvíce to šlo, a skočil nohama napřed do vody tak studené jako právě rozpuštěný ledovec.

„Plav!" křičel Tas na chlapce. „Plav!"

Keli pořádně a rychle zabral a Tas ho dohonil o chvíli později, řezaje to jezerem

jako nějaká hladká vydra.

Ještě neurazili ani třetinu vzdálenosti k vodopádům, když je dva šplouchance do vody za jejich zády upozornily, že se svých pronásledovatelů nezbavili.

„Kde jsou tvoji přátelé?" naříkal Keli.

„Nevím!" křičel zpátky Tas. „Obyčejně jsou lepšími stopaři než teď!"

Blednoucí slunce vinulo stuhy zlatého světla skrze kaskády vody a vedlo je podél přední strany vzdáleného útesu, jako by tepaly žíly zlata a rubínů. Úzká část se nacházela na západní straně jezera. Na východní straně učinilo víření bouřících vodopádů jezero bílým a smrtonosně vyhlížejícím.

Hodnou chvíli, mžouraje skrz světlo a mlhu, zapomněl Tanis dýchat. Jeho dech se však nezastavil nad krásou tohoto místa. To ostatně sotva vnímal. Zastavil se děsem.

Daleko za jezerem, malí jako zapomenutá hnízdečka, spočinuli na zvířeném okraji dva plavci.

Na tom skoku a způsobu bylo něco, co mu okamžitě řeklo, že je to Tas. Ten druhý, který lapal po vzduchu a leskl se, vypadal jako chlapec.

Za těmi dvěma se přibližovali rychle, jak Tanis sledoval, dva jiní plavci. Ten s obrovskými pažemi a šedou kůží byl jasně skřet. Druhý, hubený a s jednou rukou, se hnal dopředu, a stáčel se tak, jako by se chtěl dostat za chlapce.

Flintovo zasténání by mohlo vyvstat přímo z hloubi Tanisova vlastního strachu. Rychlými pohyby půlelf strhl na stranu luk a toulec a sundal si boty. Raistlinova lehká ruka ho uchopila za zápěstí.

„Počkej! Tanisi, nech jít mého bratra a Sturma. Ty jsi lučištník a nejdále z nás ze všech vidíš. Kryj je, zatímco budou plavat."

I když neochotně, Tanis souhlasil. Ti dva mladí muži byli rychlí, svlékli většinu svých šatů a ve vodě se pohybovali jemnými dlouhými oblouky dřív, než stačil Tanis znovu připevnit luk a toulec. Ale bylo třeba přeplavat víc než polovinu jezera, skřet se přibližoval rychle a jeho hubený společník už se dostal za chlapce.

„Nikdy je nedostihnou včas," zašeptal Flint.

Tanis napnul šíp na tětivu luku, natáhl a zamířil. Šíp projel prosluněnou mlhou a mířil ke svému cíli, skřetovu krku, šířkou své špičky. Stačilo to na to, aby poslal překvapenou bytost pod vodu, aby se kryla.

Tanis opět natáhl tětivu, hledal cíl, ale žádný nenašel. Jezero bylo náhle prázdné, kromě Karamona a Sturma, kteří plavali usilovně k vodopádům. Karamon ochaboval, vynořil se vysoko a setřásal si vlasy z očí.

Obojí, jeho kořist a jejich oběti byly pryč.

Voda byla tekutý led a jeho údy byly těžké jako olovo. Keli se namáhavě otočil a kopl za sebe, a ještě jednou. Byl osvobozen od tahu Tigova háku! Napravo od něj zápasily matné postavy: Staag a Tas. Vepředu, tak blízko, že mu smáčel nohy a táhl ho dolů, byl vír vodopádů.

Burácení se rozléhalo všude okolo nich. Jinak černé jezero bylo zde úplně bílé jako diamanty. Tigo se vrhl dopředu a nahoru, máchl hákem a zadrhl jej na zádech

za chlapcův opasek.

Keli se otočil a předklonil se, jeho plíce hořely a volaly po vzduchu. Sáhl dolů, uchopil Tigovy uši a zatáhl, jako by je chtěl vytrhnout z mužovy hlavy. Když Tigo otevřel ústa, aby zařval, nabral, podle Keliho soudu, aspoň galon ledové vody.

Chlapec znovu kopl a opět se osvobodil. Spočinul na hladině, nasávaje vzduch mocnými dychtivými doušky, a ve stejné chvíli spatřil Tase, jak se prodral ke světlu. Za šotkem se vynořil z vody jako jezerní příšera Staag, zařval a plácl sebou bokem, pryč z cesty zeleně opeřenému šípu.

„Tasi!" Keli mával a ukazoval směrem ke břehu.

„Dolů! Skrč se!"

Tas se vztyčil a výskal radostí. „To je skvělý! To je Tanis! Naši zachránci! Podívej!"

Dva mladí muži, jeden mohutné hrudi a snědé barvy, druhý hubený a rychlejší, roztínali vodu silnými, délku ujídajícími tempy.

„Karamon a Sturm!" Tas zvrátil hlavu dozadu a smál se. „Ať chtěli nebo ne, prostě jsou tady!" Potopil se, projel vodou a vynořil se těsně vedle Keliho. Staag vystřelil za ním, chňapl, ale minul ho asi o šířku ruky.

„Tasi! Jsou příliš daleko!"

Tas stáhl chlapce pod vodu a vůbec nebral na vědomí jeho prskavý protest.

Staagovy tlusté nohy sebou hodily napravo a Tigo se ponořil těsně za skřeta.

Tas vytáhl Keliho, trhl hlavou doprava a proplul pod vodou kolem skřeta a Tiga dřív, než zachytili jeho manévr. Keli ho odvážně následoval a celým srdcem doufal, že si je šotek jist tím, co dělá.

Potápění se však nezdálo být řešením jejich situace.

Sturm volal jednou, pak podruhé. Ztratil toho muže s hákem nebo našel Tase a chlapce — Tanis si nebyl jist, ale nemarnil ani minutku soustředění obavami. Jeho ruce nevnímaly nic než luk, jeho oči byly zaměřeny na cíl šípu. Ten cíl, rozzuřený skřet s šedou kůží, stáhl Karamona pod hladinu jezera a držel ho tam.

Tanis zadržel dech, doširoka se rozkročil a čekal po dobu pěti srdečních tepů, až se Karamon vynoří, přičemž se obával vypustit šíp, protože by se Karamon mohl vynořit mezi něj a skřeta. Nejasně si uvědomoval Raistlinovo měkké nadechnutí, Flintovo spílání a pak své naléhavé přání.

Karamon se nevynořil.

Tanis vystřelil šíp a prosil bohy o milost, o laskavost, o slitování.

Duhové paprsky tančily ve vzduchu, třepotajíce se podél padajícího vodopádu. Slitování a šíp byly doručeny ve stejnou chvíli. Šíp proletěl a zasáhl skřeta přímo do krku. V závoji mlhy rozetnul Sturm vodu vděčným delfíním skokem.

Když viděl, že je sám, opět se potopil, vrátil se na hladinu a naplnil si plíce vzduchem. Vrátil se pod vodu ještě dvakrát, a napodruhé se vynořil a táhl za sebou Karamona, lapajícího po světle a po vzduchu.

Ocitli se v jezeře sami, Staagovo tělo bylo pryč u běsnících vodopádů, Tigo zmizel. Po Tasovi a chlapci nebylo ani stopy.

Ačkoliv se potápěli a pátrali delší dobu — jak ti na břehu dobře věděli — než by

kdo mohl vydržet pod vodou, nenašli ani Tase, ani jeho malého společníka.

Karamon zvedl pěst k burácejícím vodopádům. Zapadající slunce zbarvilo jeho hnědé ruce do červena a zlatová. Jeho zuřivý výkřik se nesl ozvěnou mezi břehy dlouho a tak hlasitě a smutně, že Tanis neslyšel malé klapnutí svého vlastního luku, který mu vypadl z ruky na kamenitý břeh.

Tanis strnule pozoroval, jak se Karamon a Sturm vracejí zpět na pevninu. Připojil se k Raistlinovi a Flintoví, aby jim pomohl, neobratně a jako k zemi přikovaný, na břeh. Dlouho se cítil prázdný, duchem nepřítomný. Ty pocity dobře vystihovaly to, co viděl v Karamonových očích, ve Sturmových a Flintových — ochromující beznaděj.

Potom, po nějakém čase, když bylo slunce téměř pryč a oni stále čekali — na něco — zaslechl, jak starý trpaslík nabral ostře a ztěžka vzduch.

„On se zbláznil," tato slova sotva vyjadřovala bezdechou úctu naplněnou strachem, mrazivé ohromení Flintová tónu. „U Reorxovy kovárny, jestli měl šotek vůbec někdy rozum, tak ho teď dočista ztratil. Tanisi! Podívej!"

Tanis zvedl hlavu od svých přitažených kolen a pohlédl tam, kam Flint ukazoval. To je neuvěřitelné, přemítal půlelf prázdně, vždyť je mrtvý, utopil se.

„Neuvěřitelné" nebylo to správné slovo, kterým se dala označit šotkova vynalézavost. Tas — čupřina vlající ve větru, ruce roztažené, aby udržel rovnováhu — zdolával přírodní most, ne širší než dlaně dvou rukou, přes tryskající kaskádu vysoko nad jezerem.

Tanis sledoval, jak šotek dokonce pootočil hlavu, jako by mluvil k tomu, který ho následoval po čtyřech. Tanis se vyškrábal na nohy a běžel na kraj břehu. Sturm a Karamon se k němu připojili mhouříce oči před posledním světlem dne.

„Tak," mumlal Sturm. „A tam je ten zlosyn s hákem, který mi upláchl v jezeře! Jak se tam dostali?" Divoce se rozhlédl, jako by hledal cestu, jak se dostat k oblouku nad vodopády. Bylo tu jedině jezero a on se pustil do vody znovu.

Tanis ho zadržel: „Nikdy se tam nedostaneš včas, Sturme."

„Kam půjde, až se dostane přes oblouk? Není tam nic než útes a kameny!"

Tanis potřásl hlavou. „Nikam," zašeptal. Odvrátil se od jezera a uviděl nad sebou stát Raistlina, jak se dívá na duhu tancující v mlze vodopádů. Mladý mág se usmál, jeho oči byly dychtivé a pronikavé.

„Raistline, můžeš mu pomoci?"

Mág pomalu zamyšleně kývl, pohled stále upřený na jiskřící mlhu a poslední paprsky slunečního svitu. „Myslím, že mohu. Má schopnosti horolezce, tenhle náš malý přítel, a to je dobře, bude je potřebovat."

Kámen se ostře zařízl Kelimu do ruky. Zaražen a zmražen uprostřed úzké kamenné klenby neodvažoval se podívat dolů, ale nemohl se podívat ani zpět.

Na druhé straně oblouku se přikrčil Tigo, hubený a hladový dravec čekající na svou kořist, aby ji ujistil, že byla polapena. Vůbec nepotřeboval riskovat na mostě, nemusel pronásledovat dál. Konečně bude mít svou vražednou pomstu!

Za mostem, zády otočen ke stěně nasáklé vodou, křičel Tas: „Keli! Tak pojď!"

„Já — já nemůžu — já nemůžu —" Keli se nemohl pohnout a to bylo vše, co ze

sebe dostal.

„Musíš! Nemůžeš tu zůstat! Dělej, jako že jsi pavouk! Pavouci nikdy nepadají! Pojď! Bude to hračka!"

Hračka! Keli polkl na sucho a snažil se být pavoukem, ale místo toho si celou dobu přál být ptákem. Ruku za rukou se plazil přes hladký kamenný most a marně mezi funěním klukovsky klel. „Hračka!"

„To je ono!" volal Tas. „Říkal jsem ti, že to bude hračka!"

Tigo se smál na druhé straně klenby. Jeho smích byl pří-zračný, sotva slyšitelný skrz burácející vodu. Keli si ho nevšímal, byl soustředěn na Tase a most.

„Pojď, Keli, ještě kousek! Už jsi skoro tady! Zažils někdy větší legraci než tohle?"

Keli zabručel a zavrtěl hlavou. Najednou toho litoval. Most se zdál být vratký a kolíbal se pod ním. „Ne," zasípal a upřeně hleděl na své bílé kotníky.

„Nic podobného!"

Ruku za rukou, koleno za kolenem, Keli lezl a pokoušel se nevzdávat té černokřídlé závrati a přál si, aby nebylo tak těžké dýchat.

Po tom, co se zdálo být celou věčností lezení, Keliho prsty se dotkly šotkových, studených a hladkých. Tas se naklonil trošku dopředu, aby uchopil jeho zápěstí a pak paži. „Postav se teď na nohy. Držím tě."

Keli se dostal na nohy, trošku zavrávoral a pak zůstal stát.

„Výborně. Teď se přesuň sem. Do tohoto výklenku se vejdeme oba. Snad."

Snad! „Potrhlý jako šotek" bylo rčení které Keli čas od času slýchal. Myslíval, že ví, co to znamená. Teď si byl jist.

Keli se z posledních sil přitáhl nahoru a přitiskl se ke zdi. Zabořil obličej do mokrého černého kamene a celý se chvěl. „Kam teď?"

Tas se chytil otázky nepřímo. „Nemůžeme se vrátit, ale ani on ještě nejde."

„A co pak?"

„Vždycky můžeme čekat."

Tam na jezeře byla pryč jiskřívá a oslnivá mlha slunečního západu. Na odlehlém břehu se nakupily nachové stíny soumraku — předzvěst noci.

„Bylo by báječné," řekl přiškrceně Keli, „kdybychom uměli lítat."

„To by bylo," souhlasil Tas, „mnohem lepší než trčet tady."

Kelimu bylo do breku. Zatnul zuby a zašeptal: „Pak — teda - proč jsme tady? Myslel jsem, že víš, jak se dostat z téhle šlamastiky!"

Tas pokrčil rameny. „Netušil jsem, že půjde za námi. — Myslel jsem, že se utopí. Dvakrát."

Na druhé straně oblouku seděl Tigo, zády opřený o kámen, jako předzvěst nevyhnutelného konce. Keli se na něj nemohl podívat, aniž by se mu neudělalo zle, aniž by v představách cítil trhnutí jeho háku a pak dlouhý tříštící pád do vody pod nimi.

Světlo, slabé vytrácející se zlato západu a stříbro nadcházejícího soumraku, tančilo z černého povrchu jezera a spojujíc se dohromady, zářilo ve večerním soumraku jako příslib naděje.

Daleko dole rusovlasý lučištník Tanis volal Sturma a jednoho z mladých mužů, kteří teď stáli na břehu. Druhý byl opět ve vodě a plaval rychle k vodopádům. Trpas-

lík a hubený mladý muž se pohybovali rychle na sever.

„Tasi, co dělají?"

„Něco, něco mají za lubem. Podívej! Tanis nás vidí! Ukazuje." Šotek se předklonil dopředu, aby viděl, tak, že ho musel Keli strhnout za opasek zpět.

„Nedělej to!"

Bylo zřejmé, že skutečnost, že téměř spadl smrti rovnou do chřtánu, šotkovi vůbec nevadila. Smál se a hlahol jeho radosti se rozléhal vysoko nad burácením vodopádů.

„Podívej, Keli! Raistlin dělá něco se vzduchem!" Tas poplácal radostně chlapce po rameni a málem ho shodil z jeho tenkého bidýlka. „Nevím, co to kuje, obyčejně to nevím a zřídka kdo to ví. Ale je to vždy něco kouzelného a vždycky stojí za to si na to počkat."

Držel se jako napitý netopýr zdi. Keli polkl svou nevolnost. Jestli bylo to, co mág dělal, opravdu hodno čekám nebo ne, to chlapec nemohl říct, ale viděl, že nemají příliš na výběr.

Raistlinovy ruce se pohybovaly obratně a jistě v magickém tanci. Shromáždil průsvitnou duhu a křišťálovou mlhu, odděloval jejich mihotající se prameny a proplétal je rychle jeden s druhým v provaz probleskujícího okouzlení.

Kouzelný provaz rychle nabýval a vyskakoval z mágových rukou usměrňován a uháněje na své cestě pomocí vůle a kouzel. Přes černý povrch vody letěl s půvabem dravce stoupajícího s jistotou jednoho z Tanisových dobře mířených šípů letících ke svému cíli.

Sturm skočil do jezera a rozrážel ledovou vodu mocnými tempy. Když dostihl Karamona, zářící čára přelétla nad jejich hlavami a letěla k oblouku a Tasově natažené ruce. Na břehu vykřikl Flint, jeho hlas stoupal vysoko v triumfu a končil na podivně se lámající notě, ve výkřiku varování.

Tigo byl v polovině mostu, hák, který mu sloužil jako ruka, se třpytil v pohasínajícím světle.

Tas se postavil před Keliho a ovázal mihotající se provaz kolem chlapcových rukou. „Půjdeme spolu. Udrží nás to, přísahám. Prostě sklouzni přímo dolů. Nepopálí ti to ruce — je to sotva cítit."

Keli pohlédl na vodu, pak na Tiga, zdolávajícího pomalu oblouk. „Tasi, to není provaz, jej to jen světlo a vzduch! To nás nemůže udržet!"

„Ach, jistěže nás to udrží. Je to Raistlinovo kouzlo." Tas zvedl hlavu, jako by ho náhle něco napadlo. „Zase se bojíš, že jo?"

„Bojím?" Keli prudce zalapal po dechu. „Tasi, mám takový strach, že nemohu ani myslet!"

„Ale to nás udrží. Říkal jsem ti: Je to kouzlo. A Rastlin dělá nejlepší kouzla, jaká jsem kdy viděl. Nikdy by tě nenechal spadnout."

„Tasi, ten provaz není skutečný!"

„Je skutečný! Ale - no - podívej se! Dolů do jezera. Je tam Karamon a Sturm — Říkal jsem ti, že Sturm chce být rytířem? Stejně jako tvůj otec. Bude také dobrým rytířem. Zná ten posvátný starý Zákon a Instrukci, jako by je sám vymyslel a -"

„Tasi!"

„No dobrá. Tak jestli spadneš — jakože nespadneš — tak tě zachrání. Budeš v pořádku. Teď pojďme nebo budeme mít schůzku s Tigem, a to pěkně brzy!"

To poslední, víc než všechna Tasova ujišťování, pomohlo Kelimu k odhodlání. Uchopil provaz, stříbrný a zlatý, utkaný z kouzel a světla. Pak pevně zavřel oči, nasál vzduch z plných plic a opustil výklenek.

Tas ho následoval.

Za nimi běsnil Tigo, netvor, jehož kořist uletěla bez křídel z jeho dosahu a ponechala ho jeho bezmocnému vzteku.

U nočního jezera byl vzduch chladný a mrazivý. Daleko nad černou vodní hladinou se odrážely hvězdy a Keli si pomyslel, když se choulil blíž k ohni, že ještě něco se odráželo. Světlo, jako přízrak a chvění, slabě zbarvené jako duha a stříbrný pozůstatek Raistlinova kouzla? Chlapec se domníval, že ano.

Nikdo nebyl vzhůru té noci, jen Keli a Tas, půlelf Tanis a trpaslík Flint. Mladý mág usnul jako první. Keli nevěděl nic o kouzlech ani jejich obětech, ale bylo mu jasné, že Raistlina světelné tkaní vyčerpalo. Kelimu se zdálo, že ten hubený muž nebyl dost silný, aby mohl vynakládat takové úsilí často. Anebo, pomyslel si chlapec, zatímco se pokradmu podíval na spícího mága, možná je silný dost. I přes vyčerpání osvětlovalo mágovy oči něco silného a mocného.

Mágův bratr Karamon, velký bojovník, kterému koukalo z jeho hnědých očí rošťáctví, druh jeho osobitého kouzla, usnul zakrátko po svém bratru, že rozdíl byl těžko měřitelný. Jeho chrápání znělo jako hluboké dunění.

„Usnul mezi dvěma kousnutími do králíka," zavrčel Flint. „Mohli jsme být svědky východu nového věku zázraků." Keli se tomu chtěl zasmát, ale neudělal to. Starý trpaslík měl v očích nevlídný výraz, hned se mračil a často reptal. To byl ten, kdo si potřeboval jít lehnout. Dlouho se zdálo, že Sturm zůstane tak dlouho vzhůru, aby vyplnil svůj příslib první hlídky té noci. Nezůstal. Naštěstí, jak Keli zjistil, ho znali jeho přátelé tak dobře, že se s ním nehádali. A dobře věděli, že Sturmova námaha v jezeře by ho rychle uspala.

Tanis — jeho rezavé vlasy se měděné leskly ve světle ohně, jeho velké elfí oči, někdy šedozelené jako Ústí obrácené vstříc přicházející bouři, častěji však smaragdově jasné — rozdělil svůj čas mezi uklidňující Flintovo brumlání a poslouchání nekonečného toku Tasova brebentění. Tohle činil s chutí toho, kdo ví, že bouře neutichne, dokud všechny hromy ne-zahřmí a všechen déšť nespadne.

Tohle tedy byli Tasovi přátelé, kterými si byl Tas tolik jist. Z nich ze všech pouze Tanis a Flint zůstali vzhůru, aby si poslechli příběh o zajetí a útěku, vyprávěný podivnou dvojicí Kelim a Tasem. Ani jeden z nich, uvažoval Keli rozhorleně, jako by nechtěl připsat Tasovi hrdinství, které mu Keli silně přisuzoval.

Záda opřená o kámen, nohy tak blízko ohně, jak se je jen odvážil položit, podíval se Keli nejdřív na Flinta, pak na Tanise.

„Kdyby nebylo Tase, Tigo by mě zabil, je vážně hrdina."

„Hrdina!" Flint se smál. „Tenhle? Jo, chlapče, a já jsem Reorxův vrchní kovář!"

„Ale je hrdina," prohlásil pevně Keli.

Tanis se snažil kvůli Keliho vyvstávajícímu rozhořčení polknout svůj smích. Pohlédl na Tase schouleného u ohně. Šotkova důstojnost nebyla ani v nejmenším rušena Flintovou příznačnou výsměšností.

„Zachránil mi život," trval Keli na svém. „Dostal ty dva, našel jeskyně za vodopády a schody, které vedly k vrcholu. Já bych nikdy nevěděl o jeskyni nebo o schodech, ani o mostu."

Flint zavrtěl hlavou. „Předpokládám, že si myslíš, že Tanisovo stopování nebo Raistlinovo splétání světla nemá co do činění s tím, že jsi teď tady, viď chlapče?"

Keli neucouvl před trpaslíkovou nevrlou otázkou, ale bránil svého přítele. „To mělo, a já děkuji vám všem za to, co jste udělali. Ale — ale málem jste přišli pozdě. A —" Keli se zarazil a díval se z jednoho na druhého. Ti se stále bavili a Keli nechápal, co bylo tak směšného. „A — Tas mi zachránil život."

„Spíš je pravdou, že riskoval tvůj krk asi tisíckrát víc, než si vzpomínáš anebo si uvědomuješ," zavrčel Flint. „Máš štěstí, že jsi tady a můžeš nám vyprávět tu příhodu."

„Podívej se, chlapče, na sebe, jsi napolovic vyhládlý, přestože jsi snědl králíka a půl, a jsi k smrtí unavený. Jdi se vyspat a ráno si v tom uděláš jasno."

„Mám v tom úplně jasno," tvrdil Keli. Podíval se na Tase, který jen pokrčil rameny.

„Jsou trošku nechápaví," protáhl šotek. Pak se zazubil, z ničeho nic, a ten úsměv byl jako záblesk komety na půlnoční obloze. „Ale pak jim to vždycky dojde." Protáhl se a zeširoka zívl. Vrhl krátký, rychlý pohled na Flinta a pak mrkl na Keliho. To mrknutí, které bylo vždycky předzvěstí, že se někdo dostal do potíží, vyloudilo Keliho úsměv.

Flint začal protestovat, ale Tas se jen opět zazubil. Mávl rukou na dobrou noc a šel si najít místo na spaní. Keli věděl, že je tak unavený, že nebude moci usnout. Sedl si blíž k ohni a vzdychl.

Po chvíli řekl Tanis: „Budeme tě nějak muset dostat domů, Keli."

„Stačí jen zpátky do Sedmi Pramenů," zamumlal Keli. „Jsem si jist, že můj kůň tam ještě je, a mám tam zprávu pro přítele mého otce, která musí být doručena.".

„To ne," zahřměl Flint. „Když tě teď pustíme z dohledu, kdoví do čeho se zase dostaneš? Domů, chlapče, a zpráva může být doručena cestou." Sáhl do svého vaku, vytáhl špalek dřeva a čepelí své dýky jej chvíli tiše opracovával. Keli by poděkoval, ale Tanis zachytil jeho pohled a umlčel ho úsměvem a potřesením hlavy.

Když Flint znovu vzhlédl, nemluvil ke Kelimu, ale k Tanisovi.

„Jestli máme vůbec nějaký rozum, obrátíme to domů, po tom, co doručíme tohohle chlapce a jeho zprávu."

Tohle nebylo to, co půlelf očekával, že uslyší.

„Zpátky do Útěšína, takhle časně v létě?"

Flint hodnou chvíli mlčel. Když konečně promluvil, jeho hlas byl drsný. Skoro studený, pomyslel si Keli.

„Myslel jsem si, že je mrtev," řekl Flint a Keli věděl, že mluví o Tasovi. „Vážně jsem si to myslel. Vůbec jsem se toho nebál. Strach ti vždycky dovolí, aby za něj proklouzla naděje. Myslel jsem, že je mrtev, v té chvíli, kdy jsem uviděl jeho značku

na tom kameni, a neočekával jsem, že najdu něco jiného."

„Nemít naději, to je zlé.“ Měkce si odkašlal a pokračoval. „A Karamon. Když se nevynořil z jezera, když se pro něj musel Sturm ponořit, od prvního do posledního okamžiku jsem myslel, že je mrtev stejně tak."

Keli cítil ten strach, který byl i v trpaslíkově hlasu. Jeho oči teď nebyly tak tvrdé, jeho výraz nebyl tak nepřístupný jako předtím. Podivný výraz změkčil jeho tvrdé rysy, ale Keli to nedokázal pojmenovat. Takový výraz už viděl v otcově obličeji.

Tanis prohrabal oheň a podle toho, jak vzplanul, Keli viděl, že si taky myslel, že je jeho přítel mrtev. Nicméně když promluvil, tak ne proto, aby ujistil sebe, ale Flinta.

„Teď už jsou v pořádku."

Starý trpaslík nabral dlouze vzduch a nechal ho vyjít v hlubokém povzdechu. Podíval se na své mladé přátele spící kolem ohně. Karamon, jehož meč v pochvě ležel blízko jeho ruky; Sturm spal hluboce a vypadal, jako by se mohl v případě potřeby rychle probrat; Raistlin pravděpodobně kráčel sny, kterým mohl rozumět pouze on; a Tas stočený do klubíčka, jako vyčerpané štěně, proti Karamonovým zádům. Když trpaslík opět promluvil, Keli cítil, že je třeba učinit nějaké rozhodnutí. Přisedl si blíž a poslouchal.

„Jasně, že teď už jsou. Ale kraje se mění, chlapče. Cítím to v kostech, že věci se mění, zatemňují se. Prvně bylo dobré mít je s sebou jako společníky na těchto výpravách. Později to bylo dobré proto, že jsem bez nich nemohl v této době provozovat obchod na starých stezkách. Podívej se na to, co se stalo tomuhle chlapci! Skřeti a loupežníci! A zvěsti o horších a podivnějších věcech se honí v těchto dnech po cestách."

Tanis vztáhl nepřítomně ruku, aby povískal Keliho ve vlasech. „Neudržíš je v bezpečí v Útěšíně jen tím, že si to budeš přát, starý příteli."

„Ne, to ne, dobře to vím. A jsme kamarádi, ty a já, už dlouho. Tohle není rozhodnutí, které mohu učinit za nás za oba." Flint potřásl hlavou. Úsměv chvíli bojoval se zamračením. Zamračení zvítězilo, ale jen o chlup. „A moc toho neuděláme v téhle době, když se budeme honit za tím ohavným šotkem z jednoho konce země na druhý, co říkáš? Ne, domov zní pro mě stále líp."

Stejně jako bylo těžké vyznat se v trpaslíkovi, tak bylo lehké uhádnout Tanisovy myšlenky: prostě pochyboval, že Útěšín bude Tasovi nebo některému jeho příteli nahrazovat dlouho to, co se zdálo být domovem. Ale nahlas řekl jen: „Tak tedy dobře, Flinte. Domov je to pravé, pro nás i pro Keliho."

V Útěšíně se dlouho nezdrží, pomyslel si Keli. Dravci mohou chvíli dodávat půvab hřbetu tvé ruky, ale jak mu otec jednou řekl, jen těžko se přizpůsobují.

Teď se Flint sehnul a jemně pohladil tvář ospalého chlapce. „Domů, že jo, chlapče?"

Keli se usmál do šera noci. „To se ví, že domů."

Podle Instrukce

RICHARD A. KNAAK

HLAVA MU TEPALA A ÚSTA MĚL SUCHÁ. JIŽ dva dny ani nejedl, ani nespal — od spálení Standela po dni smutku. Standela, jeho jediného společníka. Jediného dalšího rytíře, který ho doprovázel na jeho útěku z Řádu, jenž se rozpadl. Statečný, silný Standel. Nikdy ani trochu nepochopil jeho smrt.

Garrick si prohlédl terén tak, jak jen toho byly jeho zamlžené oči schopné. Opět to stejné. Vesničané přicházeli z jihu, pryč od postupující armády vyslané Dračím Velmistrem. Hledali ochranu u posádky u Železné skály. Rytíř se hořce usmál popraskanými rty. Jak dlouho si mysleli, že posádka o stovce mužů vytrvá v konfrontaci s armádou stonásobné velikosti? Nehledě na přidruženou nesnáz ohledně snahy nakrmit několik set uprchlíků.

Nasměroval Aurona mimo skupinu. Válečný kůň se otočil neochotně, snad cítil zrno, které ti lidé nesli. Kůň byl přinucen udržovat se při životě vším, čím se alespoň trochu mohl vykrmovat v této pusté oblasti. Garrick soucítil s jeho nepříjemnou situací, jeho vlastní poslední jídlo se stávalo z hrsti bobulí a trochy sýra a trochy tvrdého chleba, koupeného od hostinského, který byl nepřímo odpovědný za Standelovu smrt. Země, které od té doby procestoval, nenabízely nic, co by bylo k jídlu. Samotní obyvatelé před dlouhou dobou cokoli jedlého nenápadně odnesli.

Nemohl uvěřit, čím se Řád stal. Starší rytíři se blahosklonně usmívali na jeho stížnosti, někteří z mladších rytířů se posmívali. Někteří ho nicméně pochopili. Pochopili, že dokonce i Solamnijští rytíři se odvrátili od Paladina více, než si připouštějí. Rytíři již nebyli řádem, který pomáhal tolik utiskovaným, když je zmámila malá sekta, žijící ze své minulé slávy a vyhýbající se těm, kteří věřili. Nevadilo, že měl Řád takové černé skvrny, jako pana Sotha, k přežití.

Ve svém vyčerpaném stavu si nevšiml druhé skupiny vesničanů, dokud nebyli téměř za ním. Jako tolik jejich předchůdců na něho plivali, když ho míjeli, a proklínali ho za to, že je tím, čím je. Jeden zavalitý muž s lehce prošedivělými vlasy a neustále zamračeným výrazem mu zatarasil cestu odkrytým vozem taženým dvěma voly. Za mužem stálo několik dalších vesničanů.

„Co tady chceš, ó velký vznešený rytíři?" Úplně mu z úst kapal jed.

Garrick vzdychl: „Přísahal jsem podle Instrukce, že budu bránit své druhy před zlem, kterým je Královna. A já mám v úmyslu tento závazek dodržet."

Smáli se. Smáli se nahlas. Ten smích se v Garrickově mysli tisíckrát umocnil, ačkoliv věděl, že přijde. Předtím vždy přišel. Ten hlasitý, pronikavý smích.

Zavalitý vůdce pokročil blíže, jeho oči těkaly tam a zpátky mezi rytířem a válečným koněm. Bylo zřejmé, že nedůvěřuje ani jednomu z nich. Nyní blíže studoval Garrickovo otlučené brnění, polámané a zkřivené zbraně, jeho bledou a upocenou tvář.

„Ano, ty vypadáš jako postrach, který vyděsí temné. Zděšením je přivede k dobytí světa, řekl bych!"

Smích se ještě ozýval, ačkoli zmlklo o mnoho více lidí než předtím. Pohledy,

které Garrickovi vesničané uštědřovali, byly ošklivé, plné nenávisti. Nenávisti za to, že tam nebyl, když to bylo důležité. Vůdce se přesunul blíže s jasnými úmysly: strhnout rytíře do bláta — kam patřil. Rytíř vytasil svou opotřebovanou čepel rychlostí, která kontrastovala s jeho unaveným vzhledem. Zbraní držel skupinu v šachu, na vzdálenost své paže nedovolil nikomu se přiblížit.

„Kvůli sobě samým, pohněte se."

S reptáním tak učinili, o mnoho rychleji a spokojeněji, než si byl Garrick pomyslel, že je u nich možné. Uvědomil si proč, se smutkem, který ho nořil hlouběji do temnoty, do níž jel od Standelovy smrti. Nebyl pro ně nic. Pokud vůbec něco, byli jím zhnuseni. Zhnusení všemi rytíři.

Garricka bolelo, že mají dobré důvody k nenávisti vůči nim.

Těch několik chatrčí, které nyní minul, bylo zbaveno všeho, co stálo za odnesení. Pouhé skořepiny. Kostry. Bylo to, jako kdyby zde již proběhla válka. V jistém smyslu, uvědomil si, možná ano. Standel by byl silnější, schopnější vyrovnat se s pokřikem, kletbami, pohledy. Garrick nemohl pochopit, proč on má žít, zatímco lepší rytíř má tak potupně zemřít. Ne poprvé od smrti svého společníka lehce zakolísal ve své víře v Instrukci.

Sáhla po něm země. Garrick se uklidnil a otřel si obočí. Způsobit zhroucení tohoto zápasu, nechat svůj úkol nedokončený, by bylo neodpustitelné. Paladin by ho určitě zatratil. Čekal, až ho dostihne vysílení, ale něco zadržovalo poslední pád. Něco horkého kolem krku a na hrudi. Pocit vedení a lásky. Jeho chvějící se ruka silně trhla řetězem obepínajícím mu hrdlo. Medailon, který mu byl dán před tak dlouhou dobou, se třpytil přes nedostatek jakéhokoli slunečního svitu. Na každé straně medailonu byla vyryta slova Instrukce. Ještě významnější bylo, že medailon nesl tvář Paladina, jak byl poznán Solamnijskými rytíři.

Bolest v jeho mysli se zmírnila. Paladin ho nakonec nezatratil. Stále ještě existoval nějaký cíl Garrickova života, nějaký důvod, který u něj ten bůh ještě sledoval. Poděkoval svému pánu a opět dovolil té věci bušit mu do prsou. Přestože jeho tělo bylo vyčerpané za hranice možností většiny mužů, vděčně se usmál. Bude mu dovolena šance naplnit svou Přísahu.

Někde směrem na jih ležel jeho cíl. Někde směrem na jih, snad čtyři dny, snad jenom dva, ležela část postupující armády Dračího Velmistra — rozměrná část pod velením jednoho z nejnebezpečnějších Velmistrových generálů. Pokud se kdy proklestila blíže, její jedinou skutečnou překážkou byla malinká posádka čtyři dny severně od Garrickova současného stanoviště.

Budou nuceni cestovat přes lesy, aby dosáhli průsmyku, uvědomoval si. V lesích budou zranitelní. V lesích má šanci.

Míjel mrtvá těla ihned poté, co přebrodil proud. Byla před ním nedbale narovnána na jednu stranu. Oběti moru. Zápach ho téměř porazil. Rytíř se zachvěl. Lépe zemřít v bitvě než na konci vyhasnout. Zakryl si nos a ústa roztrhanou špinavou látkou a pobídl válečného koně, aby postupoval rychlejším tempem. To, že jejich milovaní nechali tyto ubohé tělesné schránky hnít, jej netrápilo. Nyní byl čas postarat se o živé, pomoci těm, kteří v sobě mají ještě dech života. Mrtví vůbec nespěchají.

Světlo se začalo ztrácet, když slunce, zakryté mraky, postoupilo blíže ke své vlastní smrti. Garrick se dobře podíval na chatrče v tomto kraji, na rozdíl od těch, které minul krátce předtím. Tyto chatrče byly více nebo méně celé. Protože věděl, že jsou znečištěné, nemohl se v některé oddat odpočinku. Buď jak buď, neodvážil se odpočívat. Každý okamžik byl pro něj tak drahocenný, jako kdyby byl jeho poslední.

Lesy se ukázaly o necelou hodinu později a naznačovaly začátek průsmyku ještě dříve než veliké hřbety, které se tyčily na každé straně. Garrick zamrkal, poněkud překvapený, že překonal takovou dálku. To samo o sobě byl zázrak. Vzdal díky Paladinovi a náhle pocítil všude kolem teplo.

První stromy byly o málo jiné než pahýly. Tato část lesa byla zpustošena zoufalými vesničany. V jednom bodě nakonec převládla panika. Na jedné straně byla kupa palivového dříví. O něco dále stál strom s kmenem zpola přeseknutým. Zbytečně chtěl Garrick vědět, jestli dřevorubci uprchli kvůli moru nebo kvůli blížící se hordě.

Auron váhal vstoupit do lesů a udělal to jen po velkém přemlouvání. Garrick se zamračil. Válečný kůň neměl sklon k váhavosti. Rytíř položil jednu ruku na jílec meče, ale nevytasil ho. Pomocí dalšího pobízení se mu podařilo dostat koně do pohybu v rozumném tempu.

Lesy byly jako po vymření. Žádní ptáci, žádní tvorové na zemi. Dokonce ani ten nejslabší poryv vánku. Auron zafrkal. Garrick sevřel meč pevněji. Pátral, ale nenašel v lesích žádnou známku drakoniánské činnosti. Pocit smrti byl nicméně ve vzduchu. Bylo to, jako kdyby se zvířecí život této oblasti vzdal ve prospěch Královny. Dokonce se zdálo, že se i stromy vzdaly. Mnohé zjevně umíraly — další znamení věcí budoucích se mělo vítězně vynořit před armádami temnoty.

Jel dál. Noční vzduch ochlazoval jeho rozpálenou hlavu. Zapomněl na část své bolesti. Na každé straně se hřbety zdvíhaly výš a výš. Garrick strhl svého koně, aby se na chvíli zastavil, a na jednom hřbetu si vybíral vhodný bod. Auron zafrkal a nehýbal se. Zvíře vydalo více než maximum a nakonec dosáhlo hranice svých možností. Dokonce ani výcvik nemohl překonat takové vyčerpání.

Garrick zvíře jemně poplácal a seskočil. Zatímco nechal koně odpočívat, vykonal cestu na vrchol hřbetu. Byla strmá, ale nikterak neschůdná. Když odložil něco ze své těžší výzbroje, rytíř dosáhl pokroku.

Děkoval Paladinovi, že to není dlouhý výstup. Táborové ohně začaly být vidět ihned poté, co odhrnul vrcholky stromků. Postoupil dále, průsmyk hluboce klesal, což mu poskytlo o mnoho lepší výhled do kraje, než doufal. Když viděl ohromné množství ohňů, Garrick věděl, že odhalil Královniny síly. Odvážily se k usazení v oblasti, kde by mohly být lehce chyceny do pasti, kdyby existovala armáda, která by je do pasti chytila. — Severní posádka byla ovšem příliš malá.

Veškerý další odpor byl předtím rozdrcen. Velitel armády měl právo být sebejistý.

Zítra budou směřovat přes průsmyk do nechráněných zemí. Nebude jim trvat dlouho, aby potom dospěli k posádce. Bitva bude ještě kratší.

Ještě jednou si přál, aby býval Standel přežil spíše než on. Standel by se podíval

na soustředěné síly a ušklíbl by se. On by organizoval, plánoval by. Garrick měl jenom několik divokých myšlenek a naději, že Paladin mu propůjčí šanci.

S bušením v hlavě se Garrick vrátil ke svému koni. Kůň se klidně pásl. Neviděl žádný důvod zvíře rušit. Auron už vykonal pro svého pána zázraky. Rytíř nemohl čestně žádat nic víc. Bylo to jen na samotném Garrickovi.

Třesoucími se prsty vytáhl medailon. Byl ještě teplý na dotyk a zdálo se, že září dokonce i ve tmě. Chvíli ho hladil a potom klesl na kolena v modlitbě.

Přišli právě před svítáním.

Zrovna zhasil poslední z ohňů. Nyní se opíral o kmen stromu, meč vytasený, štít připravený. Uvolnil předtím Aurona a poslal ho pryč, protože si nepřál, aby tak oddané zvíře zahynulo z malicherného důvodu.

Ohně bylo snadné vytvořit. Les umíral, větve pokrývaly zem. Většinou byly suché a tvořily dobré dříví na podpal. Ohně byly silné, ačkoliv dlouho nevydržely hořet. To, že existovaly, bylo více než dostačující pro Garrickovy cíle.

Podle jejich zpomalených pohybů věděl, že zvědové našli zbytky více než jednoho z ohňů. Dbal na to, aby kolem každého ohně rozházel několik úlomků ze smetí, které nasbíral po cestě sem. Právě dost k tomu, aby podpořil myšlenky nepřátel — že Královnini nepřátelé očekávají její armádu v tomto lese.

Garrick uslyšel sykot nabraného dechu. V jeho zorném úhlu se ukázala kožovitá znetvořená noha.

Rytířův meč se jen mihl. Směřoval do a vně drakoniánova krku dříve, než měla nestvůra příležitost zemřít. Tělo ztuhlo na kámen a skácelo se dopředu. Garrick se zběžně podíval kolem stromu a hbitě vyrazil pryč.

Nezastavil, dokud nebyl v určité vzdálenosti od oblasti, kde zabil plazího válečníka. Znovu se pevně přimáčkl ke kmeni stromu a čekal. Tentokrát nebylo čekání dlouhé. Oči se mu zatemňovaly, brzo nebude moci vidět.

Tito zvědové byli muži. Jeho první rána vyřídila nejbližšího z oněch dvou. Zvěd měl čas zalapat po dechu, ale nic víc. Dokonce když spadl, Garrick již pracoval na jeho společníkovi. Tento muž měl čas si připravit zbraň, ale jeho zručnost byla daleko pod úrovní výcviku, který získal Solamnijský rytíř. Garrick ho nejdříve odzbrojil a potom ho omráčil úderem do ramene. Když se muž pokusil odplazit, Garrick ho srazil. Zasouvaje meč do pochvy, vlekl svého protivníka v bezvědomí za strom. Přinutil se soustředit na nezbytné činnosti. Byly určité věci, které musely být udělány.

Zůstal, dokud necítil, že je v bezpečí, a poté se vydal tam, kde bude jeho třetí a pravděpodobně poslední stanoviště. Odhodlal se už vůbec nepostupovat. V hlavě mu již bušilo.

Padl na strom a zoufale se snažil chytit dech. Nyní na něho byli nachystaní: těla jejich padlých kamarádů je vyplašila svou bezprostřední hrozbou. Už se nepokusili plížit se křovím. Garrick odhadoval nejméně pět protivníků, z nichž dva byli téměř ve vzdálenosti vhodné pro úder. Uklidnil své ruce nejlépe, jak mohl, a několikrát mrkl při marném pokusu vyjasnit si zrak. Slyšel syčení drakoniánů tak jasně, jak kdyby dýchali v jeho uších.

První, který ho míjel, udělal chybu, neboť hleděl špatným směrem, když procházel. Garrick mu téměř odsekl hlavu. Naneštěstí se jeho rychlost předtím značně snížila. Drakonián zkameněl a spadl, přičemž vytrhl velký meč z rytířova oslabeného sevření, právě když upadl.

Byl beze zbraně, nicméně štěstí u něj zůstalo. — Druhý drakonián byl okamžitě omráčen náhlým útokem. Dříve než mohl náležitě zareagovat, už byl Garrick na něm. Divoce zápasili, drakoniánova neohrabaná tělesná stavba se ukázala jako nevýhoda v osobním souboji na zemi. Zápas vyrovnávalo jen rytířovo vyčerpání.

Byli tam zvědové odevšad, jak lidé, tak drakoniáni. Přijela hlídka. Garrick byl potrhaný od svého protivníka, který zůstal na zemi a lapal po dechu. Byl schopen udeřit jednoho člověka do žaludku, čímž poslal příjemce rány o dobré čtyři nebo pět kroků nazpět. Potom byly jeho ruce sevřeny za zády a on byl stlačen k zemi. Drakonián ho tvrdě připlácí tváří k zemi. Bylo slyšet zvuk tasené oceli, ale někdo zamumlal něco, čemu Garrick nebyl schopen rozumět. Za mumláním následoval ještě jednou zvuk zbraně zasouvané do pochvy. Jak vytušil, dostali rozkaz ho zajmout.

Dva z drakoniánů, jejichž křídla se chvěla vztekem, ho pevně drželi, zatímco jeden z lidí mu vzadu spoutal ruce k sobě. Někdo vytáhl řetězy. Garrickovy nohy byly do sebe zaháknuté tak, že klopýtal, když se pokoušel udělat normální kroky. Jeho přilba mu byla stržena z hlavy a kožený límec s přivázanou šňůrou mu byl obtočen kolem krku, přičemž ho téměř uškrtil. Potom klopýtl a padl na kolena. Odhodlanost více než cokoliv jiného ho přiměla ještě jednou vstát. Sotva ještě cítil rány svých uchvatitelů.

Člověk, který byl určitě pověřen, vedl celou skupinu zpět do tábora. Byli zjevně přesvědčení, že se někde v lesích skrývá velká tlupa rytířů. Poté, co se setkali tváří v tvář s jedním rytířem, který byl navzdory svému vzhledu bez váhání schopen zaměstnat dobrý půl tucet protivníků, neměli nijak naspěch, aby se střetli s rozsáhlejší silou. Různí členové hlídky .se střídali při jeho vlečení. Kdyby nebyli přesvědčeni, že musí mít informace určitého druhu, raději by ho zabili, aby ještě více urychlili svůj postup.

Na jednom místě během cesty to už Garrick nemohl déle vydržet. V hlavě měl pocit, jako by pukala. Lesy se staly nesnesitelně horké. Již nebyl schopen koordinovat své pohyby, dokonce ani nemohl říci, co se kolem něj děje.

Celý svět se milosrdně rozhodl zčernat.

Studená skutečnost ho uhodila do obličeje a stékala mu po krku. Garrick se otřásl a snažil se zaostřit oči. Polední světlo se mu propalovalo do samotné mysli a nutilo ho ještě zavřít oči. Pokusil se vstát, ale zjistil, že je pevně přivázaný k židli. Někdo se pohnul.

„Mám na jeho obličej chrstnout další kbelík, generále?"

Ten hlas byl chladný, jako kdyby rozkazoval. „Nemyslím. Jestliže je v našem rytíři něco z muže, otevře oči a podívá se nám do tváře. Nicméně pokud je zbabělec, možná by další kbelík vody..."

Garrick zaskřípal zuby a donutil se podívat do světla i přes trápení, které mu působila každá chvilka. Poté, co neviděl prvních několik vteřin nic jiné než zář, byl

nakonec schopen rozeznat dvě postavy. Jedna měla mírně shrbený vzhled drakoniána. Ta druhá byla člověk, takřka. Všechno, co mohl Garrick zpočátku říci, bylo to, že onen člověk byl vysoký dobrých sedm stop. Jak rytíř, tak i jeho uchvatitelé byli v rozlehlém stanu. Na jedné straně stály stoly a židle. Jinde spočívaly roztroušené četné hromady brnění a výzbroje. Zdálo se, že stan neslouží vůbec žádnému účelu. Nyní sloužil jako jeho vězení.

Obr se jemně pochichtával. „Velmi dobře. Vidím, že si, rytíři ze Solamnie, přece zasloužíš něco ze své pověsti. Začínal jsem si myslet, že to všechno byl mýtus."

„Rozvaž mě." Ta slova unikla z rytířových rtů jako o málo více než zachrčení, ale obr je přesto zachytil.

„Ech, to bych nemohl riskovat. Mohl bys nás přemoci a odplazit se do bezpečí, obdařen šesti nebo sedmi hodinami náskoku."

Drakonián si pro zábavu hvízdal. Garrick studoval ty dva, když je uviděl zřetelněji. Plazí pobočník byl velmi podobný svým bratřím, ledaže byl strakatě zbarvený ve srovnání s těmi, které rytíř viděl dříve. V jeho očích byl však zlomyslný výraz, takový, který říkal, že tento drakonián bude bez váhání vytrhávat Garrickovy prsty z jeho rukou a paže z jeho ramen, jestliže mu bude dána příležitost. Podle všech praktických úvah to byl generálův mučitel.

Sám generál byl zcela určitě obr mezi svými druhy, a to nejen výškou. Snadno Garricka předčil vahou o téměř jednu třetinu jeho vlastní váhy a nic z toho nemohlo být označeno za tuk. Samotná síla přesto nebyla dostačující úspěšnému vedení větší armády. Rytíř ani jednu minutu nepochyboval, že pevný rámec se snoubí se stejně působivým duchem.

„Jsem generál Krynos z Culthairaie, země, o které, jsem si jistý, jsi nikdy neslyšel a která si nezaslouží jakoukoliv pozornost. Když jsem se dozvěděl o Královnině návratu a sestavovaných armádách, chopil jsem se příležitosti se připojit a prokázat svoje dovednosti. Až do nynějška se mi přesto nedostalo dostatečné výzvy."

Opravdu, dokonce i Solamnijští rytíři byli naplněni bázní na základě některých zpráv, které slyšeli o Krynovi. Armády, které rozdrtil, by zahnaly mnoho Dračích Velmistrů, o mnoho více jejich různých generálů. Bylo dokonce řečeno, že Krynos má být dalším přírůstkem v řadách Dračích Velmistrů.

Jen posádka mu stála v cestě. Malinká armáda. Malinká armáda a Garrick.

Krynos pohladil svůj bohatý černý plnovous. Byl to hezký, hrdý muž. Hrdý a neústupný.

„Jak se jmenuješ, rytíři ze Solamnie?"

„Garrick."

„Tak je to? Právě Garrick? Ne snad Garrick Veliký? Bojovník? Zabiják drakoniánů?"

Křídla mučitele se v očekávání roztáhla. Drakonián měl mohutný plazí úsměv, který vypovídal o smrtících potěšeních, která by přišla, kdyby byl jeho a on si s ním hrál. Rytíř nestvůru nápadně přehlížel.

„Právě Garrick."

„Dobře tedy, právě Garricku, kolik tvých kamarádů číhá v záloze v lese? Zvědové a hlídky napočítali nejméně tři tucty ohňů. Rytíři ze Solamnie, ať už jsou jejich

chyby jakékoliv, neprchají pryč. Ani před značnou převahou."

„Já jsem jediný. Můžeš prohledat všechno, co chceš. Žádné další nenajdeš. Přišel jsem sám za sebe."

Krynos se zasmál a drakonián zasyčel. Ostré drápy toho druhého pleskly Garricka přes ústa. Ucítil krev tekoucí mu ze rtu. Generál vztyčil ruku, aby zabrzdil další ránu od mučitele.

„Ještě ne... a ne ústa. Chceme, abychom mu mohli rozumět, když mluví. A ty budeš mluvit, rytíři. Ssaras je v této práci dobrý, zvláště u lidí. Udělal bys dobře, kdybys zanechal takových hloupých pohádek a řekl nám, kde se schovávali tví kamarádi. Nemohu si dovolit na ně čekat několik dnů. Za nimi není nic, co mě může zastavit. Jen již zmrzačená země a jedna malinká, bezvýznamná posádka. Nejbližší vojsko se značnou silou je dva týdny daleko a až příliš zaměstnané svými vlastními potížemi, než aby se trápilo starostmi se mnou."

Garricka nepřekvapilo, že generál je tak dobře informován o kraji. Byla to možná jedna věc, která rytíři pomohla. Protože byl zvyklý na důkladnost své informační sítě, nemohl Krynos připustit Garrickovu osamělou přítomnost. Ohně mohly být skutečné; mohly to být napodobeniny. Jestliže ve skrytu mohl čekat jeden rytíř, nemohli i další? Každý věděl, že Solamnijští rytíři jsou šikovní ve všech směrech válečnictví. Kdo věděl, který druh triků mohou vytasit? Krynos si nemohl dovolit v této době chybu. I menší chyba by mu přivodila ztrátu tváře.

Garrick zůstal potichu. Krynos se zamračil a potom kývl na Ssarase. Drakonián se dychtivě odkolébal ke stolu, na kterém bylo umístěno mnoho nástrojů, poznatelných a ne-poznatelných. Nestvůra jeden vybrala a horlivě ho ukázala svému pánovi. Generál se na něj podíval s téměř analyticky pozorovatelským zájmem, než zavrtěl hlavou. Se zklamáním položil drakonián nástroj a čekal na další rozkazy. Krynos obrátil pozornost zpět ke svému vězni.

„Kde jsou tví společníci, Garricku? Jak se s námi plánují setkat? V jednom masivním výpadu v poli? Zní to bláhově, ale já znám tvůj Řád. Chtěl jsem se stát takovým, jako jsi ty, předtím než jsem přišel k rozumu a obrátil se ke Královně."

Dříve by Garricka takový výrok asi podráždil. Nicméně nyní byl vysoko nad takovými nepatrnými věcmi. Bylo dostatečně obtížné i jen zůstat při vědomí, natož se zlobit nad bezvýznamnými nadávkami z úst jeho nepřítele.

Generál luskl prsty. Ssaras pelášil k hromadě drobností a něco sebral. Garrick to postupně identifikoval jako svůj vlastní štít. Generál si ho od drakoniána vzal a trochu pobaveně se na něho podíval.

„Možná přeceňuji vznešené Solamnijské rytíře. Možná se vskutku skrývají v okolních lesích, schovávají se mimo dohled a bojují jako elfové nebo tupí trpaslíci — bez jakékoliv cti —, přicházejíce ke svým protivníkům zezadu." Upustil štít a plivl na jeho přední část. Na mokré místo šlápla jedna těžká bota. Jen s malým úsilím přidal Krynos na štít velký zářez.

Ganickova rostoucí zuřivost potom hrozila propuknout, ale teplo na jeho hrudi ji potlačilo. Potom ho napadlo, že odklidili jeho brnění, ale ne medailon. Neviděl žádnou příležitost, že by ho snad mohli při svém pátrání opominout.

Ssaras se s nadějí podíval na generála. Krynos propočítával jeho možnosti.

„Sežeň Thaygana."

Mučitel zasyčel: „Thaygan je podvodník. Všichni kněží jsou podvodníci, generále."

„Nechtěl bys to říci samotné Královně, Ssarasi? Ta by si mohla dovolit nesouhlasit."

Drakonián okamžitě zmlkl. Bez dalších okolků odcupital hledat kněze. Garrick mumlal modlitbu k Paladinovi. Pokud by měl být Thaygan knězem dosti silným, bude mít rytíř malou šanci bránit svou mysl před psychickým útokem. Na rozdíl od mnoha svých bratří měl k moci kněží silnou úctu.

Silná ruka v rukavici mu za vlasy zvedla hlavu. Krynos se k němu přiblížil tak blízko, že Garrick na své tváři ucítil horký dech toho druhého. „Řekni mi, co teď chci vědět, a já tě ušetřím něžného Thayganova doteku. Při svém vlastním postupu zanechává vězně v o mnoho horším stavu, než to činí Ssaras."

„Jsem tady jenom já."

Generálovy oči planuly. „Přísaháš na to?"

Garrick se vyhnul pasti závazku ještě jedním zopakováním svého výroku. Jak doufal, jeho odmítnutí přísahat ještě více Kryna přesvědčilo o tom, že někde blízko v okolí nebo vpředu v lese se skrývají další rytíři.

Generál nechal Garrickovu hlavu klesnout. Několikrát se prošel na šířku stanu předtím, než ho překvapivě zarazila náhlá přítomnost temného kněze. Kněz se upřeně zadíval na generála a potom na vězně, který slabě zápasil s pouty. Kromě rukou nebylo z kněze nic vidět.

„Máš potřebu mých služeb, generále Kryne?"

„Bohužel ano. Potřebuji od tohoto muže informace a ty víš, jak tvrdohlaví mohou být Solamnijští rytíři."

„Solamnijský rytíř? Tady?"

„Máš snad ještě uši nadité zpěvy a zaříkáváními tvého řádu? Rytíř ze Solamnie, nalezený v lesích, a kde je jeden, tam jich je víc. Chci od něho pravdu. Nicméně, dej si pozor. Není v nejlepším stavu. Bojím se, že ho mí muži určitě trošku moc tvrdě zajali."

Kněz si stáhl kápi. Garrick měl nakrátko dojem, že je u něho na návštěvě sama Smrt. Kněz byl abnormálně vyzáblý. Vězni se to zdálo být takové, jako kdyby Thayganova tvář měla rozpraskat na kusy pokaždé, když onen stařec promluvil.

Když kněz vykročil k rytíři, Krynos současně lehce zbledl. Garricka mlhavě zajímalo, co mohlo muže generálovy pověsti polekat. Ta myšlenka zmizela se všemi ostatními, když kněz sáhl dolů a položil ruku na každou stranu vězňovy hlavy.

Rytíř padal do propasti. Celou cestu ječel. Kdesi uslyšel přikazující hlas, jenž na něm vyžadoval nějaké věci. Ta slova nicméně pro něho nic neznamenala a on padal dále.

Ze tmy se vynořila mocná ruka. Sama celá planula světlem. Jen s docela malým úsilím kolmo padajícího Garricka chytila a pevně ho držela. Tlak ohromného sevření nedusil; spíše rytíře uklidňoval. Garrick, zaplavený vlnou míru a lásky, sklouzl do sametové černoty.

Nakrátko se probudil, aby uviděl dva muže diskutovat. Jeden byl neuvěřitelně starý a vypadal spíše jako stará mrtvola. Ten druhý byl obr, který vypadal, že je schopen roztrhnout vedví tenkého muže bez většího snažení. Zdálo se, že se o něco přou. Jeden občas ukázal na Garricka. Rytíř trpělivě čekal, až mu někdo položí otázku. Když se nikdo nepřibližoval, pomalu odplul zpět do spánku.

Muž ve zlatém brnění shlédl na Garricka s něžností a úctou. Garrick zjistil, že není schopen si toho druhého prohlížet přímo očima. Necítil se být hoden audience, která mu byla udělena.

Ten druhý se usmál: „Je čas, Garricku. Čas, aby ses připojil k šikům. Čas, aby ses připojil k Humovi a ostatním."

Poprvé mladý rytíř uviděl šiky za Paladinem. Mezi nimi stál jeden člověk, kterého dobře znal. Ze svého místa na něho Standel slavnostně kývl hlavou... a potom propukl v bouřlivý smích.

Paladin mu poručil vstát. „ Teď je čas, Garricku."

„Čas se vzbudit, rytíři!" Drsná ruka mu zatřásla hlavou.

Garrick viděl červeně a s překvapením si uvědomil, že mu z čela teče krev. Jeho pravá noha byla ztuhlá, paže hořely nesmírnou bolestí. Z úst plival krev.

Vedle generála stál drakonián. Byl to Ssaras a výraz, který byl na plazí tváři čitelný, ukazoval, že nestvůra je nevýslovně rozzlobená. Drakoniánův dech byl divoký, jako kdyby se těžce namáhal. Po knězi, jehož si Garrick jen nejasně pamatoval, nebylo ani památky.

Generál Krynos se na něho mračil: „Z čeho jsi udělán, rytíři? Tri dny jsi snášel mučení, které jiné muže změnilo ve vřískající šílence! Celou dobu jsi tam seděl a mumlal cosi k svému bohu! — Dokonce ani Thaygan z tebe nemohl nic dostat!"

Garrick neodpověděl. Zdálo se, že není potřeba odpovědi, a hlava ho beztak bolela příliš na to, aby myslel.

„Jsi pro mě zbytečný, rytíři. Ať už tam venku tví spojenci jsou, nebo nejsou — a já poprvé připouštím, že jsi mě mohl oklamat uvedením pravdy —, zítra povedu svou armádu. Projedeme průsmykem a v době, kdy den bude končit, budeme na správné cestě k posádce. Královna uvidí, kdo mezi jejími stoupenci je pro ni nejcennější."

Ssaras se vratce kýval. Generál se zamračil. S určitým úsilím se drakonián postavil rovně. Jeho skvrnité zbarvení vypadalo ještě skvrnitěji než předtím.

Krynos si utřel pot z čela: „Ve vší slušnosti, ukázal jsi důstojný protest. Nějaká poslední prosba, než nechám Ssarase, aby s tebou skoncoval?"

Garrick se s nadlidským úsilím přinutil sednout rovně. Skelný pphled v jeho očích byl pryč. „Žádám smrt v boji."

Generál zvedl obočí: „Boj? Sotva můžeš stát, tím méně bojovat. Přiměji Ssarase, aby ti dopřál rychlý, bezbolestný řez přes hrdlo. Ano, to by bylo o mnoho lepší, o mnoho účinnější, myslím."

Garrick ta slova ze sebe vytlačil za skřípání zubů: „Žádám smrt v boji... s tebou, jestli se nebojíš."

Jedna železná ruka sáhla po zbrani. Generál byl stěží schopen se krotit. Pomalu uvolňoval stisk na jílci svého meče.

„Velmi dobře. Připustím tvou prosbu o smrt."

Mučitel se na něho v úleku podíval:.„Pane! Přemýšlejte o tom, co říkáte! Je to trik!"

„Je to prosba mrtvého muže, Ssarasi! Jestliže si přeje se mnou bojovat, pak to má mít. Poskytne mi to určité malé rozptýlení před tím, než zahájím závěrečné přípravy k našemu odchodu. Rozvaž ho, Ssarasi."

„Pane mistře Kryne, mocný válečný pane. Prosím..."

„Rozvaž ho, samozřejmě jestliže si nemyslíš, že nejsem způsobilý porazit někoho takového jako on."

Ssaras se přemístil ke Garrickovi a vytáhl nůž. Na krátký okamžik se drakonián podíval na rytířovo nechráněné hrdlo. V plazově tváři se objevil zamračený výraz, když se marně snažil něco postřehnout.

„Čekám, Ssarasi."

Drakonián se svou prací spěchal. Škrtící pouta odpadla. Pomalu, opatrně se Garrick zvedl ze židle, ke které byl připoután nejméně čtyři dny. Jeho svaly byly ochromené, ale jinak cítil malou bolest.

Pohnul jednou nohou a objevil důvod té malé bolesti. Velká část jeho těla byla strnulá, pravděpodobně nepřetržitě. Z několika ran ještě kanula krev. Garrick záměrně obrátil svou mysl na získání zbraně jakéhokoliv druhu.

„Ssarasi, obdař ho vhodnou hračkou."

Drakonián pelášil k hromadě harampádí z Garrickovy vlastní výzbroje a vytáhl otlučený, špinavý meč. Aby nestvůra pohrdavě napodobila rytíře, držela ho vysoko a třikrát jím zamávala, přičemž po celou tu chvíli syčela. Krynos se zaculil a pokynul mučiteli, aby s věcmi pokročil.

Ssaras přitáhl meč ke Garrickovi a upustil jej u rytířových nohou. Garrick se pomalu sehnul a opět ho získal, přičemž každý pohyb vysílal šoky jeho tělem. Kdyby medailon nebyl dosud ukrytý pod jeho blůzou, odevzdal by se své bolesti. Jen teplo a síla, které poskytoval, ho udržovaly v činnosti.

S náznakem úsměvu vytáhl generál Krynos svou vlastní zbraň. Byl to hrozný široký meč, který by mnoho mužů muselo uchopit oběma rukama. Generál jím snadno zatočil pouze jednou rukou. Vzdal Garrickovi poctu. „Jsi připraven?"

Jako odpověď držel rytíř meč před sebou a zkoušel jeho rovnováhu. Bylo to jako držení starého přítele. Kdesi stranou, u vchodu do stanu, z nelibosti syčel Ssaras.

„Připraven."

Pobavený výraz opustil tvář generála Kryna v okamžiku, kdy uviděl, jak k němu směřuje meč. Sotva byl schopen zastavit ránu. Tiše zaklel a couvl, aby znovu získal rovnováhu. Garrick dále pokračoval, čímž dopřál svému protivníkovi málo času dělat cokoliv kromě obrany. Drakonián poskakoval nahoru a dolů a po celou tu dobu syčel. Ostré drápy neustále hladily rukojeť nože, který měla nestvůra stále zastrčený za opaskem pro případ, že by se vězeň utrhl. Drakonián měl největší strach z toho, že nevěděl, zdali jeho pán takovou iniciativu schválí, nebo usekne svému služebníkovi hlavu.

Krynos krvácel ze tří menších ran, ale Garrickův útok se zpomaloval. Generál nyní mohl dýchat a přemýšlet. Průběh se rychle obracel.

Garrickovu paži opustila všechna jeho síla s náhlostí, která překvapila oba bojovníky. Rytířův meč letěl ke vchodu do stanu, kde byl ostražitý Ssaras sotva schopen uskočit stranou dříve, než se čepel zavrtala do místa, kde drakonián zrovna předtím stál. Garrick zamrkal a nechal svou ruku klesnout k boku. Krynos přistoupil, aby jedním úderem skoncoval s bojem a se svým protivníkem.

Garrick upadl na zem nedotčený generálovou čepelí.

Krynos tam stál a upřeně se díval na tělo. Přiřítil se mučitel a obrátil rytíře tváří vzhůru. Plazí tvář se na palec přiblížila ke Garrickově. Po krátké prohlídce se drakonián podíval vzhůru na svého pána.

„Je mrtev. Jeho zranění musela být horší, než mohl snést."

„Je zázrak, že přežil to, co přežil." Generál strčil svou zbraň do pochvy. „Byl polomrtvý, když ho sem hlídka přinesla. Rád bych věděl, proč."

„Co s ním mám udělat, pane?"

„Pohřbi ho. Tolik si zaslouží - blázen, kterým byl."

„Jak poroučíte." Drakonián odešel ze stanu. Generál Krynos, kdysi z Culthairaie, studoval postavu ležící před ním s roztaženýma nohama a rukama a vzdychl. Doufal, že toho od rytíře vzejde mnohem více. Válka se stala mdlou.

Ti čtyři vojáci, kteří pohřbili Garricka, Solamnijského rytíře, byli v polospánku. Většina z nich se hojně potila, přestože foukal chladný vánek. Jeden musel být omluven, aby vyhledal kněze poté, co téměř spadl do díry. Zbývající tři pokračovali ve své práci, snažíce se tu práci rychle ukončit a vrátit se k důležitějším věcem, jako jejich hra v karty. Ve svém spěchu si ani jeden z nich náhodou nevšiml medailonu, který vyklouzl ze skrytu, když byla mrtvola shozena do jámy. I když ho pohřbili s tělem, zdálo se, že medailon žhne jasněji a jasněji, přes nedostatek jakéhokoliv skutečného světla.

Následující ráno se armáda nepohnula. Velký počet vojáků si stěžoval na horko a velkou žízeň. Většina z nich byla upoutána na lůžko. Počet nemocných rychle rostl.

Kněží nemohli jakkoliv pomoci. Byli první, kdo byl stižen, a to kupodivu nejhoršími případy. Většina z nich zemřela během dne.

Generál Krynos se pokusil zorganizovat zbytek svých vojsk. Zdravé oddělil od jejich zhroucených kamarádů. Ještě více a více mužů se zhroutilo, celkem jedna čtvrtina armádní síly, za pouhý jeden den.

Zavládl zmatek. Někteří vojáci se pokusili tajně uprchnout. Mnozí byli chyceni a popraveni a zbytek byl vystopován a pak nalezen. Pokaždé se našli mrtví ne více než několik hodin od hlavního tábora.

Byl to generál Krynos, kdo první pochopil, co se stalo. Nechal se návnadou v pasti nalákat do bitvy s jediným nepřítelem, kterého nemohl porazit. I když se sám stal obětí moru, který si v té době vyžádal již téměř polovinu armády, nemohl pochopit, jak on a ti druzí, zvláště zesnulý kněz Thaygan, mohli opominout ta znamení.

O čtyři dny později mor, který Garrick potíral do nerozhodného bodu čtyři dny, všechno vyhladil kromě několika roztroušených zbytků kdysi mocné armády. Příběhy vyprávěné těmi, kdož přežili, zabrání jakékoliv další armádě po zbytek války v tom, aby šla touto cestou. Dokonce i kněží Královny Temnot odmítali jít blíže, neboť cítili, že je do toho nějak zapletená Paladinova moc.

Časem se vesničané navrátí, posádka bude posílena kvůli nepříteli, který nikdy nepřijde. Nikdo si nebude pamatovat jednotlivého rytíře, jenž dodržel příslib jediným způsobem, který znal.

Vyhnanci

PAUL B. THOMPSON a TONYA R. CARTER

ZDÁLO SE MU O BOJI. MALÁ POSTEL SE Třepala šokem z přízračné kavalerie a pochodem strašidelných mužů ve zbrani. Uprostřed tohoto bouřlivého snu hluboký hlas řekl: „Sturme, vzbuď se. Vstávej, chlapče."

Sturm Ostromeč otevřel oči. Nad ním se tyčil vysoký, statný chlapík, tmavých očí a hustých vousů. Pochodeň, kterou svíral, vrhala matné světlo na jeho ocelové brnění a kabát z vlčího kožichu.

„Otče," řekl chlapec nesrozumitelně.

„Vstávej, chlapče, vstávej," odvětil lord Ostromeč. „Je čas jít."

„Jít? Otče, kam?"

Lord Ostromeč neodpověděl. Rychle se otočil ke dveřím. „Teple se obleč," řekl předtím, než vyšel. „Padá sníh. Pospěš si, chlapče." Dveře se za ním se skřípěním zavřely.

Sturm se posadil a promnul si oči. Svíčky v jeho pokoji byly rozsvícené, ale popel na roštu byl studený. Oblékl si těžký oblek a trhl sebou, když se jeho noha dotkla dlaždice kamenné podlahy. Jak takto stál pln nejistoty, co dělat dále, uslyšel klepání na dveře.

„Vstupte," řekl.

Paní Karin, služebná jeho matky, paní Ilys, ve spěchu vešla dovnitř. Její obvykle višňový obličej byl pod zavázaným flanelovým čepcem bledý.

„Ještě nejsi oblečen, pane?" podivila se. „Tvá matka mě k tobě poslala, abych uspíšila tvé balení. Spěchej!"

Sturm se zmateně podrbal na nose.

„Spěchat, paní? Proč? Co se stalo?"

„To ti musí říct někdo jiný, mladý pane," Ve spěchu přešla úzký pokoj k dřevěné černé truhle a začala z ní vytahovat oblečení. „Toto a toto. Toto ne. Tohle ano," povídala si pro sebe.

Najednou se podívala na zmateného chlapce a řekla: „Hotovo, vezmi si svůj cestovní vak!"

Sturm vytáhl dlouhý kožený vak zpod postele. Sturm byl velký na svých jedenáct let, ale batoh byl téměř stejně vysoký jako on. Jak obleky padaly na jeho postel, Sturm balil každou věc a pečlivě ukládal do vaku.

„Na tohle není čas," poznamenala Karin. „Jenom naplň vak, Sturme."

Sturm odhodil stranou vlněné spodní prádlo. „Kam jedeme, paní?" žádal. „A proč jedeme?"

Karin se podívala stranou. „Venkovani," řekla.

„Lidé z Avrinetu? Nerozumím. Otec říkal, že dlouho trpí kvůli kruté zimě, ale -"

„Není čas na povídání, mladý pane. Musíme spěchat." Karin pokývala hlavou a ještě jednou zalovila v napůl prázdné truhle. „Je to hrozná věc, když lidé zapomenou své místo..."

Sturm bez přerušení balil každou část oblečení, když mu služebná vak odstrčila a naházela do něj pár zbývajících věcí.

„Tak," řekla. „Všechno je hotovo." A odtáhla vak ke dveřím. „Někdo pro něj přijde. Mezitím se oblékni. Vezmi si ten nejtěžší kabát — ten s kožešinovou kapuci."

„Paní Karin?" Sturmův bojácný tón ženu zastavil. „Pojedeš s námi?"

Vztyčila své zakulacelé tělo pyšně vzhůru. „Kde jde má paní, tam s ní jdu já." Potom odešla.

Hlavní hala hradu Ostromečů byla plná hluku. Pouze několik svíček hořelo na svícnech na zdech a v jejich třepotavém světle Sturm viděl, že všechno služebnictvo je na nohou. V posledních dnech mnoho sloužících odešlo a s sebou si vzali své nástroje a malé cennosti. Sturm měl pouze nejasnou představu o tom, co se dělo za zdmi hradeb.

Ozbrojení muži stáli u každých dveří a v rukou svírali připravené kopí.

Sturm se vnořil do proudu pobíhajícího služebnictva, který ho dovedl ke dveřím strážní místnosti. Byl zde jeho otec s dalším velkým mužem, který zvedl hlavu při chlapcově příchodu. Sturm v něm poznal otcova dobrého přítele a známého rytíře, pana Guntara Uth Wistana.

„Otče, už jsem sbalený," řekl Sturm.

„Eh? Dobře, dobře. Běž za svou matkou, chlapče. Najdeš ji v severním křídle." A zadíval se zpátky na mapu, která ležela před ním rozprostřena na stole. Sturm sklonil hlavu a s těžkým srdcem odešel. Venku se opřel o stěnu strážní místnosti.

„Je to jen chlapec, Angriffe," slyšel mluvit pana Guntara. „Není ještě muž a mnohem méně rytíř."

Pan Ostromeč odpověděl: „Sturm je syn a vnuk Solamnijských rytířů. Naše krev pochází z Bertala Šermíře. Musí se naučit potýkat se s těžkostmi."

Sturmovi poklesla brada a pomalu odcházel. Jak šel po chodbě podél hořících loučí, jel prstem po spáře mezi maltou spojenými kameny, tak jako to dělal každý den od té doby, co vyrostl, aby to mohl dělat. Možná to je naposledy, co se Sturm dotýká této praskliny. Zpomalil svůj krok, aby s ním ten pocit prodlel.

Nad jeho hlavou ve větru zarachotil kryt střílny. Sturm vyšel úzkými schody ke střílně, vyklonil se ven do chladného počasí, aby zachytil kryt střílny. Skrze potichu padající sníh viděl na horizontu rudou záři. Bylo příliš brzy na rozednění.

„Zavři tu střílnu!"

Sturm se otočil. Soren Vardis, seržant hradní stráže, kráčel rychle k němu. Schody bral po dvou. Soren lehce dosáhl přes Sturmovu hlavu a zavřel střílnu. S rachotem nechal zapadnout záklopku. Usmál se na chlapce. „V lese jsou lučištníci," řekl. „Obličej v osvíceném okně je báječný cíl."

„Seržante, co budou vesničané dělat?"

Prasklinou v záklopce prosvítala červená záře. Na Sorenově tváři to vypadalo jako pramínek krve. Podíval se na Sturma stojícího tak vzpříma, tak správně.

„Domnívám se, že máš právo to vědět," řekl. „Rolníci jsou ozbrojeni. Zapálili ohně na severu v lese a spálili volně ležící pastviny na východě a na jihu. Dobytek tvého otce byl ukraden a vyvražděn. Někteří z mých mužů byli zabiti v Avrinetu, ale

ještě předtím stačili poslat zprávu, že se vesničané připravují zaútočit."

„Přece se nemohou dostat do hradu," řekl Sturm obhajovacím tónem.

„Běda, mladý pane, mohou. Mám méně než stovku mužů na obranu všech hradeb a těch, kterým mohu věřit, je méně než dvacet."

Sturm nemohl pochopit tyto souvislosti. „Proč to dělají, Sorene? Proč? Můj otec s nimi nikdy špatně nezacházel."

„Prostí lidé, zde jako všude v Krynnu, viní rytíře, že neprosí o pomoc Paladina v čase strádání." Soren smutně pokýval hlavou. „Ve své bláznivé zlobě zapomněli na všechno, co pro ně rytíři udělali."

Sestoupili ze schodů. „Tak nám otec vybojuje cestu ven?" otázal se Sturm.

Soren si odkašlal. „Můj pán Ostromeč zůstane za námi, aby bránil svůj domov a půdu."

„Potom já zůstanu také!"

Soren chvilku vyčkával a potom položil bojem zocelenou paži na chlapcovo rameno. „Ne, mladý pane. Váš otec dal příkazy, že ty a paní Ilys budete posláni do dalekého Útěšína do bezpečí. A naše povinnost je poslechnout."

Poklekl před Sturmem a utřel si slzy svými hrubými palci. „Nic z toho nyní, pane. Vaše matka bude potřebovat všechnu vaši sílu, aby zvládla cestu. A bude to na tobě být Ostromečem v této společnosti, víš."

Vítr kvílel v severním křídle hradu. Dvojité dveře ven byly otevřené. Dvoukolý vozík čekal v po lýtka hlubokém sněhu. Paní Ilys, zahalená do kápě z bílého králíka, si dávala sbohem se svým manželem.

„Ať tě bohové provázejí," řekl pan Ostromeč, svírající její dlaně mezi svými. „Budeš vždy mou paní."

Jejich tváře se dotkly. „A ty můj pán," řekla paní Ilys.

Funění vpředu na voze byla paní Karin. Sturm a Soren se zastavili před panem Ostromečem. Seržant zasalutoval. Pán hradu Ostromeč poplácal ozbrojence po jeho brnění na ramenou.

„Můj nejlepší zbrojnoš," řekl. „Poskytni jim bezpečí, Sorene Vardisi."

„Navždy, můj pane."

Podíval se na svého syna. „Sturme, dbej na to, co ti tvá matka a seržant řeknou."

„Ano, pane." Jak moc zatoužil po jednom obejmutí! Ale to nebyl otcův styl, dokonce ani ve chvíli rozloučení.

Soren ho vyzdvihl do zadní části vozu, poté nasedl na svého koně. Paní Karin uchopila otěže a povoz se rozjel vpřed. Sturm zabořil obličej do rukávu. Nemohl snést, že odjíždí. Vzhledem k Sorenovu varování se mu vrátily hořké slzy.

Na západní bráně byly pochodně zhasnuty předtím, než se portál otevřel.

Zbrojnoš a povoz se pohnuli do noci. Hrad se rychle ztratil v poletujícím sněhu.

Cesta na západ byla dobře zbudovaná a dlážděná kameny jako pozůstalost velikých dnů před Pohromou.

Sturm a jeho matka seděli přitisknuti mezi měkkými hromadami zavazadel. Přestože byli zahříváni a ukolébáni plynulým pohybem vozu, nikdo z nich nemohl usnout. Chlapec poslouchal ostré klap — klap vojenských podkov kopyt Nuitára, Sorenova černého valacha. Seržant udržoval předpisový krok sleduje cestu před

nimi, kdyby se vyskytly problémy. Jakmile to bude praktické, vymění dobře značenou, dobře dlážděnou silnici za méně nápadnou cestu. Jestliže sedláci měli v úmyslu je pronásledovat, bude pro ně těžší najít tuto cestu.

Soren krátce trhl uzdou. Uchopil opratě tažného koně a zatáhl zvíře mimo silnici. Nejdříve byla společnost zacloněna stojícími cedry, než Sturm zaslechl slabý hluk hlasů. Jeho srdce bilo rychle, jak pokukoval laťkovou stranu vozu.

Skupina zpustle vypadajících mužů šla vytrvale přes sníh. Někteří nesli přes záda nové, srstnaté usně se znakem Ostromečů.

„Je mi zima!" řekl jeden hlasitě.

„Zavři svou hubu, Brone. Bude nám dost teplo, když dáme pochodně do rytířovy haly!" Zlověstný smích přivítal vychloubání. Sturm slyšel svou matku tiše se modlit k Paladinovi.

Soren je navedl zpátky na silnici. Dostali se na rozcestí, kam seržant chtěl. Paní Karin mocně zatáhla opratěmi a vůz sklouzl z kamenů do úzké hlinité cesty. Obnažené černé větve bez listí se uzavíraly nad jejich hlavami. Nakonec Sturm upadl do lehkého a nepokojného spánku.

Procitl do zvuku pláče. „Matko?" řekl.

Položila mu ruku přes .ústa. „Tiše, dítě." Uviděl proud slzí na jejím obličeji. Podíval se nahoru a uviděl, co ji rozplakalo.

Za sněhem zdobeným polem hořely tři domy. Naproti závěsu kouře se pohybovaly temné figury. Krávy a telata bučely bolestí, když je klacky ubíjely k zemi. Rozzlobení, hladovějící muži je trhali na kusy háky a srpy.

„Udělali by totéž s námi," řekla paní Ilys.

Sturm se podíval na seržanta v bezmocné zlobě. Soren šel pěšky zády k Nuitárovi a meč měl tasený. Oheň se odrážel v jeho modrých očích hořících pod okrajem přilby. Nemohl nic dělat proti dvanácti. A byly zde ženy a chlapec, které musel chránit.

Proklouzli pryč, jako kdyby byli lupiči. Sníh padal až do svítání, kdy slunce rozptýlilo husté šedé mraky. Jejich srdce se nerozjasnila s oblohou. Pojedli studený chleba a sýr a srkali vlažný rozpuštěný sníh ze seržantova vaku na vodu z vepřovice.

Sturm vystřídal paní Karin u opratí. Jednoduše je držel mimo stopy, jak byl starý tažný kůň ochoten jít po cestě plné kořenů bez vedení. Karin pomáhala paní Ilys zkoušejíc zakrýt ji před sluncem a studeným větrem. Sturm věděl, že žena byla vyčerpána. Přemýšlel, proč ji jeho matka nechala obléci nepotřebné nákrčníky z hradního vybavení.

Sturm zůstal u opratí až do poledne, když Soren znovu zastavil kvůli jídlu a poradě.

„Jak si pamatuji," řekl žvýkaje pásek sušeného hovězího, „cesta se znovu rozvětvuje nedaleko odsud. Jestliže půjdeme rovně, skončíme v horách podél pobřeží. Pokud se dáme na jih, dostaneme se na pobřeží za den plynulé jízdy."

„Kam na pobřeží?" zeptala se paní Ilys.

„Nedaleko přístavu Thel, kde lodě vnitrozemního moře často přistávají."

„Lodě, ano... cesta lodí by byla mnohem pohodlnější než valit se v tomto voze," řekla. „Mohli bychom najít v Thelu cestu do Abanasinie?"

„Snadno, má paní. Toto je cesta s hustou dopravou."

„Pak bychom tedy měli pokračovat do Thelu a potom si vzít loď."

Tažný kůň zasupěl a zachvěl se. „Modlím se, aby to zvíře vydrželo, než tam dorazíme," řekl Soren.

Zvíře nevydrželo. Když se dostávali ke křižovatce, ubohý kůň se zhroutil v postroji neschopen již vstát.

„Co budeme dělat?" zabědovala Karin.

„Budeme muset zapřáhnout Nuitára," řekla paní Ilys. Soren mohl pouze v tichosti poslechnout. Uvolnil postraňky z mrtvého zvířete a odtáhl mrtvolu stranou. Potom zacouval s černým přímonohým Nuitárem mezi tyče a přetížený vůz. Soren popleskal koňské nozdry.

„Není to žádná ostuda," řekl slabým hlasem, ačkoliv Sturm byl blízko a slyšel jej. „My všichni musíme občas sloužit pod úrovní, můj příteli."

Den minul a přišla noc. Vyšly dva zářící měsíce, ukazujíce své tváře Krynnu, a znova zašly. Paní Karin řídila celou noc a Sturm zpozoroval, že jeho matka jí dala jeden ze svých jemných šátků, tedy její služebná snad měla nějakou ochranu před větrem.

S přicházejícím dnem se vzduch oteplil a led na cestě se změnil v bláto. Břečka dotěrně svírala kola vozu a seržantovy boty, ale ani Soren, ani statečný Nuitár si nestěžovali. Vyšplhali na dlouhou travnatou horu k starodávnému kruhu stojících kamenů. Podivná podobenství byla vyryta do trilitů. Sturm věděl, že v krajině byly temné síly. Držel se blízko své matky když zastavili uprostřed ruiny kruhu.

Soren si pospíšil na hřeben hory. Ukázal dolů do průhledu, kam Sturm nemohl vidět. „To je Thel," řekl.

Thel bylo prosté město s pěti sty obyvateli, ale ve Sturmových očích to bylo dokonalé město. Některé z napůl dřevěných domů byly třípodlažní — ne tak vysoké jako věže hradu Ostromeče, ale tak plné lidí. Sturm byl fascinován.

Soren vedl vůz podél hlavní ulice. Strádání čtyř dní a nocí bylo zřetelné. Dokonce i paní Ilys byla urousaná — její krásný obličej byl rozpraskaný surovým větrem a její duše ztěžklá hořkostí a bolestí.

Obyvatelé Thelu jim nevěnovali velkou pozornost, když šli kolem. Ve městě byli cizinci a utečenci běžní. Paní Ilys je na oplátku ignorovala.

„Chátra. Lůza," řekla přes našpulené rty. „Pamatuj, Sturme, ty jsi syn rytíře. Nemluv s těmito lidmi, dokud tě vhodně neosloví s úctou nám příslušící."

Soren našel hospodu na pobřeží. Začal smlouvat s vlastníkem, zatímco ženy a chlapce nechal ve voze. Sturm vylezl na zavazadla a sledoval míjející zástupy s naprostou soustředěností.

Hlavně jednoho chlapíka zachytil Sturmův ostrý zrak: byl malý a štíhlý, zelený kabát visící přes ramena. Jeho uši se stáčely zpátky v ostrých bodech a jeho oči byly zkoseny dolů v ostrém úhlu. Kráčel s plynulou nevědomou ladností.

„Je v něm krev elfa," odhadla paní Karin.

Přes cestu uviděli ohromnou figuru potloukající se v otevřených dveřích. Huňatá hříva vlasů nemohla ukrýt jeho ošklivost a rty nemohly ukrýt rozeklané zuby vyční-

vající z vystouplých čelistí.

„Napůl ork," řekla Karin.

Soren se vrátil. „Má paní," řekl. „Hostinský má malý pokoj pro tebe a pana Sturma. Paní Karin má místo u kuchyňské pece a já lavici v pivnici. Toto všechno za čtyři stříbrňáky."

„Čtyři! To je nehorázné!"

„Usmlouval jsem to dolů ze sedmi."

„Velmi dobře," řekla. „Jestliže je to to nejlepší, co můžeme udělat." Vdechla vlhký slaný vzduch. „Domnívám se, že jsou zde elfové a takové ty věci."

„Ne, paní. Ve studené sezóně takoví lidé obvykle jdou do teplejších oblastí."

„Alespoň za tohle buďme vděční." Paní Ilys vzala čtyři mince ze svého měšce. Soren jí pomohl z vozu a doprovodil ji a Sturma do hostince.

Hostinský byl tlustý plešatý muž, který se šklebil přes zkažené zuby. Pohodil hlavou a pokynul paní Ilys ke schodům. Předtím než Sturm došel ke schodům, hostinský vydal zaskučení.

„Polož to zpátky, ty dvounohá kryso! Neříkej mi, že jsi to našel, já vím, že jsi to ukradl!" křičel. Zmenšenina lidské bytosti o hlavu nižší než Sturm, s příbory vyčnívajícími z jeho kapes, stála u pivního soudku. Když hostinský zakřičel znova, tak malý mužík vrazil prsty do uší a vyplázl jazyk. Lžíce, mince a knoflíky padaly z jeho oblečení na podlahu.

„Já tě plesknu, ty švábe!" řval hostinský. Dosáhl na tlusté koště. Mrňavý chlapík — podle Karin šotek — se zastavil, aby zachránil svou kořist. První máchnutí koštětem šlo do prázdna, ale hostinský chytil šotka za zadnici kalhot a vymetl jej ze dveří.

„Omlouvám se, madam," řekl tlustý muž. „Nikdy jim nedovolím zde šmejdit, ale někdy proklouznou, když nejsem dost obezřetný."

Paní Ilys se na hostinského ledově podívala a položila na jeho dlaň pouze tři stříbrné mince. Muž byl příliš rozčilen na to, aby protestoval. Uklonil se a vycouval. Soren zvedl dva vaky na ramena a šel nahoru po schodech, spokojeně se pochechtávaje.

Pokoj byl malý a postele byly postaveny jedna nad druhou. Sturm byl potěšen a vyšplhal hbitě nahoru po žebříku na palandu.

„Budeme potřebovat více peněz na plavbu," řekl Soren. „Dáš mi, paní, dovolení, abych prodal vůz za to, co to půjde?"

„Nuitára také?" zeptal se Sturm zděšen. Soren úsečně pokývl.

„Udělej to, seržante. Neodejdeme dříve, než se vrátíš," řekla paní Ilys.

Byla už dlouho tma, než se Soren vrátil. Zabouchal na dveře. Paní Karin mu dovolila vstoupit. Soren přinesl velkou mísu jídla. Na schodech zastavil ženu hostinského a vzal jí z rukou těžkou mísu. Soren postavil mísu na osamělý stůl a oznámil: „Máme loď."

Sturm nabodnul plátek vařeného skopového na svůj nůž. Přísný pohled jeho matky ho ihned zastavil.

„Jaká loď? A kam má namířeno?" zeptala se paní Ilys.

„Dobrá loď *Skelter* má namířeno přímo do Abanasinie a do Parožné řeky," řekl Soren. „Odsud můžeme jít nahoru po řece do samotného Útěšína."

„Kdo je kapitán toho *Skelteru*?"
„Nějaký Graff, námořník s mnoha lety zkušeností v těchto mořích."
„Velmi dobře, seržante. A kdy vyplouváme?"
„Ráno, má paní."
Ráno. Sturm si opakoval tato slova v myšlenkách znovu a znovu. Od té doby, co opustili hrad, si představoval jejich rychlou cestu. Jak by slyšel ostré bubnování a tlukot kopyt v pozadí a lord Ostromeč by cválal na kopec v čele vojska jezdců. „Pojďte zpátky! Vše je v pořádku!" křičel by. Jak by k nim otec jel přes moře? Odpověď byla jednoduchá a Sturmovi se nelíbila.
Dobrá loď *Skelter* byla pevně upoutána proti dlouhému dřevěnému molu. Krátká a okrouhlá, byla čerstvě utěsněna a natřena. Sturm se divil, jaké exotické náklady byly dopravovány pod zeleným bedněním její paluby.
Námořníci s tmavou kůží se drželi v lanoví, dělajíce záhadné věci s délkami lan a uzly plachet. Sturm z nich vůbec nespustil oči, když pomalu šel se svou matkou a Sorenem dolů podél mola. Kapitán *Skelteru* je vítal na kraji prkenného můstku. Založil ruce přes břicho a krátce se uklonil paní Ilys.
„Kapitán Graff k vašim službám, madam," řekl. — Jeho plnovous byl zapleten ve spletitý pletenec a z jednoho ušního lalůčku visely matné zlaté korálky. „Zvedneme kotvy dříve, než slunce dosáhne nejvyšších domů Thelu. Nalodíte se nyní?"
Pouze slabě pokývla na znamení souhlasu. Paní Karin šla vpředu a dva zdatní námořníci vzali jejich zavazadla. Soren stál stranou s jednou rukou na hrušce jílce svého meče. Sturm stál u něj se zájmem sleduje, jak je loď připravována na cestu po moři.
„Bude to dlouhá cesta, seržante?" ptal se chlapec.
„To záleží na moři a na větru, mladý pane. A na umění námořníků."
„Nemohli bychom počkat o malou chvíli déle? — Na zprávy od otce?" zeptal se Sturm.
Soren neodpověděl. Zíral na vrcholky domů města a čekal, až růžová obloha nad nimi zazáří žlutě, poté modře. — Z jeho chřípí unikala v mrazivém vzduchu pára.
„Seržante, nalodím se nyní," řekla paní Ilys. Soren ji nabídl svou paži. „Pojď s námi, Sturme," řekla. Chlapec je následoval s povzdechem. Posouval nohy nahoru po odřené fošně, dívaje se zpět do neúrodných hor východně od města.
Provazy padly z lodi do vody. Skupina námořníků dvakrát silně zatáhla a kormidlovali *Skelter* ven z přístavu Thelu. Otevřené lodní piloty je vedly podél tyčí do vnitřního moře. Sturm je sledoval otočen zpátky, než byla hlavní plachta *Skelteru* vytažena.
Kapitán Graff připravil zástěny z kůže pod zadní částí kajut pro paní Ilys a Karin. Barely a balíky obchodního zboží byly posouvány stranou, aby se vytvořil pod prostorem kajut prostor pro ženy. Kouřící olejové lampy byly rozsvícené a paní Karin začala připravovat slamníky pro sebe, paní Ilys a Sturma.
Loď se kolébala plynulým pohybem, na který si Sturm rychle zvykl. Chtěl jít na palubu sledovat námořníky při práci, ale paní Ilys mu to zakázala. Napětí nedávných dní snášela těžce a nejvíce ze všeho chtěla odpočívat.
„Zůstaň u mě, Sturme," řekla. „Potřebuji u sebe silného muže, když odpočívám.

Jinak se nebudu cítit bezpečná."

Sundala si kožešinovou kapuci a lehla si. Měkkou deku položila okolo sebe jako prostěradlo. Sturm si lehl zády k ní, bdělý jako rytíř a ostražitý jako Ostromeč — celkem asi deset minut. Poté také upadl do hlubokého spánku.

Ucítil změnu. Pohyb lodi se zmírňoval. Vzduch v jejich skrytém uzavřeném prostoru byl těžký a horký. Sturm vyskočil na nohy, utáhl si opasek kalhot a šel ven na palubu.

Studená, těžká bílá mlha se usadila na teplejším moři. *Skelter* klouzal pod slabě foukajícím větrem. Byli daleko uprostřed Vnitřního moře. Žádná země nebyla v dohledu, deset kroků za zábradlím lodi nebylo nic vidět.

Sturm našel střední palubu lodi, ustrašeně utíkaje z cesty námořníkům, kteří upevňovali hlavní stěžeň. Velká čtvercová plachta visela ochable v mlhavém vzduchu, třepotajíc se zřídka bloudivými nárazy větru.

Soren byl na zádi. Za seržantem byl kormidelník, opíral se o jednu nohu a posunoval těžký černý kus kormidla s nacvičenou lehkostí. Ráhna a plachtoví skřípala, jakmile se Skelter usadil na rovné nehybné vodě.

Druhý den počasí nebylo nadějnější. Kapitán Graff a jeho první pomocník — skrčený trpasličí chlapík žlutých očí — dávali hlavy dohromady u stěžně. Přirozeně Sturm byl připraven poslouchat. „Myslíš, že je to na větrný provaz?" zeptal se chlapík. Sturm byl fascinován mosazným zubem vpředu v mužových ústech.

„Nikoliv, ještě není čas. Ta prokletá mlha se může zvednout brzy a zavane přirozený vítr, " řekl Graff.

Sturm se zeptal Sorena, co ten chlapík myslel větrným provazem.

„Magie," řekl. „Námořníci často kupují vítr od přímořských kouzelníků. Drží vítr spoutaný ve svazcích magického provazu. Když kormidelníci potřebují zafoukání, rozpletou tolik uzlů, kolik se odvažují."

„Je tady v tomto moři mnoho magie?" zeptal se Sturm s rozšířenýma očima.

Soren otřel mlhu z okrajů své helmy, dříve než se změnila v kapky. „Daleko více, než by mi vyhovovalo, mladý pane. Tato mlha se zdá příliš přilnavá, aby to byla práce přírody."

Odpoledne nebylo jasnější než svítání. Moře se rozprostíralo jako rozteklý vosk okolo Sturmovy svíčky, při které se učil v hradu Ostromečů. Převalující se vlny byly tiché, plachta zůstala ochablá u hlavního stěžně. Kapitán Graff se vynořil ze spodní paluby s dlouhou surovou usní dvě pídě dlouhou. Sturm pokukoval přes zábradlí kajut, jak kapitán křižoval střední palubu a postupoval k zádi. „Sargo," řekl kormidelníkovi „Rozvazuji uzel.“

„Ano, ano, pane."

Graff vložil jeden konec provazu do zubů. Bylo zde tucet uzlů po celé délce. Myšlenka magického provazu mátla a odrazovala Sturma zároveň. Taková síla byla rytířskému řádu zakázána. — Graff rozvázal svými tupými nehty první uzel. V stojícím vzduchu bylo jasné každé z jeho mumlání.

„Tak se rozvaž, ty hadí synu," řekl.

Soren náhle odešel na záď lodi. Zadíval se do mlhy. „Kapitáne Graffe," řekl tiše. Pán *Skelteru* zaklel ještě více na nepoddajnou smyčku provazu. „Kapitáne!" Soren

zakřičel svým vojenským hlasem, který Sturm často slýchával z výcvikových ploch. Starý námořník zvedl hlavu.

„Neobtěžuj mě, pane, jsem zaneprázdněn."

„V dálce je loď," řekl Soren. „Blíží se k nám."

„Co? Eh? Máš snad druhý zrak?"

„Ne, pouze dvě dobré uši. Poslouchejte!"

Graff si dal ruku k uchu. Sturm přistoupil k Sorenově levici a zaposlouchal se také. „Tam... jemný tlukoucí zvuk... jako dva bloky dřev tlukoucí společně."

„U všech bohů, máš pravdu!" řekl Graff. „To jsou tlukoucí vesla, nebo já jsem zlodějský šotek!"

Zevlující námořníci se shromáždili na zádi a poslouchali blížící se loď. Soren ustoupil dozadu pod tlakem Sturma.

„Musíš jít a říci své matce, co se děje," řekl.

„Co se děje, Sorene?"

„Galéra, loď poháněná muži, je blízko nás. Obávám se, že nám chtějí způsobit nepříjemnosti."

„Piráti?" zeptal se hoch, napůl se strachem, napůl potěšen.

„Možná, nebo posluhovači temné vlajky. Utíkej ke své matce a řekni jí to."

Sturm sklouzl po provaze, jak to často viděl u námořníků, a dopadl na palubu vedle matčiny kajuty. Zatáhl za padací dveře. Uvnitř bylo šero a zakouřeno, ale vypátral paní Karin hlídající malý oheň v měděné pánvi.

„Matko, matko!" volal.

„Co se děje?" promluvila paní Ilys ze stínů.

„Seržant Soren říká, že se směrem k nám blíží veslice. Mohou to být piráti!"

Paní Karin těžce oddychla. V přítmí se objevila tvář paní Ilys. Byla mdlá a její výraz byl ponurý.

„Proč by piráty zajímala tak malá loď, jako je tato?" zeptala se.

„Je příliš velká mlha, má paní, ani Paladin by nevěděl, kdo jsme," řekla Karín.

„Sturme, dojdi pro seržanta. Chci vojenský pohled na věc." Chlapec se spěšně uklonil matce a odběhl najít Sorena.

Bouchání a svištění vesel bylo nyní jasnější, dokonce i pro Sturmovy uši. Mlha polykala zvuk, rozptylovala ho a ztěžovala poznat, ze které strany se galéra přibližovala. S určitostí zezadu, to bylo jisté.

„Seržante! Seržante!" křičel Sturm. Našel ozbrojence na zádi lodi, jak si brousí ostří svého širokého meče. Posádka *Skelteru* sestávající se ze zpustlých mořských vlků, si nervózně posunovala sekyrky a šavle z ruky do ruky. Pouze kapitán Graff a Sargo, starý kormidelník, byli klidní.

„Seržante, má matka si přeje s tebou mluvit," řekl Sturm.

„Uctívám tvou vznešenou matku, ale nemohu opustit palubu právě nyní," řekl Soren. „Nepřítel, jestliže je to nepřítel, je blízko."

„Kde? Kde?"

„Šlapou nám na paty."

Sturm se natáhl, aby viděl. Vesla tloukla bez přestání...

„Loď vlevo na zádi!" zakřičel muž v plachtoví. Z bílého šera vyšel masivní ob-

jekt vytvořený z bronzu. Sturmovi to připadalo jako hlavice žezla.

„Galérové beranidlo," řekl mu Soren.

„Ostře na pravobok!" křičel kapitán. Sargo převrátil páku kormidla, *Skelter* to v bezvětří sotva zpozoroval. Graff nařídil nasadit přilby. Držel větrný provaz vysoko nad hlavou a rozvázal uzly, které mu daly tolik práce uvolnit.

„Vzdušní elementálové, vypouštím vás!" vykřikl.

Plachta se s rachotem napjala a paluba se pod Sturmovýma nohama propadla. *Skelter* se naklonil na bok právě jako galéra, která se hnala přes mrtvou vodu, kde se těžce vlekla oblá loď.

Vítr uvolněný z provazu zpíval v lanoví.

„Jak dlouho to potrvá?" zeptal se Soren kapitána. Graff si mnul oči a třásl se, jako ztělesnění naprosté nevšímavosti.

Skelter jel po moři bez vln, trhaje mlhu jako kus hadru. Galéra ho sledovala, snažíc se přijet blíže. Sturm svíral zábradlí, měl vítr v očích, když se galéra zjasňovala v mlze. Bronzové beranidlo ukazovalo cestu dřevěnému trupu lodě, který řezal vodu v trysku s každým ponořením vesel. Horní trup galéry byl zamazán krvavě červenou. Pohyb na palubě, s muži za červeným bedněním a ježek kopí se ježil ve vzduchu. Za nimi, ukrytá v mlze, se s tlumeným bubnováním zvedala a klesala černá vesla.

„Drž se zpátky od zábradlí, pane," řekl kapitán Sturmovi, „mohou mít lučištníky."

Chlapec zapomněl na matčinu žádost a stál se seržantem Sorenem vpředu na levoboku. Magický vítr posouval okrouhlou loď bez klopýtání o jeden vrub svíčky. V jednom a půl galéra vsunula svá vesla dovnitř.

Posádka *Skelteru* se zaradovala. Sturm řekl: „Zvítězili jsme nad nimi?"

„Ještě ne, chlapče, ještě ne."

Sturm viděl černé trojúhelníky vzdutých plachet ze stěžňů galéry. Jejich pronásledovatelé rozvinuli plachty, používajíce vlastní vítr *Skelteru*, aby se za nimi udrželi.

Slunce vypálilo díru v oblacích. Detaily černé galéry se okamžitě zjasnily. Z předního stěžně zavlála vlajka. Sargo na ni zašilhal svýma dobrýma očima.

„To nebudou piráti," řekl, „to bude loď Kernafu."

„Kdo je Kernaf?" zeptal se Sturm.

„To je něco podobného — ostrov Kernaf. To je loď jejich námořnictva," řekl Graff.

Jak Sturm pozoroval, magický vítr se zmenšoval a *Skelter* zpomaloval. Galéra se hnala tlakem plachet a dostávala se podél jejich boku.

„Buď zdráva, lodi Kernafu!" křičel Graff skrz své ruce. „Co s námi zamýšlíte?"

„Zastavte! Chceme se nalodit," zněla odpověď.

Sturm viděl muže tlačící se na přední palubě.

„Jsme svobodní obchodníci ze Solamnie. — Jaký druh obchodu s námi chcete uzavřít?" křičel Graff.

„Plavíte se ve vodách patřících našemu velkému pánovi moří," řekl mluvčí Kernafu. „Poslechněte, nebo si vás vezmeme silou."

Vesla vylétla ze stran galéry jako nohy stonožky.

„Běž, mladý pane, běž ke své matce," řekl Soren. Vytrhl ze svého pásu dýku dvě pídě dlouhou. „Musíš ji chránit, když je všechno ostatní ztraceno."

Sturm přijal ocelové ostří. Bylo těžké a ostré a v rukou ozbrojence mohlo snadno probodnout brnění. Sturm vyrazil přes palubu do skrytého prostoru. Paní Karin a paní Ilys stály společně na pravoboku opevnění uprostřed sudů vína a hliněných nádob.

„Matko, jsem zde, abych tě chránil!" řekl mávaje dýkou.

„Pojď sem," řekla, objala Sturma a pevně ho stiskla. „Můj statečný chlapče," dodala.

„Karin a já jsme slyšely všechno."

Zazněly výkřiky z paluby: „Beranidlo! Beranidlo!" Skelter poskočil v moři na stranu, nakláněje se daleko k palubě. Paní Ilys a Karin spadly dozadu na nádoby a sudy. Sturmova hlava udeřila do paluby a dýka mu vyletěla z ruky.

Nad nimi přicházely zvuky boje — těžké nárazy a cinkání kovu o kov, výkřiky raněných a umírajících. Muž padl přes palubu s hlasitým plesknutím.

Paprsek slunečního světla se prořezal do skrýše. Námořníci Kernafu vrazili k ukrytým. Sturm omámeně tápal po ztracené dýce. Vetřelci se nacpali dovnitř. Paní Karin se jim srdnatě postavila, ale nejbližší muž ji chytil za vlasy a vlekl ji ven na palubu. Paní Ilys volala svého syna. Mezitím se Sturm plazil, hledaje Sorenovu zbraň. Kernafové obestoupili paní Ilys, ale ona vyšla ven sama a stála královsky v kruhu čnějících oštěpů.

Sturm viděl svou matku tváři v tvář hrubým Kernafům v sukních. Jeho hrdlo se svíralo, když se konečky oštěpů uzavíraly. Zoufale pátral po dýce. Vzadu mezi balíky s oblečením se zatřpytila rukojeť, Sturm po ní sáhl...

Hrubá ruka chytila kapuci jeho obleku a vytáhla ho na nohy. „*Koy esk ta*?" zeptali se Kernafové, smějíce se chlapcovu vylekanému obličeji.

Mezitím, co byl Sturm vlečen na palubu, bitva skončila. Námořníci Thelitů byly svázáni společně u stěžně na kolenou a prosili o milost. Naprostá převaha Kernafů ozbrojených oštěpy přinutila Sorena ustupovat k zadnímu zábradlí. Trápili ho zde s hroty oštěpů na jeho hrdle. Sorenův zlomený meč ležel u jeho nohou, poté co zranil značné množství Kernafů.

Karin plakala. Paní Ilys ji utěšovala. Na palubě se strhla rvačka. Dva námořníci v kuželových kloboucích strkali kapitána Graffa na hlavní palubu.

„Kdo zde velí? Žádám o setkání s kapitánem!" řekl Graff a postavil se na nohy.

„*Polo kamay*," řekl Kernaf držící Sturma. Všechny oči ho sledovaly.

Dolní a úzký lodní můstek přinesl dvě výjimečné postavy. První s pozlaceným brněním a helmou s chocholem byl zřejmě velitel, za ním, o hlavu a půl vyšší, byla žena v pancíři a černém koženém brnění. Svatozář měděné zbarvených vlasů svítila okolo jejího kónického klobouku.

„Kdo je pánem lodi?" zeptala se žena sestupujíc na *Skelter*.

„Já jsem Graff."

„Kapitáne, tato loď je naše."

„Ať vás vezmou démoni," řekl a plivl jí k nohám. Žena ho udeřila obrněnou pěstí. Graffova hlava odskočila dozadu, z jeho rozbitého rtu vytryskla krev.

„Já jsem Artavash — poručík našeho velkého mořského vládce," řekla žena hluboce znějícím hlasem. „Vy všichni jste nyní jeho vězni."

Velitel v brnění přišel k paní Ilys a Karin.

„Kdo je to? Cestující?" řekl. „Paní Artavash, podívejte se tady!"

Vysoká žena válečnice se podívala na paní Ilys. Přejela prstem přes vlas jemných sametových Šatů, které na sobě měla Sturmova matka.

„Bohatá, urozená nebo obojí?" řekla. Když paní Ilys neodpovídala, Artavash vyndala nůž a přiložila ho Karin na břicho.

„Bude mě to stát chvilku klidu vykuchat tuto paní jako kuře," řekla. „Kdo jste?"

„Paní Ilys, žena pana Ostromeče ze Solamnie."

„A proč velká rytířská paní cestuje na otevřeném moři bez svého urozeného manžela?"

Rty paní Ilys se semkly do té doby, než Artavash zatlačila špičku nože přes první vrstvu Karininých šatů. Dívka ostře vydechla.

„Cestujeme pro zdraví," řekla paní Ilys.

Artavash se zasmála a přeložila poznámku Kernafům. Ti se přidali s posměšným smíchem.

„*Mujat!* Dost." Otočila se k veliteli galéry a řekla: „Tedy, pane Radizi, jak naložíme s touto ubohou společností?"

„Nemají nic, co chceme, paní. Proč je nenecháme plavit se dál?" řekl Kemaf.

Právě tehdy se Sturmovi podařilo vyvléci své ruce z pláště, vyskočil na nohy a nechal námořníka držet prázdný balík oblečení. Sturm běžel k ženám. Odtlačil nůž od Karin a postavil se mezi Artavash a svou matku.

Artavash na něj obrátila své divně planoucí oči.

„Dobře!" řekla válečnice s rudými vlasy. „Toto je mladý hrdina. Další Ostromeč, vsadím se."

„Sturm, syn Angrifa," řekl chlapec.

Artavash se usmála. „Kolik je ti let, chlapče?"

Sturm byl vyveden z míry touto obyčejnou otázkou. Toto a úsměv někoho, kdo byl ve skutečnosti celkem pěkný.

„Jedenáct let," řekl.

Odložila rukavici ze své pravé ruky a pohladila štíhlými prsty jeho hnědé vlasy.

„Ach ano, náš pán bude potěšen, že se s tebou setká."

„Paní, nemyslím si," začal Radiz.

„To já vím," odsekla Artavash. „Vezmi chlapce a ženy do Mořského havrana."

Radiz ostře pohlédl na Artavash, ale udržel svou zlost. Čtveřice Kernafů doprovázela ženy a Sturma směrem k lodnímu můstku. Soren začal zápasit se svými uchvatiteli, přestože měl obnažená ostří na svém hrdle. Ostré zvolání jednoho z vojáků přimělo Artavash a Radize zkrátit to.

„Co s ním?" zeptal se Radiz.

„Zabít," řekla Artavash s trhnutím.

„Ne!" křičel Sturm. Ponořil se pod plot kopí a vrhl se k seržantovi. „Prosím, neubližujte mu!"

„A proč ne," odsekla Artavash. „Je ve zbrani, a nebezpečný. Nemohu ho vzít na

Mořského havrana jako hosta."

„Je to můj přítel," odvětil Sturm.

Artavash šla tam, kde pět Kernafů drželo mnohem většího Sorena v nehybnosti. Seržant byl jediný muž dost vysoký, aby jí hleděl do očí.

„Dej mi své slovo," řekla, „že budeš mírumilovný, a já tě nechám žít."

Sturm k ní vzhlédl a jeho oči říkaly: „Prosím, Sorene."

„Nedělej to, člověče," křičel kapitán Graff. „Nevěř té krvavé mořské čarodějnici."

Artavash se otočila a mrštila nožem na starého kapitána. Nůž se zabořil po rukojeť do jeho hrudi. Voják, který ho držel, nechal Graffa klesnout na palubu. Sturm zíral šokován na rostoucí rudou skvrnu prosakující přes kapitánův kabát.

Artavash stála nad umírajíc mužem. „Myslíš si, že se budu bavit se starým hlupákem? Mám moc nad životem a smrtí." Položila svou ruku bez brnění na Sorena. „Dáš mi své slovo?"

„Nemohu," řekl Soren, „dokud žiji, nemohu svou vůlí dovolit, aby má paní nebo můj pán byli něčí zajatci."

Artavash se znovu usmála. Účinek na Sturma byl téměř magický. A i přes násilný čin byla okouzlující.

„Dobře, dobře," řekla, „to je to, co jsem chtěla slyšet. Pane Radizi, odeberte tomuto muži zbraň a brnění. Posaďte ho k veslu na *Mořském havranovi* a připomínám, dejte mu dvojité řetězy. Aby se nám neztratil mezi ostatními otroky."

Kernafové táhli vzpírajícího se seržanta k mostu. Paní Dys a Karin čekaly, než muži přešli kolem. Artavash přistoupila ke Graffovi a odsunula jeho skleslé tělo špičkou boty. Uvolnila svou čepel a otřela ji do kapitánova rukávu.

Paní Ilys a její služebná vešly na most. Sturm následoval svou matku. Právě když se chystal nastoupit, nějaká ruka ho chytla za kotník. Téměř vykřikl překvapením, neboť to byl kapitán, kdo ho držel.

„Chlapče," zašeptal Graff.

Sturm poklekl. Těžce polkl a řekl: „Ano, pane?"

„Vem si..." Graffovy ztuhlé prsty byly propleteny větrným provazem. „Vem si..."

Těžce oddychl. „Buď silný." Z mužova hrdla vyšlo suché zachroptění, kapitán vydechl naposled. Sturm se upřeně díval na mrtvého muže, dokud nějaký hlas nepřerušil jeho strnuti.

„Co tam máš?" zeptal se Radiz. Sturm mu to ukázal a jeho srdce tlouklo obavou, že může být potrestán. Radiz hleděl nechápavě na pruh surové kůže. Promnul jej mezi svými prsty a dal to zpátky Sturmovi. „Pojď," řekl.

Z přední paluby *Mořského havrana* vypadal *Skelter* malý a ubohý. Náraz beranidla byl rychlý a trup lodi byl spíše pomačkán, než s otevřenou trhlinou. Námořníci Thelitů, kteří přežili, lemovali zábradlí, když galéra jela zpět.

„Co se s nimi stane?" zeptal se Sturm.

„Se štěstím mohou doplout," řekl Radiz, „jestliže utonou, bude to chyba bohů moře, ne naše."

Dokonce i přes svůj mladý věk bylo pro Sturma těžké věřit.

Paluba *Mořského havrana* byla plná luxusních staveb. — Z paluby se tyčily zdi z růžového dřeva a cedru. Nad hlavou byl zlatý baldachýn a cinkající mosazné zvonkohry s hřebeny ze slonoviny uvnitř.

Artavash vklouzla dovnitř a poručila paní Ilys a Sturmovi sednout si. Sundala své brnění a odložila jeho části na ebenovou bednu, jejíž petlice a panty byly stříbrné. Objevil se stevard oblečen v červenou sametovou vestu a nabrané hedvábné pantalony.

„Víno, Dubaji," řekla Artavash, poškrábala se na boku, kde dřelo brnění, právě tak jako to obvykle dělal Sturmův otec, a sedla si na hromadu plyšových polštářů.

Sturm natáhl krk, sleduje hojnost výzdoby. Když se Dubaj vrátil se stříbrnou konvicí a s třemi číšemi, musel se Sturm zeptat: „Je to vaše loď, paní?"

„Má není. Patří pánovi moře. Já nejsem ani jeho kapitán. Pan Radiz se stará o náš postup v těchto vodách."

Stevard nalil tři číše tmavě červeného vína. Artavash si lokla, pokývla a dovolila Dubajovi nabídnout dvě další číše paní Ilys a Sturmovi. Sturmova matka odmítla za oba.

„Urážíte mou pohostinnost," řekla Artavash temně.

„Byla bych raději, abych byla považována za vězně více než za hosta," řekla paní Uys. Artavash poslala víno paní Karin, ale ta ho odmítla.

„Pch! Proč jste vy seveřané tak hrdí? Může váš vznešený rytířský řád zabránit Pohromě? Přinese vám vaše úcta k Paladinovi slávu? Vy mě mystifikujete. Bohatství a moc patří silným. Jestliže se držíte vašich zastaralých ideálů, všichni zmizíte jako stará božstva, kterým sloužíte." Artavash se dlouze napila a mávla na Dubaje, aby znovu naplnil její číši.

„Co se s námi stane?" zeptala se paní Ilys.

„To je na pánu moře, jak se rozhodne."

„My nemůžeme být vykoupeni. Pan Ostromeč za nás nezaplatí ani mědák."

„Vaše rytířské peníze pro našeho pána nic neznamenají. Zlato běží mezi konečky jeho prstů a jeho slzy — to je čisté stříbro."

„Jestliže ne pro obyčejné peníze, proč jsi nás vzala?" žádala paní Ilys.

Artavash se naklonila zpátky a líně pohladila Sturmovy vlasy. „Můj pán vás použije, nebojte se."

Další lok vína zmizel v hrdle Artavash. Dubaj automaticky naplnil číši.

„Jestliže nebudeš pít se mnou, vypiji víno sama."

„Opilectví je běžný zlozvyk barbarů," řekla paní Ilys.

Artavash ostře pohlédla a mrštila stříbrnou číší na Sturmovu matku. Paní Ilys zavřela oči, ale nezakryla se. Číše zasáhla desku růžového dřeva za nimi a víno vyšplouchlo ven jako nachový déšť. Jedna kapka dopadla do koutku Sturmových úst. Chutnala sladce a hořce.

„Nebudu urážena na své vlastní lodi," odvětila Artavash. „Stráž, stráž!"

Dva ozbrojení Kernafové vstoupili do předních křídlových dveří. „Dopravte tuto paní a její chráněnce do spodních kabin a hlídejte dveře." Postavila se, aby využila svou výškovou převahu. „Nyní se kliďte."

Paní Ilys vstala a položila ruku na svého syna. Sturm vstal také, vyzývavě.

„On zůstane," řekla Artavash. Sturm cítil napětí mezi dvěma ženami silných vůlí. Tentokrát jeho matka netrvala na svém a místo toho ho přitiskla blíže a políbila na čelo.

„Buď moudrý," řekla tajemným hlasem, „a pamatuj, kdo a co jsi."

Artavash poslala stevarda ven, takže ona a Sturm byli o samotě. „Jsi statečný hoch," řekla, „mohl jsi být zabit na vaší lodi, jak jsi odvážně chránil svou matku a přátele."

„Zítra je příliš pozdě být statečný, to říká můj otec," odpověděl Sturm.

„Ano, tvůj otec je moudrý muž. Je určitě velký válečník?"

„Je Solamnijský rytíř, to říká všechno."

Artavash pokynula rukou: „Pojď, sedni si vedle mě, přeji si znát tě lépe." Sturm napůl klečel na hromadě polštářů u její pravé ruky. Artavash řekla: „Jsi vzdělaný, viď?"

„Znám literaturu, studoval jsem kroniky Humy."

„Huma, kdo to je?"

„Ty nevíš? Huma byl největší hrdina Krynnu." Sturm si odkašlal a recitoval.

A tak Huma, Solamnijský rytíř,
Světlonoš, První kopiník,
následoval své světlo k úpatí Kalkistských hor.
Ke kamenným stopám bohů,
k tlumenému tichu jejich chrámů;
vyvolal Tvůrce kopí,
vzal jejich nevyslovitelnou sílu,
k pokoření nevyslovitelného zla,
v důvěře ve vinoucí se tmu,
zpátky dolů tunelem dračího hrdla.

Sturm dokončil zpěv. Artavash se opět usmívala. Pak řekla: „Toto je syn boha, tento Huma, a ty jsi jeho následovník."

„Už odedávna," řekl Sturm pyšně.

„Nemohu se dočkat, až tě předvedu svému pánovi."

Mlha se rozptýlila a už se nevrátila. Vesla *Mořského havrana* tloukla dnem i nocí.

Sturm se strachoval o Sorena. Nebylo o něm slyšet od té doby, co zmizel v tmavém páchnoucím vězení galéry před dvěma dny. Artavash nebyla k sehnání, tak si chlapec stěžoval Radizovi.

„Nebude se ti líbit, co uvidíš," řekl Radiz.

„Chci vidět seržanta Sorena," trval na svém Sturm. Velitel souhlasil bez dalších argumentů.

„Snad bude pro tebe poučné navštívit lavičky," uvažoval.

Chlapec a velitel sestoupili po strmých schodech do díry. Dlouhá dřevěná cesta

vedla z přídě na záď. Na každé straně byly veslařské lavičky. Ke každému veslu byli připoutáni čtyři muži a na každé straně bylo dvanáct vesel. Drsní, ponuře vypadající muži chodili tam a zpět, bičuje čas od času veslaře. Vzhled a zápach zanedbaných otroků byl strašný.

Nebylo těžké najít Sorena. V porovnání s hubenými ubožáky okolo něj byl gigant. Radiz dovolil Sturmovi procházku, aby mohl mluvit se svým přítelem.

„Je mi líto, Sorene," řekl Sturm potlačuje znechucení a slzy hněvu, „nevěděl jsem, že tě dali do tak strašného místa."

Ozbrojenec zatáhl zpátky své veslo. „Nebojte se, pane," řekl do znějícího bubnování. „Když jsem naživu, je naděje."

„Naděje je dobrá snídaně, ale špatná večeře," opáčil Radiz. Vedl Sturma ven. Chlapec šel zpátky ke své matce. Sedl si mezi paní Ilys a Karin a dlouho nikomu nic neřekl.

Po čtyřech dnech a nocích se před *Mořským havranem* zvedla země. Pobřeží Abanasinie leželo jako nízký hnědý oblak. Paní Ilys se zadívala toužebně k dalekému pobřeží.

„Tak blízko," řekla. Sturm se opřel o její paži. „Kdybych věděla, že jsme dost blízko, hodila bych tě přes palubu, abys to přeplaval a našel pomoc."

„Mohl bych to zkusit," řekl jí.

Prohrábla jeho zamotané vlasy. „Ne, můj synu, obávám se, že bys utonul."

Abanasinie ustoupila, když *Mořský havran* mířil na jihozápad. Chochol kouře následoval vítr, pryč od vrcholků hor.

„Kernaf je činná sopka," vysvětlila Artavash. „Domorodci ji říkají tavná pec."

„Ty nejsi domorodec?" zeptal se Sturm.

„Já, a pojídač ryb?! Mí předkové by se smáli té myšlence."

Sturm pokukoval na Radize. Snědý obličej pod zářivou heknou nemohl skrýt rozladění z její urážky. *Mořský havran* získával stále oproti pobřežnímu vánku. Moře bylo bez lodí, dokonce i když vjížděli do ústí hlavního přístavu. Z vysoké přídě se rozprostíralo město Kernaf v půlkruhu okolo půlkruhové zátoky. — Dvě vysoké kamenné věže ohraničovaly úzký vstup do přístavu. Vrcholky těchto věží byly zvýrazněny ohněm.

„Někdo zaútočil na tvé město?" zeptal se Sturm.

Radiz pošilhával do ranní záře. „Ne, chlapče, toto jsou signální věže."

„Ohně byly zapáleny nahoře, aby označovaly vstup pro projíždějící lodě," řekla Artavash.

„Více už je neužívají?" zeptal se Sturm. Radiz byl potichu.

Artavash nařídila vlajkami poslat zprávu, jak se galéra sunula do přístavu. Míjeli velké množství rybářských člunů kotvících u bojí. Byly nasáklé vodou a neudržované. V hlavním doku se houpaly obchodní lodě, zanedbané v kotvišti, jejich lanoví bylo otrhané a hlavní ráhna ležela shnilá na palubách.

„Divné," řekla paní Ilys, „všechno vypadá opuštěno. Myslela jsem, že to bude rušný přístav."

„Nikde ani duše," souhlasila paní Karin.

Toto se změnilo, když lehká bárka připlula k přivítání *Mořského havrana*. Kernafové stáli v lodi a volali na galéra jejich rodným jazykem. Radiz na dálku odpověděl.

„Co říkají?" zeptal se Sturm.

„To jsou pozdravy našemu velkému pánovi k jeho návratu," řekla Artavash. Muž v lodi mu nepřipadal velmi potěšen.

Mořský havran spustil kotvy vpředu i vzadu, vesla byla zasunuta. Kormidelník otočil loď a přirazil zpátky k dlouhému kamennému molu. Radiz vykřikoval rozkazy a všechno mužstvo kromě otroků něco dělalo na hlavní palubě.

Posazené pramice se řadily k přídi galéry. Sturm, jeho matka a Karin následovali Artavash k rampě, která vedla dolů do kymácející se bárky. Sturm se krátce zastavil na konci rampy.

„A co seržant Soren?" zeptal se.

„Vystoupí na pobřeží s dalšími veslaři," řekl Radiz.

Sturm žádal Atavash: „Musí jít s námi." Vypadala přístupná uskutečnění chlapcových přání, tak poslala pro seržanta. Sorena napůl nesli z podpalubí a položili jej na rampu u námořníků z Kernafu.

„Vidíte, má paní, jak čtyři dny u vesel ochočí nejstatečnějšího válečníka," řekl Radiz. Artavash se smála celou cestu dolů do pramice.

Sturm pomohl svému příteli se postavit. „Jsi v pořádku, Sorene?" zeptal se.

„Dost v pořádku, můj pane." Jeho prošívaná blůza byla potrhaná a rudé šrámy pruhovaly jeho záda. Pán veslařů neušetřil Sorena bičování. Ozbrojencovy ruce byly také hrubé ze svírání těžkého vesla.

Loď se sunula k molu, čestná stráž je vítala. Mosazné rohy troubily, když Artavash vedla skupinu nahoru, několik schodů k cestě. Průvod se formoval: bojovnice vedoucí Sturma za ruku následovaná skleslou paní Ilys a Karin. Soren a Radiz a kernafská stáž ukončovali zadní voj. Píšťaly pískaly a bubny bubnovaly, když začali pochodovat.

Ulice města byly prázdné jako přístav. Několik lidí vykukovalo ze svých oken a někteří zvědaví flákači vyplňovali otevřené dveře. Když viděli Artavash, dveře se zavíraly a závory zacvakávaly.

„Vypadá to divně," řekl Sturm. „Přístavy bez lodí, ulice bez lidí."

„Domorodci zřídkakdy chodí ven během dne," odpověděla Artavash. „Myslí si, že je příliš horko."

Průvod zahnul, před nimi vyrostla impozantní fasáda, nějaký druh paláce. Před palácem byla vysoká dřevěná podesta obklopená zlatými baldachýny. Artavash zastavila Sturma deset kroků od paty podesty. Stráž pokračovala dál formujíc dvojstup od Artavash k prvnímu schodu. Oštěpy zařinčely na ramenou v pozdravu a hudba přestala hrát.

„Buď zdráv, pane moře," zakřičela Artavash.

„*Kai! Nam kamay durat!*" zakřičela stráž.

Sturm si zakryl oči. Jak velké vedro tam bylo. Odpolední slunce zářilo nad ním dělajíc slabé proužky na jeho tváři. Možná měli domorodci pravdu.

Na podestě se něco pohnulo. Tenký tvar, černý proti oslňujícímu světlu, přichá-

zel do přední části podesty. Obě ruce měl zvednuty a rozevřeny na uvítání.

„Vítám tě, milovaná Artavash. Koho jsi mi to přivedla?" řekl vysokým pulsujícím hlasem.

„Vznešené hosty, můj pane." Představila paní Ilys, Karin a Sorena. Potom poslala dopředu Sturma. „Toto, pane, je Sturm, Angriffův syn z domu Ostromečů."

Z podesty se linul tenký klokotavý hlas. „Tak přijď blíže, mladý příteli, ať tě mohu vidět lépe."

Sturm letmo pohlédl zpátky na svou matku. Artavash nečekala, položila ruku na jeho záda a pošoupla ho nahoru po dřevěných schodech. Když stín zdobeného baldachýnu padl přes jeho obličej, uviděl muže, kterému říkali pán moře.

Byl vysoký a tak hubený, že se jeho záda ohýbala pod tíhou velké hlavy. Černý plášť visel z jeho ramenou. Dlouhé pěstěné prsty byly semknuty spolu na pásu pána moře. A jeho obličej — Sturm by si dlouho pamatoval jeho obličej. Třpytivé oči po stranách dlouhého nosu. Bezvousá tvář byla suchá jako odcházející podzim... Divné bylo, že jeho ruce byly pěkné, růžové, bez vrásek. Pán moře měl pouze několik pramínků černých vlasů, lnoucích ke kulaté lebce.

„Mé jméno je Mukhari Ras," řekl. Jeho hlas zněl jako skřípání dveří.

„Jsem tak potěšen, že tě vidím," natáhl ruku k chlapci. Sturm ji nejistě uchopil. Byla suchá a horká, téměř horečnatá.

„Udělala jsem dobře?" zeptala se Artavash.

„Ano, velmi dobře, daleko lépe, než jsem očekával. A budeš odměněna. Všechny mně oddané osoby budou odměněny."

Vytáhl velký plátěný váček a odfukoval z velké tíhy. Když jej vyprázdnil na podestu, Mukhari řekl: „Loajální muži Kernafu, jsem potěšen hosty, které jste mi přivedli. Vychutnávejte štědrost." Mukhari Ras takto mluvě ponořil ruku do váčku a vyhodil plnou ruku jeho obsahu do vzduchu. Déšť zlatých mincí dopadl na vojáky pod ním. Muži porušili řady a tahali se o peníze, které cinkaly a kutálely se na kamenech chodníku.

Sturm zamžoural, viděl mince dopadající na chodník, ale byl to písek, běžný písek, který Mukhari hodil plnou hrstí ze sáčku.

„Ty jsi čaroděj," řekl.

„Ne, chlapče, já nejsem kouzelník, ale pokorný sluha záhad kosmických věcí. Mé alchymistické umění mě udělalo pánem tohoto ostrova. Brzo budu poroučet všem z Vnitřního moře." Mukhari hodil Kernafům další plnou hrst.

„Více, vezměte si více, všechno zlato je vaše, jestli mi budete sloužit." Muži odhodili zbraně a padli na všechny čtyři do prachu. Naplňovali své přilby zlatem a se smíchem lovili každou novou minci, jak dopadla na zem.

Váček se vyprázdnil a Mukhari Ras ho odhodil stranou.

„Tak to bychom měli," řekl ukazuje zčernalé zuby v úsměvu. „Artavash, má drahá, přiveď chlapce a jeho urozenou společnost, zvu je na večeři."

Sturm, paní Ilys a Karin byli vedeni do vzdušných pěkných pokojů na východní straně paláce. Zde mezi vzdouvajícími se závěsy, mlhou dýmajícího kadidla a všudypřítomným cinkáním zvonkoher, byly přineseny misky parfémované vody na

jejich koupel. Služebnictvo ve vestách stálo vedle s ručníky, dokonce pokládali za samozřejmost osušení rukou a obličejů Solamnijců.

„Jací jsou to výstřední lidé," řekla Karin.

„Ten Mukhari Ras je nejvýstřednější ze všech. Kdo by si představil šarlatánského alchymistu jako vládce ostrova? To je — to je proti přírodě. Tak je to," řekla paní Ilys.

„Matko, co se s námi stane?" řekl Sturm, když sundal ručník ze své tváře.

„Nemohu hádat," přiznala se. „Muž, který háže zlato na ulici, nemůže toužit po výkupném. Po pravdě, pokud bychom sem nebyli dovedeni násilím, věřila bych, že jsme váženými hosty."

Sturm to nemohl pochopit. Proč nikdo jiný nezpozoroval, že Mukhariho zlato byl jen písek? Otevřel ústa, aby to sdělil své matce, ale předtím, než mohl říct slovo, se ve dveřích objevila Artavash.

„Stůl mého pána je připraven. Pojďte s námi jíst," řekla.

Večeře v paláci byla hlavní událost, nesmírně pečlivě připravena. Sturm byl potěšen sezením na podlaze u nízkého stolu, ačkoliv paní Ilys způsobila malou krizi trváním na tom, aby jí bylo poskytnuto vhodné křeslo. „A nebylo by slušné," řekla, „pro paní z vyšších kruhů sedět v dřepu na svých bocích jako rodinný lovecký pes."

Večeřející hosté včetně pana Radize, Artavash a Sorena byli zaneprázdněni rozřezáváním svého prvního chodu z melounu a paní Ilys řekla: „Pane Mukhari, mohu se vás zeptat, jak jste přišel k ovládnutí této země? Vaše služebná," ukázala na Artavash, „připustila, že není narozená na Kernafu."

Alchymista, který seděl u tácku naplněného ovocem, odpověděl: „Byl jsem vysazen na pustý břeh Kernafu muži své vlastní země."

„Jaká je to země?" zeptal se Sturm.

„Muranoko, nebo jak tomu říkáte, Prašné pláně."

„Takže byl jste vyhnán?" zeptala se paní Ilys. Bez podívám podala Sturmovi ubrousek. Chlapec si utřel melounovou šťávu z brady.

„Vskutku, paní, stejně jako vy nyní, tak i já byl jednou velmi stísněný utečenec. Svou dovedností a uměním jsem získal loajalitu lidí Kernafu, znám tady nesnáze, ve kterých jste, a to je důvod, proč vás vítám."

„Vaši služebníci nebyli vždy tak milí," řekl Soren a kousavě se podíval na Artavash. Bojovnice vbodla tupý stolní nůž do svého melounu a rozpůlila ho na dva kusy.

„Ach ano, bylo mi to vysvětleno, že vaše loď odmítla výzvy *Mořského havrana* a neobešlo se to bez krve, když se naloďovali. Je to překvapující, že má dobrá Artavash se uchýlila k tvrdým způsobům, aby vás přivedla sem? Pokud by vraždy a loupení byly našimi cíli, nevečeřeli byste nyní s námi," řekl Mukhari. Karin se zmateně podívala. Paní Ilys řekla: „Proč vaše lodě zastavují svobodné obchodníky na otevřeném moři?"

„Daně jsou nutné pro udržení pozice Kernafů," řekla Artravash. Vložila do úst odřezek melounu. Sturm fascinovaně sledoval každý její pohyb.

Okolo stolu byl na chvíli klid. Jedli všichni kromě Mukhariho. Sturm se divil, proč si vybral ovoce na svůj talíř, jestliže se nechystal žádné sníst.

Alchymista upřel černé oči na paní Ilys.
„Kde jste se narodila, paní?"
„V Solamnii, v Abanasinii," odpověděla.
Mukhari si otřel ústa pruhovaným kapesníčkem, takže se žádné jídlo nedotklo jeho rtů.
„Mám dát jednu svou loď k vaší dispozici?"
„To by bylo báječné," řekla Karin.
„To je od vás velkorysé, že to nabízíte," řekla paní Ilys.
Radiz opáčil: „Pouze *Mořský havran* je po ruce, pane."
„Kdy může být připraven pro plavbu?"
„Ne dříve než za devět dní, pane. Trup lodi byl poškozen, když jsme narazili do bárky."
„Trhliny by měly být utěsněny," řekla Artavash. Radiz otevřel ústa, aby něco řekl, ale byl přerušen jejím vysvětlením. „Žádná další loď není očekávána zpátky dříve než za čtrnáct dní."
„Vypadá to, že musíte být mými hosty dalších devět dní," řekl Mukhari. „Chovejte se jako doma, prosím, volně se pohybujte po mém paláci podle vaší vůle." Postavil se k odchodu, přestože měl být servírován ještě druhý chod. „Nyní odcházím ke svým nočním studiím, přeji vám dobré zdraví, mí přátelé."
Zamával rukou ve vzduchu. V jeho prstech se objevila tenká skleněná lahvička. Mukhari mrštil lahvičkou na zem. Roztříštila se a vyvalil se prstenec růžově zbarveného kouře. Kouř zakryl Mukhariho Rasa. Poslední věc, kterou Sturm viděl, byl alchymistův obličej. Ve zmatku růžového kouře vypadal celkem laskavě. Oblak se rozptýlil a Mukhari byl pryč.
„Och," řekla Karin.
„Triky," zamumlal Radiz.

Bylo horko, Sturm se převalil a stáhl jemné saténové přehozy. Částečky vzduchu hýbaly tenkými záclonami, ale horko v pokoji bylo úmorné. Vstal, oblékl si kalhoty a vestu v kernafském stylu a zadíval se na svou matku. Paní Ilys spala neklidně, její líce byly studené a její čelo suché. Proč jsem tak choulostivý, divil se Sturm.
Odešel po špičkách přes kolonádu k hlavnímu pokoji. Studené kachličky byly příjemné pod jeho nohama. Za sloupy bylo atrium. Hvězdy blikaly nad hlavou. Když Sturm stál hledaje známé konstelace, slyšel kroky a tlumené hlasy. Šel ke dveřím a zvedl petlici.
Dva kernafští vojáci stáli po boku třetího vysokého muže. Muži uprostřed slabě cinkaly na kotnících řetězy. Sturm otevřel dveře více. Muži prošli kolem pochodně na stěně. Spoutaný muž byl seržant Soren a měl také roubík.
Sturm rychle zavřel dveře. Jeho mysl závodila se srdcem. Proč je Soren v řetězech, kam ho vedli? Když kroky odbočovaly za roh, Sturm věděl, že je musí následovat.
Masivní dveře se zasunuly zpátky bez zaskřípnutí. Sturm viděl, že panty byly udělány z gumy. Vypadalo to, že bohatství alchymisty je neomezené. Proklouzl dolů halou, snaže se zachytit poslední slova kernafské stráže a Sorena. Palác byl tichý.

Držel se blízko zdi, právě tak, jako když hrál útok na pevnost na hradě Ostromeč. Jeho dlaně se pohybovaly těsně přes lesklé dřevěné panely. Divný nestálý zápach se dostal k Sturmovu chřípí a ucítil vůně koření, které předtím neznal. Když chodba křižovala jinou, zastavil se nejistý, kterou cestou jít. Čerstvý závan koření ho poslal doprava. Dolů halou, vysoké točité schodiště z černého mramoru šlo spirálou nahoru a končilo plynule palácovou zdí. Nahoře uprostřed hořela v ocelových úchytkách jedna pochodeň.

Sturm stoupal po schodech, vůně byla silnější a více důrazná, jak vystupoval výš. Když přešel pod pochodní, Sturm slyšel podivný zvuk — bublání pomalu se pohybující tekutiny. Schody končily černými dveřmi hustě pobitými stříbrnými hřeby, dveře byly pootevřeny. Sturmova ruka se natáhla, zaváhal... Nemohl zůstat stát. Dotkl se dveří jedním prstem a ty se mu široce otevřely.

Pokoj před ním osvětlovala žlutá světla. Byl to nějaký druh pracovny plný různých druhů divných věcí — stoly pokryté krystaly různých barev a tvarů, vycpaná zvířata se skleněnýma očima, které zíraly uznale zpátky na Sturma. Poličky byly lemovány různými plechovými krabicemi a nádobami sušených rostlin, pečlivě popsanými v nějakém cizím písmu, a knihami. Bylo tu více knih, než Sturm viděl v celém svém životě.

Nalezl zdroj bublání a kořeněného aroma. Laboratorní sestavy čistých trubic a nádob pomalu bublaly na okrouhlém stole uprostřed pokoje. Kromě těchto aparátů tam byla velká červená svíčka tloušťky jeho pěsti. Vůně přicházela právě zní.

„Buď opatrný, mladý pane," řekl Mukhari Ras, který se objevil jako duch z hloubi přístěnku. „Esence je stále velmi choulostivá a já ji budu velmi brzy potřebovat."

Sturm couvl a odstoupil od stolu. Tekutina ve zkumavkách byla hustá a tmavá, velmi připomínala barvu —

„Krev," řekl alchymista. „Pouze neužitečné zbytky mého posledního experimentu," řekl. Přišel blíže, až se ho chlapec téměř lekl.

„Lidská krev?" zeptal se Sturm slabým hlasem.

„Samozřejmě," řekl Mukhari. „Žádný jiný druh nemá pro mne užitek."

Sturm pomalu ukázal na červenou, sladce vonící svíčku. „Z čeho je udělána? Voní pěkně."

„Jsem potěšen, že jsi to zpozoroval. Je to velmi speciální svíčka. Víš, já ji nemohu vůbec cítit."

Sturm tomu nemohl vůbec věřit. Pikantní aroma bylo v uzavřeném pokoji téměř všudypřítomné.

„Pouze velmi zvláštní lidé ji mohou cítit. Mladí a čistí."

Studená ruka spočinula na zátylku Sturmova krku. „Co to znamená?" zeptal se Sturm.

„To znamená, můj chlapče, že potřebuji vědět, jaký druh hocha jsi, jestli jsi vhodný pro mé účely."

Sturm o krok ustoupil. „Jaké účely?"

„Z rozkazu mé temné bohyně hledám opravdovou posilňující medicínu, elixír života. Můj výzkum neodkryl recept, ale aby to fungovalo, potřebuji vznešenou krev.

Tvou krev."

„Mou!" vykřikl Sturm. „Proč mou?"

„Složil jsi zkoušku. Svíčka tě dovedla až sem."

Sturm narazil do stolu. Zmateně pátral po cestě ven. Vypadalo to, že Mukhari to nezpozoroval. Díval se někam daleko, přemýšleje o svých experimentech.

„Artavash mi přivedla děti z Kernafu, ale nebyly dokonalé, bezcenné. Elixír vyrobený z jejich krve byl pouze částečně účinný." Chytil si paži a vyhrnul si volný rukáv až na ramena. „Vidíš? Mám ruce třicátníka, zatímco zbytek ze mě hnije v šestašedesáti."

Obava a znechucení zřetelně rostly v Sturmově hrdle. „Tak proto je město prázdné — zavraždil jsi děti!"

„Nebuď hloupý, chlapče. Mnoho rodin odešlo, pravda, ale vrátí se poté, co znovu omládnu. Přijdou zpátky a padnou na kolena uctít bohyni temna, která zaručuje věčný život!"

„Život zaplacený cenou jiných! Paladin to nedovolí!"

„A kdo je Paladinův zástupce? Ty?" Mukhari se na chlapce ďábelsky zašklebil. „Nevadí, za dva dny vyjde temný měsíc a nebeské podmínky pro tvorbu elixíru budou příznivé."

„Nebudeš úspěšný — seržante Sorene —" začal ječet Sturm.

Alchymista kvokl svou řečí. „Nemůže ti pomoci. Teď dokonce leží svázaný v mé hladomorně. A pro tebe, můj mladý pane, jestliže mi způsobíš sebemenší obtíž, nařídím, aby ublížili tvé matce a její služebné."

„To neuděláš!"

„Nesmysl, chlapče. Nejsi v Solamnii. Zde jsem pánem já."

Sturm objal rukama chladný studený předmět, láhev. Mrštil láhví na Mukhariho a otočil se k běhu. Starý alchymista nemotorně uhnul. Mukhari se natáhl pro pletený provaz od zvonku. Skrytá zvonkohra zazvonila. Ukryté dveře se rozletěly a dovnitř vešla Artavash. Sturm ji slepě vběhl do sevření.

„Postarej se o něj, má drahá," řekl Mukhari. „Pouze ho nepohmoždi. Nechtěl bych ho pro zítřejší přípravu jiného než dokonalého."

„Jak rozkazujete, pane," řekla Artavash. Položila pevnou ruku na Sturmův krk a vedla ho z pokoje.

Na schodech Sturm řekl: „Tak - toto byl po celou dobu tvůj plán?"

„Proč si myslíš, že mě můj pán poslal plavit se po mořích?" řekla. „Jiné lodě připlouvají a odplouvají hledat čistou krev pro práci lorda Mukhariho. Vznešené potomky je obtížné najít, jsou obvykle dobře hlídáni. Toto bylo největší štěstí, že jsem zastavila vaši loď."

Sturm to vůbec necítil jako štěstí. Podrobil se bez zápasu, když ho Artavash vzala do svých komnat. Celou dobu, dokonce i když jej poutala k těžké židli hedvábnými pásky, přemýšlel. Se zatajeným dechem pociťoval ve své mysli pocit beznadějné hrůzy. Soren — chycen, jeho matka a Karin — rukojmí... a on sám. Být po kapkách připraven o život, svůj život vysát pro budoucí ďábelské dílo Královny Temnot...

Přemýšlel o svém otci stojícím v bitvě o hrad Ostromeč pouze s několika loajál-

nimi zbývajícími muži, zatímco je obklopen chátrou vyjících bláznivých vesničanů. Lord Ostromeč by se střetl s nepřítelem tváří v tvář, hlava proti hlavě, pokořit nebo zahynout. Toto byl rytířský způsob. Toto byl způsob Ostromečů.

Strach spadl ze Sturmových údů. Na jeho místě v hrudi rostl žár. Byl rozzloben. Jeho otec mu důvěřoval, že se postará o svou matku, a on neuspěl! Kdo by nesl jméno Ostromečů dále v jejich dědičném domově, jestliže ne on?

„Buď pokojný, chlapče," řekla Artavash. Přiložila hliněný pohár ke svým rtům a vypila jeho obsah.

„Lady Artavash?" řekl Sturm hlasem zlomeným pohnutím.

„Co chceš?"

„Pomohla bys mi?"

Zívla a odkopla své sandály. „Nebuď hloupý, chlapče."

„Všechno, co potřebuji, je, abys mě rozvázala. Poté, co najdu Sorena a společně vezmeme mou matku a paní Karin-“

„Nepůjdeš nikam. Mukhari Ras nařídil tvou smrt." Artavash se posadila na své vysoké lože a zády se opřela o zeď. Položila si přes klín obnažené ostří meče.

„Jak můžeš sloužit muži, jako je on. Je to monstrum, které zabíjí děti!" řekl Sturm.

„Děti umírají každý den," řekla nenucené. A s tímto mladý Sturm uviděl Artavash takovou, jaká byla: žoldnéř bez srdce. Byla loajální pouze ke svému platícímu pánovi.

Vypila další pohár vína, poslední z mnoha tohoto večera. „Nyní běž spát." Artavash poklesla přes hromadu polštářů. Její ruka se uvolnila a vypadl z ní hliněný pohár.

Sturm čekal, až bylo její dýchání lehké a pravidelné, potom zkusil posunout židli. Tlustá sedačka s rachotem dopadla na dlaždici kamenné podlahy. Sturm ztuhl. Artavash zachrápala a zabořila obličej hlouběji do saténových polštářů.

Dlouze zíral na meč, který Artavash vytáhla, nyní ležící ostřím na loži. Kdyby na něj tak dosáhl! Napnul se proti páskám, ale hedvábné uzly se pouze dále utáhly. Sturm odpočíval a odhodil si konce dlouhých vlasů z tváře.

Světlo nad Artavashinou postelí blikalo a pohasínalo. — V husté tmě Sturm cítil tep pulsující v jeho rukou a nohou. Pohnul prsty pod pouty. Jeho ruce byly zkřížené přes břicho tak, že levá ruka byla nad pravou kapsou a obráceně. V levé kapse měl hroudu, v které poznal větrný provaz kapitána Graffa. Spočítal uzly. Dvě ruce plus jeden, jedenáct čerstvých magických nárazů větru bylo uzamčeno v tomto špinavém kusu kůže.

Ale byla to magie. Jako rytíři mu bylo zakázáno ji využívat. Nicméně... bojovat s Královnou Temnot...

Rozednilo se a oteplilo. Sturm se vzbudil z krátkého spánku se sluncem svítícím mu do očí. Tělo ho bolelo, neboť byl svázán celou noc. Artavash se ani nepohnula, dokud ji bouchání na dveře nepřinutilo vstát.

„Co to je za hřmění?" bručela chraptivým hlasem.

„Kde je můj syn?" žádala paní Ilys přes dveře.

„Zde, matko! Jsem zde," křičel.

Artavash sebou škubla. Zaškubala zvonkem nad svým ložem. Zatímco se potácela ke dveřím a otevírala je, osm vojáků na ni čekalo venku. Dva další stáli vedle Sorena, jehož ruce byly svázány řetězy.

Artavash rozřízla Sturmovi pouta svým mečem a mladý Ostromeč rychle objal svou matku.

„Chystají se mě zabít!" křičel Sturm.

„To nemůže být pravda!" Paní Ilys ztěžka vydechla, otočila se k Artavash, ale ta se jen otřásla.

„Má paní, tvůj syn mluví pravdu. Tito lidé mají v úmyslu zabít mladého pana Sturma," řekl Soren.

Paní Ilys zatlačila syna za svou sukni. Paní Karin si pospíšila na druhou Sturmovu stranu. Paní Ilys pronesla: „Nikdo se nepohne z tohoto místa, dokud nebude podáno nějaké vysvětlení tohoto barbarského zacházení, kterého se nám dostává!"

Artavash si několikrát poškrábala skráně a řekla: „Vysvětlení je toto. Můj pán Mukhari Ras potřebuje život tvého syna. Jestli se do toho budete sebemíň plést ty, tvá služebná a tvůj zbrojnoš, budete okamžitě zabiti."

„Nestydatý piráte! Myslíš si, že můj syn je jehněčí? Aby byl rozřezán pro ďábelské účely toho chodícího strašáka?"

„Nezáleží na tom, co říkáte, paní. Mukhari Ras to nařizuje, a tak se i stane." Pokynula vojákům Kernafu. Ti od sebe odtáhli paní Ilys a Karin. Artavash sáhla pro Sturma.

Svázaný nebo ne, Soren nemohl stát nečinně, když Artavash vztáhla ruce na jeho chráněnce. Uchopil konce řetězů do rukou a švihl nejbližšího muže. Strážce se svalil pod úderem a povalil svého kamaráda. Soren postupoval dál. Artavash pustila Sturma a otočila se, aby se střetla se seržantem.

„Ne, Sorene! Zastav se!" křičel Sturm.

Artavash rychle uhnula strážcovu pádu. Udeřila plochou své čepele do Sorenova zátylku. Seržant se zapotácel a padl obličejem dolů na studenou mramorovou podlahu. Karin vykřikla. Artavash mávla hrotem meče pod Karininým nosem. „Nekřič tak! Může se mi rozskočit hlava!"

„Příliš mnoho vína," řekla paní Ilys chladně.

„Dost! U všech bohů! Tvá řeč je ostřejší než tucet mečů," řekla Artavash. „Nemám čas si s tebou zahrávat. Strážci tě zamknou v tvém pokoji." Dala rozkazy Kernafům. Dva muži sebrali Sorena a zbytek se seřadil v sevřeném tvaru okolo obou žen.

„Sturme!" volala jeho matka. Udělal krok směrem k ní, ale byl chycen za límec šklebící se Artavash.

„Čas shovívavosti vypršel," řekla. „Jestliže budeš vzdorovat, ty dvě ženy zemřou!"

„Matko!" křičel beznadějně Sturm.

„Pojď." Artavash uchopila Sturma za zápěstí a táhla ho pryč.

Radiz se k nim připojil v hlavním sále. Vypadal nádherně ve svém jemném brnění s chocholem, ale jeho tvář byla bez výrazu. On a Artavash si vyměnili pohledy, které Sturm nemohl pochopit. Potom mu Kernaf dal kapesník.

„Osuš si oči," řekl s divným tónem soucitu.

Radiz a Artavash stáli každý na jedné jeho straně, když Sturm uviděl schody vedoucí na střechu paláce. Radiz, jak Sturm pozoroval, držel jednu ruku na rukojeti svého meče celou cestu na střechu.

Vousatí kernafští kněží zde stáli na jedné straně, obětujíce modlitby a kadidlo Královně Temnot. — Radiz se zastavil, uklonil se jim, ale Sturm si myslel, že zachytil pohled znechucení na mužově obličeji, když se narovnal. Artavash si zastínila bolavé oči před oslňujícím sluncem.

Deset kroků dále Mukhari Ras pracoval na přípravě speciálního stolu pro svůj velký experiment. Jeho vyzáblá ohnutá figura chvátala z jedné strany na druhou připomínajíc Sturmovi supy, kteří často navštěvovali jihovýchodní věž hradu Ostromeče. Alchymistova černá róba mu dodávala tohoto výrazu.

Vzduch byl nehybný. Slunce nad nimi prudce pálilo.

Sturm se třásl, přestože bylo horko.

„Prosím, Paladine, prosím, zachraň mě."

„Přines jej sem. Pojď, pojď," řekl Mukhari mávaje svýma mladistvýma rukama. Sturm si utřel studené potící se dlaně do kalhot. Podíval se na Radize, jestli neuvidí nějakou známku sympatií. Velitel *Mořského havrana* hleděl kupředu a nic neříkal.

Napůl cesty k Mukharimu Sturm zakopl. Uslyšel rachocení meče vytaseného z pochvy. Silná paže chytila zezadu jeho vestu.

„Zvedej nohy, chlapče," řekla Artavash.

Mukhari čekal s rukama hluboko zabořenýma do svých objemných rukávů. Zblízka byl stůl vlastně měděná nálevka dost plochá na to, aby se na ni dalo lehnout. Nohy tvořily těžké sloupy z mramoru.

„Polož ho na stůl," nařizoval Mukhari.

Kněží zapěli hlasitěji a začali bít na mosazné gongy.

Z otevřeného schodiště vycházel křik a rachot ocele. Radiz reflexně vytáhl zbraň. — Aitavash předala Sturma Radizovi a připravila svůj vlastní meč. Smrtelný křik prořízl vzduch a o několik úderů srdce později stoupal Soren po schodech, krvavý meč ve svých svázaných rukou.

„Sturme Ostromeči! Jsem zde," křičel.

„Zastavte toho muže!" zakrákoral Mukhari.

Artavash poodešla, aby se utkala se Sorenem. Jeho zakrvavená čepel dotírala, avšak Artavash odrazila ránu a odklonila jeho meč ze směru. Soren byl několikrát spoután pouty. Pouze díky své neobyčejné síle mohl takto bojovat. Těžce zaútočil na Artavash, jednou, dvakrát, třikrát — zprava — zleva — zprava. Uhýbala mrštností lišky a udeřila do ozbrojencovy hrudi. Soren zavrávoral zpět. Artavash kroužila, kroužila předstírajíc sek přes ruku, změnila směr v mžiknuti oka a bodla skrz Sorenův slabý střeh. Konec jejího ostří vylezl z jeho zad.

Z očí do očí mu řekla: „Měl jsi zůstat u svého vesla." Artavash si oddychla a Soren se zhroutil.

Sturm se vyškubl Radizovi a běžel ke svému padlému příteli. „Sorene! Sorene!"

Jeho oči byly otevřeny. Řekl: „Můj pane... do útoku."

„Nechej ho, chlapče. Je mrtev."

Radiz stál nad Sorenem. Blízko stojící Artavash nenucené utírala krev ze svého ostří.

Sturm byl strnulý. Se ztuhlýma nohama kráčel mezi Radizem a Artavash k alchymistovu obětišti. Jeho naděje byla pryč. Zbývaly jen čtyři kroky. Pod hrdlem stolové nálevky byla velká ocelová nádoba. Tři kroky. Mukhari byl bledý a potil se horkem. Dva kroky.

Už neměl nic, nic kromě Graffova větrného provazu. Magie... zakázaná... Poslední krok. — Artavash zvedla Sturma a položila ho na stůl. Kov byl horký, jak na něj svítilo slunce. „Lež tiše," varovala ho. „Pamatuj na svou matku."

Poodešla zpátky. Nad ním se rýsoval Mukhari Ras. Oběma rukama svíral dlouhou, ošklivě zahnutou dýku. Sturmovo srdce se zastavilo. Sturm zaťal zuby a řekl nejrychlejší modlitbu ve svém životě: „Paladine, pomoz mi."

Dýka kmitala v křehkém alchymistově sevření. Artavash rozepnula Sturmovi vestu a košili. Mukhari Ras se na něj seshora usmál. „Zde je tedy konec tvé cesty," zaskřehotal. „Obětuji tě své Královně!" Zavřel oči a zvedl dýku vysoko k úderu.

Čepel jela dolů. Sturm vytáhl větrný provaz napnutý mezi svými pěstmi. Ostrý konec dýky škrábl v posledním okamžiku proti kůži. Mukhari to cítil a otevřel oči.

„Co?" To bylo jediné, co mohl říct, než se provaz rozdělil.

Ohromná stěna větru, neviditelná, nespoutatelná, vybuchla přes střechu paláce. Roucha vyzáblého alchymisty se naplnila vzduchem jako křídla černého netopýra a zvedla ho ze země. Křiče z hrůzy Mukhari Ras letěl pozpátku k rohu střechy. Horní náraz větru naplnil jeho košili a vznesl ho. Pán moře prudce stoupal k obloze unášen bouřícím větrem. Plul ve větru, jeho křehké tělo se rozpláclo pod dravým proudem vzduchu až do té doby, než se ztratil ve vlnících se oblacích prachu.

Mukhari byl pryč, ale nebezpečí ještě nebylo zažehnáno. Vítr unášel Sturma nad stolem, ale on dokázal vrazit ruku . do nálevkového otvoru. Držel se pevně, když bouře skučela okolo něho.

Kernafští kněží se zhroutili na hromadu, pouze vláčeni od sebe brutálním větrem. Jeden po druhém byli odvanuti pryč, poslední dvojice do sebe vrážela, dokonce i když byla odnášena pryč.

Sturm křičel bolestí, když s ním vítr škubal. Myslel, že se jeho paže utrhne z ramene, ale byl schopen se dobře chytit volnou rukou. Stůl se posunul a otočil. Sturm natlačil obličej do měděného vrcholku. Prach drhnul střechu bodaje chlapcovu obnaženou kůži. Když to vypadalo, že již více nemůže podstoupit, divoké běsnění opadlo.

Držel se křečovitě stolu, nástroje smrti, který zachránil jeho život. Zaslechl slabé volání o pomoc. Sturm opatrně vytáhl bolavou paži z díry. Paže byla černá a modrá od pěsti k loktu. Výkřik přišel znovu. „Pomoz mi, pomoz..."

Sturm si zastínil oči a rozhlédl se. Byl na střeše sám. Všechno včetně Sorenova těla bylo pryč.

Radiz se belhal nahoru po schodech, chochol na přilbě ohnutý v ostrém úhlu a zlaté brnění poškrábané. Rozhlížel se okolo. Zasténání o pomoc přišlo znovu. Radiz a Sturm se vydali k rohu střechy.

„Nakonec jsme volni!" mumlal.

Výkřiky z chrliče patřily Artavash. Otevřená dračí ústa ji zachytila za vojenskou přilbu, když klouzala okapem. Nyní bylá zavěšena vysoko nad domy Kernafu.

„Pomoz mi!" žádala. Přilba trochu povolovala a Artavash žebrala o rychlou pomoc.

Sturm se podíval na Radize. Kernaf omámeně pohlédl na Sturma.

„Nechám to na tobě, chlapče. Pokud si budeš přát, vytáhneme ji, nebo ji mohu odříznout a nechat ji spadnout. Co si přeješ?"

Její šedé oči prosily o pomoc. „Zabila Sorena," řekl Sturm.

„To je pravda," řekl Radiz. Vytáhl z opasku meč.

„Ne," řekl Sturm. „Víra učí dát milost dokonce i našemu nepříteli."

Utišil hněv a dosáhl na její přilbu. Radiz ji uchopil také.

Vytáhli Artavash do bezpečí. Když byla bezpečně na střeše, odvalila se na kachličky a lapala do dechu. Radiz jí odebral meč a nůž.

Udeřil Artavash do žaludku a rychle jí těsně svázal paže a nohy. Když nadávala příliš hlasitě, vytáhl z kapsy pestrobarevný šátek a nacpal jí ho do úst. Nakonec se postavil a zadíval se na Sturma.

„Co mám udělat nyní, abych to napravil, mladý pane?" zeptal se Radiz.

Sturm založil svou pohmožděnou ruku a zamračil se, jak se soustředil. „Přál bych si odjet," řekl. „Chci loď, která vezme mou matku, paní Karin a mě do Útěšína. Bylo to přání mého otce, abychom jeli do Útěšína, tak to tedy uděláme."

Radiz pokývl hlavou. Když pomalu scházeli po schodech, velitel položil svou uklidňující paži na chlapcovo rameno. „Jak tě napadlo použít starý námořní magický provaz?" zeptal se.

„Neplánoval jsem to," řekl Sturm polykaje. „Jediná má myšlenka byla odvrátit Mukhariho nůž pryč."

„Neuvědomil sis, že rozříznutí provazu vypustí všechen vítr?"

Sturm potřásl hlavou. „Nevím nic o magii. Není to věc vhodná pro rytíře. Paladin mi promine za porušení Instrukce."

Na vrcholku schodů se Sturm odmlčel. „Radizi."

„Ano, mladý Sturme?"

„Mohli by tví muži najít seržanta Sorena? Zasluhuje vznešený pohřeb."

„Tak se stane."

Sestoupili po schodech společně. Radiz poznamenal: „Víš, Mukhari měl pravdu v jedné věci, jsi urozený pán."

„Jsem syn svého otce," řekl Sturm.

Hlasy chlapce a velitele Kernafu se ozývaly přes komnaty paláce dlouho poté, co se vrcholek střechy vrátil do čistého vzduchu, oslňujícího slunce a přírodního poctivého větru.

Cesta do vyhnanství byla velmi dlouhá. Pro Sturma Ostromeče to byl pouze začátek.

Srdce Zlatoluny

LAURA HICKMAN a KATE NOVAK

VE VZDUCHU VLÁDLO VELKÉ VZRUŠENÍ, KDYŽ se příslušníci kmene Que-šu procházeli před starodávnou kamennou plošinou, která byla středem jejich vesnice. Všichni byli oděni v pestrobarevném svátečním šatu. Pro potěchu smyslů tu navíc lákavě voněly pokrmy připravované pro nadcházející slavnost.

Veselící se společnost postupně umlkala, protože její pozornost upoutala osamělá mladá žena, která stoupala po žulových stupních vedoucích k plošině. Brzy vše zcela utichlo. Neozval se dokonce ani dětský smích nebo pláč nespokojeného nemluvněte. Nic nerušilo měkký zvuk vydávaný sklouzávajícími chodidly svaté ženy, když zdolávala jednotlivé žulové stupně.

Tou ženou byla Zlatoluna — princezna a kněžka kmene Que-šu. Každý ve shromáždění věděl, že se po své smrti — v daleké budoucnosti — stane bohyní, stejně jako její matka, Slzopěva, a všichni její mrtví předkové. Zlatoluna představovala spojení kmene s jeho bohy. Její otec, náčelník Hbitý šíp, také dosáhne božství, ale ať byl jakkoli ctěn a vážen, němá bázeň zástupu byla nyní vyhrazena útlé ženě, která byla jeho jedinou dědičkou.

Dlouhé hedvábné vlasy Zlatoluny byly jasnější než zlatá stébla, vlnící se v polích blízko vesnice. Pohled na její vlasy znovu a znovu naplňoval tmavovlasé muže kmene úžasem.

„To je znak božství zděděný po předcích," říkávali. Když Zlatoluna vystoupila na plošinu a uklonila se k zástupu, její zlaté kadeře se zatřpytily na slunci. Nikdo z přítomných, kdo viděl její půvab, její krásu a zářivou korunu, kterou tvořily její vlasy, nepochyboval o tom, že je hodná vykonávat tento obřad.

Zlatoluna se otočila od okraje plošiny a s úctou se uklonila svému otci, který nahoru vystoupil před ní. Ačkoliv to byl její původ po matce, co ji povýšilo na kněžku, svého "postavení dosáhla také díky svému otci. Ten kdysi, jako skvělý bojovník, získal ruku Slzopěvy a stal se tak náčelníkem kmene. Když Slzopěva náhle zemřela, pro Hbitého šípá to byla drtivá rána. Jen díky své chytrosti a moudrosti udržel otěže moci v rukou své rodiny. A své vůdcovství bránil tak dlouho, dokud Zlatoluna nedosáhla věku, kdy mohla sama jako kněžka sloužit svému lidu.

Zlatoluna stanula po pravici svého otce a upřela pohled přes pláně, k hoře na severním obzoru. Nemohla ji odsud vidět, ale věděla, že blízko vrcholku je ohromná jeskyně, nazývaná Síň spících duchů. Zde, za dveřmi, které se otevírají paprsky stříbrného měsíce Lunitáru jednou za deset let, leží pozůstatky jejích předků. Už brzy bude Zlatoluna k této jeskyni putovat, aby se svými předky, svými bohy, poprvé promluvila. Náhle si uvědomila, že je vzrušená a také trochu znepokojená.

Nejdřív se ale budou konat hry, které rozhodnou o tom, kdo budou její dva průvodci. Na cestě ji budou doprovázet a chránit jen ti z bojovníků, kteří dokážou, že jsou nejlepší. Dvacet mladých mužů z Plání, štíhlých a svalnatých, toužících po této poctě, se seřadilo na okraji plošiny a utvořilo před svou princeznou půlkruh. Zdálo se, že Zlatoluna muže vůbec nevnímá.

Když se poslední z nich zařadil na své místo, Zlatoluna obrátila pohled ke kronikáři, Učenci, který seděl za jejím otcem a rozvážnými tahy vedl své pero po pergamenu. Slyšela, jak Hbitý šíp prudce vydechl. Mohl to být potlačený projev nevole nad Učencovým počínáním. Kronikářova okázalá pomalost byla zřejmým manévrem, jak kmeni ukázat důležitost vlastního postavení. Učenec rozmáchle ukončil zápis jmen soutěžících mužů, pohlédl na princeznu a pokynul jí.

Zlatoluna již vykonala stovky náboženských obřadů. Již od smrti své matky zastávala všechny povinnosti kněžky — modlila se za svůj lid, jeho úrodu a dobytek a za úspěch v boji, pečovala o nemocné a zraněné, řešila spory, pohřbívala mrtvé. Dveře do Síně spících duchů se ale otevíraly jen jednou za dlouhý čas, proto zatím Zlatoluna neměla možnost zde vykonat obřad nejdůležitější, obřad, kterým se plně oddá svému lidu. Ale už brzy přijde den, kdy se Zlatoluna vydá na cestu k jeskyni. Muži sedící před ní budou bojovat o výsadu ji doprovázet a jeden z nich se jí nepochybně bude nakonec dvořit, stejně jako se její otec dvořil její matce.

„Snad bude jeden z vás toho úkolu hoden," řekla tise mužům.

Zlatoluna rozvinula svoji korouhev. Na tmavé látce zazářil zlatý půlměsíc, ve slunečním světle stejně jasný jako její vlasy. Kněžka zvolala: „Ať požehnání předků dodá odvahu, vytrvalost a sílu těm nejznamenitějším z vás."

Muži z Plání zajásali v odpověď a vysoko pozvedli zástavy svých rodů.

Zlatoluna se sklonila a z pouzdra ukrytého ve své vysoké botě vytáhla křišťálovou dýku. Ta byla dovedně zpracovaná a uvnitř dutá a sloužila kněžce jako nádobka na hrst posvátného písku. Zlatoluna pootočením oddělila rukojeť od ostří a vysypala trochu jemného a teplého obsahu do své dlaně. Obrátila se k mužům a každého pokropila trochou vzácného prachu.

Bráníc se pokušení smést zbývající zrnka ze své dlaně, kněžka začala bojovníkům žehnat. Bojovník, před kterým se zastavila, vždy poklekl a ona se konečky prstů dotkla jeho čela. Každý se na ni v tu chvíli zadíval pln úcty a oddanosti. Každý, s výjimkou toho posledního.

Jeho zbroj byla promáčknutá a plná šrámů z četných střetnutí, ale bylo vidět, že je o ni dobře pečováno. Měl na sobě obnošený, častokrát spravovaný oděv. Jeho tvář jí nebyla povědomá, ale Zlatoluna poznala jeho korouhev, která patřila chudé rodině, žijící v chatrči na okraji pastvin, o které se obyvatelé Que-šu dělili s ostatními kmeny. Bojovník se jmenoval Řekyvan a Zlatoluna si vzpomněla, že v souvislosti s ním její otec o něčem rokoval s ostatními muži. Vždycky ale změnili téma hovoru, když ona vstoupila do místnosti.

Zlatoluna se zastavila před Řekyvanem a byla zvědavá, co na něj prozradí jeho oči. On před ní ale ustoupil s kočičí lehkostí. Ač byla překvapena a znepokojena tímto vyrušením v dosud hladkém chodu obřadu, Zlatoluně se podařilo nedat své pocity najevo. Byla přesvědčena, že mladý venkovan je příliš prostý na to, aby mohl pochopit tento rituál. Proto jej oslovila: „Ještě jsme úplně neskončili. Když si přede mnou klekneš, požehnám ti."

„Nepotřebuji žádné tvoje požehnání k tomu, abych obstál v dnešní zkoušce. A nepokleknu před tebou, ani před žádným jiným smrtelníkem," odpověděl Řekyvan. Promluvil tiše, ale jeho hluboký hlas zazněl po celé plošině.

Zlatoluna ztuhla potlačovaným hněvem. Nikdo ji nebude před celým kmenem přivádět do rozpaků a popírat její svatost. Pokynula strážím Čekajícím na vnitřní straně plošiny. Postavili se za nevěřícího připraveni jej na rozkaz kněžky odvléci.

Avšak než stačila přikázat, aby byl Řekyvan odveden, její otec zakročil ve prospěch vzpurného bojovníka. Hbitý šíp stanul po jejím boku a zašeptal jí: „Snad tě upokojí, že tento muž — " a chladně pohlédl na Řekyvana — „tě nechtěl urazit. Vysvětlit jeho počínání je jednoduché — klaní se jiným bohům než my, proto se nemůže podřídit naší víře."

Pak náčelník promluvil nahlas, aby jej každý slyšel: „Řekyvane, vnuku Poutníkův, proč jsi přišel, abys byl přítomen tomuto obřadu? Nikdo tě o to nežádal."

Řekyvan přelétl pohledem z dcery na otce. Zlatoluna zatajila dech nad jeho opovážlivostí a pýchou. V bojovníkových modrých očích se neobjevil ani náznak nervozity. Když odpověděl, jeho hlas byl zcela klidný, ale přitom dost silný, aby se jeho slova mohla donést až k davu čekajícímu pod plošinou. „Jsem bojovník a svou sílu a dovednost dávám do služby svému lidu. Ačkoliv neuctívám stejné bohy jako vy, můžete se spolehnout na moji oddanost. I já si přeji bezpečnou cestu pro dceru svého náčelníka. Dnešní klání ukáže, že jsem hoden vaší důvěry."

Řekyvan sklouzl pohledem ke Zlatoluně. Zachytil její vzdorný pohled. Lehce se usmál. Kněžka se rychle odvrátila a zahleděla se k obzoru. To, co v těch modrých očích během krátkého okamžiku uviděla, ji navzdory slunečnímu žáru rozechvělo. Byl to pohled lovce, který s.e vydal za svou kořistí.

„Dobře jsi volil svá slova," prohlásil Hbitý šíp a otočil se k zástupu. „Hry mohou začít."

Zlatoluna stála jako omráčená, neviděla muže před sebou, ani pláně rozprostírající se do daleka kolem ní. Nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Jak mohl její otec schválit přítomnost toho opovážlivého a vzpurného venkovana? Jak to, že se protivil její vůli? Stokrát může být jejím otcem a náčelníkem, ale kněžkou kmene je přece ona!

Bojovníci odpochodovali od oltáře, Řekyvan jako poslední na konci řady. Zlatoluna jej upřeně sledovala. Odhodlaně scházela ze schodů s představou, že při každém kroku pokládá své chodidlo na jeho hlavu.

Náčelník následoval svou dceru, zachovávaje naprostý klid. Učenec setrval na plošině a svým brkem zaznamenával vlastní verzi událostí, které se právě staly.

Zlatoluna vstoupila do své chaty a zavřela dveře za svým otcem. Pak se otočila, připravena dát průchod svému hněvu a zmatku. „Nechápu, jak jsi mohl dovolit — "

„Mlč!" řekl Hbitý šíp.

Zlatoluna zaraženě zmlkla.

Náčelník přejel svou dceru kritickým pohledem. Měla na sobě obřadní šat, stejný, jaký nosila jeho mrtvá žena Slzopěva, a až na zářivé vlasy byla jejím věrným obrazem. Všechny povinnosti náčelníkovy dcery vykonávala lehce a bez jediného slůvka stížnosti. Zlatoluna byla vlastně téměř dokonalá, ale Hbitý šíp se nikdy nepřiměl k tomu, aby jí to řekl. Nedbalí a lehkomyslní nemohou dosáhnout božství.

Potlačil svou pýchu a odsekl: „Máš pokřivenou čelenku."

Zlatoluna cítila, jak se její tváře zarděly, když pozvedla ruce, aby vyrovnala ten-

ký stříbrný proužek na své hlavě.

„Jak si jen můžeš myslet, že k tobě budou mladí muži vzhlížet jako k bohyni, když nedokážeš lépe dbát o svůj zevnějšek. Takhle to nestačí. Sundej si tu čelenku. Ať tě ženy učešou, než si ji znovu nasadíš."

Zlatoluna byla dospělou ženou, která měla v rukou velkou moc, ale její poddaní by byli ohromeni, kdyby viděli, jak jí otcova slova otřásla.

Ani pro Hbitého šípá nebylo snadné pozorovat, jak se jeho jediné dítě chvěje studem. Položil jí ruku na rameno a pozvedl její bradu, aby jí viděl do očí. „Co se ale týče Řekyvana, tady může pokřivená čelenka jen stěží hrát nějakou roli. Tohle prokletí totiž provází celý jeho rod."

„Co tím myslíš?" chtěla vědět Zlatoluna.

Hbitý šíp se dlouze nadechl. „Poutník, Řekyvanův dědeček, se toho na svých cestách naučil až příliš mnoho. Zrušil smlouvu s našimi bohy a svou rodinu přiměl, aby udělala totéž."

„Proto jsou tak chudí?" zeptala se Zlatoluna, vzpomínajíc na jejich ubohou chatrč daleko v pláni.

„To není důležité. Důležité je, že nemám pochybnosti o jejich oddanosti navzdory jejich vlastní víře."

„Ale jak jim můžeš důvěřovat, když odmítají naši víru?"

„Vzpomeň si, jednou jsme mluvili o těch mezi námi, kteří tvrdí, že jejich víra je silná nebo že jejich oddanost je veliká. Není to ale ve skutečnosti úplně jinak?"

Zlatoluna přisvědčila. Kněžství kmene Que-šu přecházelo z matky na nejstarší dceru, ale postavení náčelníka — a to bylo mezi kmeny na Pláních velmi nezvyklé — náleželo tomu muži, který získal ruku kněžky. Vhodnost takového muže byla posuzována jak kněžkou samotnou, tak i náčelníkem, jejím otcem. Byla to starodávná tradice, díky níž si vládnoucí rodina zachovávala svou moc. Ale byli muži, zejména synové náčelníka a odmítnutí nápadníci, kteří se nemohli smířit s tím, že jejich pokusy o získání vlády byly překaženy jedním zdravým děvčátkem, které dospělo v ženu. Hbitý šíp ji už jednou varoval, že se ozývá — i když zatím ne v přítomnosti královské rodiny — mnoho hlasů proti této tradici. Proto na ní nikdo nesmí nalézt jedinou chybu. Lid je poslušný a ctí svou budoucí bohyni, ale zlí lidé by jej mohli od ní odvrátit, kdyby se jim podařilo vyvolat zdání, že není ničím jiným než jen smrtelnou ženou.

Hbitý šíp pokračoval: „A protože by nebylo prospěšné zkoumat tato falešná prohlášení o oddanosti a víře příliš důkladně, přijímáme i oddanost těch, kdo vyznávají jiné bohy."

„Ale proč?"

Hbitý šíp si povzdychl. „Protože jsou to jen lidé, mé dítě. A ačkoliv mají své chyby, musí jim být dána možnost vlastního rozhodnutí. Jak jinak máme vybrat ty skutečně věrné, až přijde nás čas rozhodovat jako bohové?"

Zlatoluna o tom několik chvil uvažovala, potom namítla: „Ale my je musíme učit pravé víře."

„Učit ano, ale ne je nutit, aby ji přijali."

„Možná bychom dokázali Řekyvana přesvědčit, aby se s námi vydal po stejné

cestě," poznamenala Zlatoluna.

Hbitý šíp si pro sebe pomyslel: Možná by byl ochoten se po té cestě vydat, ale jen proto, aby na ní sledoval svou kořist. A jakmile by ji získal, jakmile by dosáhl svého cíle, vrátil by se ke svým starodávným bohům. Nahlas svou dceru pouze varoval: „Myslím, že je zbytečné ztrácet tolik času mluvením o Řekyvanovi, má dcero. Muži jako on poslechnou rozkaz, ale přesvědčování by jenom povzbudilo jeho tvrdohlavost, a pravděpodobně by způsobilo, že bys vypadala hloupě."

„O tom tedy diskutuješ s Učencem a ostatními, když nejsem nablízku, o tom, jak jeho rodina z nás dělá hlupáky?"

Hbitý šíp nechtěl lhát, tak jen pokrčil rameny a odpověděl: „Mimo jiné."

„Jako například?"

Ale Hbitý šíp se už obrátil k odchodu, připomínaje Zlatoluně: „Nech si upravit vlasy, vyměň čelenku a dbej na své další povinnosti. Dnes je jich nepočítané, nemýlím-li se."

Když se přiblížil čas her, Zlatoluna přešla přes prostor vymezený pro závod. Jejímu vzhledu nebylo nyní možno vytknout naprosto nic. Okraje mýtiny byly zaplněny bojovníky, kteří se připravovali na klání. Když ji uviděli, přerušili svou činnost a sledovali její příchod. Kněžka však soustředila svůj pohled na cíl své cesty, stan se zbraněmi. A protože se všechny oči upíraly k ní, jen ona mohla zahlédnout muže, který se vyplížil zpod plachtoviny na opačném konci stanu.

Zlatoluna svraštila obočí. Poznala vetřelce. Byl to Dutý mrak, syn Učencův. Kronikář byl bohatým a vlivným mužem kmene, jeho rodina uchovávala záznamy o dějinách Que-šuů po mnoho generací. Zlatoluna věděla, že byl jedním z matčiných nápadníků, ale nedovedla si představit, že by mu její matka dala přednost před Hbitým šípem. Učenec byl jen střední postavy, hubený, šlachovitý a rysy jeho tváře — i když ji mnoho žen považovalo za hezkou a jemnou — byly tak nevýrazné a neurčité, že jej Zlatoluna někdy litovala. Ztrácel se vedle jejího energického otce, dosud plného síly. Učenec nebyl ani z poloviny takový válečník jako její otec, byl domýšlivý a lakomý a lehko se mu stávalo, že se přestal ovládat nebo se ponořil do chmurných myšlenek, když se mu nedařilo prosadit svou. Po smrti Slzopěvy vedl s jejím otcem neustále spory o vedení kmene. Přesto byl ale Učencův syn Dutý mrak mezi těmi dětmi, které Hbitý šíp vybral jako vhodnou společnost pro svou dceru v době jejího dětství.

Princezna si kdysi říkala, jak velkoryse její otec rozhodl, ale později si uvědomila, že to byl způsob, kterým náčelník získal smír s Učencem. Jednota kmene byla pro jejího otce ze všeho nejdůležitější. Kdyby musel, koupil by ji za jakoukoliv cenu, dokonce i tehdy, kdyby to znamenalo zaprodat lásku své dcery synovi svého nepřítele.

Dříve by to možná Zlatoluně nevadilo, protože když byla dítě, hluboce Dutého mraka milovala. Ale když se začal se svým bratrem Jestřábem cvičit v různých dovednostech bojovníka, změnil se. Po těch několik málo let, kdy se její dřívější kamarád musel věnovat více „mužským" záležitostem, ji téměř nebral na vědomí. Když se nakonec jeho zájem o Zlatolunu obnovil, bylo naprosto jasné, že dívka už pro něj

neznamená přítelkyni z dětství, ale jen cenu určenou pro vítěze závodu.

Ze začátku jí byla pozornost, kterou jí věnoval, neobyčejně příjemná, protože Dutého mraka považovala za přitažlivého a mocného muže. Brzy ji ale jeho osobnost začala popuzovat stejně tak, jak Učenec dráždil jejího otce. Ještě méně snesitelnější byl způsob, jakým se jí dvořil. Vytrvale ji přesvědčoval, že z nich dvou je právě on ten moudřejší, silnější, nadřazenější. Bez jejího svolení za ni rozhodoval, anebo se pokoušel ji odrazovat od rozhodnutí, která již pečlivě uvážila. Když spolu zápasili, připomínal jí chvíle jejich mladických her a snažil se ji uchlácholit a vymluvit jí její rozladění, které vzbuzoval svým chováním. Podařilo se mu tak jen pokazit jediné příjemné vzpomínky, které na něj měla.

Bohužel se zdálo, že Hbitý šíp se domnívá, že její mizející přátelské pocity k Dutému mraku mohou přerůst v lásku, která by mohla zabránit rozpadnutí kmene. A ostatní si šeptali, jak úžasně se k sobě Zlatoluna a Dutý mrak hodí — on tak silný, ona tak krásná. Nikdo si nevšiml, jak moc se její city změnily, a ona neměla matku, se kterou by se mohla poradit.

Nyní Dutý mrak provedl něco nekalého ve stanu se zbraněmi, na místě, ke kterému se neměl ani přiblížit. Zlatoluna věděla, že by se jej na to měla zeptat, ale dnes se s ním nechtěla střetnout. Nechtěla poslouchat jeho výmluvy a dokonce jen mluvit s ním jí připadalo obtížné. Proto neřekla ani slovo, když přistoupila ke stráži stojící u vchodu do stanu. Strážci, netušíce že nesplnili svou povinnost, se kněžce s úctou uklonili a nadzvedli stanovou plachtu, aby mohla vejít.

Zlatoluna osaměla uvnitř stanu, nenašla však nic, co by naznačovalo přítomnost vetřelce. Během dnů, kdy slavnost probíhala, zde byly odloženy všechny zbraně. Byly tu vystaveny na odiv v uznání náčelníkovy svrchovanosti, což současně snížilo počet zranění v potyčkách, ke kterým mohlo dojít v noci při slavnosti. Zlatoluna pokrčila rameny. Ať už tu Dutý mrak provedl cokoliv, vyzví to od něj později. Nyní na něj musí přestat myslet a požehnat zbraně bojovníků.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, ale její zrak utkvěl na perech, která označovala Řekyvanovu bojovou tyč. Na tomto vzácném a drahocenném dřevě, které pravděpodobně jeho dědeček, Poutník, získal na svých cestách, nebylo nic ubohého ani ošumělého. Zlatoluna tyč rozhněvaně popadla a chystala se ji odhodit stranou. „Uvidíme, co je tato podivuhodná zbraň zač a co dokáže ten velký bojovník bez mého požehnání." Pak si ale všimla tenké praskliny v horní třetině tyče. Na první pohled jí bylo jasné, že prasklina nevznikla přirozeně.

„Dutý mrak!" zašeptala.

Zlatoluna věděla, že Dutý mrak a jeho bratr Jestřáb jsou jasní favorité dnešní soutěže, a ihned odhadla, že to Dutý mrak udělal kvůli ní. Snad by jí později dokonce sám řekl o tom, jak oplatil Řekyvanovi urážku, které se na ní dopustil, když před ní odmítl pokleknout a pohanil tak její víru.

Nebyla si jistá tím, zda si přeje, aby soutěž probíhala za takových podmínek, a uvažovala, co dělat. Snad byla potupná porážka osudem, který předkové Řekyvanovi určili. Ale... proč by bohové připustili, aby objevila tu prasklinu, když ne právě proto, aby vše uvedla do pořádku a napravila ták hanebný čin Dutého mraku.

Náhle jí bylo jasné, co musí udělat.

Najít jinou tyč zhotovenou z téhož vzácného dřeva nebylo snadné. Jako náhradu musela použít jednu ze starých tyčí svého otce a k ní připevnila Řekyvanova pera. Když byla hotova a umístila vyměněnou tyč mezi ostatní požehnané zbraně, napadla ji další věc.

Bojová tyč jejího otce byla zbraní, kterou její matka bezpochyby požehnala. Možná to byla dokonce ta, kterou použil, když vyhrál právo doprovázet Slzopěvu do Síně spících duchů. Nemohla si vzpomenout, jestli existuje způsob, jak posvěcení zbraně zrušit.

„Zlatoluno?" Hbitý šíp vešel do stanu a tázavě se podíval na svou dceru. Přes rty mu přeběhl lehký úsměv. „Ještě se stále modlíš? Vždyť víš, že budou bojovat jen mezi sebou, ne proti nepříteli!"

Zlatoluna sklopila pohled, aby skryla své obavy a nejistotu. „Otče, prosím. Toto je pro mne velmi důležité."

„Odpusť mi. Samozřejmě. Ale všichni už na tebe čekají."

Zlatoluna následovala svého otce a zaujala místo na tribuně. Závod začal řadou utkám ve volném zápasu. Celý kmen se tu shromáždil a nešetřil výkřiky uznání a povzbuzení, ani projevy opovržení nad neúspěšnými zápasníky. Zlatoluna přihlížela mlčky s velkým zájmem. Byla vůdkyní kmene válečníků a sama byla vycvičená k boji, stejně jako všechny ženy kmene Que-šu.

Nové kolo zápasů právě začínalo, když Zlatoluna zaslechla, jak Jasná peruť, jedna z jejích služebných, šeptá své sousedce: „Možná je to pravda, co se říká o Řekyvanovi."

Zlatoluna nepřestala pozorovat zápasníky, ale její pozornost přilákal rozhovor jejích sloužících.

„Cože?" zeptala se Hvězdný květ, další dívka z jejího služebnictva.

„Říkají, že byl vychován leopardy," odpověděla Jasná peruť.

„To je nesmysl!" odporovala Hvězdný květ. „Na Pláních přece žádní leopardi nežijí."

Jasná peruť pokrčila rameny. „Moje babička tvrdí, že byl vychován leopardy a že jej Poutník přivedl s sebou z jedné ze svých výprav."

Zlatoluna zaměřila svou pozornost zpět k zápasům. Řekyvan byl právě na řadě. Byl silný a ztepilý, to se mu nedalo upřít, a v jeho pohybech skutečně *bylo* něco kočičího.

„Musíš připustit, že se pohybuje s ladností kočky," dodala Jasná peruť a její slova byla ozvěnou kněžčiných myšlenek.

„Máš pravdu," řekla Hvězdný květ s povzdechem.

Zlatoluna už si dál nepřála poslouchat chválu na Řekyvana, a aby zabránila dalšímu hovoru, poslala obě dívky s několika mincemi nakoupit sladké koláčky. Vůně čerstvého chleba podráždila její prázdný žaludek, ale snášela to netečně. Královská rodina jedla na veřejnosti jen při slavnostních příležitostech, aby svým poddaným nepřipomínala svou smrtelnost.

Utkání v zápasu, běžecký závod a soutěž v lukostřelbě snížily počet závodníků na osm. Ale předkové ještě měli srazit Řekyvana na kolena a Zlatoluna byla zvěda-

vá, jestli svá dosavadní vítězství přisuzoval bohům, v které věřil. Když předstoupil s ostatními, aby si vzal svou bojovou tyč, kněžka jej pozorně sledovala. On ale vůbec nedal najevo, že odhalil výměnu, kterou provedla. Pohlédl však na ni a usmál se.

Z jeho očí se ztratil ten divoký a zlověstný výraz lovce a Zlatoluna v nich viděla onu oddanost, o které její otec nepochyboval. Jeho úsměv byl nyní úsměvem mladého muže, hřejivý a přátelský.

Závěrečnou událostí byl boj s tyčemi, který probíhal ve velkém kruhu a při kterém museli bojovníci zůstat ozbrojeni a nesměli kruh opustit. Na znamení rozhodčího se muži navzájem utkali, ohrožovali se nebezpečnými výpady a praskot dřeva se nesl vzduchem.

Dvěma mužům se brzy podařilo navzájem se vystrčit z kruhu a nemotorně se vkutáleli do zástupu. Tímto se okamžitě vyřadili ze soutěže. Zlatoluna viděla, že Jestřáb a Dutý mrak stále útočí a s úspěchem ničí zbraně svých protivníků. Řekyvan, díky řadě nemilosrdných a správně načasovaných výpadů, srazil k zemi svého soupeře, Šum stromů. Ten neudržel svou tyč a jeho zbraň s rachocením spadla na zem a vykutálela se z kruhu dřív, než ji mohl její majitel znovu uchopit.

Náhle bylo slyšet, jak zapraskalo dřevo, a vzápětí se tento zvuk znovu opakoval, když Učencovi synové zlomili zbraně protivníků, se kterými právě bojovali. Zlatoluna se zamračila. Toto nemohla být náhoda. Nyní bylo úplně jasné, co všechno Dutý mrak způsobil ve stanu se zbraněmi. Tohle byla svatokrádež! Později mu musí dát najevo svou nelibost.

Oba bratři se současně obrátili proti Řekyvanovi. Zdálo se, že výsledek klání je jasný — bratři se spojí a společně zvítězí. Ale Řekyvanovi stačil moment, aby nabral dech a získal přehled o pohybech obou soupeřů. Svou tyč držel vysoko, téměř jako by je vyzýval, aby ji rozbili. Jen jeden z nich mohl zaútočit, aniž by se tomu druhému postavil do cesty, a tak Jestřáb ustoupil ve prospěch svého bratra.

Dutý mrak se rozmáchl, ale Řekyvan se stal jen rozmazanou šmouhou, když uskočil a mihl se pod pažemi Dutého mraku. Nepožehnaný válečník udeřil svou tyčí na nic netušícího a nepřipraveného Jestřába. Zbraň vyletěla Jestřábovi z rukou, nesla se přes hlavy přihlížejících a spadla na tribunu, Zlatoluně k nohám.

Zdálo se, že Dutý mrak, který byl svědkem porážky svého bratra, mrští svou zbraní a zasáhne Řekyvanovu hlavu. Rozhodčí se ale postavil mezi ně, prohlašuje je oba vítězi.

Do Síně spících duchů budou tedy Zlatolunu doprovázet oni, Řekyvan a Dutý mrak.

Zástup propukl v jásot, ale kněžka sledovala oba bojovníky, kteří přicházeli k tribuně, kritickým pohledem. Dutý mrak se letmo, se zlobou v očích, podíval na Řekyvana a potom postoupil kupředu, protože Zlatoluna natáhla ruku, aby se dotkla jeho čela a požehnala mu. Dutý mrak ale uchopil její prsty a vtiskl na ně dlouhý polibek.

I když tohle bylo velmi neobvyklé, v davu se ozval smích a nadšené výkřiky. Koneckonců, tyto hry měly ještě onen další význam — vybrat bojovníka, který by byl hoden toho, aby se dvořil kněžce-princezně. Princezna ale byla rozhodnuta neprokázat Dutému mraku svoji přízeň; byla nepříjemně rozrušena vášnivostí jeho

upřeného pohledu a dosud se hněvala kvůli nalomeným tyčím. Pozvedla svou ruku k Řekyvanovi, aby mu dala stejnou příležitost.

Řekyvan překvapeně pohlédl na půvabné, štíhlé prsty. Něžně ruku uchopil a obrátil ji dlaní k sobě. Zdálo se, že si není jist tím, co má udělat.

„Nu, Řekyvane?" řekla Zlatoluna, pozvedajíc v napjatém očekávání obočí. Náhle dostala strach. Co když ten venkovan odmítne z náboženských důvodů políbit její ruku a ona bude zesměšněna před celým kmenem.

„Možná ti chce číst z ruky, má princezno," zažertoval Dutý mrak.

Zlatoluna mu byla v tu chvíli vděčná za to, že přerušil napjaté ticho a zachránil ji.

„Ne," odvětil vážně Řekyvan. „V této dovednosti nevynikám."

„Cože? Nevidíš ani dlouhou cestu?" dobírala si ho Zlatoluna. Trochu znejistěla. Bojovník nyní pevně tiskl její zápěstí.

Řekyvan ještě více zvážněl, ačkoliv úsměv se nikdy zcela nevytratil z jeho tváře. „Na cestu se vydáš, o tom není pochyb. A pod mojí ochranou budeš v bezpečí. To přísahám."

Aniž by její ruku otočil, zvedl ji ke svým rtům. Zlatoluně se rozbušilo srdce, když se Řekyvan krátce nadechl voňavky na jejím zápěstí a potom ji políbil do dlaně. Až za hodnou chvíli její ruku pustil a Zlatoluna na ní cítila jeho teplý dech.

Princezna Zlatoluna strávila zbytek odpoledne v soukromí své chaty, zatímco ve vesnici se rozproudila oslava — jídlo, pití, tanec, hádky a šarvátky. Hudba pronikala až k ní. Kněžka si přála, aby se mohla připojit k ostatním, jako kterákoliv jiná mladá žena. Seděla u svého stavu, ale člunek jí nečinně ležel v klíně. Řekyvan a Dutý mrak budou při večerní hostině sedět nablízku a ona si přála vědět, jaká další překvapení pro ni mají připravena.

Konečně její otec poslal služebníka, což bylo znamením, že je čas, aby kněžka povečeřela s kmenem.

Flétna a bubínek doprovázely její příchod na prostranství osvětlené pochodněmi, kde se slavnost konala. Zlatoluna usedla po pravici svého otce. Pak vstoupili dva vybraní bojovníci a kmen zazpíval na jejich počest píseň vítězů. Posadili se naproti Zlatoluny. Kněžka povstala a s rychlým, ostražitým pohledem na Řekyvana prosila o požehnání pokrmů. Jestliže ovčák-bojovník měl nějaké námitky, nedal to najevo. Poté hostina začala.

Zlatoluna nestačila polknout ani dvě sousta, když Dutý mrak povstal a naléhavě žádal o dovolení promluvit.

„Mám tu dar, který ti chci, princezno, věnovat na počest dnešního dne," oznámil.

Když mladý muž promluvil, jeho otec, Učenec, pyšně vykročil k čelu stolu. Měl na sobě slavnostní plášť zdobený pery a nesl těžkou knihu v koženém obalu.

Učenec položil knihu na stůl před Zlatolunu a řekl: „Trvalo mi mnoho dlouhých hodin, než jsem dokončil toto dílo.

Jsou to dějiny kmene Que-šu od velké Pohromy před třemi sty lety. Nashromáždil jsem spoustu starých spisů a spojil je do jedné knihy. Poslední stránka, jak sama uvidíš, popisuje události dnešního dne. Kniha je určena k tomu, aby ji četl celý náš

kmen, ale svěřujeme ji do rukou princezny a doufáme, že ona první ji bude číst."

Od stolů umístěných poblíž královské rodiny se ozvaly uznalé hlasy. Kniha byla vzácnou věcí a tento dar byl naprosto nečekaný, zvláště když pocházel od Učence, o němž bylo známo, že neoplývá přílišnou štědrostí. Zlatoluna přejela prsty po hladkém povrchu, velmi příjemném na dotek.

Dutý mrak se sklonil nad stolem a položil svou ruku na její. „Čti pozorně, princezno," zašeptal.

Zlatoluna si velice přála podívat se, co je na poslední stránce. Byla zvědavá, jestli Učenec očekával, že jeho dva synové zvítězí v dnešním závodě, a musel proto svůj poslední záznam přepsat. Jestřáb, sedící u stolu svého otce, nepřijal porážku hrdě a ani se nenamáhal zakrýt svou zachmuřenost. Zlatoluna byla náhle velmi potěšena tím, že jej Řekyvan přemohl.

„Abychom ji uchránili před poškozením, uděláme nejlépe, když ji ihned uložíme v tvé chatě," navrhl její otec a neočekávaně jí knihu odebral.

„Možná by princezna dala přednost tomu, kdybychom ji tu nechali vystavenou. Anebo by si ráda hned přečetla několik stránek," namítl Učenec.

„Odpusť mi můj spěch, Učence, ale mohlo by začít pršet a my bychom nechtěli, aby ji něco poničilo," odpověděl Hbitý šíp pevným, úsečným hlasem.

Oba muži na sebe upřeně hleděli a bylo zřejmé, že se tu střetly jejich vůle. Po chvíli se ale kronikář s úctou uklonil k náčelníkovi a vrátil se ke svému stolu.

Hbitý šíp přivolal několik mužů ze své družiny, aby knihu dopravili do chaty náležející jeho dceři.

Zlatoluna, snažíc se zakrýt napětí té chvíle, vyzvala hudebníky, aby začali hrát. Její otec si také uvědomil, že je třeba přítomné rozptýlit, a nařídil: „Zahrajte něco veselého, ať ve všech povzbudíte chuť do tance a zabráníte jim v přejídání."

Všichni se zasmáli náčelníkovu vtipu a začali hodovat. Zlatoluna si všimla, že Řekyvan je pořádný jedlík, i když jeho způsoby nejsou nejvybranější. Dutý mrak, naproti tomu, pečlivě vedený v tom, co patřilo ke slušnému vychování, se ve svém jídle nevrle nimral.

Do konce hostiny zbývalo necelé půl hodiny, když se mladí lidé začali zvedat od stolů, aby si zatančili. Zlatoluna náhle pocítila letmý záchvěv závisti nad jejich svobodou a uvědomila si, že se to zračí na její tváři, protože se Řekyvan zeptal: „Chtěla by sis zatančit?" — a znovu jí věnoval ten hřejivý úsměv.

Dutý mrak se do toho vložil: „Náčelníkova dcera netančí. Ale od nevěřícího ovčáka se nemůže čekat, že to bude vědět. Krátká procházka by možná byla vhodnější," dodal a natáhl paži, aby se jí mohla chopit.

Zlatoluna zaťala zuby. Byla to pravda, že ona netančí. Kdyby se zadýchala, byla by to další připomínka její smrtelnosti jejím poddaným, něco, proti čemu měl její otec námitky. Ale Hbitý šíp brzy odešel od stolu, aby si se svým lidem zahrál v kostky. A když náčelník může holdovat hazardní hře, proč by si jeho dcera nemohla jednou zatančit, uvažovala Zlatoluna. A měla ještě jeden důvod. Chtěla Dutému mraku ukázat, že za ni nebude rozhodovat.

„Náčelníkova dcera tančí. Sama rozhoduje o tom kdy," odpověděla chladně Zla-

toluna. „Právě teď má chuť zatančit si s Řekyvanem. Později by se ale chtěla projít s Dutým mrakem, neboť je několik věcí, o kterých by s ním ráda mluvila."

„Princezno, obávám se, že musím jít dnes večer brzy spát, protože jestli ti mám být zítra ráno dobrým ochráncem, je pro mě dostatek odpočinku nezbytný," namítl Dutý mrak.

„Potom ti tedy přeji klidný spánek, Dutý mraku," poznamenala Zlatoluna, krčíc rameny. Rychle se chopila Řekyvanovy paže a postoupila směrem k tanečníkům.

Ve skutečnosti Zlatoluna ještě *nikdy* předtím na veřejnosti netančila. Zkoušela to jen v soukromí své chaty, kdy pobrukujíc si melodii, snažila se vybavit si co nejvíc tanečních kroků, které měla možnost odpozorovat, když tančili ostatní. Ale *skutečný* tanec, to bylo něco docela jiného. Když ji Řeky-van odváděl od stolu, měla pocit, jako by její tělo ztuhlo.

Něžný dotek mozolnatého prstu na předloktí ji přiměl, aby se podívala na svého partnera. „Hudebníci chtějí vědět, který tanec si vybereš," řekl Řekyvan měkce.

„Vyber, prosím, za mě," naléhavě zašeptala Zlatoluna v odpověď.

„Něco jednoduchého pro mé velké neobratné nohy," zažertoval Řekyvan.

Zlatoluna pohlédla do jeho modrých očí. On ví, pomyslela si, že jsem ještě nikdy netančila, ale je natolik laskavý, že to nedá najevo.

Řekyvan si od pasu odvázal dlouhou rudou šerpu a podržel ji okázale nad hlavou. „Princezna si zvolila Lov na tygra," oznámil hlasitě.

Zlatoluna s úlevou vydechla. Lov na tygra byl kolový tanec. Velmi jednoduchý. Všimla si, že sestra Dutého mraku, Havraní vlas, se na ni sice slabě usmívá, ale za jejím úsměvem se skrývala zlost a rozčilení. Po Zlatoluně byla Havraní vlas nejvýše postavenou ženou kmene. A ona by vedla tanec, kdyby princezna pamatovala na své postavení a nerozhodla se připojit k ostatním tanečníkům.

Vysoké staccatové tóny flétny zazněly vzduchem, když se Zlatoluna postavila na své místo několik kroků za Řekyvanem. Řekyvan dupnul nohou a zároveň mávl šerpou tak, že jeden její konec dopadl za něj na zem. Zlatoluna jako ozvěna dupnutí zopakovala. Nyní stála těsně vedle konce šerpy. Řekyvan popošel několik kroků vpřed a táhl šerpu škádlivě za sebou jako lovec lákající tygřici.

Zlatoluna se prudce vrhla vpřed a jediným půvabným pohybem uchopila konec šerpy. Energicky za něj zatáhla a Řekyvan se otočil na patě, takže náhle stáli proti sobě. V jeho očích byl nyní znovu pohled lovce a světlo pochodní odrážející se v jeho modrých duhovkách jim dodalo červený nádech. Držíce šátek mezi sebou, ovčák a princezna se zatočili v kruhu, Zlatoluna zcela uchvácena pohledem očí svého partnera.

Vždycky považovala Lov na tygra za poněkud hloupý a nikdy nemohla pochopit, proč je tak oblíbený. Připomínal jí spíš dětskou hru. Ale když před ní Řekyvan poklekl a ona se kolem něj na konci šerpy zatočila, náhle porozuměla skutečnému významu tohoto tance.

Řekyvan zatáhl za šerpu a Zlatoluna se začala točit směrem k němu, vinouc se do jeho šerpy. Když ji měl na dosah, Řekyvan ji zachytil a přitáhl si ji, spoutanou šerpou, na koleno. Když ji jeho paže objímala kolem pasu, Zlatoluně se zdálo, že Řekyvan není tak velký jako její otec, ale nebylo pochyb, že je silný a mužný.

V hudbě nastala pauza a Zlatoluna si uvědomila, že všichni mladí muži kolem nich využívají příležitosti, aby uloupili polibky od svých „bezmocných" partnerek. Její srdce tlouklo v napjatém očekávání. Zlatoluna si rychlým pohybem jazyka navlhčila rty, ale Řekyvan ji držel toporně, oči odvráceny od její tváře, hledě do hvězdnaté noci.

Ačkoliv jeho tvář byla pevná, Zlatoluně se zdálo, že je udýchaný víc, než vyžadoval taneční krok. Pod svou paží, přitisknutou k jeho hrudi, cítila, jak jeho srdce prudce buší.

Zlatoluna se přivinula blíž k Řekyvanovi. Jeho dech se zrychlil. Začal otáčet svou tvář přímo k její, když vtom flétna bez varování zatrylkovala a tanec pokračoval.

Řekyvan a všichni ostatní „lovci" zatáhli za své šerpy a poslali tak své „tygřice", odmotávající se z šerpy jako káča, k dalšímu tanečníkovi. V přívalu smíchu a jasných barev se Zlatoluna posunula a zaujala pozici u dalšího muže.

„Tomu flétnistovi dám napráskat," zamumlala si pro sebe Zlatoluna, když se zdvořile usmála na svého nového partnera, kterým byl Strážcův syn, Jelen sklánějící hlavu. Zopakovali tu stejnou hloupou pantomimu s jeho modrou šerpou. Oči Jelena sklánějícího hlavu byly také modré, ale neodrážely světlo takovým způsobem jako oči Řekyvanovy a jejich pohled nebyl příliš dravý. Ani on si nic nedovolil, když seděla bezmocná na jeho koleně, jen se na ni plaše usmál.

A stejné to bylo i s jejími dalšími partnery. Někteří, jak vycítila, by ji byli políbili, kdyby měli tu odvahu. Dutý mrak by jistě nezaváhal, kdyby neodešel a tančil s ostatními. Cítila se podrážděná tím, že žádný z bojovníků kmene Que-šu nenašel dost kuráže ji políbit. Dokonce ji ani žádný z nich netiskl tak pevně jako Řekyvan.

„Líbá Řekyvan své partnerky?" napadlo Zlatolunu. „Pozoruje je se stejným pohledem lovce?" Přála si to zjistit, ale bylo nemožné podívat se na něj alespoň koutkem oka a zároveň se soustředit na tanec. Pauzy v hudbě a stísněnost jejích partnerů začínaly být nesnesitelné. Zneklidněná a nespokojená si pro sebe přísahala, že na svůj první polibek nebude čekat až do svatební noci...

Po chvíli byla Zlatoluna vzdálena jen jeden pár od Řekyvana. Nyní byla jeho partnerkou Havraní vlas. Drželi se od sebe nejdál, jak jen to bylo možné. Zlatoluna chápala, že se Havraní vlas zlobila na tanečníka, který v soutěži porazil jejího bratra. Nemohla ale vědět, jestli si Řekyvan zachovával takový odstup i od ostatních tanečnic.

Po poslední výměně partnerů spolu opět tančily původní páry. Zlatoluna pozorně zkoumala Unie zad a nohou Řekyvana, nevěnujíc dostatek pozornosti šerpě, kterou před ní rozvinul, takže po ní skočila trochu opožděně. Ale když Řekyvan zatáhl, držela již šerpu pevně a škubnutí mu oplatila se stejnou prudkostí.

Řekyvan vypadal překvapeně. Výraz jeho tváře v ní vyvolal úsměv, a kdyby se mohla vidět, ve svých očích by našla tygřici. Zatočila se kolem Řekyvana, pevně se držíc šerpy a pozorujíc jeho napjaté svaly. Pak se mu zatočila do náruče. Když seděla na jeho koleně, bezmocná v jeho náruči, uvědomila si, že je spoután stejně jako ona a jen stěží by se odvážil shodit ji na zem před celým kmenem. Tygřice vyhrála.

Zlatoluna položila paže Řekyvanovi kolem krku, přitáhla k sobě jeho hlavu a přitiskla své měkké, jemné rty na jeho právě tak, jak to viděla u ostatních. Bylo to poprvé, kdy něco takového udělala.

Řekyvan ji objal pevněji a polibek jí oplatil s vášní, která vyslala jejím tělem neočekávaný záchvěv rozkoše. Jeho ústa chutnala po sladkém ovoci, které jedli k večeři, a jeho nahé paže byly teplé, když se dotýkaly jejího těla zalitého chladným potem. Řekyvan náhle odtáhl svou hlavu od její, jako kdyby si právě teď uvědomil, že políbil náčelníkovu dceru před celým kmenem. Jeho tvář zrudla, když uslyšel hlasitý šepot a chichotání.

Zlatoluna, stěží popadajíc dech, se bez jeho pomoci vymotala z šerpy. Když hudba dozněla, prudce se obrátila a odcházela z taneční plochy, nechávajíc svého partnera za sebou.

Její otec stál na okraji davu a čekal, až se k němu přiblíží. Ale než ji mohl začít plísnit, Zlatoluna trochu pozvedla bradu a oznámila: „Nyní jdu do své chaty, abych se pomodlila za bezpečnost své cesty k místu odpočinku mých předků. Dobrou noc, můj náčelníku." Lehce jej políbila na tvář a prošla kolem něj. Náhle jí nepřipadal o mnoho mohutnější než Řekyvan, ale ten se jejímu otci pochopitelně nemohl vyrovnat.

Hbitý šíp vstoupil do Zlatoluniny chaty před úsvitem, dokonce ještě před tím, než sýčci ukončili svůj noční lov. Posadil se vedle ní na okraj lůžka. „Musíme si promluvit."

Zlatoluna se zívajíc posadila. Pomyslela si, že teď přijde kázání za včerejší tanec. Ale když se podívala na Hbitého šípá, pochopila, že jde o něco mnohem vážnějšího. Její otec vypadal unaveně, jako by probděl noc.

„Týká se to Řekyvana, že?" povzdechla si.

Hbitý šíp posměšně odfrkl. „Mimo jiné," odpověděl. „Ale i když je naším nejmenším problémem, začneme s ním. Víš, že se za něj nikdy nemůžeš provdat?"

„Ale! Proč ne?"

„Protože náš kmen má už tak dost starostí s tím, aby zůstal pevný a jednotný, i bez toho, že mu zasadíš smrtelnou ránu. Řekyvan je nevěřící. Muž, kterého si vezmeš, se po mé smrti stane náčelníkem a náčelník musí vyznávat stejné bohy jako ty. Pokud náčelník naši víru odmítá a popírá tak tvou autoritu, popírá i svou vlastní a dává tak možnost cizí moci, aby pronikla do kmene a zničila jej."

Zlatoluna pokrčila rameny. „Řekyvan mě bude doprovázet do Síně spících duchů. Až tam promluvím s bohy, uzná svůj omyl."

„Pravděpodobnější je, že bohové budou mluvit s tebou a nedovolí, aby jejich slova uslyšel kacíř," namítl Hbitý šíp.

„Ale kdyby nebylo jeho nedůvěry, byl by dobrým náčelníkem," odporovala mu Zlatoluna. „Myslím, že mohu říci, že udělal dojem dokonce i na tebe. Budu prosit bohy, aby mu dali znamení. Matka mi to jistě neodepře."

Při zmínce o Slzopěvě se Hbitý šíp, navzdory své mužnosti, zachvěl. Ta léta poté, co jeho žena zemřela na zimnici a stala se bohyní, byla příliš dlouhá a plná osamělosti. Nesl veškerou zodpovědnost za výchovu jejich dcery a přitom vládl a chrá-

nil kmen a bránil podobným, jako byl Učenec, aby jej rozdělili. Ale potěšení, které bývalo jeho odměnou — ležet každou noc vedle Slzopěvy — mu bylo odepřeno. Jeho vůdcovství a síle scházela její přítomnost a on to věděl lépe než kdokoli jiný. Kdykoliv dovolil Učenci, aby prosadil svou, aniž by se s ním přel, kdykoliv promrhal celý večer při hazardních hrách, kdykoliv zabolela nějaká jizva z boje nebo jej stihl záchvat kašle (což se v poslední době stávalo stále častěji), si Hbitý šíp sám sebe ošklivil. Proklínal svou bezcennost a žil v zoufalství, přemítaje, zda se někdy bude moci připojit k Slzopěvě jako bůh.

To jediné, na co byl hrdý, byla Zlatoluna, ale pokud bude tvrdohlavě bojovat o toho kacíře Řekyvana, bude i ona ztracena.

Ale kromě Řekyvana tu bezprostředně číhala další nebezpečí. „S ním už dál nemůžeme ztrácet čas," prohlásil Hbitý šíp. „Musíme si promluvit o té knize."

„O té, kterou mi věnoval Dutý mrak? Přemýšlela jsem o ní. Včera v noci jsem ji nemohla najít. Chtěla jsem si přečíst poslední stránku."

„Je v mé chatě. Kdybych mohl, tak bych ji nejraději spálil, než abych dovolil, aby tě pohled na ni poskvrnil."

„Otče! Proč?"

„Je plná pomluv a ohavných narážek namířených proti linii kněžek a všem bojovníkům, za které se provdaly a učinily je tak náčelníky. Zároveň chválí Učencův rod. Každý, kdo by četl tuto knihu, by byl přesvědčen, že kmen dosud existuje jen díky moudrosti a velkomyslnosti Učencových předků."

„Ale jak je to možné? Učenec tvrdí, že ji sepsal na základě starodávných spisů?"

„Kdybych tak mohl do těch spisů nahlédnout... jenže Učencův dědeček je před kmenem ukryl. Kvůli ochraně, jak říkal, nepochybně s nadějí, že přijde den, kdy se nás jeho záludní dědicové odváží ohrozit."

„Darovali mi ji veřejně, pro potřebu celého kmene, abychom ji nemohli zničit," usoudila Zlatoluna.

Hbitý šíp přikývl. „Učenec určitě doufal, že tomu uvěříš, budeš tím zahanbena a provdáš se za jednoho z jeho synů, aby sis zachovala aspoň zdání úctyhodnosti."

„To je krajně nepravděpodobné," nesouhlasně namítla Zlatoluna.

„Bývaly doby, kdy ses o Dutého mraka velmi zajímala," pronesl tiše Hbitý šíp.

Zlatoluna přimhouřila oči.

Hbitý šíp se odvrátil od své dcery, jeho oči se zamlžily slzami, které nesměla vidět. Náčelník doufal, že by dokázala milovat jakéhokoliv muže, kterého by si musela vzít, ale její odpor k Dutému mraku byl nyní jasný. Vlídně k ní promluvil: „Tíží mě to již mnoho let. Nechci, abys byte nešťastná, a dokážu pochopit, že nyní, když jsi starší a tvůj úsudek je vyzrálejší, tvé city k Dutému mraku ochladly. Ale pokud se nenajde jiný zdatný válečník z vhodné rodiny, který by tě byl hoden, musíš považovat Dutého mraka za svého jediného nápadníka. Tvůj sňatek s ním udrží kmen jednotný." Odmlčel se a dodal: „Je to tvoje povinnost."

Zlatoluna dýchala zhluboka, snažíc se ovládnout své rozbouřené city. Jen vzácně vyjadřoval otec zájem o její štěstí a ona byla dojata tím, že to nyní udělal. To ale nemohlo zmírnit její hněv. Kdyby nyní vznesla jakékoliv obvinění proti Dutému mraku za poškození tyčí svých soupeřů, bude to vypadat jako chabý protiútok. Po-

vaha Dutého mraku tedy nebude brána v úvahu, jen jeho dovednost válečníka a postavení jeho rodiny v kmeni. Ta nespravedlnost ji roztrpčovala.

„Proč musí být má povinnost vůči kmeni vždy na prvním místě?" zeptala se. „Proč si nemohu vybrat muže podle svého srdce, jak to mohou udělat ostatní ženy?"

„Ty nejsi jako ostatní." Hbitý šíp pozvedl ruce, jako by to byly kolísající misky vah. „Zvaž pečlivě, co je důležitější, tvé srdce, nebo tvá povinnost. Vezmi v úvahu, že Učenec má velkou moc, Dutý mrak se může stát ještě mocnějším. Pokud si za muže nevezmeš silného vůdce, kterého bude všechen lid následovat, nebudeš nikdy schopna vzdorovat kronikáři nebo jeho synovi, které vede jejich neovladatelná touha po postu náčelníka. Ti pak rozbijí kmen. Potom nebude žádná kněžka, žádná Kniha Bohů, žádná víra. Tomu musíme předejít za každou cenu, dokonce i kdyby to znamenalo, že budeme muset obětovat vlastní štěstí." Vstal a něžněji pohladil po vlasech, jak to dělával, když byla dítě. Potom bez jediného slova odešel.

Zlatoluna nechala hlavu sklopenou v pokoře nad otcovými slovy a slzami, jejichž lesk viděla v jeho očích. Hbitý šíp má pravdu. Kmen musí být udržen pohromadě za jakoukoliv cenu. Nemůže dovolit, aby lid ztratil svou kněžku. A musí být zachována také Kniha Bohů, protože v ní jsou zapsána jména těch, kteří se po smrti mají stát bohy. Víra, která spojovala její lid od dob temnoty, musí zůstat neporušená. Rozhodla se nyní na obavy svého otce nemyslet. Dokáže nést břímě zodpovědnosti, ale vyrovná se s tím po svém.

Nyní bylo velmi důležité, aby jí Slzopěva pomohla přesvědčit Řekyvana o pravosti víry kmene Que-šu. Jestliže se Řekyvan stane věřícím, její otec nebude moci nic namítat proti jejich spojem. Byla si jistá tím, že Učenec a Dutý mrak se neodváži proti ní vystoupit, když jí Řekyvan bude stát po boku.

Princezna již byla oblečena ve svém jezdeckém oděvu ze srnčí kůže, když Jasná peruť a Hvězdný květ konečně vešly, aby ji obsloužily. Zlatoluna si také už sbalila cestovní pokrývku.

„Odpusť nám, že jsme tě nechaly čekat, paní," prosila za prominutí Jasná peruť.

„Nezlobím se, Jasná peruti," řekla docela vlídně Zlatoluna. „Vstala jsem dnes časně. Jen mi rychle upravte vlasy. Nejraději bych už byla na cestě."

První zlaté paprsky zalily pláně, když náčelníkova dcera vyšla ze své chaty, aby se vydala na cestu, na jejímž konci bude mluvit se svými bohy. Mnoho vesničanů se shromáždilo venku, aby ji vyprovodili, přestože bylo velmi brzy. Řekyvan držel otěže jejího koně a hladil zvíře po hlavě. Dutý mrak postoupil vpřed.

„Dovol mi, abych ti pomohl do sedla, princezno."

Zlatoluna zaváhala. Její otec je pozoroval a Zlatoluna jej ještě nikdy neviděla vypadat tak staře a unaveně. Bylo v její moci, aby učinila život svůj a svého otce mnohem snazším. Dutý mrak k ní napřáhl ruku.

Jaká by to byla bohyně, kdyby neměla svou hrdost? pomyslela si. Pohlédla příkře na Dutého mraka a poučila jej: „Jezdila jsem na koni dřív, než jsem uměla chodit! Vypadám snad, jako bych potřebovala pomoc Dutý mraku?" Chytila se hřívy a vyšvihla se do sedla.

Dutý mrak a Řekyvan nasedli na své koně, zatímco Jasná peruť a Hvězdný květ

vylezly na káru, kterou řídil mladší bratr Jasné peruti.

Náhle a bez varování na princeznu zaútočil pár temných, třepetajících se křídel. Zlatoluna ucítila klovnutí na temeni hlavy. Vykřikla, ale bylo to spíše překvapením než bolestí. Když se podívala vzhůru, uviděla velkého havrana, kroužícího nad její hlavou, pronikavě krákajícího a čekajícího na další příležitost k útoku.

„To je ďáblovo znamení!" zvolal Učenec.

„Nesmysl," namítl Řekyvan. Dravec se chtěl znovu vrhnout na princeznu, ale šíp vymrštěný drnčící tětivou mu proklál hruď a srazil ho dunivě k zemi. Chlapec jej zvedl a podal Řekyvanovi, protože to byl ovčákův luk, který ptáka srazil.

„Jsi velmi dobrý střelec," udělala mu poklonu Zlatoluna.

Řekyvan se na ni usmál.

„Je to zlé znamení," opakoval Učenec důrazněji, „znamení války."

Řekyvan se rozesmál. „Byla to jen vrána, která chtěla ukrást trochu princeznina zářivého pokladu." Opatrně uvolnil několik dlouhých zlatých vlasů sevřených v ptačím zobáku a ukázal je ostatním. „Bohatství, které předčí sny každého muže," zvolal. „Kdo by to mohl zazlívat ubohé vráně?"

Přihlížející se dali do smíchu, a když slunce vysvitlo jasněji, jeho paprsky zahnaly zlou předtuchu. Zástup zajásal, když se skupina vydala na cestu se Zlatolunou v čele.

Jakmile vjeli na území, o která se Que-šuové dělili s jinými kmeny — a která se někdy stávala předmětem sporu — ujal se Dutý mrak vedení, které mu podle jeho postavem náleželo, zatímco Řekyvan jel za princeznou.

Když takto zaujali své nové pozice, Zlatoluna pozdržela svého koně a naznačila Řekyvanovi, aby se k ní připojil. Všimla si, že havrana má přivázaného k vaku u sedla.

„Co chceš s tím ptákem udělat?"

Řekyvan se zazubil. „Později uvidíme, jestli by se dal jíst. Někdy mívají chutné maso."

Zlatoluna zakroutila hlavou. To opravdu nebyl pokrm, na který by byla zvyklá. Všimla si, že Řekyvan má pramen jejích vlasů ještě stále obtočený kolem prstů a skrytě se tomu pousmála.

Řekyvan pohlédl na svou ruku, aby se podíval, co vyvolalo její úsměv. „Uloupený poklad," zamumlal, červenaje se. „Patří tobě, princezno," řekl, odmotal zlaté vlasy ze svých prstů a podal jí je.

Zlatoluna vlasy opatrně uchopila.

„Mají nádhernou barvu," řekl Řekyvan. Pak se odvážil naklonit se ke Zlatoluně a odhrnul kadeř, která jí spadla do očí.

Při jeho doteku se Zlatoluna zachvěla a byla si vědoma toho, že její tváře planou. Rychlým pohybem si vlasy uhladila. Aby skryla své potěšení, zvedla vyškubnutý pramen. „Děkuji ti, že jsi je pro mě schoval," zasmála se v rozpacích. „Bez zlatých vlasů bych jen stěží mohla být Zlatoluna."

Řekyvan jí pohled oplatil. „To se mýlíš. Byla jsi Zlatoluna i tenkrát, když ses narodila a na tvé hlavičce nebyl ani jediný vlásek."

„To je absurdní!" řekla dotčeně Zlatoluna. „Jak se opovažuješ?"

Řekyvan pokrčil rameny. „Je to tak. Můžeš se zeptat Dutého mraku, jestli chceš — určitě si to bude pamatovat. Ale není moc pravděpodobné, že by ti řekl pravdu, pokud se bude domnívat, že by tě to mohlo rozzlobit."

Zlatoluna sevřela rty a zadržela pohrdavou poznámku, kterou se chystala pronést. Řekyvan měl Učencova syna dobře přečteného. Na chvíli se zamyslela a pak namítla: „Nevěřím tomu, že by mohlo existovat holohlavé novorozeně. Nikdy jsem žádné takové neviděla."

„Ty jsi nikdy neviděla někoho, kdo by měl takové vlasy jako ty, že?" zeptal se Řekyvan. „Poprvé jsem tě uviděl, když mi bylo pět let. Vzpomínám si, že jsem se ptal Poutníka, jestli jsi byla nemocná, protože jsi měla jen hebké, bledé chomáčky vlasů. Řekl mi, že budeš mít světlé vlasy a ty že někdy rostou pomaleji. Říkal, že takové věci jsou u vzdálených kmenů přirozené. Však se o tom bezpochyby sama přesvědčíš."

„Jak to myslíš?" zeptala se Zlatoluna.

„Až budeš mít vlastní dítě," vysvětlil Řekyvan.

Zarděla se a odvrátila pohled. Rozrušilo ji, jakým směrem se rozhovor ubíral. Sklonila hlavu a dovolila svým zlatým vlasům, aby se rozprostřely po jejích hořících tvářích. Představa, že bude vychovávat děti Dutého mraku, vnoučata pro Učence, ji naplňovala odporem. Ale Řekyvan...

Na dlouho se odmlčela, proto se Řekyvan zeptal: „Něco není v pořádku, princezno? Urazil jsem tě snad?"

Zlatoluna zavrtěla hlavou. „Vyprávěj mi o své rodině," řekla, protože si přála změnit téma hovoru. „Nebýval tvůj otec koželuh? Proč jsi odešel z vesnice a stal se ovčákem?"

Řekyvan překvapeně pozvedl obočí. „Ten příběh každý zná," odpověděl.

„Já jsem ho ještě neslyšela," odpověděla Zlatoluna.

Řekyvan tedy začal vyprávět. „Onoho léta, kdy zemi postihlo velké sucho, bojoval kmen Que-šu s Que-kiri a můj dědeček Poutník byl zraněn. Tvůj otec přišel do vesnice náležející Que-kiriům, aby jednal o míru. Učenec tě zastupoval, protože ty jsi byla příliš mladá na to, abys mohla vládnout. Když Poutník umíral, Učenec za ním přišel a nabídl mu, že zapíše jeho jméno do Knihy Bohů — Poutník by se tak stal bohem za svou statečnost v boji. Ale on to odmítl a řekl, že lidé nemají právo vzájemně se prohlašovat za bohy."

Zlatoluna sevřela rty, ale byla rozhodnuta vyslechnout Řekyvanovo vyprávění až do konce, než s ním začne diskutovat o tom, kdo z nich má pravdu a která víra je skutečně pravá.

„Učenec byl velmi rozhněván a prohlásil, že Poutník zasadil sémě zla. Měl samozřejmě na mysli víru mé rodiny, víru v bohy mnohem starší, než jsou bohové kmene Que-šu. Nařídil, že se musí zabránit tomu, aby se tato víra šířila dále. A tak zabavil živnost mého otce, vyhnal nás a nyní musíme žít až na samém okraji země Que-šu. Proto je pro nás chov ovcí a lov jediným způsobem, jak si vydělávat na živobytí."

„A protože Učenec měl plnou moc k tomu, aby jednal jménem náčelníka, můj otec už nemohl změnit, co bylo jednou rozhodnuto," dodala Zlatoluna. V duchu se

odhodlala k tomu, že po návratu ze Síně spících duchů udělá něco, co zruší Učencovu klatbu uvalenou na Řekyvanovu rodinu. Musí ale Řekyvanovi dokázat, že její předci jsou skuteční bohové a přimět jej, aby se vzdal své směšné víry v cizí bohy Poutníkovy.

Dutý mrak otočil koně, minul dvojici, která jela za ním, a snažil se dostat před tažného koně tak prudce, až se kůň vzepjal a zaržál. Podařilo se mu tak dosáhnout pozice za Zlatolunou a Řekyvanem. Zlobný pohled zkřivil jeho pěkně řezanou tvář, když se pohrdavě podíval na Řekyvana, a potom obrátil svou pozornost ke Zlatoluně.

„Má paní," začal úlisně, „kdyby ses rozhodla jet v čele vedle mě, mohl bych se v tento krásný den těšit z hovoru s tebou."

Řekyvanova tvář potemněla nepřátelstvím a Zlatoluna si přála, aby se Dutý mrak náhle rozplynul.

„Jaká bude tvoje odpověď, princezno?" zeptal se Dutý mrak netrpělivě. Jeho ruce křečovitě svíraly otěže.

Řekyvanova ruka hladce sklouzla po bojové tyči. V jeho pohybu byla skryta hrozba. Dutý mrak okamžitě zareagoval — s předstíranou nenuceností rozvlnil pera na vrcholku své tyče.

Když nezasáhnu, uvažovala Zlatoluna, může se stát, že budou pokračovat ve včerejším souboji.

„Omluv mne, prosím," řekla s lítostí v hlase Řekyvanovi.

„Připoj se ke mně, Dutý mraku." Pobídla svého koně vpřed a Dutý mrak ji následoval.

Společnost jezdců a sloužících se zastavila jen několikrát, na malou chvíli, aby se cestující mohli protáhnout. Po cestě jedli sušené maso a ovoce. Bylo horké letní odpoledne a všude panoval klid. V trávě se to hemžilo bzučícím hmyzem. Jediným povyražením během cesty byli ptáci, které průvod vyplašil z jejich úkrytů v pláni, nebo hadi a drobná zvířata, kterých se lekali koně.

Když Zlatoluna cítila, že už dál nesnese, jak jí pot stéká v praméncích po těle, začali konečně stoupat do kopců na úpatí hory, která ukrývala jejich cíl. Chladný vzduch, prosycený vůní borovic, jezdce povzbudil a dodal jim sil.

Stezka byla stále příkřejší a zužovala se. Nakonec, když se zdálo, že vůz už nebude moci jet dál, objevila se před nimi náhorní plošina. Tam Zlatoluna poručila, aby Jasná peruť a Hvězdný květ vypráhly koně a naložily na něj její věci. Pak měly zřídit tábor a čekat na ni, až se kolem poledne příštího dne vrátí. Služebné se zdráhaly ji nechat odejít samotnou a chtěly ji doprovázet, ale princezna s tvrdým výrazem v očích trvala na svých rozkazech. Na posvátnou půdu smí vstoupit jen ona sama a její dva průvodci.

Zlatoluna s nimi pokračovala v cestě k hoře. Tažného koně vedli s sebou. Pěšina byla stále neschůdnější a na některých místech se zdvíhala vzhůru téměř kolmo. Kůň, který byl zvyklý tahat povozy a nyní byl najednou nucen nést náklad, se plašil a Řekyvan jej musel zátěže zbavit, domlouvat mu laskavými slovy a tlačit ho. Dutý mrak jen nečinně přihlížel.

Nenabídl se, že Řekyvanovi pomůže, a výraz jeho obličeje prozrazoval, že se

dobře baví. Nakonec došli k místu, ze kterého se tažný kůň odmítal hnout, ať se Řekyvan namáhal sebevíc.

Zlatoluna pohrdavě hodila otěže svého koně Dutému mraku, seskočila a připojila se k Řekyvanovi. Zakryla svými dlaněmi oči neklidného koně a tiše mu něco šeptala. Když viděla, že se zvíře uklidňuje, domluvami je přinutila, aby ji následovalo po okraji pěšiny. Řekyvan na ni hleděl s obdivem, ale Zlatoluna mu nevěnovala pozornost, beze slova znovu nasedla a jeli dále.

Náhle se na nižších svazích hory stezka rozdělovala, jedna cesta směřovala na západ a druhá na východ.

„Kudy, princezno?" zeptal se Dutý mrak.

Zlatoluna pozvedla tázavě obočí. „Nevím. Myslela jsem, že cesta je jen jedna."

„Stíny se prodlužují," řekl Dutý mrak. „Jestliže nezvolíme správnou cestu, budeme se muset vrátit. Pak budeme muset jet potmě, abychom svého cíle dosáhli v době, kdy Lunitár svými paprsky otevře jeskyni, a to by mohlo být nebezpečné."

Princezně bylo divné, že ji před tím Hbitý šíp nevaroval. Hledala nějaké známky toho, že jedna pěšina je novější než druhá, ale nebylo možné to poznat.

„Proč si neodpočineš, princezno?" řekl Dutý mrak., Já se vydám dolů prozkoumat jednu cestu a co nejdříve se vrátím. A ty, ovčáku, prozkoumej cestu druhou."

Zlatoluna vzkypěla hněvem. Dutý mrak nemá právo Řekyvanovi poroučet, a co horšího, Učencův syn už zase rozhoduje a vydává rozkazy jejím jménem.

„Ty půjdeš najít cestu, Dutý mraku," řekla Zlatoluna pevně, „a Řekyvan tu zůstane se mnou jako můj ochránce." Tón jejího hlasu nepřipouštěl žádnou námitku.

Když Řekyvan sestoupil z koně, pokradmu, se sevřenými rty, pohlédl na svého soka sedícího v sedle. Dutý mrak se opět dotkl per na konci své bojové tyče. Řekyvan si té výzvy nevšímal a vzdorovitě se k Dutému mraku obrátil zády.

Řekyvan stál ostražitě na rozhraní cest a díval se za odjíždějícím Dutým mrakem, Zlatoluna si sedla na zem a opřela se o strom.

„Pojď a posaď se ke mně, prosím," požádala.

Řekyvan se posadil se zkříženýma nohama před náčelníkovu dceru.

„Něco pro tebe mám. Udělala jsem to, když jsme jeli přes pláň," zašeptala Zlatoluna. Natáhla ruku a ukázala mu malý zlatý kroužek. „Zachránil jsi je před tou vránou," řekla a Řekyvan uviděl prstýnek spletený z jejích vlasů, jemný jako krajka. Vložila ho válečníkovi dlaně, kde se na slunci třpytil jako zlato.

Řekyvan dlouho nemohl od dárku odtrhnout oči. Když si jej konečně navlékl na prst, Zlatoluně unikl povzdech, který předtím zadržovala v obavě, že její dárek odmítne.

Řekyvan si sundal z krku řetízek a řekl: „Byl bych rád, kdyby sis vzala tohle."

Zlatoluna rychle zavrtěla hlavou. „Není třeba, abys mi dával něco oplátkou."

„Musíš si to vzít," trval na svém Řekyvan. „Já jsem už od tebe dostal dárky dva."

„Dva?"

Řekyvan položil ruku na tyč, kterou měl připevněnou na zádech. „Toto není Poutníkova zbraň."

„Ano, obávám se, že jeho zbraň byla..." vysvětlovala Zlatoluna zmateně a přerývaně — „poškozena."

„To jsem si myslel. Proč jsi vyměnila jen mou?"

„Věděla jsem jen o té jedné. Chtěla jsem, aby zápas rozhodli bohové, nikoli smrtelníci."

Řekyvan přikývl. „Chápu."

„Ale nejsem nespokojena s tím, že jsi byl jedním z vítězů," ujistila ho Zlatoluna.

Řekyvan se na ni usmál tak, jak se umí usmát jen přítel. „Pak, prosím, přijmi můj dárek," řekl.

Zlatoluna od něj vzala řetízek a viděla, že je zhotoven z obyčejné mosazi, ale ozdůbka, která na něm visela — dva spojené kruhy — byla z modrostříbrné oceli, tak vyleštěné, že zářila jako diamant. Tohoto kovu si Que-šuové velmi cení a nikdy z něj šperky nedělají.

„Říká se tomu znamení nekonečnosti nebo věčný amulet. Ale je to víc než jen pouhá ozdoba — bude tě chránit, odvrátí od tebe nebezpečí."

Zlatoluna, trochu zmatená, přejela prsty po ocelových kroužcích. „Má to něco společného se starodávnými bohy, že?" zeptala se.

Řekyvan přikývl. „Je to symbol bohyně, jejíž jméno se z paměti našeho lidu vytratilo, stejně jako jména všech pravých bohů. Podezírám Učence, že to jméno zná, ale nechce ho říct."

Když Zlatoluna slyšela, že amulet je symbolem nějaké dávné bohyně, měla nejprve sto chutí dar odmítnout. Avšak jestliže se Učenci nelíbí, pomyslela si, pak v tom snad něco dobrého bude. Navlékla si řetízek přes hlavu a amulet si zastrčila za halenu.

Řekyvan nyní také vydechl úlevou a něžně se na princeznu usmál.

Seděli mlčky a oddali se myšlenkám na svůj těžký úkol. Zlatoluna zavřela oči.

Zlatoluna se probudila, vylekána dusotem kopyt cválajícího koně. Když spala, Řekyvan ji zahalil jejím kožešinovým kabátkem. Teď tu ostražitě stál s lukem po ruce. Objevil se však Dutý mrak a z jeho obličeje vyzařovalo rozrušení.

„Toto je určitě ta správná stezka. Vede k cestě, jakou jsem ještě nikdy neviděl. Pospěšte si, slunce už zapadá."

Zlatoluna a Řekyvan nasedli na koně a sjížděli za Dutým mrakem po pěšině, kterou prozkoumal. Když ujeli asi čtvrt míle, změnila se náhle v širokou cestu, která byla nejméně deset stop široká a byla vydlážděna velkými plochými kameny, což byla u kmenů, které obývaly pláně, věc nevídaná. Zlatoluně se to však zdálo známé, i když nemohla přesně říci proč.

Ačkoli byl svah příkrý, byla jízda nyní snadnější, protože cesta měla hladký povrch a koně mohli běžet poklusem. Všude bylo ještě hodně světla, když přijeli k orientačnímu bodu, který Hbitý šíp Zlatoluně popsal - velkému kamennému oblouku, který se klenul nad cestou.

„Poznávám toto kamenné znamení," řekla princezna s ulehčením, že našli správnou cestu. „Vypadá stejně jako plošina v naší vesnici."

Když jeli pod obloukem, zastavila koně v místech, kde se mohla dotknout chladného kamene. Podívala se vzhůru a uviděla symboly, které byly vytesány na spodní straně oblouku. Mnoho se jich rozeznat nedalo, ale největší z nich, vytesaný na vr-

cholu oblouku, se skládal ze dvou navzájem propojených kruhů. Zlatoluna vyndala amulet, který jí dal Řekyvan, a potichu vzdychla. Ocelový amulet zazářil ve stínu skály jemným modrým světlem.

„Stalo se něco, princezno?" zeptal se Dutý mrak, který se obrátil a chtěl vědět, proč Zlatoluna nejede dále.

Zlatoluna ihned zastínila symbol rukou, aby nebylo vidět jeho zář, a vsunula jej zpátky za košili. „Ne, nic," odpověděla chladně a projela pod obloukem.

Za obloukem byla velká travnatá mýtina obklopená vysokými starými borovicemi. Mýtina se rozprostírala až ke schodišti, které bylo vytesáno ve skále hory. Na vrcholu schodiště byly do přední strany útesu zasazeny dvoje ohromné kamenné dveře. Zlatoluna seděla několik minut nehybně na koni a upírala na dveře pozorný pohled. Za nimi, jak věděla, leží její předkové, kteří byli nyní povýšeni mezi bohy. Ale pro Zlatolunu měla největší význam její matka Slzopěva.

Zlatoluna si pamatovala svou matku ještě živou, pamatovala si její smích a její krásu. Pamatovala si také, jak byla nemocná a jak umírala. A pamatovala si, jak po své smrti ležela Slzopěva v sarkofágu, který skrýval její ostatky, dokud se dveře nahoře neotevřely a Hbitý šíp ji konečně mohl pohřbít. To bylo před deseti lety. Princeznino nejvroucnější a nejtajnější přání bylo matku zase spatřit, nyní již jako bohyni, opět usměvavou a krásnou.

Zlatoluna ucítila dotek na předloktí a obrátila se. Řekyvan mlčky pokynul rukou směrem k pláním, které právě překročili. V dálce pod nimi zapadalo nad pláněmi slunce a jeho zář jim dodávala růžový a nachový odstín. Zlatoluna objevila jestřáby, kteří v oparu pozdního odpoledne stoupali k obloze, pátrali po kořisti a střemhlav se vrhali na svou oběť. A ještě dál, kam už skoro ani nebylo možno dohlédnout, byly chomáčky kouře, o nichž věděla, že patří k vesnici jejího otce. „To je krása," šeptala.

„Pastýři, ty uvaříš večeři a já se zatím postarám o zvířata," nařídil Dutý mrak a hodil Řekyvanovi k nohám pytel s rozemletým zrním.

Řekyvan odstrčil pytel botou a řekl přímo: „Místo toho upeču vránu — ale teprve potom, až se postarám o svého koně a postavím princezně stan."

Dutý mrak zaťala zuby a jeho oči se zúžily do tenkých čárek. Zhluboka se nadechl a na rty se mu drala odpověď svědčící o jeho zlosti.

Aby překonala napětí, Zlatoluna začala dávat rozkazy sama. „Jsi laskav, Řekyvane, že mi postavíš stan," řekla vesele. Pak se obrátila k Dutému mraku a dodala: „Až se postaráš o nákladní zvířata, můžeš uvařit ovesnou kaši."

„Jak poroučíš, princezno," odpověděl Dutý mrak chladně.

Když Řekyvan připravil stan pro Zlatolunu, uspořádala si tam princezna své věci. Rozložila slavnostní roucho, které si oblékne později — dlouhé, blankytně modré šaty, které měly na lemu a na rukávech vyšité půlměsíce.

Venku upekl Řekyvan vránu, která ukradla Zlatoluniny vlasy. Dutý mrak míchal v kotlíku vařící se kaši a díval se na vránu opovržlivým pohledem. V silném horském vzduchu, po celodenní dlouhé jízdě, by Zlatoluně chutnalo výborně cokoli. Jídlo, na kterém si dal záležet Dutý mrak, bylo sice docela dobré, ale z vůně Řekyvanovy vrány se sbíhaly sliny v ústech. A tak když válečník prohlásil, že je jídlo hotovo, a nabídl jí porci, Zlatoluna neodolala, i když se Dutý mrak jen pohrdavě

usmíval a nevzal si ani sousto.

Zlatoluna se dosyta najedla, vstala a šla do stanu. Usmála se, když viděla, jak se Řekyvan marně pokouší ubránit se zívnutí.

Dutý mrak, naproti tomu, byl plný energie. „Jestliže budeš, princezno, souhlasit, vezmu si hlídku jako první. Řekyvana to stálo hodně námahy, než nás sem dovedl, tak si zaslouží trochu spánku."

Zlatoluna pohlédla na Učencova syna celá užaslá nad jeho starostlivostí, nemluvě ani o tom, že ji před rozhodnutím požádal o svolení.

Dutý mrak zpozoroval její překvapení a řekl zkrotle: „To je to nejmenší, co mohu udělat."

Zlatoluna mlčky souhlasně přikývla a spěchala do svého stanu. V noci byla palčivá zima. Sotva se princezna zabalila do teplých kožešin a přikrývek, ihned usnula.

Zdálo se jí, že spala jen několik minut, když na ni Dutý mrak, který stál u vchodu do stanu, slabě zavolal. „Do svítání zbývá už jen půl hodiny."

Zlatoluna setřásla pokušení zabalit se zase do teplých pokrývek, rychle si oblékla slavnostní oděv a vyšla z úkrytu, který stan poskytoval, do chladné tmy před úsvitem. Nastala doba obřadu, na který celá ta léta čekala. K pasu si připevnila několik malých starodávných křišťálových baněk. V Síni spících duchů budou naplněny posvátným pískem.

„Kde je Řekyvan?" zeptala se šeptem Dutého mraku, když jí podával pochodeň.

„Nemohl jsem ho probudit, tak jsem vzal obě hlídky. Ten pasák spí jako dřevo," řekl s pohrdáním v hlase.

„Zkus to ještě jednou!" rozkázala mu Zlatoluna.

Dutý mrak pokrčil rameny. „Proč si s tím přidávat práci? Ten ovčák je nevěřící. Obřad pro něho neznamená nic. Mohl by jej i překazit. Nech ho spát."

To, že Dutý mrak odmítl uposlechnout jejích rozkazů, kněžku rozzlobilo.

Zlatoluna rychle poklekla u Řekyvanova lůžka a bojovníkem zatřásla. Ale ten nijak nezareagoval.

Princezně to bylo divné. Postavila proti Dutému mraku a obvinila jej: „Tys ho uspal."

„Ano," přiznal. „Nemohl jsem dopustit, aby zhatil mé plány."

„ *Tvé* plány? O čem to mluvíš?" Princeznu ve tmě, která před rozbřeskem panovala, náhle zamrazilo a pocítila záchvěv strachu. Začala prohledávat své sedlové brašny, protože doufala, že najde něco, co přivede Řekyvana k vědomí, ať už je to cokoli.

Dutý mrak pokrčil rameny. „Vím, že si budeš myslet, zeje to ode mě troufalost, ale zaručuji ti, že uznáš, že mé plány jsou nekonečně výhodnější než plány mého otce."

„Jestli myslíš tu knihu, tak o té vím." Mezi svými věcmi nenašla nic, co by mohla použít.

Dutý mrak ji popadl za ramena a násilím ji donutil, aby se k němu obrátila zase čelem. „Ty nemáš o ničem ani ponětí, že ne?" Ušklíbl se a pak řekl, jako by něco vysvětloval malému dítěti: „Zlatoluno, můj otec chce pro sebe získat titul náčelníka,

ale nemůže si ho přivlastnit, dokud má Hbitý šíp dědičku. Kdybys mu zmizela z cesty, stala by se kněžkou má sestra Havraní vlas, a pak by byl náčelníkem můj otec."

„Z cesty?" zeptala se ostře, rozhodnuta nedat najevo, že se jí zmocňuje strach.

„Ano. Prostě pryč. Mrtvá!" Utínal slova. Z opasku vytrhl ostrou dýku a popadl ji hrubě kolem pasu. Ostří nože se v bledém světle zalesklo, když jí jej Duty mrak držel hrozivě u krku.

„Tak proč jsi mě nezabil ve spánku?" naléhala na něj Zlatoluna. Cítila, jak se s ní točí svět. Vší silou se nutila k soustředěnosti.

„Už jsem ti to řekl. Mám jiné plány. Chci tě pro sebe, i když jen bohové vědí, proč vlastně. Někdy jsi opravdu nesnesitelně nafoukaná. Vezmeme se a pak budu náčelníkem *já*. Učenec chce moc pro sebe, ale mělo by mu stačit vědomí, že bude vládnout jeho syn a později jeho vnuk. Mezitím se spokojí s tvým věnem." Trochu se usmál a při tom smíchu Zlatolunu zachvátila hrůza. „Měla bys mi děkovat, že jsem ti zachránil život."

Volnou rukou ji popadl za vlasy až těsně u hlavy, sevřel je, a tak ji donutil zaklonit hlavu. Když jí vhrkly do očí slzy, políbil ji Učencův syn tak, jak se ji nikdy předtím žádný muž políbit neodvážil. Jeho vášeň nebyla projevem náklonnosti, bylo to přepadení.

Zlatoluna se snažila odtrhnout svůj obličej od jeho a přerývavě ze sebe vyrážela: „Ty blouzníš! Já si tě nikdy nevezmu." V zoufalství hrozila tím prvním, co ji napadlo: „Budu křičet! Budu -"

„Tady tě nikdo neuslyší," řekl s opovržlivým úsměvem.

Jeho pevný stisk jí udělal přes hedvábnou látku, ze které bylo ušito její roucho, na ramenou modřiny. Snažila se dosáhnout na jeho ruku, která svírala dýku, a téměř se jí podařilo ho odstrčit. Chňapl po ní a strhl rukáv z jejího ramene. Držel ji nyní pevněji, svůj obličej těsně u jejího, hrot dýky u její brady, a řekl: „Samozřejmě, ty miluješ toho sedláka!" Uštědřil Řekyvanovi, který tam ležel v bezvědomí, prudký kopanec, a když Zlatoluna leknutím ucouvla, krutě se zasmál. „Proto pojedeme dnes ráno dolů do Que-kiri. K jejich knězi může muž dovléci jakoukoliv ženu a on je oddá. A potom, jestli tě tvůj otec bude chtít ještě spatřit, bude muset souhlasit s mými čestnými úmysly a uznat slavnostní přísahu z Que-kiri za závaznou."

On se zbláznil! pomyslela si Zlatoluna. Než se dveře do síně otevřou, vyhovím mu, nějak ho zdržím. Pak mi předkové jistě pomohou!

Zlatoluna cítila, jak ji dávný šperk na hrudi málem tlačí. Sevřela jej do prstů. „Prosím, jestli má tento šperk opravdu nějakého boha, tak mi teď pomoz!" modlila se tiše. V prstech, které držely šperk, cítila lehké chvění, které pomalu sílilo. Bylo tak nepatrné, že si ani nebyla jistá, zda vůbec něco cítí. S nadějí čekala. Nestalo se nic. Najednou jí připadalo pošetilé, že vůbec chtěla ten šperk vyzkoušet, a zlobila se za to na sebe.

Nutila se ke klidu a opírala se o Dutého mraka, ačkoliv se jí dělalo zle z jeho horkého dechu, který cítila na své tváři.

„Tohle je lepší," šeptal Dutý mrak a tiskl ji ještě silněji. „Ach, Zlatoluno, na tu myšlenku si zvykneš. Uvidíš, že jsem lepší muž než... než tamten pastevec." Poky-

nul k němé postavě za svými zády a přiblížil svůj obličej k jejímu. „Jsi tak krásná," mumlal a pak ji políbil znovu, tentokrát dokonce ještě vášnivěji než předtím.

Když ji Dutý mrak políbil, byla udivena, když na Řekyvanově lůžku zpozorovala pohyb. Objevila se jeho hlava a dva prsty si přiložil na rty — to bylo znamení, aby jej neprozradila.

Drsně odstrčila Dutého mraka. Zlobně se zamračil a hrozivě proti ní několikrát vyrazil dýkou. Ale ta ke kůži naštěstí nepronikla. Dávný šperk jiskřivě zářil. Pak se objevil záblesk, který sjel po dýce. Dutý mrak zaječel bolestí a zbraň upustil. Zlatoluna úžasem vydechla.

Zatímco Dutý mrak zíral nevěřícně na svou popálenou ruku, Řekyvan odhodil pokrývky a vstal.

Přímo se vymrštil a jako tygr se plížil ke své kořisti tak tiše, že Dutý mrak o něm vůbec nevěděl, dokud obě Řekyvanovy pěsti nedopadly na jeho krk. Omráčený Dutý mrak udělal několik vrávoravých kroků směrem dopředu, uvolnil své sevření a Zlatoluna se mu vytrhla.

Ovčák mohl vytáhnout svou dýku a ukončit život Učencova syna dříve, než by si Dutý mrak stačil uvědomit, co jej zasáhlo. Ale místo toho si Řekyvan strhl ze zad svou bojovou tyč a čekal, až se jeho sok vzpamatuje.

Dutý mrak se otočil a oči se mu rozšířily úžasem. „Jak—?" začal lapat po dechu.

„Vytas svou tyč, ty mrchožroutská vráno," zavrčel Řekyvan. „Já jsem tu tvou otrávenou kaši nejedl."

Ruka Dutého mraku zajela pro dýku, ale to se již vymrštila Řekyvanova tyč. Dutý mrak si držel poraněnou ruku, ve které cítil bodavou bolest.

„Nezranil jsem tě vážně. Vytáhni svou tyč dříve, než tak učiním já," varoval ho Řekyvan.

Dutý mrak vytáhl svou bojovou tyč. Oba bojovníci kolem sebe ostražitě kroužili. Zlatoluna se krčila v trávě pod oblohou, která měla před svítáním perlově šedou barvu. V tiché krajině se rozléhal praskot dřeva.

Muži proti sobě činili výpady, snažili se protivníkovi znemožnit útok a používali při tom manévrů, při nichž do sebe surově bodali. To Zlatoluna nikdy při hrách neviděla. Prudce se nadechla a uvědomila si, že to není obyčejný zápas, nýbrž že používají výpadů, které jsou určeny pro opravdový boj na život a na smrt. Řekyvan utržil zuřivě vedenou bodnou ránu pod koleno a kněžka slyšela, jak bolestí vykřikl. Ale zdálo se, že bolest jej povzbudila k ještě usilovnějšímu boji, protože náhle bojovně zakroužil svou tyčí a snažil se svého protivníka odzbrojit. Dutý mrak otočil svou tyč kolmo a kroužení Řekyvanovy tyče tak zastavil a skoro mu zbraň vyrazil z ruky.

Muži si byli rovnocennějšími soupeři, než by si Zlatoluna byla kdy pomyslela. Dutý mrak bojoval opravdu dobře. Zlatoluna nemohla pochopit, proč se před zápasem namáhal s poškozováním tyčí svých soupeřů. Možná dost nedůvěřoval svému zápasnickému umění, nebo si již prostě tak zvykl na proradné jednání svého otce, že podvod je pro něj přirozenou záležitostí.

Zlatoluna se úzkostlivě hryzala do rtů.

Obloha teď měla jemně načervenalý odstín, což naznačovalo, že červený měsíc,

který měl dveře jeskyně otevřít, co nevidět vyjde. Východ slunce projasnil celou oblohu nad ní. Teď mohla vidět obličeje obou zápasících mužů jasně. Podle rysů Řekyvanovy tváře, ve kterých se zračilo odhodlání, viděla, že se šklebí. Oči Dutého mraku byly plny zášti a touhy zabít. Zlatoluna se zachvěla, avšak nikoli zimou.

Navzdory chladnému horskému vzduchu se z obou mužů pot jen lil. Opět kolem sebe kroužili, čekali na mezeru v protivníkově obraně. Zlatoluniny prsty se zaťaly do kůže jejích paží, protože napětí vzrůstalo stejně jako mlha nad pláněmi.

Náhle vydal Řekyvan zvuk jako divoká kočka. Zvuk se natolik podobal zvuku živé divoké kočky, že vyplašil ptáky, kteří seděli v malém hejně na stromě. Šum jejich křídel odvedl jen na okamžik pozornost Dutého mraku, ale účinek se dostavil vzápětí. Řekyvan srazil svého soka k zemi a Dutý mrak ztratil nad svou tyčí vládu. Řekyvan se přiblížil, aby mu zasadil ránu, která by ho zbavila vědomí — ne-li hůře.

Ale Řekyvanovo zraněné koleno způsobilo, že jeho útok byl pomalejší, a Dutý mrak se odkutálel a vrávoravě se snažil postavit se na nohy. Unikl, když se Řekyvan rozmáchl, aby mu znemožnil boj, a utíkal nahoru po schodech, které vedly k Síni spících duchů. Svou tyč vlekl za sebou. Řekyvan ho pronásledoval a byl jen dva kroky za ním. Zlatoluna vyskočila, běžela přes trávu a pak za oběma bojovníky po schodech.

Když se dostala na horní schod, objevil se nad obzorem Lunitár, červený měsíc, a jeho světlo dopadalo přesně na velké kamenné dveře. Masivní portály se začaly velmi pomalu otevírat a vrhaly zlaté záblesky dolů, na dva muže, kteří se zcela soustředili na svůj zápas na život a na smrt. Na skalní plošině přede dveřmi byl písek, který klouzal, dveře čněly přes strmé útesy.

Když Zlatoluna pozorovala Řekyvana, jak tlačí Dutého mraka svými surovými výpady a ranami směrem k útesu, zapomněla na svou touhu dostat se do síně. Oba muži balancovali nebezpečně u okraje.

Otevírající se dveře zavadily mírně o Řekyvana. To narušilo jeho soustředěnost a musel se snažit, aby neztratil rovnováhu. V téže chvíli se Dutému mraku podařilo ze strany zasadit ránu ovčákovi do obličeje. Omámený Řekyvan pozvedl tyč, aby zamezil dalšímu útoku, ale jeho reakce byly zpomaleny. Dutý mrak přímo zuřivě a surově bodal do pastýřova kolena, které bylo již poraněno. Podařilo se mu srazit Řekyvana na zem. Když Zlatoluna viděla, jak se Dutý mrak blíží k Řekyvanovi, vytáhla svou křišťálovou dýku.

S dýkou vysoko nad hlavou vyrazila vpřed. Dutý mrak, který byl pln dychtivosti zabíjet, se opomenul dívat nahoru. Zlatoluna vší silou bodla dýkou. Dýka rozsekla paži Dutého mraku a způsobila mu hlubokou bodnou ránu. Jeho krev potřísnila skalní plošinu.

Vylekaný Dutý mrak zavrávoral dozadu — a ztratil oporu na písčitém srázu. Převrátil se přes okraj a jeho výkřik vrátila ozvěnou přední stěna útesu. Jeho tělo se zřítilo dolů. Zlatoluna, zalita červeným měsíčním světlem, stála a upřeně hleděla přes skalní okraj, s jejími vlasy si pohrával jemný teplý vánek vanoucí z plání.

„Zlatoluno! Pojď odtud," volal otřesený Řekyvan.

Jako ve snu se kněžka Que-šu odvrátila od útesu, vydala se se směrem k pastýři a pomohla mu vstát. Výkřik Dutého mraku jí zněl ozvěnou nad hlavou a ona dýku

opět schovala, aniž by ji byla očistila.

„Nemohla jsem jinak. Chtěl tě zabít!" řekla a náhle začala srdceryvně vzlykat.

„Vím to," odpověděl. „Dnes ráno jsem tě chtěl chránit, ale když ti držel dýku na hrdle, byl jsem bezmocný. Potom ten šperk..." Hlas mu slábl, když Zlatoluna téměř zašeptala: „Ano, chránil mě." Přitiskl si ji na prsa a jemně a chlácholivě ji pohladil.

Náhle si Zlatoluna byla až moc dobře vědoma mužovy paže, která ji objímala. Pak si vzpomněla, proč zde vlastně je, a jak je naléhavé, aby přesvědčila Řekyvana o existenci svých bohů, a rychle se mu vyprostila.

„Síň!" vykřikla. „Musíme se dostat dovnitř a vykonat obřad dříve, než se dveře zavřou!"

První sluneční paprsek zasvítil nad obzorem a opřel se do vchodu, jako by chtěl napodobit její snahu. Velké kamenné dveře se začaly samy od sebe hřmotně zavírat a drolily kamennou plošinu pod sebou.

„Pospěš si!" vlekla Zlatoluna Řekyvana neúprosně dovnitř. Kvůli zraněnému kolenu se Řekyvan o ni musel opřít, aby stihl portálem, který se rychle zužoval, projít.

Když proklouzli vchodem, dveře se s ohromujícím rachotem zavřely. V ohlušující ozvěně zaslechla Zlatoluna, jak Řekyvan s bolestí lapá po dechu. „Jsi v pořádku?"

„Mé zranění není vážné," odpověděl stručně. „Jak dveře zase otevřeme?"

Zlatoluna zapochybovala. „Nejsem si jista, že je budeme moci otevřít. Předpokládá se, že se obřad vykoná rychle mezi východem červeného měsíce a východem slunce, kdy jsou dveře otevřeny."

„Chceš říci, že jsi riskovala, že tady uvízneš?" zasyčel Řekyvan. „Nestačí, že ses nechala téměř zabít, když jsi zaútočila na Dutého mraka, to se musíš nechat také zaživa pohřbít!"

„Bodla jsem ho, abych ti zachránila život," připomněla mu Zlatoluna stejně stručně.

Řekyvan se od ní odtáhl. „Měla jsi utíkat, ne se pokoušet mě zachránit. Nakonec jsem to já, kdo tě má chránit, a ne naopak."

„Kdybys byl mrtvý, nebyl bys už jako osobní stráž co platný!" odsekla mu Zlatoluna, ačkoli svému rozčilení nerozuměla. Když si vzpomněla na ty strašné chvíle, kdy si myslela, že Řekyvan zemře, začala se třást.

„Myslím, že ne," řekl Řekyvan dopáleně. Slyšela, jak od ní poodstoupil.

Zlatoluna natáhla paži, nahmatala ve tmě jeho ruce a vzala je do svých. „A kdybys byl zemřel, byla bych tam venku zemřela také," zašeptala.

Řekyvan zhluboka dýchal a nemluvil. Zlatoluna cítila, jak se jeho ruce v jejích chvějí. Pustila je, popošla k němu, ovinula mu paže kolem těla a hlavou spočinula na jeho prsou. Tentokrát si všimla, že je jeho kožená zbroj cítit po kořeněném oleji, kterého se používá k čištění. Řekyvan ji přitiskl těsněji k sobě a jemně ji držel. Ve studené, vlhké jeskyni z něho vyzařovalo teplo jako z ohně.

„Když jsi začala dospívat," šeptal, „a když jsem pak viděl, jak jsi krásná, ptal jsem se doma, kolik ti musí být let, než Hbitý šíp dovolí, aby se ti dvořili muži." Když mluvil, hladil ji po vlasech.

Zlatoluna ho nepřerušovala a těšila se z toho, že pod svýma rukama cítí jeho ši-

roká záda, z toho, že cítí jeho ruku kolem svých ramen.

„Moji adoptivní rodiče se mi pokoušeli vysvětlit, že má chudoba a má víra budou vždy tvořit mezi námi hradbu," pokračoval Řekyvan, „ale já jsem jim nevěřil. Ty sis mě nikdy nevšímala, když jsem tě pozoroval, ale ostatní to viděli a Učenec sám přišel k nám domů a varoval mé rodiče, aby mi zabránili tě vyhledávat."

Zlatoluna si pomyslela, že to muselo být tehdy, když poprvé slyšela, jak její otec polohlasem diskutuje o Řekyvanovi s Učencem.

Řekyvan pokračoval ve vyprávění. „Otec mě poslal, abych dohlédl na ovce na pastvinách velmi daleko od naší vesnice. Moje matka umí moc dobře tkát. Proto mnoho lidí posílalo své dcery, aby je to naučila, i když to Učenec zakázal. Matka zvala nejpěknější z těchto dívek k nám, ale mně tanula na mysli vždy jen tvoje tvář. Pak ke mně jedné noci přišel Poutníkův duch a řekl mi o hrách, které se konají proto, aby byli vybráni průvodci pro kněžčinu pouť. Řekl, že jednoho dne daruješ jednomu z těchto průvodců své srdce."

„A tak se také stalo," zašeptala Zlatoluna. Chtěla ho políbit, ale Řekyvan od ní odstoupil.

„Musím připustit," řekl bojovník, „že když jsem seděl vedle tebe na hostině, byl jsem si sám sebou jistý. Neuměl jsem si tě představit s Dutým mrakem, ačkoli mě matka často varovala, že se pravděpodobně staneš jeho ženou. Když jsem tě viděl, jak pozoruješ tanečníky, a uvědomil jsem si, že chceš tancovat, pomyslel jsem si: Je to žena jako všechny ostatní. Ale mýlil jsem se. Ty nebudeš nikdy jen jednou z mnoha. Ty jsi a vždycky zůstaneš náčelníkovou dcerou. Nyní o svých čestných úmyslech pochybuji. Jsem přece chudý a naši bohové se budou vždy lišit."

Dlouhou chvíli Zlatoluna mlčela, pak řekla: „Jestliže o tvých čestných úmyslech nepochybuji já, pak bys neměl mít pochybnosti ani ty. A tvůj majetek by se mohl změnit."

„A bohové?" zeptal se Řekyvan.

„Ukážou nám cestu."

„Čí?"

„Tvoji, moji, nás obou — v tom není rozdílu. Má matka říkávala, že naděje je dar od bohů, který nesmíme nikdy ztratit."

„Má matka to říkávala také," odvětil Řekyvan. „Teď musíme ale najít cestu ven, protože mrtvým naděje nepomůže."

Zlatoluna ucítila, jak bere její ruku do své, a sunuli se společně podél zdi. Bez potíží se dostali do chodby.

Zlatoluna chtěla vědět, zda ji neklame zrak, proto se zeptala: „Je tam vpředu světlo?"

„Myslím, že ano." Pospíchali chodbou směrem ke světlu. Brzy bylo dost jasno, takže viděli vše kolem sebe. Zlatoluna hledala původ světla a na hladkém skalním výběžku uviděla pohyb. Když se podívala blíže, uvědomila si, že světlo vychází ze zářících červených teček na zádech nějakých brouků.

„Myslím, že jsou to brouci ohýnci," řekl Řekyvan.

„Ti jsou jen v pohádkách."

„Myslím, že jsme v pohádce," odpověděl Řekyvan a úlevou se mírně usmál.

„Dej mi svou křišťálovou baňku. Možná tyto malé světélkující legendy v ostatních chodbách nežijí, takže je vezmeme s sebou, třeba se nám budou hodit."

Zlatoluna jednu křišťálovou baňku vyňala z opasku a dala mu ji. Však zbývající baňky ještě leží venku na trávě. Řekyvan jemně sebral do baňky několik brouků.

„Tady je víčko," nabídla mu je Zlatoluna.

„Bojím se, že by se mohli zadusit."

„Bude tam dost vzduchu. Ve víčku jsou malé otvůrky," vysvětlila mu princezna. „Často mě zajímalo, k čemu vlastně jsou. Řekl bys, že tyto baňky byly původně vyrobeny k tomuto účelu?" zeptala se ho.

„Funguje to jako lampička. A to je to nejdůležitější." Řekyvan pozvedl baňku, zavěšenou na řemíncích, a tak bezpečně vešli do krypt královské rodiny Que-šu.

Jeskyně, v níž byly krypty, byla tak obrovská, že jejich malé světlo nemohlo osvětlit strop nebo stěny na druhé straně. V polotmě rozeznávali tvary náhrobků. První, ke kterému přišli, nesl nápis „Slzopěva — milovaná manželka Hbitého šípu". Zlatoluna přejížděla rukou po nápisu a pak ji rychle odtáhla. Skála byla studená. „Je studená jako smrt," pomyslela si a lehce se zachvěla. Spěšně náhrobek minula a ubírala se dál. Když míjeli ostatky princezniných předků, kteří tam byli pohřbíváni během posledních tří staletí, podlaha se svažovala. Na úpatí svahu objevila Zlatoluna kamenný oltář, na němž bylo vytesáno věčné znamení jejího amuletu. Uvědomila si, že by ve tmě ten symbol vlastně vidět nemohla, a bylo jí jasné, že světlo kolem oltáře je modré, nikoli červené, a že vychází z oltáře.

Kněžka si byla vědoma toho, že okamžik, na který tak dlouho čekala, konečně nadešel. Poklekla před oltář a začala zpívat:

„Červené slunce vyšlo.
Modré dveře se otevřely.
Klečím zde před vámi,
abych vám zapěla svou píseň.
Vás, kteří jste nás opustili,
prosíme o požehnání."

Zlatoluna čekala, pohroužena do posvátného ticha, trpělivě několik minut, ale nestalo se nic. Nikdo neodpovídal. Zmocnil se jí strach. Snad její otec o některé části obřadu nevěděl a Slzopěva si vzala své tajemství s sebou do hrobu!

Pak se ozval hlas: „Mé milované dítě! Jak jsem šťastna, že tě vidím!"

„Matko!" vykřikla Zlatoluna. Hlas se jí zadrhl dojetím, které se mladé kněžky zmocnilo, když si vzpomněla na celá ta dlouhá léta osamocení a touhy po Slzopěvě a násilně potlačovaných pochybností, že s ní bude ještě někdy moci mluvit.

Smích Slzopěvy zněl síní jako cinkot drobných perliček a naplnil Zlatolunu radostí a zároveň bolestí. Když se postava Slzopěvy vznášela nad zemí za Zlatolunou, vzduch se tetelil třpytem. Princezně vstoupily do očí slzy zármutku i štěstí. Byla plná množství láskyplných vzpomínek, které tak dlouho dřímaly zasuty pod nánosem žalu. Rysy její matky, které byly hodný mistrovského sochařského díla, a její vlasy, černé jako uhel, byly ještě krásnější, než jak je princezna vídala ve vzpomín-

kách.

„Matko, toto je Řekyvan," řekla Zlatoluna a otočila se, protože chtěla bojovníka vyzvat, aby postoupil dopředu, ale všude za ní byla jen tma.

„Já se Řekyvanovi zjevit nemohu."

„Ale ty musíš! Víš, on totiž nevěří, že —"

„— že jsem bohyně." Slzopěva přikývla. „Má pravdu. Já jsem jen duch a mám na rozmluvu s tebou jen málo času — tak poslouchej pozorně. Nyní jsi žena, Zlatoluno, a musíš slyšet pravdu a přijmout ji. Bohové Que-šu, bohové, kterým jsem celý svůj život sloužila, jsou nepraví. Nezáleží vůbec na tom, zda Učenec zapsal tvé jméno do Knihy Bohů nebo ne. Lidé sami sebe za bohy prohlašovat nemohou."

„Ale já jsem dcera náčelníka!" protestovala Zlatoluna nedůvěřivě.

Duch Slzopěvy se usmál nad domýšlivostí své dcery. „Životní postavení, ať je člověk náčelníkem nebo léčitelem, kněžkou nebo pastýřem, nemá žádný vliv na rozsudek pravých bohů. A tvými konečnými soudci budou praví bohové, ne tvůj kmen, ani tvůj otec, ani já. V posmrtném životě odměňují praví bohové každého člověka podle jeho ctností, nikoli podle okolností původu."

Ohromená Zlatoluna potřásla hlavou. Po Učencově zradě a útoku Dutého mraku to bylo na ni už moc. Napadla ji myšlenka. „To má být nějaký druh zkoušky mé víry. Ach, matko, já se víry v naše bohy nikdy nevzdám. Vždycky v tebe budu věřit."

Přes obličej Slzopěvy přelétl výraz zklamání. „Tvá láska ke mně je velmi silná," řekla. „Proto jsem byla vyvolena, abych tě poučila o pravých bozích."

Zlatoluniny oči se naplnily slzami, které jí proudily po tvářích, stékaly jí po kapkách na roucho a zanechávaly na modré látce tmavé stopy. „Ale jestliže nebudu po smrti bohyní, duchové Que-šu mě nebudou poslouchat —" namítala princezna, která se cítila podvedena.

Přísnost v hlase její matky prozrazovala netrpělivost. „Nyní bys udělala lépe, kdybys byla vděčná za dar života a za vše, co ti nabízí, než aby ses zdržovala tím, jakou moc budeš mít po smrti." Smrt, i když bez božství, neoloupila Slzopěvu o její autoritu. Zlatoluna okamžitě umlkla a s hanbou se dívala do země.

Při pohledu na to, jak je její dcera zmatena a nešťastná, promluvila Slzopěva nyní vlídněji: „Čas se krátí. Budeš naslouchat tomu, co ti mám říci, dcero?"

„Ano," přikývla Zlatoluna, která si vroucně přála svou matku potěšit, ze strachu, aby ji snad neopustila.

„Toto místo bylo kdysi opravdu chrámem jednoho z pravých bohů, Řekyvanových bohů. Patřil bohyni, která byla známa pod jménem Velká uzdravitelka. Před dlouhou dobou, po velké Pohromě, propadli lidé zoufalství a odpadli od víry v pravé bohy. Musí opět věřit, nebo se tento svět dostane do područí nejstaršího zla. Byla jsem vyslána, abych ti nabídla, aby ses podrobila první z mnoha zkoušek. Jestliže budeš v těchto zkouškách úspěšná, budeš za čas sloužit Velké uzdravitelce a vést lidi jako její kněžka, jako pravá léčitelka."

„Řekni mi, co je to za zkoušku, a já ji přijmu."

„Nebude to jednoduché. Když tuto zkoušku složíš, přijdou po ní zkoušky těžší, zkoušky, které mohou zlomit tvého ducha, a jiné, které mohou zahubit tvé tělo."

Zlatoluna se napřímila a odpověděla hrdě: „Já to přijímám."
„Velmi správně, dcero. První zkouška je tato. Musíš obětovat tyto tři věci:

To, co brání uzdravení.
To, co brání lásce.
To, co brání odvaze.

Ať je ti vůdcem Řekyvan. Bude vůdcem vůdkyně. Je předpověděno, že on ti jednoho dne vloží do rukou velkou moc."
„Ale on*to již učinil, matko," řekla Zlatoluna v rozrušení. „Dal mi toto." Princezna si sundala věčný šperk a podala ho matce, aby si jej mohla prohlédnout.
„To je symbol Velké uzdravitelky. Má moc, ale jen na této posvátné půdě." Zjevení Slzopěvy se přiblížilo a vzalo si amulet. „Až složíš všechny zkoušky, které jsou pro tebe přichystány, a staneš se pravou služebnicí Velké uzdravitelky, bude ti tento amulet navrácen." Zjevení se začalo ztrácet. „Buď sbohem, dcero. Vím, že se ukážeš hodnou cti, která ti byla prokázána. Pamatuj, že má láska tě bude vždy provázet." Pak zjevení zmizelo.
Zlatoluna zůstala klečet. Stále cítila teplo lásky své matky a lámala si hlavu nad zkouškou, kterou jí matka uložila. Nevěděla, jak dlouho trvalo ticho, které se kolem ní rozhostilo. Náhle zaslechla, jak Řekyvan volá její jméno. Oltář už modře nezářil a všechno bylo zahaleno tmou. Když se otočila k místu, odkud přicházel Řekyvanův hlas, uviděla červenou kruhovou záři, kterou vydávala jejich ohýňková lucerna.
„Tady jsem," zvolala princezna.
„Zlatoluno! Jsi v pořádku?" ptal se jí bojovník, když k ní pokulhávaje běžel. „Kde jsi byla? Proč jsi mi neodpovídala?"
„Byla jsem pořád tady. Vykonávala jsem obřad, kvůli kterému jsem do Síně spících duchů přišla. Neslyšela jsem, že mě voláš."
„Jak to? Už dlouho volám tvé jméno," trval na svém Řekyvan. Zlatoluna viděla, že jeho tvář je bledá a zneklidněná.
„To je zvláštní," zašeptala princezna. „A já jsem myslela, že jsi to byl ty, kdo se ztratil."
Řekyvanův hlas zpřísněl, když svůj strach o ni skryl za projevem rozmrzelosti. „Už nikdy beze mne nikam neodcházej. Nikdo neví, jaká zlá stvoření mohou obývat tuto hrobku. A ty nemáš kromě té své hloupé křišťálové dýky nic, čím by ses mohla bránit."
„To není žádná hloupá dýka," odsekla Zlatoluna. — „Je to -" Princezna se odmlčela. Už se chystala říci, že je to posvátná relikvie kmene Que-šu, ale náhle si uvědomila něco, co jí vzalo dech. Dýka *bránila* uzdravení. Vytáhla ji z pochvy. Když probodla Dutého mraka, ani neotřela čepel a křišťál se nyní zdál být zrezavělý zrádcovou krví. Chvějíc se při vzpomínce na jeho poslední dlouhý výkřik, Zlatoluna položila dýku na oltář.
„Řekyvane, podej mi svůj štít," rozkázala.
Se zmatkem jasně vepsaným ve tváři odvázal Řekyvan ze své paže dřevěný disk. „Co chceš udělat?" dožadoval se vysvětlení.

Zlatoluna přiložila konečky svých prstů k jeho rtům a řekla: „Důvěřuj mi." Řekyvan jí dovolil, aby mu štít odebrala. Zlatoluna přistoupila k oltáři a zvedla štít vysoko nad hlavu. Pak se však zarazila a spustila jej k boku. Jestliže dýku zničí, bude muset vysvětlit otci a pravděpodobně i celému kmeni, proč to udělala. A Učenec už najde nějaký způsob, jak její skutek překroutit tak, aby vypadal jako zločin. Její otec jí nikdy neodpustí. A kmen se své víry ve falešné bohy nevzdá snadno. Pokradmu pohlédla na Řekyvana a viděla, jak je unavený a jak moc jej poznamenalo střetnutí s Dutým mrakem. Při každém kroku kulhal a tam, kde ho zasáhla tyč Dutého mraku, měl na tváři krvavou podlitinu. Kdyby se jí podařilo získat zpátky amulet, mohla by vyhojit všechny Řekyvanovy rány a vrátit mu jeho sílu. Její kmen neměl ani zdání o existenci něčeho tak mocného. Byla to moc, která by mohla pomoci jim všem. Moc, která by podle slov její matky dokázala zabránit prastarému zlu, aby ovládlo svět. Rychle zvedla štít a mrštila jím dolů na křišťálovou zbraň.

Štít vypadl Zlatoluně z rukou, když zlomky křišťálu začaly žhnout modrým světlem. Bylo stále jasnější, až nakonec musela odvrátit pohled, protože zraňovalo její oči. Cinkot skla zvonícího ve větru sílil. Zlatoluna uslyšela hlas své matky. „Okus nyní, co ti bude jednoho dne zcela odhaleno. Mysli ale na to, že schopnost uzdravovat je *dar* bohů a nesmí být zneužita."

Křišťálové střepiny na oltáři vířily, jako by byly strženy ve větrné smršti.

Řekyvan, pln strachu, zatajil dech.

A pak, v krátkém okamžiku, ostré úlomky zaplavily princeznu a pronikaly do jejího těla jako šípy.

„Zlatoluno!" vykřikl Řekyvan. Vrhl se vpřed, aby ji zachytil, když ustupovala od oltáře. Její kůže se třpytila, posetá křišťálovými krystalky.

„Jsem v pořádku," zašeptala klidně.

Řekyvan se zhluboka nadechl. Na její tváři neviděl ani stopu bolesti, její šaty nebyly potřísněny krví. „Měla bys být mrtvá," zašeptal.

„Ne," odpověděla váhavě. „Nikdy jsem v sobě necítila tolik života."

Řekyvan ji jemně postavil na nohy, ale stále ji podpíral.

Zlatoluna položila své dlaně na jeho tváře a přála si, aby cítil to, co cítí ona.

Bojovník na chvíli zadržel dech. Překvapila ho tím, co udělala. Zlatoluna se usmála a vnímala chvějivou energii, která prýštila z jejích rukou do jeho těla. Zář úlomků pohasla a pak všechen ten křišťál zmizel. Řekyvanovy tváře už nebyly tak bledé a vytratila se z nich únava. Rána na jeho tváři se ztratila a nezanechala po sobě žádnou jizvu. V koleně už Řekyvan necítil bolest a mohl opět stát zpříma.

„Jak jsi to dokázala?" zeptal se s bázní v hlase.

„Udělala jsem to, co mi nařídila matka. Obětovala jsem dýku."

Řekyvanovy oči se zúžily. „Rozumím. Mluvila jsi se svými bohy."

„Mluvila jsem se svou matkou," opravila ho Zlatoluna. Podle toho, jak na ni pohlédl, poznala, že jejím slovům nedůvěřuje.

„Řekyvane," oslovila jej měkce a přitiskla se k němu. — „Poutník měl pravdu! Ty máš pravdu! Řekla mi to má matka. A řekla mi ještě mnohem, mnohem víc! Ale —"

Zlatoluna sklonila hlavu a hlas se jí zadrhl v hrdle. Neuvědomila si, jak těžké

bude přiznat, že se mýlila. Možná by mu to neměla říkat! Možná by ho měla nechat, aby ji dál považoval za bohyni. Koneckonců má svou hrdost... Mír a vyrovnanost ji začaly opouštět. Její láska k Řekyvanovi se náhle změnila ve směsici pocitů, mezi kterými převládala zlost a odpor.

Řekyvan vycítil, jak ochladla, a začal se od ní odtahovat...

To, co brání lásce!

„Ne! Neopouštěj mě, prosím!" vykřikla a přivinula se k němu.

„Neopustím!" zašeptal, pevně ji objímaje. „Pokud mě chceš, tak tě neopustím! Pověz mi ale," dodal toužebně, „řekla ti tvoje matka, jestli my dva můžeme být spolu, přestože jsi bohyně? Existuje nějaká možnost?"

„To se ti právě pokouším vysvětlit," řekla Zlatoluna zahanbeně. „Já *nejsem* bohyně. Jsem člověk." Zpola škádlivě, a přece plna obav na něj rychle pohlédla přes své dlouhé řasy. „Můžeš milovat obyčejnou ženu, ženu, která není bohyní?"

„Ty a obyčejná?" opakoval Řekyvan, zrychluje dech. „Ty nemůžeš být nikdy obyčejná," řekl vážně.

Klesajíc mu do náručí, Zlatoluna toužila navždy zůstat v jeho objetí, obklopena blaženým štěstím. Náhle si vzpomněla na něco, co ji přinutilo zvednout hlavu a podívat se na Řekyvana. „Matka mi řekla, že nikdo z mých předků není bůh. Praví bohové jsou ti, ve které Poutník naučil věřit tvou rodinu. Když jsem obětovala dýku, byla to část mé zkoušky, kterou musím vykonat, abych se jednoho dne mohla stát kněžkou Velké uzdravitelky, jedné ze starodávných bohyní, které byl kdysi zasvěcen tento chrám. Ale když obětuji svou hrdost, vrátím se do vesnice a řeknu všem, co jsem se dozvěděla, popřu tak vše, v co jsme věřili, a oni se mi vysmějí. Už nebudu dcerou náčelníka."

Řekyvan se na ni usmál. „Vždycky budeš náčelníkova dcera," řekl a hladil její zlaté vlasy. „Nezáleží na falešných bozích, důležité je, jaká jsi ty sama. I kdybys nebyla dcerou Hbitého šípu, stejně bys byla vůdkyní svého lidu. A vím, že jednoho dne jej dovedeš k pravým bohům. To je něco, na co můžeš být pyšná. Nemusíš se bát obětovat hrdost pramenící z nepravé víry."

Zlatoluna zabořila prsty Řekyvanovi do vlasů a přitáhla si jeho hlavu k sobě, aby měla jeho tvář na dosah. Světlo lucerny dodalo jeho očím červený lesk, a než se jejich ústa setkala, objevil se na jeho tváři široký úsměv.

Ovčákova něha zmírnila její obavy z budoucnosti. Když ji Řekyvan Ubal a svíral jí přitom ramena, pod dotekem jeho prstů se jí z těla vytratilo všechno napětí.

Oba současně zašeptali: „Miluji tě." Zlatoluna se šťastně rozesmála. Nikdy si nepředstavovala, že by mohla v muži vzbudit takové potěšení, které se nyní odráželo v Řekyvanově úsměvu. Položil paže kolem jejích ramen a přitáhl si ji trochu blíž. Zlatolunu už ale uctivá, ohleduplná objetí unavovala. Pevně se přitiskla k jeho tělu válečníka a objala jej okolo pasu, aby mu zabránila odtáhnout se od ní.

Nebyl tu nikdo, kdo by mohl porušit jejich soukromí, a tak Řekyvan bez zábran dovolil, aby se vášeň jeho polibku spojila s její. Po celou dobu hladily jeho ruce Zlatoluniny zlaté vlasy a přejížděly nahoru a dolů po jejích zádech, dotýkaje se hedvábné látky obřadního roucha. Zlatoluna mu chtěla oplatit příjemné pocity, které v ní vzbuzoval, avšak Řekyvan byl ukrytý ve své zbroji jako v ulitě. Nakonec se jí

podařilo jednou rukou proklouznout pod jeho košili a dotknout se jeho zad.

Řekyvan se narovnal a prudce zvedl hlavu. Z hrudi se mu vydral hluboký sten, když mu Zlatoluna prsty přejela podél páteře.

„Vrníš jako kočka," škádlila ho.

Řekyvan lehce zavrčel jako divoká šelma. Poplašilo ji to, i když ten zvuk už slyšela při jeho souboji s Dutým mrakem. Řekyvan se usmál nad výrazem její tváře, sklonil se nad ní a lehounce se jí špičkou jazyka dotkl za uchem. Pak si přitáhl její ruce blíž k sobě a jazykem přeběhl po jejích dlaních.

Zlatoluna se zachvěla rozkoší. Zachytila konec šerpy, kterou měl omotanou kolem pasu, a ovinula ji kolem jeho zápěstí. „Teď lovím tygra já," zažertovala a přitiskla se k němu ještě pevněji, líbajíc jej na ústa, bradu, krk.

Nikdy před tím Zlatoluna nepocítila ve svém těle takové žhnoucí teplo. Vlhká jeskyně už se nezdála být tak chladná, ale Řekyvan se náhle vysvobodil z šerpy a podržel princeznu dál od sebe. „Ten lov musí bohužel skončit," povzdechl si.

„Co se děje?" zeptala se Zlatoluna, postrašena tím, jak se celé jeho tělo chvělo.

Bojovník se zhluboka nadechl a vzápětí pomalu vydechl. Trochu uklidněn, přejel jí ukazováčkem po tváři. „Hodně toho změníme v životě našeho lidu," vysvětloval, „jsou tu ale zvyky, které bychom měli dodržovat. Nejdřív musím požádat tvého otce o svolení k tomu, abych se o tebe mohl ucházet."

Zlatoluna rozmrzele dupla nohou. „Myslím, že bych mohla změnit víc zvyků než ty, pokud bude po mém," odsekla.

„Není snad pocta manželského slibu hodná čekání?" zeptal se Řekyvan.

„Je, ale otec by nemusel souhlasit," řekla Zlatoluna upjatě.

„Nemůže mě odmítnout, pokud podstoupím uchazečskou zkoušku," poznamenal Řekyvan.

Zlatoluna se maličko ušklíbla. „Výraz ve tváři Hbitého šípu bude stát za vidění." Již vážněji dodala: „Budu na tebe čekat, Řekyvane, ať to trvá jakkoli dlouho. I když si nemyslím, že to čekání bude snadné."

„A teď," řekl Řekyvan, „musíme najít cestu ven!"

„Co je to?" zeptal se Řekyvan, když ve světle lucerny kráčeli jeskyní. Nachýlil hlavu, aby lépe zachytil zvuk, který ho zaujal.

„Zní to jako proudící voda," zaposlouchala se do vzdáleného zvuku i Zlatoluna. Olízla si suché rty. „Alespoň budeme moci naplnit náš měch na vodu."

„Máš pravdu," řekl Řekyvan, „je to asi podzemní potok, který nám možná ukáže cestu a vyvede nás na povrch, když se jím budeme řídit."

Plni naděje spěchali oba směrem ke zdroji zvuku. Zastavili se u prudce plynoucí podzemní řeky.

„To je k zlosti!" rozzlobila se Zlatoluna na silný proud, který jí vytrhl z ruky měch na vodu.

„Netrap se kvůli tomu, já ho vylovím," nabídl se Řekyvan, vstoupil do vody a snažil se dosáhnout na měch.

„Ne, Řekyvane. Ta voda je příliš prudká. Nech to být," nařizovala mu Zlatoluna.

Ale Řekyvan udělal další krok, na něčem uklouzl a s výkřikem zmizel pod hladi-

nou. Snažil se doplavat zpátky ke břehu, ale přes všechno jeho úsilí jej proud unášel pryč do tmy.

„Řekyvane!" vykřikla Zlatoluna. Vstala a ve spěchu shodila lucernu. Víčko upadlo a brouci se jako červené plamínky rozlétli nad hladinou

Jeskyní se rozléhala ozvěna jejího volání a vysmívala se jí. Náčelníkova dcera stála úplně sama v neznámé temné prostoře jako přimrazena hrůzou.

„Musím se vydat za Řekyvanem. Co když je zraněný? Budu mít ale dost odvahy jej následovat?" šeptala Zlatoluna. Strach z utonutí ji před řekou varoval, ale zároveň ji láska k Řekyvanovi k vodě přitahovala.

Náhle se jí na tváři objevil zasmušilý úsměv. „Samozřejmě že se odvážím!" zvolala. Slzopěva jí řekla, aby obětovala to, co jí bránilo v odvaze — strach.

Princezna odepnula sponu na svém kožešinovém kabátku a nechala jej spadnout na zem. Zhluboka se nadechla a skočila do vody směrem k místu, kde zmizel Řekyvan.

Chlad vody jí způsobil bolestivý šok. Zlatoluna se okamžitě pokusila dostat zpátky ke břehu, ale bránila jí v tom váha dlouhých šatů a dravý spodní proud. Měla pocit, že jí plíce musí každou chvíli prasknout.

Tak, a je to, pomyslela si. Teď se utopím. Jen ať se to stane rychle a bez bolesti, modlila se. Uvědomila si, jak je její tělo najednou ochromené.

S posledním vypětím všech sil Zlatoluna kopla nohama a to ji vyneslo nahoru do malé vzduchové kapsy mezi hladinou hluboké vody a stropem jeskyně. Úleva netrvala dlouho. Vzduch všude kolem ní se naplnil hukotem. Vodopád, dovtípila se. A voda ji nese přímo k němu!

Světlo oslepilo Zlatoluniny oči, když letěla přes okraj vodopádu. Jako by se na malou chvíli stala sokolem kroužícím nad světem. Pak se řítila padajícími proudy vody. Její žaludek a srdce byly zasaženy vystřelující bolestí, a když dopadla na hladinu pod vodopádem, byla úplně dezorientovaná a nedokázala rozlišit, kde je nahoře a kde dole.

Náhle ji zachytily silné paže a jemně ji vytáhly z vody na břeh. Byla příliš slabá, a proto jen otočila hlavu a usmála se na Řekyvana, který klesl vedle ní. Kapala z nich voda a třásli se, když leželi na sladce vonící trávě pod hřejivými slunečními paprsky a zhluboka vdechovali svěží vzduch.

Byli v údolí na úpatí hory. Vodopád se vyléval z přední stěny srázu vysoko nad nimi a to, že přežili, se jim zdálo neuvěřitelné.

„Věděla jsem, že pro nás najdeš cestu ven," řekla Zlatoluna.

Řekyvan se rozesmál a Zlatoluna se smála s ním. Přisunula se k němu blíž a položila mu hlavu na rameno. Pak si těžce povzdechla a v jejích očích se zračila starost o jejich budoucnost — teď, když nějakou měli. „Budeme muset vysvětlit, co se stalo s Dutým mrakem. Aspoň teď víme, jak daleko je Učenec schopen zajít. Příště nás už nezaskočí nepřipravené."

„Tomu nerozumím," řekl Řekyvan. „Poté, co se Učenec snažil přimět Dutého mraka, aby tě zabil, tvůj otec nevykáže jeho rodinu z vesnice?"

„Nemáme žádný důkaz — jen slova Dutého mraku — a ten je mrtvý. Učenec je velmi mocný, mnoho lidí se postaví na jeho stranu. A protože Dutý mrak neuspěl,

Učenec ho pravděpodobně sám veřejně odsoudí jako zrádce."
„A co jim povíme o nás?" zeptal se Řekyvan.
„Otce to moc nepotěší," posmutněla Zlatoluna, „ale řeknu mu, že si nevezmu nikoho jiného než tebe."
„Může mě odmítnout, když se budu chtít podrobit uchazečské zkoušce?" zeptal se Řekyvan s napětím v hlase.
„Ne. Bude nucen dodržet tradici. Ale může tě vyslat, abys našel nebo udělal něco nemožného."
„Pokud mi to pomůže získat tebe, bohové mi pomoc neodepřou." Řekyvan se na ni něžně usmál a promnul její mokré vlasy mezi svými prsty.
Zlatoluna změnila pozici a klekla si tak, aby viděla Řekyvanovi do tváře. „Slzopěva mi řekla, že mi jednoho dne do rukou vložíš velkou moc. A tak vím, že se vrátíš jako vítěz."
„A brzy," dodal Řekyvan s nadějí v hlase.
„Víš, jak probíhá obřad, při kterém muž žádá o ruku náčelníkovy dcery?" zeptala se Zlatoluna.
Řekyvan zavrtěl hlavou.
„Nejdřív osobně promluvíš s otcem. Pak budeš stát před celým kmenem a Hbitý šíp oznámí, že budeš dělat uchazečskou zkoušku, abys dokázal, že jsi hoden stát se mým manželem. Pak se mě otec zeptá, jestli si to tak přeji — "
„A ty odpovíš ano," dodal Řekyvan s úsměvem plným jistoty.
„A já odpovím ano." Zlatoluna mu úsměv vrátila. „Pak Hbitý šíp ohlásí, že jsme zasnoubeni do té doby, než zkoušku vykonáš, nebo ji vzdáš."
„Já ji vykonám," pronesl Řekyvan slavnostně a vzal Zlatolunu za ruku.
„A pak se přede všemi políbíme," dokončila princezna. Volnou ruku položila na Řekyvanovo rameno a naklonila se k němu. Uslyšela, jak se prudce nadechl, než jej dlouze políbila. „Asi to nebude přesně tak, jak jsme to udělali teď," zašeptala sladce.
„Tvoje služebné se už asi dohadují, kde jsme. Čeká nás dlouhá cesta kolem hory, než se k nim dostaneme," připomněl své milé Řekyvan.
„Já vím."
„Měli bychom hned vyrazit," dodal.
„Když já musím čekat na tebe," řekla Zlatoluna a znovu se uvelebila v ohybu jeho paže s hlavou na jeho rameni, „ty na mě určitě dokážeš počkat také — aspoň do té doby, než... než..." Na chvilku se zamyslela. „Než mi slunce vysuší vlasy," řekla s úsměvem.
„To bude nějaký čas trvat."
„Ale ne dost dlouho," povzdechla si Zlatoluna.
„Počkám moc rád," ujistil ji Řekyvan a rozprostřel její zlaté kadeře přes zbroj na své hrudi. „Kdo ví? Možná se objeví mrak a slunce se za něj aspoň na chvíli schová."

Raistlinova dcera

MARGARET WEIS a DEZRA DESPAIN

LEGENDU O RAISTLINOVĚ DCEŘI JSEM POPRVÉ slyšel pět let po smrti mého dvojčete. Můžete si představit, že mě všechny ty zvěsti překvapily a rozrušily, a proto jsem se snažil něco vypátrat. Moji staří společníci mně byli nápomocni, a rozletěli se po celém Ansalonu. Téměř ve všech částech světa jsme se setkali s verzí této legendy. Povídají si ji elfové ze Silvanestu, lidé ze Solamnie a také obyvatelé Plání, kteří se vrátili do Que-šu. Dokonce ani Tasslehoff Bosonožka, šotek, který všude byl a vše slyšel (jak je to u šotků obvyklé) neobjevil žádné zaručené informace. Legendu vždy vypráví člověk, který ji slyšel od své tety, která měla sestřenici, a ta byla porodní bába jedné dívky... a tak pořád dokola.

Ve své důslednosti jsem šel tak daleko, že jsem vyhledal Astina — dějepisce, který zaznamenává historii přesně tak, jak ji vidí jeho vševidoucí oči. Moje naděje, že se od něj dozvím něco užitečného, byla dost mizivá, protože je o něm všeobecně známo, že drží svá ústa přísně pod zámkem, zvláště tehdy, když to, co mu vyjevila minulost, může mít nějaký vliv na budoucnost. Protože jsem to vše o něm věděl, chtěl jsem pouze znát odpověď na jedinou otázku: Je legenda pravdivá nebo smyšlená? Byl můj bratr otcem dítěte? Žije stále — on či ona — na tomto světě?

Odpověď byla přesně taková, jakou lze očekávat od tak záhadného muže, o němž se říká, že je to sám bůh Gilean.

„Jestli je to pravda, vyjeví se, a jestli ne, potom se nestane nic."

Souhlasil jsem, aby byla legenda zařazena do tohoto svazku. Měl jsem pro to dva důvody: Je velmi neobvyklá a v daleké budoucnosti by mohla mít vliv na historii Krynnu. Čtenář by však měl být předem varován, že já i moji přátelé jsme si vědomi, že legenda může být pouhou smyšlenou pověstí.

Karamon Majere

Soumrak se lehce snášel na Mrzoutův hostinec a těm, kteří míjeli v tuto dobu jeho dveře, se mohlo toto špinavé místo se špatnou pověstí jevit jako bezpečné útočiště. Za jasného denního světla bylo vidět zpráchnivělé a červy prolezlé trámy hostince, avšak za svitu luny působilo stavení dokonce zcela malebně.

Prasklé a rozbité okenní tabule se vlastně krásně třpytily, když na ně dopadly poslední paprsky odcházejícího dne a stíny pokryly střechu i se záplatami právě v pravý čas. Možná, že to byl právě jeden z důvodů, že tuto zimní noc byl hostinec plný, nebo to také mohlo zavinit množství šedých, pomalu sestupujících mraků, které se hromadily na východní obloze jako strašlivá, mlčící armáda.

Mrzoutův hostinec stál na kraji — jestli s tím ovšem kouzelné stromy souhlasily — Lesa Žďárské cesty. Jestli by si kouzelné stromy usmyslily, a opravdu to také často dělaly, hostinec by stál na kraji neúrodného pole, kde by nikdo nic nepěstoval. Nebylo to tím, že by se žádný farmář nepokusil o štěstí. Ale kdo by měl zájem o půdu, kterou ovládali, alespoň se to tak říkalo, mágové z Věže Vysoké magie a také

zvláštní, ďábelský les?

Někteří považovali za velmi zvláštní, že je Mrzoutův hostinec postaven zrovna tak blízko Lesa Žďárské cesty (les byl v dohledu), ale majitel hostince — Slegart Ochranovský — byl také velmi zvláštní člověk. Zdálo se, že jeho jedinou starostí na světě byl zisk, a to by také řekl každému, kdo by se zeptal.

O zisk opravdu nebyla nouze, zvláště od těch hostů, kteří se ocitli na okraji začarované země a zrovna přicházela noc.

Dnešního večera se zřejmě našlo hodně těch, kteří se ocitli v takové tísni, protože téměř každý pokoj v hostinci byl obsazen. Většina z hostů byli lidé, protože náš příběh se odehrává v dobách před Válkou kopí a tehdy elfové a trpaslíci drželi pospolu a velmi zřídka se objevovali na tomto světě. Bylo zde jen několik tupých trpaslíků, které si Slegart najal na vaření a úklid. Slegart nebyl v zásadě proti tomu, aby u něho byli skřetové, pokud se budou slušně chovat. Této noci zde však žádní skřeti nepobývali, přesto se zde našlo několik lidí, kteří měli pokřivené a lstivé obličeje a snadno si je někdo mohl se skřety splést. A to byla ta velká společnost, která zabrala několik pokojů (stejně jich nebylo mnoho v tomto malém a špinavém místě) a zbyly už jen dva volné.

V okamžiku, kdy se na obloze vyloupla první hvězda a byla téměř okamžitě zakrytá houfy mraků, rozlétly se dveře hostince a pronikl sem prudký, studený závan větru a vstoupili bojovník v koženém oblečení a mág v červeném plášti. Slegart stál na svém místě za špinavým barem a na nově příchozí se mračil. Důvodem nebylo to, že by měl v nelibosti ty, kteří užívají kouzla (říkalo se dokonce, že jeho hostinec existoval z milosti mágů z Věže), ale nebyl zrovna nadšen, když s nimi měl pobývat pod jednou střechou.

Když urostlý bojovník (a byl to opravdu pozoruhodně urostlý mladý muž, čehož si okamžitě všiml Slegart i ostatní v místnosti) hodil mincí a řekl: „Večeře", Slegartův zamračený obličej se okamžitě roztáhl do úsměvu. Když ještě urostlý muž dodal: „A nocleh", úsměv mu na tváři opět povadl.

„Jsme plně obsazeni," zabručel Slegart a významně upřel pohled na přeplněnou místnost. „Dnes večer zve měsíc k lovu..."

„Bah!" zasupěl urostlý bojovník. „Dnes večer se neukáže žádný měsíc, ať zvoucí k lovu nebo jakýkoli. Každou chvíli se přižene bouře, a jestli se právě nechystáte na lov vloček, potom dnešní noci nezastřelíte nic." Jen co domluvil, rozhlédl se urostlý bojovník po místnosti, aby se přesvědčil, že nikdo nic nenamítá. Při pohledu na jeho obrovská ramena, na obnošenou pochvu, kterou nosil, a také na nenucený způsob, jakým se dotýkal rukojeti svého meče, i divoce vypadající hosté souhlasně pokyvovali hlavami na jeho moudrá slova a všichni souhlasili, že dnešní noci určitě nebude žádný lov.

„V každém případě," pravil urostlý muž a jeho přísný pohled spočinul na Slegartovi, „přenocujeme zde, i kdybychom si měli ustlat u ohně. Jak sám jistě vidíte," bojovníkův hlas náhle změkl a válečník se zadíval na mága, který si sedl k nejbližšímu stolu u ohně, „můj bratr se necítí na to, aby dnešní den ještě někam cestoval, zvláště v takovém nečase." Slegart pohlédl na mága a skutečně na něm bylo vidět, že je na pokraji vyčerpání. Měl oblečen červený plášť s kapucí, kterou měl na hlavě a

která také poskytovala stín jeho tváři.

Opíral se o dřevěnou hůl, jejíž horní konec byl ozdoben dračím drápem, v němž byl vložen broušený křišťál. Vždy měl svoji hůl při sobě a natahoval po ní ruku, jako by se s ní chtěl mazlit a zároveň se ujišťoval, že je tam, kde má být.

„Přines nám nejlepší pivo a džbán horké vody pro mé dvojče," řekl bojovník a nechal další měděnou minci dopadnout na výčepní pult.

Slegart byl okamžitě ve střehu, jen co zahlédl peníze. „Vlastně si uvědomuji —" začal, dlaní hned zakryl mince a jeho pohled neustále bloudil k bojovníkovu koženému měšci, neboť jeho uši jasně rozeznaly cinkání kovu. Dokonce krčil i nos, snad ty mince i cítil. „— máme jeden volný pokoj ve druhém patře."

„Myslel jsem si, že bude," odpověděl hrozivě bojovník a nechal na pult dopadnout třetí měděnou minci.

„Je to jeden z nejlepších pokojů," poznamenal Slegart.

Urostlý muž se zamračil a něco odsekl.

„Dnešní noc nebude dobrá ani pro lidi, ani pro zvířata," dodal hostinský, a jen co to dořekl, zasáhl hostinec obrovský závan větru, škvírami v oknech byl slyšet pískot a také vločky padaly do místnosti. Ve stejném okamžiku začal mág v červeném plášti kašlat. Byl to zničující, dusivý kašel, pod kterým se muž naproti u stolu dočista prohýbal. O mágovi toho nebylo možné příliš říci, neboť byl zahalen pláštěm a kvůli hroznému počasí měl i hlavu přikrytou kapuci. Slegart věděl, že musí být mladý, jestliže byl skutečně dvojče tohoto obra. Byl proto velmi udiven, když zahlédl zplihlé bílé vlasy, které vylézaly pod kapuci. Také si všiml, že ruka, kterou držel hůl, byla stará a opotřebovaná.

„Vezmeme to," zamumlal bojovník, a zatímco pokládal minci, pozoroval starostlivě bratra.

„Co je s ním?" zajímal se Slegart o mága, pozoroval ho, ale prsty se mu přímo cukaly směrem k minci, i když se jí nedotkl. „Není to nakažlivé, že ne?" Stáhl se zpět. „Není to mor?"

„Ne!" zamračil se bojovník. Potom se naklonil blíže k hostinskému a potichu řekl: „Právě jsme se vrátili z Věže Vysoké magie." Slegart vykulil oči. „Zrovna složil Zkoušku..."

„Ach," řekl hostinský zasvěceně, hleděl na mladého mága se sympatií. „Za svůj život jsem už potkal mnoho takových lidiček. A viděl jsem také mnoho vám podobných — " a díval se na urostlého bojovníka — „kteří sem přišli s ranečkem oblečení a co zůstalo? Jedna nebo dvě opotřebované knihy kouzel. Oba jste měli obrovské štěstí, že jste zůstali naživu."

Bojovník přitakal, i když se nezdálo — soudě podle znepokojivého výrazu na jeho bledé tváři a očí plných bolesti — že by byl přesvědčen o svém obrovském štěstí. Vrátil se ke stolu a položil bratrovi ruku na pokleslé rameno, ale ten ho odbyl jen trpkým zabručením.

„Nech mě na pokoji, Karamone!" Slegart přišel ke stolu a přinesl tác s pivem a džbánem horké vody. Přitom slyšel, jak mág namáhavě oddechuje. „Tvoje starostlivost mě přivede do hrobu dříve než ten hrozný kašel!"

Bojovník Karamon neodpověděl, ale sedl si naproti svého bratra. Jeho oči mluvi-

ly za něj, zračila se v nich starost a pocit neklidu.

Slegart pokládal tác na stůl a přitom se velice snažil, aby zahlédl tvář pod kapuci, ale mág byl skrčen u ohně a měl svou červenou kápi staženou hluboko přes oči. Hostinský prostíral velké množství talířů, nožů a džbánků. Dělal při tom obrovský hluk, ale mág ani trochu nezvedl hlavu. Mladý muž jednoduše vzal vak, který nosil připevněný na opasku, vzal z něho hrst listí a podal je opatrně svému bratrovi.

„Připrav můj nápoj," křaplavým hlasem nařizoval mág a přitom se opíral unaveně o stěnu.

Slegart vše pečlivě sledoval a byl přímo ohromen zjištěním, že kůže mágovy útlé ruky ve světle z ohně vyzařuje jasný, kovově zlatý lesk!

Hostinský se znovu snažil zahlédnout mágovu tvář, ale mladý muž se stáhl ještě více do stínu, klopil hlavu a stáhl si kapuci ještě více přes oči.

„Jestliže má stejnou kůži na tváři jako na ruce, není divu, že se tak schovává," pomyslel si Slegart a přál si, kdyby tento podivný a nemocný mág byl daleko odtud, ať už by dostal peníze či nikoli.

Bojovník vzal od mága listy a dal je do šálku. Potom je zalil horkou vodou.

Hostinský si nemohl pomoci, ale byl velmi zvědavý a naklánět se, aby alespoň něco z té směsi zahlédl. Doufal, že by to mohl být nějaký druh kouzelného lektvaru. Byl však zklamaný, protože to nebylo nic neobyčejného — pouze čaj s několika plovoucími listy na povrchu. Ucítil nahořklou vůni, popotáhl nosem a utrousil nějakou poznámku o podivném chování. Najednou se rozletěly dveře a do místnosti najednou vnikl sníh, vítr a také nový host. Pokynul jedné z nepořádných výčepních, aby místo něho zaujala místo u mága a jeho bratra a sám se obrátil, aby přivítal nového hosta.

Soudě podle půvabné chůze a vysoké štíhlé postavy, mohl to být buď mladý muž nebo žena nebo také elf. Ale postava byla tak zachumlaná a celá schovaná v oblečení, že nebylo možné rozeznat ani pohlaví nebo rasu.

„Máme plně obsazeno," chystal se zahlaholit Slegart, ale než vlastně stačil otevřít pusu, host k němu přiletěl (nevěděl, jak jinak by tuto chůzi popsal) a vystrčil ruku, která byla pozoruhodná svou jemnou krásou, a položil dvě měděné mince hostinskému do ruky (která byla pozoruhodná jen svou špínou).

„Místo u ohně pro dnešní noc," řekl host tichým hlasem.

„Myslím, že je tam jeden otevřený pokoj," oznámil Slegart k všeobecné spokojenosti lidských skřetů, kteří na tuto poznámku reagovali hrubými posměšky a chechotem. Kupodivu i bojovník se smutně zašklebil a natáhl se přes stůl, aby šťouchl svého bratra loktem. Mág neřekl nic, je se podrážděně natáhl pro svůj nápoj.

„Vezmu si pokoj," řekl host, zalovil ve svém měšci a podal křenícímu se hostinskému další dvě mince.

„Velmi dobře..." Slegart si dobře všiml hostova vybraného oblečení a taky toho, z jakého drahého materiálu je ušito, a pomyslel si, že by nebylo na škodu se uklonit. „Ach, přeslechl jsem vaše jméno...?"

„Musím se snad tomu svému pokoji představovat?" zeptal se host zostra.

Válečník se tomu souhlasně zasmál a dokonce se zdálo, že i mág nezůstal netečný. Bylo vidět, že mírně pohnul hlavou pod kapuci, když zrovna srkal ten svůj vřelý

a páchnoucí nápoj.

Slegart nějak najednou nemohl najít vhodná slova, tápal v paměti a pokoušel se najít jiný způsob, jak zjistit, kdo je jeho záhadný host. Ten se však od něj odvrátil a namířil si to ke stolu v tmavém rožku, který byl nejdále od ohně.

„Maso a pití," rozkázal host přes rameno.

„Co by Vaše... Vaše lordstvo ráčilo?" otázal se Slegart a s nastraženýma ušima rychle pospíchal k hostovi. Host hovořil běžnou řečí, ale měl zvláštní přízvuk a hostinský nemohl s určitostí říci, jestli je to muž nebo žena.

„Cokoli," odpověděl host. — Potom odkráčel ke stolu ve stínu, cestou si stačil všimnout bojovníka Karamona s jeho bratrem. „Dejte mně tohle. To je jedno, co mají." Host ukázal směrem k výčepní, která nabírala do dřevěné misky nějakou šedou sedlou hmotu a přitom se třela svým tělem o Karamona.

Možná, že to byl způsob chůze záhadného hosta nebo možná jeho gestikulace nebo dokonce nepatrný úsměšek v jeho hlase, když si všiml Karamonova úmyslu poplácat výčepní po zaoblené části jejího těla, ale Slegart vytušil, že tato zachumlaná osoba bude žena.

Nyní, pět let před válkou, bylo nebezpečné cestovat po Ansalonu. Bylo málo těch, kteří cestovali sami, a ženy většinou necestovaly vůbec. Ty, které cestovaly, byly buď žoldnéřky, které uměly zacházet s mečem a štítem, nebo to byly bohaté ženy s velkým ozbrojeným doprovodem. Tahle žena, jestli to skutečně byla žena, neměla žádnou zbraň, alespoň ji Slegart neviděl, a jestli ji doprovázela ozbrojená družina, museli se její členové spokojit s noclehem pod širým nebem, které ovšem věštilo, že se blíží jedna z nejhorších sněhových bouří, které kdy tento kraj zažil.

Slegart nebyl nijak zvlášť bystrý nebo všímavý, proto mu poznání, že nový host je samotná žena bez doprovodu, trvalo asi o dvě minutky déle než ostatním v místnosti. Toto poznání se také odrazilo na bojovníkově mírně potemnělé pleti a tázavém pohledu, který upíral na svého bratra, který zakroutil hlavou. Také ostatní „loveckou" společnost tento fakt nenechal klidnou. V místnosti se najednou rozhostilo ticho a bylo slyšet jen tlumený řehot.

Když to Karamon slyšel, zakabonil se a ohlédl se. Mág se však dotkl jeho ruky a jemně k němu promluvil. Měl na urostlého bojovníka takový vliv, že si jen povzdechl a pokorně se vrátil ke svému jídlu, ačkoli, k velkému zklamání výčepní, jeho zrak stále klouzal k novému hostovi.

Slegart se vrátil zpátky k výčepu a začal čistit hrnky špinavým hadrem. Byl napolo odvrácený, ale jeho pronikavé oči vše sledovaly. Jeden ze společnosti rváčů se pomalu zvedl, protáhl se a objednal si další půllitr piva. Vzal si ho od výčepní a pomalu kráčel k hostovu stolu.

„Bude vám vadit, když si přisednu?" zeptal se hlasem, který se úplně hodil k jeho chování.

„Ano," řekl host ostře.

„Ale jděte," řekl rváč, zazubil se a pohodlně se usadil naproti hostu, který seděl a pojídal ten šedý mišmaš ze své misky. „V našem kraji máme zvyk, že za nocí, jako je tahle, tvoří návštěvníci hostince veselou společnost. Takže se k nám připojte..."

Úplně ho ignorovala a hleděla si jen svého jídla. Karamon se zvedl ze židle, ale

na jeho naléhavý pohled mu bratr odpověděl je zavrtěním hlavy pod kapuci. Bojovník si tedy povzdechl a pokračoval v jídle.

Rváč se naklonil dopředu, aby dosáhl na šátek, který měl host uvázaný přes tvář. „Musí vám být hrozné horko —" začal. Nestačil však ani dokončit větu a už pro něj bylo dosti obtížné v mluvě pokračovat, protože mu všechen ten horký mišmaš stékal po obličeji.

„Už nemám hlad," řekla. Klidně se zvedla, utřela si špinavé ruce do zamaštěného ubrousku a namířila si to ke schodům. „Hostinský, jdu do svého pokoje. Jaké je to číslo?"

„Číslo šestnáct. Můžete si zamknout zevnitř na závoru, aby vám dal ten ničema pokoj," řekl Slegart a pomalu leštil hrnky. Neměl rád potíže, ty s sebou vždy nesly snížení zisku. „Služebná vám přijde rozestlat postel."

Z „ničemova" nosu zatím stékal celý obsah mísy a už mu mělo být jasné, že by mohl tuto záhadnou osobu nechat na pokoji.

Žena měla klidný hlas a také své pohyby měla úplně pod kontrolou. Bylo tedy jasné, že se o sebe jistě byla schopná postarat. Urostlý bojovník se souhlasně zasmál hostinského poznámce a zasmáli se i ostatní z „lovecké" společnosti, která byla soustředěna okolo ohně. Jejich smích byl však výsměšný.

Muž vrhl na své kumpány nevraživý pohled, vytřel si oči a vyskočil. Převrhl stůl a rychle se hnal za ženou, která už byla v polovině schodiště.

„Doprovodím tě do tvého pokoje!" Poťouchle se na ni díval a popadl ji a táhl ji dolů.

Žena ztratila balanc a spadla přímo do násilníkovy náruče, přitom vykřikla, a tím rozptýlila veškeré pochybnosti — doopravdy to byla žena.

„Raistline?" zeptal se naléhavě Karamon a už měl ruku na rukojeti svého meče.

„Dobře, bratře," řekl mág s povzdechem. Rukou se natáhl pro hůl, kterou měl opřenou o stěnu, a pomáhal si s ní, aby mohl vstát. Karamon se také chystal vstát, ale všiml si, že se bratr zadíval za jeho záda. A opravdu mu těžká ruka sevřela rameno, on to však čekal.

„Dobré jídlo, že?" řekl jeden muž z „lovecké" smečky. „Škoda přerušovat večeři, a ještě kvůli záležitosti, která se vás vůbec netýká. Jestli se, ovšem, nechcete k té legraci připojit. Jestli ano, řekneme vám, kdy přijdete na řa —"

Mužova čelist okusila Karamonovu pěst. „Díky," odpověděl chladně bojovník, vytáhl meč a začal se s ním ohánět kolem. Byl připraven se utkat s ostatními, kteří stáli za ním. „Myslím, že na řadu přijdu právě teď."

Zezadu někdo hodil židlí po Karamonově ruce, ve které držel meč. Dva muži na něho skočili, jeden se mu sápal po zápěstí a pokoušel se mu vytrhnout meč a druhý do něho bušil pěstmi. Chátra viděla celou scénu a začala se hrnout dopředu.

„Postarej se o dívku, Raistline! Já se postarám o ty tady!" křičel Karamon tlumeným hlasem pod záplavou těl.

„Všechno je... pod... kontr —"

„Jako vždy, bratříčku," odpověděl mág ironicky. Raistlin úplně ignoroval všechny ty skřeky a vřískání, také vrzání nábytku i kostí, opíral se o svou hůl a šel pomalu do schodů.

Dívka se mezitím bránila svému útočníkovi jen pěstmi, podle všeho také žádnou jinou zbraň neměla, a bylo předem jasné, že se bude za chvíli muset vzdát. Muž svou bojující oběť táhl po schodech nahoru a vůbec si přitom nevšiml, že se za ním rychle vynořil červený plášť a v něm náš mág. Bylo vidět zablesknutí stříbra, mág rychle vymrštil ruku a rváč se už držel za žebra a byl nucen dívku pustit. Mezi prsty mu protékala krev. Na moment zíral úplně ohromeně na mága, potom prudce spadl po hlavě ze schodů a v boku mu trčela mágova dýka.

„Raistline! Pomoc!" křičel Karamon zezdola. Už přemohl tři protivníky, ale teď se na něj vrhli čtyři a nemohl se téměř hýbat, protože se k němu připlazil jeden tupý trpaslík, skočil mu na záda a začal ho bít pánví do hlavy. Ale Raistlin nemohl přispěchat bratrovi na pomoc. Dívka byla z toho boje vyčerpaná, motala se jí hlava a na schodech ztratila rovnováhu.

Raistlin se pustil své hole, ta však zůstala kupodivu rovně stát, jako by ji ani nepustil, a zachránil dívku před pádem.

„Děkuji ti," zašeptala se skloněnou hlavou. Při boji se jí rozvázal šátek a nyní se snažila ho opět omotat kolem své tváře. Raistlin se však cynicky usmál a jeho hbité ruce strhly dívce šátek z hlavy.

„Tohle jsi ztratila," řekl klidně a podával jí šátek, ale dychtivě se po dívce díval, byl zvědavý, proč se tato mladá žena schovává před světem. Potom se zajíkl překvapením.

Dívka měla stále sklopenou hlavu, i když už byla bez šátku, ale když uslyšela mužovo prudké vydechnutí, věděla, že už je stejně pozdě. Už ji viděl. Pomalu a s povzdechem se podívala na mága. To, co uviděla v jeho tváři, ji šokovala stejně tak jako to, co uviděl on v její.

„Kdo... z jakého lidského rodu jsi?" vykřikla a snažila se mu utéct.

„Jakého rodu jsi ty?" naléhal mág a držel dívku ve svých štíhlých, ale velmi silných nikách.

„Já, já jsem... obyčejná," koktala dívka a hleděla na Raistlina svýma velkýma očima.

„Obyčejná!" Raistlin ji pevněji sevřel, protože se pokusila osvobodit. Nemohl uvěřit svým očím při pohledu na tu krásnou, jemnou tvář, na záplavu nádherných vlasů, které se leskly jako stříbřité světlo hvězd, na tmavé něžné oči připomínající sametovou noční oblohu. „Obyčejná! V náručí teď držím nejkrásnější ženu, jakou jsem kdy za svých dvacet jedna let viděl. A co více, v náručí držím ženu, která nestárne!" zasmál se ne zrovna vesele mág. „A ona o sobě řekne, že je ‚obyčejná‘!"

„A co ty?" Dívka se třesoucí rukou dotkla Raistlinovy zlatavé pokožky na tváři. „A co tím vlastně myslíš, že nestárnu?"

Mág si všiml strachu v dívčiných očích, když se ho ptala na tuto otázku. Sledoval dívku velmi pozorně, dokonce přitom i přivíral oči. „Moje zlatá pokožka je obětí za má kouzla a stejně tak i mé chatrné tělo. Tím, že nestárneš, myslím, že nestárneš před mým zrakem. Abys rozuměla, moje oči jsou odlišné od očí jiných mužů." Odmlčel se a upřeně se zadíval na dívku, která se začala třást před jeho zkoumavým pohledem.

„Moje oči vidí čas přesně tak, jak plyne, vidí smrt všech živoucích tvorů. Před

mým pohledem se lidé ztrácejí a chřadnou, stromy na jaře ztrácejí listy, skály se rozpadají v prach. Jen mladí elfové mezi těmi dlouhověkými se mně jeví jako normální tvorové, a dokonce i potom bych je viděl jako odkvětající květiny. Ale ty —"

„Raistline!" zahřímal Karamon pod schodištěm. Najednou se ozvala strašlivá rána. Karamon se usilovně snažil zbavit se toho tupého trpaslíka, který mu rukama zakrýval oči, křečovitě se ho držel a úplně ho oslepil. Karamon proto zakopl a po hlavě se zřítil na stůl, ze kterého zbyly jen třísky.

Mág se však ani nepohnul a dívka také ne. „Ty vůbec nestárneš! Ale nenáležíš k elfům," řekl Raistlin.

„Ne," zašeptala dívka. Neúspěšně se snažila uvolnit z jeho pevného sevření a přitom se na něj upřeně dívala. „Ty — ty mě zraňuješ."

„Kdo jsi?" naléhal Raistlin.

Pokrčila rameny, odstrkovala se mu od rukou a všemožně se snažila vykroutit. „Lidská bytost, jako ty," ujišťovala ho a dívala se mu do těch zvláštních očí. „A děkuji ti, že jsi mě zachránil, ale —"

Najednou ztuhla a zanechala veškerých pokusů o vykroucení. Její zrak se soustředil na Raistlina a on také upíral svůj zrak jen na ni. „Ne!" zasténala bezmocně. „Ne!" Její sten přešel v křik, který se nesl ozvěnou nad kvílením větrů v bouři, která právě zuřila venku.

Raistlin zavrávoral zpátky a narazil do zdi. Vypadalo to, jako by ho někdo probodl mečem. Přesto se ho dívka ani nedotkla, neudělala vlastně nic, než že se na něj dívala. Potom bojovně vykřikla, vyskočila a dopadla přímo na nohy a vyběhla po schodech nahoru. Zanechala za sebou mága, který se sklesle opíral o zeď a jeho nevidoucí oči ohromeně zíraly do míst na schodišti, kde mu tak mistrně zmizela.

„No, postaral jsem se o tu spodinu. Moc ti ale nemůžu poděkovat," reptal Karamon a už stál vedle svého bratra. Urostlý bojovník si setřel krev z rány na ústech a s uspokojením se podíval přes zábradlí schodiště. Čtyři muži leželi na zemi, kromě toho, kterého probodl jeho bratr. Útočníkovo nehybné tělo leželo dole u schodiště v jakési neuspořádané hromadě. Tupý trpaslík vyčníval ze sudu vzhůru nohama, kterýma mával dojemně ve vzduchu, a jeho křik se zabodával do uší a byl tak hrozný, že by snad i sklenice praskla.

„A co takhle odškodné?" dožadoval se Slegart, když si přišel prohlédnout tu spoušť.

„Vyber ho od nich," zavrčel Karamon a ukázal na sténající členy lovecké smečky. „Tady máš svoji dýku, Raistline," řekl bojovník a v ruce držel malý stříbrný nůž. „Vyčistil jsem ji, jak nejlépe to šlo. Myslím, že jsi nechtěl plýtvat kouzly na ty lumpy, že ne? Ale stejně — hej, Raistline — jsi v pořádku?"

„Já... nejsem zraněn..." řekl Raistlin jemně — a opřel se o svého bratra.

„Co se tedy potom děje?" ptal se zmatený Karamon. „Vypadáš, jako bys právě viděl ducha. A kde je vlastně ta dívka?" Rozhlížel se kolem. „Ona dokonce ani nezůstala, aby nám poděkovala?"

„Já — já jsem ji poslal do pokoje," řekl Raistlin a zmateně mrkal a díval se na Karamona, jako by přemýšlel, kdo to vlastně je. Po chvilce se cítil zase ve své kůži. Vzal si od bratra svou dýku a pověsil ji na šikovně udělaný řemínek, který si upevnil

k zápěstí. „Měli bychom jít do svých pokojů, bratříčku," řekl přísně a přitom viděl, že se Karamon toužebně dívá na džbán s pivem, který stál stále na jejich stole. „Dovol mi, abych se o tebe opřel," dodal mág a vzal si také svou hůl. „Ta námaha mě vyčerpala."

„Ale ano, jistě, Raistline," odpověděl Karamon a ve své starostlivosti o bratra úplně zapomněl na žízeň.

„Číslo třináct," zabručel Slegart, který pomáhal rváčům odvléct jejich raněného druha do rohu.

„To je přímo symbol," bručel Karamon a pomáhal bratrovi do schodů. „Poslyš, viděl jsi na tu dívku dobře? Byla pěkná?"

„Proč se mě na to ptáš, bratříčku?" odpověděl jemně Raistlin. Začal se věnovat stahování kapuce hluboko přes svou tvář a vyhnul se bratrově otázce. „Přece víš, co tak asi moje oči vidí!"

„Aha, promiň, Raiste." Karamon zrudl. „Pořád zapomínám. Zatraceně! Když jsem se ohýbal, rozbil mně o záda jeden rošťák židli. Vím, že zbyly třísky..."

„Ano, bratříčku?" zašeptal Raistlin, ale vůbec ho neposlouchal. Vnímal jen jedny dveře na konci chodby, dveře označené číslem šestnáct.

Za těmi dveřmi se Amberyl bez oddechu pořád procházela, svírala a zase rozevírala dlaně a občas tiše a sténavě plakala.

„Jak se to jen mohlo stát?" ptala se rozčileně a chodila a chodila po malé komůrce stále dokola — tam a zpátky, tam a zpátky. V pokoji byla tma a zima. — Amberyl byla zcela duchem nepřítomná, a nechala tak úplně vyhasnout oheň. „Proč se to stalo? Jak se to mohlo stát? Proč to nikdo z moudrých nepředvídal?" Znovu a znovu opakovala tato slova a z myšlenek, které jí vířily hlavou, by klidně mohla vystavět stezku přímo na dřevěné, špinavé podlaze, po které kráčela pořád dokola.

„Musím s ním mluvit," řekla si najednou. „Nakonec je to mág. Možná, že bude vědět nějaký způsob... nějaký způsob, aby... pomohl... Ano! Promluvím s ním."

Popadla šátek, který si opět omotala kolem tváře, a opatrně otevřela dveře. Začala se tiše plížit chodbou, která byla prázdná, a až potom si vlastně uvědomila, že neví, v jakém pokoji ten mág bydlí.

„Možná, že tady ani nenocuje," řekla si a v zoufalství se zachytila rámu dveří. „Stejně, co bych mu řekla?" Otočila se a už se vracela do svého pokoje, ale najednou se zastavila. „Ne, musím ho najít!" řekla si a pořádně zavřela dveře, protože nechtěla, aby ji to lákalo nazpět. „Jestliže ještě nepřišel nahoru, půjdu za ním."

Amberyl se plížila halou, zastavila se u každých dveří a tiše naslouchala. U jedněch zaslechla nějaké sténání a mumlání nadávek. Rychle se těmto dveřím vyhnula, protože si uvědomila, že uvnitř jsou ti, kteří ji přepadli, a teď se zotavují z potyčky s mágem a jeho bratrem. U jiných dveří se nějaká žena pronikavě hihňala a rozeznala také hluboký mužský smích. Amberyl pokračovala až k číslu třináct.

„Ale Raiste! Co mám té dívce říct? ‚Pojď k nám do pokoje, protože tě můj bratr chce'?"

Amberyl ten hlas poznala, přitiskla se blíž ke dveřím a pozorně naslouchala.

„Jestli tě nic jiného nenapadá, potom to řekni."

Ten šeptající a jízlivý hlas, který byl sotva slyšet kvůli bouřce a skučení větru, způsobil to, že Amberyl měla pocit, jako by se jí do těla zapíchly nepatrné bodlinky. Třásla se, ale přesto se přimkla ještě blíž ke dveřím. „Je mi jedno, co uděláš, jen mi ji přiveď!"

Amberyl zaslechla šramot a omluvné zakašlání. — „Víš, Raiste, nevím, co si myslíš, jak dalece až bude vděčná — "

„Karamone," řekl šeptající hlas, „jsem unavený a nemocný a už si neumím s tvou hloupostí poradit. Řekl jsem ti, abys mně přivedl tu dívku. Prosím, udělej to..." Hlas zanikl v záchvatu kašle.

Najednou bylo slyšet zvuk těžkých kroků, blížily se ke dveřím. Amberyl měla strach, že ji přistihnou, jak poslouchá, nemohla se však hnout z místa. Horečnatě proto přemýšlela, co podnikne. Zrovna, když ses rozhodla, že uteče zpět do svého pokoje, se otevřely dveře.

„Proboha!" řekl Karamon udiveně, natáhl se dopředu a chytil Amberyl, které se tak nepodařilo utéct. „Tady je, Raiste! Stojí v hale. Poslouchala za dveřmi!"

„Opravdu?" Mág se zlatýma očima a zlatou pletí byl schoulený u ohně a zvědavě vzhlédl, když bratr Amberyl napůl vedl a napůl vlekl do pokoje. „Co jsi tam venku dělala?" zjišťoval a přitom přivíral oči.

Amberyl byla chvíli neschopná slova. Jen stála a upřeně se dívala na mága, v ruce držela cípek šátku a pořád s ním kroutila.

„Počkej, Raiste," řekl Karamon něžně. „Nekřič na ni. Vždyť je celá zmrzlá. Ruce má studené, jako by snad ani neměla krev. Tudy, dámo," řekl urostlý muž neohrabaně, vedl ji blíž k ohni a přisunul ji židli. „Posaďte se. Nachladíte se k smrti." Dotkl se jejího šátku. „Je mokrý od sněhu. Dovolte mi vzít ho —"

„Ne!" vykřikla Amberyl přiškrceným hlasem a vztahovala ruce po šátku. „Ne," opakovala něžněji a začervenala se, když uviděla, že se na ni Raistlin dívá a trpce se usmívá.

„Já — já jsem v pořádku. Já... nikdy... nejsem nachlazená. Prosím..."

„Karamone, odejdi," řekl Raistlin chladně.

„Cože?" Urostlý muž vypadal ohromeně.

„Řekl jsem odejdi. Vrať se ke svému džbánu s pivem a k výčepní. Vypadalo to, že nebyla lhostejná k tvým půvabům."

„Ale jistě, Raiste. Jestli si to opravdu přeješ..." Karamon váhal a díval se na bratra s takovým slabomyslným výrazem ve tváři, že se tomu Amberyl začala smát, ale potom smích přešel ve vzlykání. Schovávala si hlavu v šátku a snažila si setřít slzy.

„Odejdi!" rozkázal Raistlin.

„Jistě!" Amberyl slyšela, jak Karamon couvá ze dveří. „Jen... jen pamatuj na to, že nejsi silný, Raistline..."

Potom zavřel opatrně dveře.

„Já — je mi líto," koktala rozpaky Amberyl, zvedla obličej pod šátkem a setřela si s ním slzy. „Nechtěla jsem plakat. Přestala jsem se ovládat. Už - se to vícekrát nestane."

Raistlin neodpověděl. Byl pohodlně usazen v otlučené, staré židli a klidně Amberyl upřeně pozoroval. V ruce svíral šálek dávno studeného čaje. Za zády, na dosah

ruky, měl opřenou o stěnu svou hůl. „Sundej si šátek," promluvil konečně po dlouhém mlčení.

Amberyl polykala slzy a pomalu odvázala šátek z hlavy. Zlaté oči měly stále stejný výraz — byly chladné a stále stejné jako plocha zrcadla. Amberyl zjistila, že se v nich vidí. Už by se jí nepodařilo znovu vstoupit, alespoň ne tak, jak se jí to podařilo na schodech. Mág obrnil svou duši.

Už je pozdě! pomyslela si zoufale. Příliš pozdě...

„Co jsi to se mnou provedla?" ptal se Raistlin, stále ve své nehybné pozici. „Jaké kouzlo jsi na mě seslala? Prozraď ho, pokusím se ho zrušit."

Amberyl sklopila hlavu, protože už nemohla snést pohled těch zvláštních očí. „Ne — není to kouzlo," šeptala a otáčela šátkem pořád dokola. „Já — já nejsem... nejsem mág... což jsi jistě poznal -"

„K čertu s tebou!" Raistlin sklouzl ze židle přímo rychlostí útočícího hada. Odhodil hrnek na podlahu, popadl Amberyl za zápěstí a postavil ji na nohy. „Lžeš! Něco jsi se mnou provedla! Vnikla jsi mně do života! Mám tě v sobě! Nemůžu myslet na nic jiného než na tebe. V duchu vidím jen tvou tvář. Nemohu se soustředit! Uniká mi moje čarovná moc! Co jsi se mnou provedla, ženská?"

„Urážíš mě!" zvolala Amberyl měkce a snažila se otáčet rukou, kterou držel v sevření. Jeho dotek pálil. Cítila nepřirozené teplo, které vyzařovalo z jeho těla, jako by byl zaživa stravován jakýmsi vnitřním ohněm.

„Urazím tě mnohem hůře," zasyčel Raistlin a přitáhl ji blíž k sobě, „jestli mně neřekneš to, na co se tě ptám!"

„Já, já to neumím vysvětlit," šeptala Amberyl zlomeně a zalapala po dechu, když ji Raistlin stiskl ještě pevněji. „Prosím! Musíš mi věřit. Neudělala jsem to schválně! Nechtěla jsem, aby se to stalo -"

„Tak proč jsi tedy chodila sem... do mého pokoje?"

„Ty, ty jsi mág... Doufala jsem, že by mohl existovat způsob... Že bys mohl vědět — "

„-jak zlomit kouzlo," dokončil Raistlin tiše, uvolnil stisk a zadíval se na Amberyl. „Tedy— říkáš pravdu. Něco se ti děje. Teď to vidím. To je ten pravý důvod, proč jsi sem přišla, že? Prostě také *já* jsem nějak napadl tvou existenci."

Amberyl sklonila hlavu. „Ne. Chci říci ano. Tedy, vlastně částečně." Zvedla obličej a pohlédla na mága. „Opravdu jsem sem přišla proto, abych viděla, jestli neexistuje nějaký způsob..."

Raistlin se hořce zasmál a pustil její ruce.

„Jak mohu odstranit moc kouzla, když mi neřekneš, cos udělala?"

„To není kouzlo!" vykřikla Amberyl zoufale. Viděla stopy, které jí zůstaly na těla po jeho prstech.

„Co to tedy je?" zvolal Raistlin. V hlase mu zachrčelo, rozkašlal se, přitiskl si ruce na prsa a zapotácel se dozadu.

„Tady," řekla Amberyl a napřáhla k němu ruce, „mohu ti pomoci —"

„Běž pryč!" procedil Raistlin mezi rty potřísněnými krví a pěnou. Z posledních sil od sebe Amberyl odstrčil a pak klesl na židli. „Běž pryč!" opakoval. Ačkoli slova nebyla dobře slyšet, jeho oči hovořily jasně, zřítelnice měl rozšířené hněvem.

Amberyl dostala strach, obrátila se a utekla. Otevřela dveře a střemhlav se vrhla na chodbu, kde narazila na Karamona a výčepní, kteří stáli před vedlejším pokojem.

„Hej!" vykřikl Karamon a chytil Amberyl do náruče. „Co je? Co se stalo?"

„Tvůj—tvůj bratr," řekla zmateně Amberyl a skryla tvář do dlouhých vlasů. „On... on je nemocen..."

„Já jsem ho varoval..." řekl Karamon tiše a jeho tvář se stáhla úzkostí, když slyšel o bratrově kašli. Urostlý bojovník nechal být výčepní, která zklamaně vykřikla, a spěchal zpátky do svého pokoje.

Amberyl běžela naslepo dolů chodbou, otevřela dveře svého pokoje, vklopýtala dovnitř a celá se třesouc zůstala stát potmě u stěny.

Možná, že usnula. Nebyla si jistá. Její sny se příliš podobaly myšlenkám, jež měla při probuzení. Slyšela však zvuk. Ano, teď se ozval znovu. Práskly dveře. I když to mohl být kterýkoli pokoj v hostinci, Amberyl instinktivně věděla, čí dveře to byly.

Dívka se vztyčila na posteli, na níž ležela zcela oblečená, otevřela dveře a slyšela hlasy, jež se nesly dolů chodbou.

„Raiste! Venku je vichřice. Zahyneme! To nemůžeš udělat!"

„Já z tohoto hostince odcházím! A hned!" ozval se mágův hlas. To už nebyl šepot, nýbrž chrapot plný hněvu a strachu. „Odcházím, a půjdu s tebou nebo bez tebe. To je tvoje věc!"

Mág vyšel dolů do chodby opíraje se přitom o svou hůl. Zastavil se a vrhl pronikavý pohled směrem k Amberylinu pokoji. Zachvátila ji panika a rychle couvla do stínu. Mág zvedl hlavu k hvězdám, jeho bratr stál za ním a bezmocně rozpřahoval ruce.

„Souvisí to s tou dívkou, že?" zařval Karamon. „Ve jménu Propasti, odpověz mi — On odešel." Urostlý bojovník v chodbě osaměl, poškrábal se na hlavě. „No, beze mne se daleko nedostane. Půjdu za ním. Žena!" zamumlal a ve spěchu se vracel do svého pokoje. Za okamžik se znovu objevil a zápasil s vakem, který si snažil dát na záda. „A navíc hned, jak jsme se dostali z toho prokletého magického lesa. Teď se mi zdá, že skončíme zase přímo v něm."

Amberyl viděla, že se Karamon podíval dolů do chodby k jejímu pokoji a znovu se přikrčila dozadu.

„Rád bych věděl, paní, co se tu děje," řekl ten velký muž jejím směrem. Pak potřásl hlavou, upevnil si vak na ramena a spěšně klopýtal dolů po schodech.

Amberyl stála ve tmě svého pokoje a čekala, až se její dech zklidní a bude moci uvažovat jasně. Pak vyhrabala svůj šátek a obvázala si jej těsně kolem obličeje. Z vaku vytáhla kožešinový plášť a opatrně se vyplížila do haly za Karamonem.

Amberyl si nemohla vzpomenout na žádnou horší bouři, kterou by v životě byla zažila, a to už žila ve světě mnoho let, i když byla podle měřítek vlastního druhu ještě stále mladá. Sníh oslepoval. Hnán prudkým větrem, zamlžoval obrysy všech věcí v dohledu — dokonce i ruce, které držela před sebou, byly pohlceny bodavou, oslepující bílou tmou. Neexistoval žádný možný způsob, jak sledovat Raistlina a

jeho bratra — žádný způsob, jen ten, který zvolila: sledovat pouto, které se náhodně mezi ní a mágem vytvořilo.

Náhodou. Ano, musela to být náhoda, přemýšlela a klopotně se ubírala vpřed. Ačkoli sníh padal asi jen hodinu, už jí sahal až po kolena. Jakkoli byla silná, dělalo jí určité potíže razit si cestu závějemi a dovedla si představit, že mág... ve svém dlouhém rouchu...

Amberyl potřásla hlavou a vzdychla. Ano, ti dva lidé se brzy zastaví. To je jisté. Shrnula si šatek těsněji kolem obličeje, aby chránila kůži před pichlavým sněhem, a sama sebe se ptala, co chce vlastně dělat, až se zastaví. Má to mágovi říci?

Jakou možnost mám? přela se hořce sama se sebou. Právě když si položila tu otázku, uklouzla a zakopla. Tady, pomyslila si. Udělalo se jí špatně a sevřela ji křeč úzkosti. Už to začíná, slabost, která přichází z toho pouta. A jestli se to děje jí, jemu se to musí dít také! U člověka to bude horší, napadlo ji náhle a vyděsila se. Co když umře!

Ne, řekne mu dnes v noci, že se pevně rozhodla. Pak se přestala opírat o strom, popadla dech a zavřela oči.

A až to řekneš, co potom?

„Nevím..." mumlala sama k sobě zlomeně. „Ať mi pomáhají bohové. Nevím!"

Amberyl byla tak zaměstnána strachem a sevřena vnitřním neklidem, že si v té chvíli ani nevšimla, že sníh najednou přestal padat a ostrý, rezavý vítr se ztišil. Když si ten fakt uvědomila, rozhlédla se kolem sebe. Uviděla hvězdy a dokonce měsíční světlo. Solinár jasně zářil a přetvářel sněžné stříbro a bíle pokryté lesy v pohádkovou říši nejfantastičtější krásy.

Lesy... Překročila hranici. Amberyl položila zlehka ruku na kmen stromu, o nějž se opírala. Ucítila život pulsující v kůře, magické pulsování uvnitř tohoto života.

Byla v magickém Lese Žďárské cesty. Vichřice si mohla zuřit nezkrotně na krok od ní, tady, pod záštitou těchto stromů, by mohlo být léto, kdyby to čarodějové přikázali. To se však nestalo. I když nelidský jekot vichru utichl, vítr se stále zarýval do těla zuby mrazu. Sníh se místy vršil až do výše stehen. Alespoň však nebylo bouři dovoleno, aby dala průchod své zuřivosti zde uvnitř lesa. Amberyl teď viděla úplně zřetelně. Světlo Solináru, jež se odráželo od sněhu, zářilo jako slunce. Už nemusí klopýtat ve tmě, bude vedena pouze žhavou vzpomínkou na mágovy zlaté oči, jeho dotekem.

Amberyl povzdechla a pokračovala v chůzi, až našla stopy ve sněhu. Byly to lidské stopy. Ano, instinkty ji vedly spolehlivě. Ne že by o svých silách někdy pochybovala. Budou ji však dobře sloužit i v tomto lese? Od chvíle, kdy přišla do této země, stále slýchala pověsti o zvláštních a magických lesích. Zastavila se a zkoumala kmeny, strach v ní rostl. Byly tu dva páry stop, jeden z nich šel bez zastávky nejhlubšími závějemi. Za druhým byla ve sněhu vyryta široká brázda, brázda, jakou zanechává člověk, který se nemotorně vleče vpřed v těžkém mokrém rouchu. Na více místech viděla zcela zřetelně otisky rukou, jako by byl mág upadl. Spěchala dopředu a srdce se jí bolestně rozbušilo, když uviděla, že jedna ze stop — ta mágova — končí. Jeho bratr ho musí nést. Možná... možná je...

Ne! Amberyl popadla dech a potřásla hlavou. Mág vypadá sice křehce, je v něm

však větší síla, než jakou kdy měla čepel z nejušlechtilejší oceli. Znamená to jen tolik, že se ti dva musí zastavit a najít nějaké přístřeší, a to by pracovalo pro ni.

Zanedlouho uslyšela hlasy.

Ukryta za stromem a ve stínu, který v měsíčním světle vrhal, uviděla Amberyl drobounký proužek světla, který vycházel z čehosi, co musela být jeskyně v úbočí srázu, srázu, který se tu objevil z ničeho nic, jelikož by byla mohla přísahat, že ho předtím před sebou neviděla.

„Samozřejmě," zašeptala sama k sobě plná vděčnosti, „mágové se postarají o jednoho ze svých. Vědí, že jsem tu *já*?“ napadlo ji náhle. „Poznají mne ještě? Asi ne. Je to už tak dávno..." Nevadí. Nemohou toho moc dělat. Doufejme, že nebudou zasahovat.

Když se přikradla blíž, uslyšela urostlého bojovníka: „Musím přivést pomoc, Raiste!" Karamonův hlas byl plný napětí a úzkosti. „Ještě nikdy ti nebylo tak špatně! Nikdy!"

Bylo ticho a pak se ozval Karamonův hlas znovu v odpověď na slova, která Amberyl nezaslechla.

„Nevím! Zpět do hostince, jestli se tam dostanu. Vím jedině to, že tohle dřevo nevydrží na oheň až do rána. Ty sám jsi mi řekl, abych stromy v tomto lese nekácel, a jsou stejně mokré. Přestalo sněžit. Půjdu nanejvýš několik hodin. A ty tady budeš v bezpečí. Asi mnohem bezpečnější v těchto proklatých lesích, než budu já." Pak byla přestávka. „Ne, Raiste. Tentokrát budu dělat to, co pokládám za nejlepší já!"

Amberyl byla téměř schopna v duchu slyšet mágovy hořké kletby a sama pro sebe se usmála. Světlo z jeskyně na chvíli přikryl temný stín — Karamon vycházel z jeskyně. Zaváhání. Je možné, že si to ten člověk rozmyslel? Stín se napůl obrátil a vešel zpět do jeskyně.

Rychle sama pro sebe zamumlala slova v jazyce, který po bezpočet století nikdo na kontinentu Ansalon neslyšel, a udělala posunek. Na jiném konci lesa se objevil záblesk světla ohně, který bylo z místa, na němž stála, sotva vidět.

Karamon zachytil koutkem oka jeho odlesk a vykřikl. „Raiste! Tady je oheň! Někdo je kousek od nás! Zůstaň zabalený a... v teple... Za chvíli budu zpět!"

Stín zmizel ve tmě a pak Amberyl uviděla jasný odlesk brnění v měsíčním světle a uslyšela těžké kroky a namáhavý dech velkého muže, který si razil cestu sněhem.

Amberyl se usmála. „Ne, nebudete příliš brzy zpět, příteli," řekla mu potichu, když míjel strom, za nímž byla ukryta. „Ne, vůbec ne brzy."

Počkala, než si bude moci být jistá, že je Karamon na své pouti za iluzivní září, o níž věděla, že bude stále unikat z jeho dosahu, dostatečně vzdálen. Pak se Amberyl zhluboko nadechla, odříkala potichu modlitbu k svému bohu a hbitě se plížila jiskřivým stříbrným sněhem k jeskyni.

Odhrnula přikrývku, kterou napnul Karamon v dojemné snaze bránit živlům, aby nepronikaly dovnitř, a vstoupila do jeskyně. Bylo tam chladno, vlhko a tma, protože světlo vrhal jen oheň, který slabě doutnal u vchodu, aby bylo možné větrat. Amberyl se na něj zahleděla a potřásla hlavou. Dřevo, které se Karamonovi podařilo nalézt, bylo mokré od sněhu a ledu. Bylo důkazem zběhlosti urostlého muže v lesních naukách, že byl vůbec schopen z něj vykřesat plamen. Ale nebude to trvat dlouho a

nebude tu žádné dřevo, jež by nahradilo to, co shoří.

Amberyl hleděla upřeně do tmy, avšak nejprve nemohla mága najít, i když slyšela jeho chroptivé dýchání a cítila kořeněnou vůni jeho kouzelných přísad. Pak zakašlal. Hromada šatů a přikrývek nedaleko ohně se pohnula a Amberyl spatřila štíhlou ruku, jež se z ní vynořila, aby uchopila kouřící džbánek, který stál kousek od ohně. Prsty se mu třásly a téměř džbánek upustil. Amberyl rychle poklekla vedle něj a zachytila ho.

„Dovol, abych ti pomohla," řekla. Nečekala na odpověď, zvedla džbánek a pomohla Raistlinovi se posadit. „Opři se o mě," nabídla mu, když viděla, že je mág příliš slabý na to, aby se udržel sám.

„Nejsi překvapen, že mě vidíš, nebo ano?" zeptala se.

Raistlin ji chvíli pozoroval svýma nevýraznýma zlatýma očima a pak se — s hořkým úsměvem — svým zesláblým tělem opřel o Amberyl, jež se uvelebila vedle něj. Promrzlá Amberyl jasně cítila ono zvláštní teplo, které z toho hubeného těla vyzařovalo. Raistlin byl napjatý a strnulý a ztěžka dýchal. Pozvedl džbánek ke rtům, začal však znova kašlat, a Amberyl cítila, jak jej ten kašel rozdírá.

Vzala mu džbánek, postavila jej na zem, a když se dusil a lapal po dechu, přitiskla se k němu a ovinula kolem něj paže, jako by jimi chtěla držet jeho tělo pohromadě. Její srdce bylo rozervané, jak lítostí nad ním a jeho utrpením, tak strachem o ni samotnou. Je tak slabý. Co kdyby zemřel?

Konečně však křeč povolila. Raistlin byl schopen se nadechnout a pohnul se, aby si vzal pití. Amberyl mu je přidržela u rtů a skrčila nos nad jeho odporným pachem.

Raistlin je pomalu usrkával. „Divím se, žes nás tu našla," zašeptal. „Divím se, že tě čarodějové pustili dovnitř do lesa."

„Divím se tomu sama také," pravila Amberyl měkce. „Ale když jsem vás našla —" vzdychla — „kdybych vás nebyla našla, našel bys ty mne. Byl by ses ke mně vrátil. Nemůžeš si pomoci."

„Tedy tak je to," řekl Raistlin, jenž teď dýchal snadněji.

„Tak je to..." zamumlala Amberyl.

„Pomoz mi položit se," přikázal Raistlin a klesl zpátky mezi svoje přikrývky. Amberyl ho uložila co nejpohodlněji. Obrátila pohled ke skomírajícímu ohni. Náhlý poryv větru odfoukl deku stranou. Proud sněhu zasyčel a roztančil se po žhnoucích uhlících.

„Cítím, že jaksi podivně stále slábnu, jako by ze mě někdo vysával život," řekl mág a halil se do mokrých přikrývek. „Je to účinek kouzla?"

„Ano... já to taky cítím. A není to kouzlo," řekla Amberyl a dělala, co mohla, aby rozdmýchala oheň. Obešla ho a posadila se proti mágovi, ovinula ruce kolem kolen a zahleděla se na něj stejně upřeně, jako se díval on na ni.

„Sundej si šátek," zašeptal.

Amberyl pomalu odmotala šátek z tváře a nechala ho klesnout na ramena. Zatřepala mokrými vlasy a cítila, jak jí kapky vody stříkají na ruce.

„Jak jsi krásná — " Zarazil se. „Co se mnou bude?" zeptal se Raistlin náhle. „Umřu?"

„Já — já nevím," odvětila Amberyl neochotně a obrátila oči k ohni. Nemohla

pohled na něj vydržet. Mágovy oči ji propalovaly a dotýkaly se čehosi hluboko v nitru naplňujíce ji sladkou bolestí. „Nikdy... nikdy předtím jsem neslyšela, že by se něco takového... že by se něco takového stalo člověku."

„Ty tedy nejsi člověk," poznamenal Raistlin.

„Ne, nejsem," odpověděla Amberyl a stále nebyla schopná se na něj dívat.

„Nejsi elf, ani z žádného jiného plemene, která dobře znám, která žijí pod Krynnem — a já ti říkám — Jak se jmenuješ?"

„Amberyl."

„Amberyl," opakoval toužebně, jako by to vychutnával. Znovu se zachvěla.

„Říkám ti, Amberyl," opakoval. „Znám dobře všechna plemena na Krynnu."

„Moudrý možná jste, mágu," zamumlala Amberyl, „ale tajemství tohoto světa, jež musí být ještě odhalena, jsou tak početná jako vločky sněhu."

„Ty mi své tajemství neodhalíš?"

Amberyl potřásla lesklými vlasy. „Není to jenom moje tajemství."

Raistlin mlčel. Ani Amberyl nemluvila. Oba seděli a poslouchali syčení a praskání dřeva a pískání větru mezi stromy.

„Pak tedy musím zemřít," prolomil nakonec mlčení Raistlin. Jeho hlas nezněl hněvivě, jen unaveně a rezignovaně.

„Ne, ne, ne!" vykřikla Amberyl a obrátila oči k mágovi. Napřáhla vzrušeně ruku a vzala jeho hubenou, zuboženou ruku do své a přitiskla si ji na tvář. „Ne," opakovala. „Protože pak bych umřela i *já*."

Raistlin vyprostil ruku, unaveně se nadzvedl a opřel se o předloktí, jeho zlaté oči se zaleskly a chraptivě zašeptal: „*Existuje* lék? Můžeš to zlomit... to zakletí?"

„Ano," odvětila Amberyl neslyšně a cítila, jak se jí horká krev rozlévá po tvářích.

„Jak?" ptal se Raistlin a tiskl ruce.

„Nejprve," řekla Amberyl a polkla, „musím — ti musím říci něco o... něco o *Valin*."

„O čem?" zeptal se rychle Raistlin. Amberyl viděla, že mu v očích zajiskřilo. I když byl tváří v tvář smrti, jeho mysl pracovala, dychtivě zachycovala nové informace a střádala je.

„ *Valin*. Tak se tomu říká v našem jazyce. To znamená..." Zarazila se, zkřivila obličej snažíc se přemýšlet. „Zdá se mi, že nejbližší smysl ve vašem jazyce by byl životní druh."

Vyplašený výraz na mágově obličeji byl tak směšný, že se Amberyl nervózně zasmála. „Počkej, nech mě to vysvětlit," řekla a cítila, že její tvář víc a víc rudne. „Z důvodů, jež se týkají nás, v dobách tak vzdálených, že to nelze spočítat, uprchl můj lid z této země a uchýlil se do země, kde bychom mohli žít nerušené. Patříme k plemeni, jak jsi asi pochopil, které se vyznačuje dlouhověkostí. Nejsme však nesmrtelní. Stejně jako všichni ostatní, pokud chceme přežít, musíme mít děti. Jak však míjel čas, bylo nás stále méně a méně. Země, kterou jsme si zvolili k životu, je drsná. Žijeme zpravidla osamocení a udržujeme málo kontaktů i mezi našinci. To, co vy znáte jako rodiny, je u nás neznámé. Viděli jsme, jak našeho druhu ubývá, a starší věděli, že dozajista brzy úplně vymřeme. Byli schopni vytvořit *Valin*, aby měli

jistotu, že naši mladí lidé... že naši mladí..."

Výraz Raistlinovy tváře se nezměnil, jeho oči se stále upíraly na ni. Amberyl však nebyla schopna pod zvláštním pohledem, kterým ji bez jediného mrknutí pozoroval, v řeči pokračovat.

„Zvolila sis dobrovolně, že vaši zemi opustíš?" zeptal se Raistlin. „Nebo tě poslali pryč?"

„Do této země mě poslali... starší mě sem poslali. Jsou tady i jiní..."

„Proč? Kvůli čemu?"

Amberyl potřásla hlavou. Zvedla klacík a prohrábla jím oheň, sama před sebou se tímto pohybem ospravedlňovala, že se vyhýbá jeho očím.

„Ale vaši starší určitě vědí, že se musí něco takového stát, když odejdete do jiných zemí," řekl Raistlin hořce. „Nebo je to už tak dávno?"

„Nemáte představu o tom, jak dlouho jsme pryč," řekla Amberyl měkce, s pohledem upřeným na oheň, který navzdory veškerému jejímu úsilí dohasínal. „A ono se to *nemělo* stát. Nemělo se to stát s někým, kdo není našeho druhu." Její oči se vrátily k Raistlinovi. „A teď je řada na mně, abych kladla otázky. V čem se vy lišíte od ostatních lidí? Protože je něco kromě vaší zlaté kůže a očí, které patří na smrt v žití. Když se na vás dívám, cítím stíny jiných. Jste mladý, ale je ve vás bezčasí. Kdo jste *vy*, Raistline, že k tomu mezi námi došlo?"

K jejímu údivu Raistlin zbledl, jeho oči se rozšířily strachem a pak se zase podezíravě zúžily. „Zdá se, že oba dva máme svá tajemství." Pokrčil rameny. „A teď to vypadá, Amberyl, že se nikdy nedozvíme, co to způsobilo. To jediné, co by nás mělo opravdu zajímat, je to, co se musí stát, abychom se zbavili toho... toho Valin?“

Amberyl zavřela oči a olízla si rty. Měla sucho v ústech a najednou se jí zdálo, že je v jeskyni nesnesitelná zima. Chvěla se a několikrát se pokusila promluvit.

„Cože?" v Raistlinově hlase to zaskřípělo.

„Já... musím porodit... tvoje dítě," řekla Amberyl slabě se staženým hrdlem.

Na dlouhou chvíli zavládlo ticho. Amberyl se neodvážila otevřít oči, neměla odvahu se na mága podívat. Styděla se, měla strach a skryla obličej mezi paže. Avšak zvláštní zvuk ji přiměl, aby pohlédla vzhůru.

Raistlin ležel na zádech na přikrývkách a smál se. Byl to téměř neslyšný smích, spíš sípot a chrapot, nicméně to smích byl — posměšný, jízlivý smích. A Amberyl s lítostí v srdci cítila, že jeho ostrá hrana je namířena proti němu samému.

„Ne, prosím, ne," řekla Amberyl a přiblížila se k mágovi.

„Podívej se na mě, paní!" těžce oddychoval Raistlin, smích se mu zarazil v hrdle a přinutil ho ke kašli. Smutně se na ni zašklebil a udělal posunek směrem ven. „Počkej radši na mého bratra," řekl. „Karamon bude brzy zpátky..."

„Ne, nebude," řekla Amberyl měkce a přitulila se ještě blíž k Raistlinovi. „Váš bratr nebude zpět do rána."

Raistlin rozevřel rty. Jeho oči náhle naplnila lačnost a hltal Amberylinu tvář pohledem. „Do rána," opakoval.

„Do rána," řekla ona.

Raistlin zvedl třesoucí se ruku a shrnul krásné vlasy z její jemné tváře. „Oheň do rána dávno vyhasne."

„Ano," řekla Amberyl jemně, začervenala se a opřela hlavu o mágovu paži. „Už zde začíná být chladno. Měli bychom dělat něco, abychom se zahřáli... nebo zahyneme..."

Raistlin přejel rukou po její hladké kůži a prsty se dotkl jejích měkkých rtů. Zavřela oči a naklonila se k němu. Pohnul rukou, aby se mohl dotknout jejích dlouhých řas, jemných jako krajky elfů. Její tělo se přitisklo blíž k jeho. Cítil, jak se chvěje. Objal ji a přitáhl blíž k sobě. Když to udělal, poslední plamen zablikal a zhasl. Přikryla je tma teplejší a měkčí než přikrývky. Slyšeli, jak se vítr venku směje a stromy si šeptají.

„Nebo zahyneme..." zamumlal Raistlin.

Amberyl se probudila z neklidného spánku a chvíli uvažovala, kde je. Když se lehce pohnula, ucítila mágovu paži, která ji jako by chránila ve svém objetí, a teplo těla ležícího vedle ní. Vzdychla, zůstala s hlavou opřenou o jeho rameno a poslouchala jeho krátký, příliš rychlý dech. Zůstala ležet obklopena jeho teplem odkládajíc co možná nejdéle to, co je nevyhnutelné.

Zvenku už nebyl slyšet vítr a věděla, že bouře už jistě skončila. Tma, která je zakrývala, ustupovala svítání. V Šedavém rozbřesku sotva rozeznávala zčernalé zbytky dřeva na oheň. Trochu se pootočila a pohlédla na Raistlinovu tvář.

Raistlin měl lehký spánek. Pohnul se, zamumlal, zakašlal a začal se probouzet. Amberyl se zlehka konečky prstů dotkla jeho víček, zhluboka vzdechl a upadl opět do spánku, vrásky bolesti na jeho tváři se uhladily.

Jak vypadá mladě, pomyslela si. Jak mladě a zranitelně. Někdo mu velice ublížil. Proto nosí brnění arogance a nečitelnosti. To ho teď hněte. Není na ně zvyklý. Ale něco mi říká, že si na to brnění, než jeho krátký život skončí, také zvykne.

Pohnula se opatrně a tiše tak, aby ho nerušila, udělala to spíš instinktivně, než že by se bála, že ho probudí z čarovného spánku, a vyklouzla z jeho nevědomého objetí. Posbírala své věci a ještě jednou si omotala šátek kolem hlavy. Potom si klekla ke spícímu mágovi a naposled se zadívala na Raistlinovu tvář.

„Mohla bych zůstat," řekla mu měkce. „Mohla bych zůstat krátkou chvíli s tebou. Ale pak by moje samotářská přirozenost vzala to lepší ze mne a já bych tě opustila a tebe by to zranilo." Náhle ji něco napadlo a zachvěla se. Zavřela oči a potřásla hlavou. „Nebo by ses mohl dopátrat pravdy o našem plemeni. Kdybys ji někdy odkryl, zošklivil by sis mne, pohrdal bys mnou! A co hůř —" oči se jí zaplnily slzami — „pohrdal bys naším dítětem."

Amberyl jemně odhrnula mágovy předčasně bílé vlasy a hladila jeho zlatou kůži. „Je v tobě něco, co mne děsí," řekla třesoucím se hlasem. „Nechápu to. Možná, že moudří to vědět budou..." Po tváři se jí skutálela slza. „Sbohem, mágu. To, co teď dělám, ušetří bolest nám oběma — " sklonila se a políbila spící tvář — „a tomu, kdo má přijít na tento svět, ušetří všechna tato břemena."

Amberyl položila ruku mágovi na spánky, zavřela oči a začala recitovat slova ve starobylém jazyce. Pak nakreslila na špinavou podlahu jméno *Karamon* a vyřkla stejná slova nad ním. Spěšně se postavila na nohy a odcházela z jeskyně. U vchodu se zastavila. Jeskyně byla vlhká a mrazivá, slyšela mágův kašel. Ukázala na oheň a

znovu promluvila. Z chladného kamene vyrazil žhavý plamen a naplnil jeskyni teplem a světlem. Naposled pohlédla dozadu a lehce vzdychla, pak vyšla z jeskyně a kráčela pryč pod příkrovem bdělých, čarovných stromů kouzelného Lesa Žďárské cesty.

Úsvit jasně zářil na čerstvě padlý sníh, když se Karamon konečně vrátil zpět do jeskyně.

„Raiste!" volal ustrašeným hlasem, zatímco se přibližoval. „Raiste! Lituji toho! Tento prokletý les!" Zaklel vrhaje přitom nervózně letmý pohled na stromy. „Tohle... zpropadené místo. Strávil jsem půl noci tím, že jsem se hnal za nějakým mizerným světlem z ohně, které zmizelo, když vyšlo slunce. Jsi — jsi v pořádku?"

Vystrašený, mokrý a vyčerpaný Karamon klopýtal po sněhu naslouchaje, zdali uslyší odpověď svého bratra, zakašlání... cokoliv.

Neslyše nic z vnitřku jeskyně, jen zlověstné ticho, spěchal Karamon kupředu, odtrhnuv deku z vchodu v zoufalém spěchu dostat se dovnitř.

Když byl vevnitř, zastavil se, zíraje kolem sebe v úžasu. Jasně zde plápolal příjemný, bodrý oheň. V jeskyni bylo teplo jako v — bylo zde tepleji — než v pokoji toho nejlepšího hotelu. Jeho dvojče leželo a tvrdě spalo. Jeho tvář byla pokojná, jako by byl ztracen v nějakém sladkém snu. Vzduch byl naplněn jakoby jarní vůní šeříku a levandulí.

„Bude ze mne tupý trpaslík," vydechl Karamon v bázni, neboť si náhle povšiml, že oheň spaloval tvrdou skálu. Třesa se, se velký muž podíval kolem sebe. „Mágové," mumlal, drže se v bezpečné vzdálenosti od toho zvláštního ohně. „Čím dříve z tohoto podivného lesa vypadneme, tím lépe pro mou zdravou mysl. Ne, že bych nebyl vděčný," dodal spěšně. „Vypadá to tak, že vy čarodějové jste zachránili Raistův život. Jenom nevím, proč bylo nutné mne poslat na ten divoký hon za plovoucím ptákem." Pokleknuv, zatřepal svým bratrem za rameno.

„Raiste," šeptal Karamon jemně, „Raiste. Probuď se!"

Raistlinovy oči se zeširoka otevřely. Začínal mluvit a přitom se díval kolem. „Kde je —" počal.

„Kde je kdo? Co?" křičel Karamon poplašeně. Couvaje, s rukou na jílci meče, se díval šíleně po malé jeskyni. „Věděl jsem — "

„Je — je —" Raistlin se zastavil, mrače se.

„Nikdo, domnívám se," řekl mág mírně, pokládaje si ruku na hlavu. Pociťoval závrať. „Uklidni se, můj bratře," odsekl popudlivě, vrhaje na Karamona rychlý pohled. „Mimo nás tu není nikdo."

„Ale... tento oheň..." řekl Karamon, dívaje se nedůvěřivýma očima na plamen. „Kdo —"

„Má vlastní práce," odvětil Raistlin. „Poté, co jsi utekl a zanechal mne, co jsem mohl dělat? Pomoz mi na nohy." Napřáhnuv svou křehkou ruku, zachytl se silné ruky bratra a pomalu se zvedl z hromady přikrývek na kamenné podlaze.

„Nevěděl jsem, že bys mohl dokázat něco takového!" řekl Karamon zíraje na oheň, jehož palivem byl kámen.

„Mnoho věcí o mně nevíš, můj bratře," opáčil Raistlin. Sledoval, jak Karamon

spěšně znovu balil deky, zatímco se zahalil svým pláštěm.

„Jsou ještě trochu vlhké," mumlal velký muž. „Mám za to, že bychom měli zůstat a vysušit je..."

„Ne," řekl Raistlin třesa se. Uchopil Magiovu hůl, která stála opřená o stěnu jeskyně. „Vůbec netoužím ztrácet více času v Lese Žďárské cesty."

„V tom tě podporuji," řekl Karamon horlivě. „Rád bych věděl, jestli tu jsou nějaké dobré hostince. Slyšel jsem, že tu jeden byl, postavený blízko lesa. Jmenuje se Mrzoutův hostinec, anebo tak nějak." Oči velkého muže se rozjasnily. „Možná, že dnešního večera budeme pro změnu jíst teplé jídlo, pít dobré světlé pivo a budeme spát v měkkých postelích!"

„Snad." Raistlin pokrčil rameny, jako by na tom tolik nezáleželo.

Hovoře stále o zvěstech, které slyšel o hostinci, Karamon popadl deku, která visela přes vchod do jeskyně, složil ji a přidal ji k ostatním ve svém ranci. „Půjdu trošičku napřed," řekl svému bratrovi. „Vyšlapu ti ve sněhu pěšinku."

Raistlin přikývl, ale neřekl nic. Kráčel ke vstupu do jeskyně, zastavil se u vchodu, sledoval své silné dvojče, jak se brodí skrze sněhové závěje, prošlapávajíc cestičku, po které ho bude následovat. Raistlinův ret se zkřivil hořkostí, ale jeho posměšek se ztratil, když se otočil a podíval se dovnitř jeskyně. Oheň odumřel téměř okamžitě poté, co Karamon odešel. Již nyní se chlad vkrádal nazpět.

Ve vzduchu ale stále prodlévala ona chabá vůně šeříku, jara...

Pokrčiv rameny, Raistlin se otočil a vyšel ven do sněhem pokrytého lesa.

Mrzoutův hostinec vypadal nejlépe v létě, v období, které má šťastný vliv víceméně na všechno a na všechny. Velká množství břečťanu byla přinucena k obepínání hostince svým listnatým, zeleným objetím, zakrývajíce tím některé nejhorší nedostatky budovy. Střecha nutně potřebovala záplatování; toto přišlo na mysl Slegartovi pokaždé, když pršelo a bylo nemožné vyjít ven a spravit ji. Okna byla stále popraskaná, ale v letním horku onen chladný větřík, který vanul skrze okenní tabule, byl vítaný.

Během těch měsíců, kdy se hojně cestuje, bývalo v hostinci více pocestných. Trpasličí kováři, příležitostně nějaký ten elf, mnoho lidí a více šotků, než by si někdo přál pomyslet, běžně zaměstnávali Slegarta a jeho děvečky od rána až do pozdní, pozdní noci.

Ale tento večer byl tichý. Byl to jemný, křehký letní večer. Soumrak prodléval se svými odstíny purpurové a zlaté. Ptáci zazpívali svoje noční písně a nyní mumlali ospale svým mladým. Dokonce i staré stromy Žďárské cesty se zdály být ukolébány do zapomenutí na své strážné povinnosti a dřímaly ospale na svých stanovištích. Tohoto večera hostinec sám byl taktéž tichý.

Byl příliš tichý, to si mysleli dva cizinci, když se přibližovali. Byli ustrojeni do drahého oblečení, jejich tváře byly zakryty hedvábnými šátky — což je v takovémto teplém počasí věc neobvyklá. Pouze jejich černé oči byly viditelné a vyměňujíce si pochmurně rychlé pohledy, zrychlili kroky, strčili do dveří ze dřevěné desky a vkročili dovnitř.

Slegart seděl za barem a špinavou hadrou vytíral džbánek. Vytíral ho již hodinu

a asi by pokračoval další, kdyby ho nevyrušily dvě naráz se přihodivší události - vstup dvou zahalených cizinců skrze přední dveře a příchod služebné dívky, která přiběhla po schodech dolů celá bez dechu.

„Omluvte mě, mí oba pánové," řekl Slegart, zvedaje se pomalu na nohy. Zvedl ruku do výšky, aby zarazil jednoho z cizinců v jeho projevu. Otočiv se k děvečce, řekl nevrle: „Nuže?"

Dívka zakroutila hlavou.

Slegartova ramena se propadla. „Jó," mumlal. „Nuže dobrá, možná je to lepší takto."

Ti dva cizinci na sebe vrhli rychlé pohledy.

„A dítě?" ptal se Slegart.

V té chvíli dívka propukla v slzy.

„Cože?" ptal se Slegart ohromen. „To dítě také ne?"

„Ne!" děvečce se podařilo mezi vzlyky nadechnout. „Dítě je v pořádku. Poslouchej —" Nad nimi se ozval mdlý křik. „Teď ji můžeš slyšet. Ale... ale — ach!" Dívka si zakryla tvář rukama. „Je to hrůzné! Nikdy jsem neviděla nic tak úděsného -"

Když toto řekla, jeden z cizinců kývl a ten druhý vykročil dopředu.

„Odpusť mi, hostinský," řekl ten cizinec kultivovaným hlasem s neobvyklým přízvukem. „Zdá se mi však, že se zde zjevně odehrála jistá strašlivá tragédie. Snad by bylo lépe, kdybychom pokračovali v —"

„Ne, ne!" řekl Slegart spěšně, neboť představa ztracených peněz ho přivedla k sobě. „Ty tam, Sizzie, si buďto vysuš slzy a pomoz, nebo se jdi vyplakat do kuchyně."

Pohřbívajíc svůj obličej do zástěry, Sizzie odběhla do kuchyně, rozhoupavši za sebou dveře.

Slegart vedl ty dva cizince ke stolu. „Smutná věc," řekl hostinský potřásaje hlavou.

„Smíme-li vznést dotaz —" odvážil se cizinec nedbale, i když bystrý pozorovatel by si povšiml, že byl neobvykle napjatý a nervózní, stejně jako jeho společník.

„Nic, čím byste se vy pánové měli znepokojovat," řekl Slegart. „Pouze jedna z děveček zemřela při porodu."

Jeden z cizinců se podvědomě rozpřáhl a pevně chytil paži svého společníka těsným sevřením. Jeho společník se na něj varovně podíval.

„Toto je vskutku smutná zpráva. Mrzí nás, že se doslýcháme takovou zprávu," řekl cizinec hlasem, který zjevně držel pod pevnou kontrolou. „Byla to — byla tvou příbuznou? Promiň mi, že se ptám, ale zdáš se rozrušený — "

„To jsem, pánové," řekl Slegart neomaleně. „Ale ne, nebyla žádnou mou příbuznou. Přišla ke mně během kruté zimy, napůl umořená hladem, žebrala o práci. Bylo na ní něco povědomého, ale když o tom začnu přemýšlet — " položil si ruce k hlavě, „zmocňuje se mě tento divný pocit... z toho důvodu jsem ji měl v úmyslu poslat pryč, ale — " vrhl pohled po schodech nahoru, „vy víte, co ženy jsou. Kuchařka si ji hned oblíbila, všelijak ji poučovala, opravovala a tak podobně. Musím připustit," dodal Slegart vážně, „že nejsem pro přilnutí k lidem. Ona ale byla nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděl od doby, co jsem se narodil. Pracovitá, nikdy si nestěžova-

la. Dá se říci, že byla oblíbenkyně nás všech."

V té chvíli jeden z cizinců sklonil hlavu. Ten druhý položil ruku na ruku svého společníka.

„Nuže," řekl Slegart živěji, „mohu vám, pánové, nabídnout studený pokrm a světlé pivo, ale teplé jídlo bohužel této noci žádné nedostanete. Kuchařka je příliš rozrušená. A nyní — " hostinský se podíval na stále létající dveře od kuchyně s povzdechem — „z toho, co říká Sizzie, se zdá, jako by bylo něco v nepořádku s dítětem —"

Cizinec udělal náhlý rychlý pohyb rukou a Slegart ztuhl na místě, ústa otevřená, jak právě hovořil, tělo napůl otočené, jedna ruka zvednutá. Dveře od kuchyně se zastavily uprostřed cesty. Tlumený pláč děvečky ozývající se z kuchyně ustal. Kapka světlého piva padající od pípy zůstala zavěšena ve vzduchu mezi pípou a podlahou.

Povstávajíce se dva cizinci rychle přemístili po schodech nahoru uprostřed okouzleného ticha. Spěšně otevírali každé dveře v hostinci, hledíce dovnitř každé místnosti, vše prohledávali. Konečně, když jeden z nich přišel k malé místnosti na úplném konci haly, podíval se dovnitř a pokynul svému společníkovi.

Nějaká žena, velká matróna — dalo by se usuzovat, že kuchařka - byla zastavena při česání nádherných vlasů bledé, chladné postavy ležící na posteli. Na kuchařčině laskavé tváři se třpytily slzy. Byly to zjevně její upracované ruce, které uspořádaly toto tělo pro jeho poslední odpočinek. Dívčiny oči byly zavřeny, chladné, mrtvé prsty byly přeloženy přes hruď, držíce malou kytičku růží nic necítícím sevřením. Svíce vrhala svoje jemné světlo na její mladou tvář, jejíž neuvěřitelná krása byla zvětšena sladkým, hloubavým úsměvem na jejích popelavých rtech.

„Amberyl!" vykřikl jeden z cizinců přerývaně, klesaje dolů na postel, bera ty chladné ruce do svých. Druhý se objevil za ním a položil ruku na rameno svého společníka.

„Opravdu mne to mrzí, Keryle."

„Měli jsme přijít dříve!" mumlal Keryl a přitom hladil dívčinu ruku.

„Přišli jsme, jak rychle jsme jen mohli," řekl jeho společník jemně. „Tak rychle, jak ona chtěla."

„Poslala nám zprávu —"

„— až když věděla, že umírá," řekl jeho společník.

„Proč?" řekl Keryl přerývaně, zatímco jeho upřený pohled spočinul na Amberylině pokojné tváři. „Proč si zvolila smrt mezi... mezi těmito — lidmi?" ukazoval směrem ke kuchařce.

„Nedomnívám se, že to kdy budeme vědět," řekl jeho společník jemně. „I když mohu mít určité tušení," dodal, ale bylo to podtónem, kterým mluvil jen k sobě samému a ne ke svému truchlícímu příteli. Otočil se a šel ke kolébce, která byla narychlo zhotovena z dřevěné krabice. Zašeptal slůvko, sňal kouzlo z dítěte, které se nadechlo a začalo kňourat.

„To dítě?" řekl cizinec a vyskočil od postele. „Je její dítě v pořádku? To, co děvečka řekla..." V jeho hlase byl strach. „Ono, ono neumře —" nemohl pokračovat dále.

„Ne," řekl jeho přítel potemnělým tónem. „To není to, čeho se bojíš. Děvečka řekla, že nikdy neviděla nic hrůznějšího. To dítě se ale zdá být v pořádku — ach!" Cizinec těžce zalapal po dechu bázní. Drže dítě ve svém náručí, otočil se ke svému příteli. „Podívej, Keryle! Podívej se na oči toho dítěte!"

Mladý muž se sklonil nad plačícím dítětem a jemně hladil prstem jeho drobounkou tvářičku. Dítě otočilo hlavu a otevřelo svoje velké oči, instinktivně hledajíc výživu, lásku a teplo.

„Ty oči jsou... zlaté!" šeptal Keryl. „Zlato, zlato, spalují jako slunce! Nic takového se u našeho lidu nikdy nevyskytlo... Rád bych věděl -"

„Je to dar od jejího lidského otce, o tom není pochyb. I když nevím o žádných lidech, kteří mají takové oči. Ale i toto tajemství si Amberyl vzala s sebou." Povzdechl si potřásaje hlavou. Pak pohlédl zpět dolů na fňukající dítě. „Její dcera je stejně líbezná jako její matka," řekl muž a přitom balil dítě těsně do přikrývek. „A nyní, můj příteli, musíme jít. Byli jsme v této cizí a strašlivé zemi dosti dlouho."

„Ano," řekl Keryl, ale neudělal žádný pohyb, který by naznačoval, že chce odejít. „A co s Amberyl?" Jeho zrak spočinul na bledém, nehybném těle na posteli.

„Necháme ji mezi těmi, které si vybrala, aby s nimi byla na konci," řekl jeho společník vážně. „Snad ji některý z bohů nyní přijme a povede její bloudící duši domů."

„Šťastnou cestu, má sestro," mumlal Keryl. Pak se napřáhl dolů, vzal růže z mrtvých rukou a líbaje je, strčil ty květiny opatrně do kapsy své tuniky. Jeho společník pronesl nějaká slova ve starodávném jazyku, zbavuje tím hostinec kouzla.

Potom oba dva cizinci, držíce dítě, zmizeli z místnosti jako přeháňka stříbrného třpytícího se deště.

A to dítě bylo nádherné, nádherné jako jeho matka. Neboť se říká, že ve starých dobách, ještě předtím, než se stali sobeckými a ještě předtím, než byli svedeni zlem, ta nejkrásnější ze všech ras, která kdy byla stvořena bohy, byla rasa orků...

Stříbro a ocel

KEVIN D. RANDLE

KONEČNĚ NASTAL TEN PRAVÝ OKAMŽIK Tažení, které trvalo celé léto a zatlačilo Královnu Temnot až k úpatí masivního obsidiánového obelisku, kolem nějž se seskupily zbytky jejího zuboženého vojska. Pár tisíc odraných bojovníků a jejich unavené, špinavé rodiny tu čekají, že Královna ještě před závěrečným útokem něco učiní.

Huma, jehož vojsko leželo na okolních pahorcích, seděl na zádech stříbrného draka, na němž jezdíval, pohlížel na černou věž a zkoumal scenérii pod sebou pátraje po pasti, o níž věděl, že se tu skrývá. Královniny ustupující linie byly přímé, jako kdyby byla určila, že to tak musí být.

Když pohlédl napravo, viděl pohyb svých mužů; rytíře na hřbetech koní a lučištníky naproti nim, avšak až za muži ozbrojenými kopím. Zformovali své šiky přímo pod hřebenem kopců. Dlouhé, přímé Unie vyznačené barevnými prapory. Pohyb jejich nohou a podupávání koní vířilo suchou hlínu a tvořilo dusivý mrak prachu, jenž je zahaloval jako hustá ranní mlha. Jejich zbroj zvonila, když kovové kusy narážely jeden o druhý; pomalu se dostávali do přísně vojenské formace. Tvořili tichou masu, plnou napětí, a strnule čekali, až jim Huma zavelí vpřed k útoku.

Obraz nalevo od něj vypadal téměř stejně. Muži se pohybovali dopředu. Jejich zbraně připravené k útoku se blýskaly v odpoledním slunci. Ženy a děti stály u zadního voje bitevní linie, stavěly tábor a připravovaly obvazy, aby mohly po boji bitevní pole uklidit.

Podpůrné dopravní prostředky, káry a vozy tažené voly, muži zabezpečující týl — to znamená ti, kteří vyráběli zbraně, panoši, kteří se chtěli stát rytíři, pacholci a honáci — stáli v zadních šicích, potili se ve slunečním žáru, všechno pozorovali a přáli si, aby se mohli nějakým způsobem účastnit bitvy.

Blízko nich byla kapela, jež měla vojsku pomáhat z úzkých. Píšťaly, bubny a flétny, jež měly muže svými melodiemi dojmout a vyburcovat je k většímu úsilí. I tyto muže dusil prach, který jim vnikal do úst. Stírali si pot z tváře a čekali, až někdo něco udělá. Čekali, až jim Huma zavelí vpřed.

Stříbrný drak, na němž Huma jel, náhle zmizel a vedle Humy se zastavila vysoká, štíhlá žena s hřívou stříbřitých vlasů. Měla na prsou pancíř ze zeleného kovu, oblečená byla do krátké kožené sukně a na nohou měla ochranné pláty, rovněž součásti zeleného brnění. V pravé ruce — jemné ruce, prozrazující útlé kosti s dlouhými, štíhlými prsty — držela rukojeť širokého meče, posázenou drahokamy, jehož stříbrná špička se nořila do prachu u jejích nohou. Na její tváři byl patrný vážný výraz plný rozhodnosti, jelikož věděla, co tyto události znamenají. Věděla, jak musí bitva skončit a znala ztráty, jež jí i Humovi přinese.

Pootočila se, aby viděla muži do tváře; Huma byl obrovitý člověk s velkým bujným knírem a dlouhými černými vlasy, jež mu pokrývaly ramena. Na sobě měl stříbrné brnění, na hlavě přilbu s karmínovým perem a držel dračí kopí, dlouhé téměř dvanáct stop; bylo z leštěného dřeva a jeho ostrý hrot z ryzího stříbra. Byla to

zvláštní zbraň; ukovali ji trpaslíci Charasovým kladivem. Zbraň, která měla moc zničit Královnu a její vojsko — možná jediná zbraň na celém světě, schopná tohoto díla.

Huma pokročil doprava a dotkl se ženina ramene, jako by chtěl sám sebe ujistit, že je to skutečná bytost z masa a kostí a nikoli přelud vytvořený nepřítelem. Vzala ho za ruku, obrátila k němu tvář orámovanou stříbrnými vlasy a usmála se na něj.

„Teď ji máme v pasti," řekla žena a její hlas byl tichý, a zněl téměř chlácholivě.

„Ano," přitakal Huma. „Královna Temnot už nemá kam jít. Ale..." Nedokončil větu, pocítil úzkost, jejíž původ si nedovedl vysvětlit. Bylo to skoro, jako by z obelisku vyzařovalo samotné zlo..., jako by je byla k tomuto místu Královna Temnot přivedla proto, aby je zničila.

„Brzy bude po všem," odvětila žena tiše, jako by mluvila sama k sobě. „Úplně po všem." Hleděla na Huma a srdce v hrudi jí prudce bilo. Pomalu napřáhla ruku a konečky prstů se dotkla jeho zarostlé tváře.

„Ne tak brzy," odpověděl nevrle. I on v sobě cítil prázdnotu, protože věděl, co bude konec bitvy pro ně dva osobně znamenat: pár let štěstí, toho největšího, a potom rozdělení navždy; to však byla cena, již museli za zničení Královny Temnot zaplatit.

„Nelituješ přece našeho rozhodnutí, nebo ano?" otázala se potichu.

„Každý den. Každou hodinu. Každou chvíli přemýšlím o tom, co jiného jsme mohli dělat, a lituji toho. Ale přesahuje nás to. Nemůžeme s tím nic dělat." Otočil se, aby na ni viděl, vpíjel se zraky do její krásy, jemné, neuchopitelné krásy, stvořené iluzí, avšak dokonalou iluzí, která mohla být zachována navždy, kdyby zaplatili cenu. To však nemohli.

Přikývla, bála se promluvit. Bála se bolesti, jež by se do jejích slov vloudila. Otočila se a pohlédla na vojsko unavených mužů, kteří cítili, že je konec blízko. Unavení, špinaví lidé, kteří nikdy neztratili víru v to, že je Huma povede k vítězství. Lidé, kteří věděli, že by je Huma nepodvedl, a kteří věřili, že tento den bude — ať tak či onak — znamenat konec této strašné války.

„Přála bych si..." začala, zjistila však, že není schopná myšlenku dokončit. Co mohla říci? Věděla od začátku, jaká jsou pravidla. Věděla, co pro ni znamená, že na sebe vzala lidskou podobu, a věděla, co pro ni bude znamenat konečná ztráta. A předtím si neuvědomila, že ta ztráta bude tak velká. A teď už bylo příliš pozdě.

Huma ji vzal za ruku a držel ji ve svých; tiskl ji tak pevně, že se nemohla vymanit. Byl by si přál říci ji tisíce věcí. Tisíce věcí, avšak nemohl nalézt slova. V srdci cítil, že se rozhodli správně, to však nečinilo tu věc snazší. Než by řekl, že čas, který byli spolu, jakkoli trval jen krátce, stál za tu oběť, neříkal raději nic. Věděl, že to ví, a to jediné bylo důležité. Slova se nemusejí říkat nahlas, aby je ten druhý slyšel.

Nad údolím a pahorky vládlo ticho. Mračna prachu unášená lehkým vánkem vůbec netlumila odpolední vedro. Děs se tiše plížil vpřed, jako by každý zadržoval dech a čekal, že to bude někdo jiný, kdo dá povel. Huma přitáhl ženu blíž k sobě, přes těžké brnění, jež měl na sobě, však její tělo necítil. Pot vyvolaný vedrem a úzkostí té chvíle mu stékal po tváři a dále po těle; způsob, jak se Královna Temnot utekla k obelisku, se mu nelíbil. Nelíbilo se mu, že se její vojska zastavila na jeho

úpatí, jako by v jeho stínu hledala záštitu. Mělo to příchuť pasti, a to ho děsilo, jelikož na to nebyl připraven.

V tu chvíli bylo všechno v klidu, dvě vojska dělilo sto yardů Otevřené, suché a ploché země. Nikdo se nehýbal; jediným zvukem byl pleskot vlajek rytířů, jež povívaly v horkém vánku, a tichý cinkot kovové a kožené zbroje.

A pak žena zmizela. Mihotání světla, které vypadalo jako žár, jenž se zvedl z planiny, a byla pryč. Huma nasedl na stříbrného draka, který se vedle něj objevil, v levé ruce držel dračí kopí, jehož konec si opíral o stehno. Viděl, že ho pozorují velitelé jeho vojska, kapitáni ozbrojenců s kopími, lučištníků a rytířů; dívají se na něj a čekají na jeho rozkazy. Viděl Královnu Temnot a její armádu a věděl, že vyčkávání skonalo.

Naklonil se dopředu, jeho ústa se dotýkala ucha stříbrného draka, a řekl: „Už je čas."

Masivní hlava draka jednou kývla a z levého oka mu ukápla slza.

Huma pozvedl kopí vysoko nad hlavu a pak je pohybem zápěstí opět sklonil. Na jeho povel se z řad válečníků ozval řev a lučištníci natáhli tětivy svých zbraní. Jako jeden muž vystřelili šípy, černý mrak smrti se obloukem snesl na vyčkávající Královniny vojáky a prorazil jejich řady. Když zamířili podruhé, začali se bojovníci s kopími pomalu pohybovat vpřed k nepříteli, štíty drželi před sebou a špičkami svých kopí mířili na Královniny vojáky.

Od obou vojsk zazněl ryk a zdálo se, jako by se ozval ze statisíců hrdel. Královna Temnot, krásná žena, oděná do tmavého brnění, sedící na černém kom, pokynula svým mužům vpřed. Vyrazili, běžíce přes území nikoho, přes suchou, mrtvou trávu a vířili oblak prachu, který zahaloval je i obelisk za nimi.

Dvě vojska se srazila a zahřmělo to jako hukot příboje dopadajícího na mořský břeh. Byl slyšet břinkot kovu o kov a chropot námahy zápasících mužů obou stran. Humovi muži momentálně pod těžkým náporem vojáků Královny Temnot ustupovali, avšak jejich řady se nakonec srovnaly.

Huma na stříbrném drakovi pozoroval ze své pozice na úbočí kopce boj. Jeho muži byli zabráni do zápasu, jejich meče se komíhaly a sekaly do nepřátel. Někteří klesali mrtví, ještě než spadli na zem. I ze vzdálenosti, která Humu od bojiště dělila, viděl krev, jež začínala téci: kaluže krve pod padlými těly. Z jejich potoků se začínaly tvořit řeky. Prach, jenž se vířil pod nohama mužů, byl najednou mokrý od krve.

Humovi vojáci přinutili Královniny muže k ústupu. Když se jejich řady rozpadly a její muži zemřeli, razili si čerství vojáci cestu do předních Unií. Někteří, vyzbrojení palicemi, se snažili roztříštit útočníkům lebky. Jiní používali oštěpy a kopí, útočili na Humovo vojsko, zabíjeli a rozdávali rány.

Huma nemohl pohled na bitvu téměř snést. Změnilo se to v nejkrvavější a nejvražednější scénu, kdy lidé zabíjejí a jsou zabíjeni, jaké byl kdy svědkem. Jelikož nemohl ten pohled vydržet, odvrátil oči, stále však slyšel hluk boje. Slyšel chropot a křik bojujících mužů. Slyšel, jak zvoní kov zbraní, když o sebe narážejí. Slyšel úpění zraněných v agónii a jekot hrůzy umírajících. Uvědomil si, že na válce není nic slavného. Byla tu jen krvavá a krutá smrt statečných bojujících lidí.

Huma nebyl stvořen k tomu být velitelem. Hnusilo se mu sedět v bezpečí na sva-

hu kopce a pozorovat bitvu, zatímco jeho vojáci na pláni pod ním bojují a umírají. Ale jeho pozice mu umožňovala přehlédnout všechno, viděl, jak Královna šikuje svou armádu, a mohl jí tedy čelit svým vojskem. Byl schopen určovat svá slabá místa a posilovat je a rovněž mohl sledovat její slabiny a využívat jich. Po jeho boku byli rytíři, výkvět jeho vojska, čekali na rozkazy k útoku.

Mělo to být rychlé a snadné vítězství. Královně zůstalo z vojska jen málo. Huma ji pronásledoval celé léto, nabýval sil, když ona je ztrácela. Vzpomínal, jak ji zatlačoval přes suché pláně, až se její týl ocitl naproti tomuto neblahému obelisku z obsidiánu. V každé potyčce přicházela o další a další muže. Ztratila jich víc než Huma.

A s každou ztrátou od ní utíkali ti, kteří ji dříve podporovali. Někdy využívala svá kouzla, nebo aby Humovy vojáky vyděsila, tvořila pomocí černě oděných čarodějů přeludy. Jednou jeho vojáci uvěřili, že jsou napadeni jakýmisi vysokými válečnicemi s havraními vlasy, obrátili se, dali se na útěk a on zůstal na svém stříbrném draku sám.

Huma jel vpřed, hlavu skloněnou jako člověk v prudkém větru, dračí kopí držel namířené k zemi. Vjel mezi hordy těch žen, projel nedotčen mezi přeludem šípů a mečů. Ničeho si nevšímal, útočil dále mezi řadami černě oděných mužů za nimi, některé rozehnal, jiné zabil. Rozsekal je tak dokonale, že už nikdy nebudou moci užít svých sil pro zlo. Když čarodějové utekli nebo umřeli, přeludy, jež utvořili, zmizely.

Jeho vojsko se na útěku zastavilo, vojáci se ohlédli a spatřili planinu prázdnou. Několik mužů, kteří zemřeli hrůzou nebo je rozdupaly nohy vlastních spolubojovníků, tu leželo mrtvých. Huma a krásná žena se stříbrnými vlasy tu stáli sami, Královna a její vojsko zmizely, ten útok byl přeludem.

Teď seděl Huma za svým vojskem, díval se na ně, jak drtí Královniny muže a velké množství jich zabíjí. Rozsekávají je na kousky a tlačí nepřítele zpět k obsidiánovému obelisku a ke Královně.

Tu se ozval rachot hromu. Mračna nad jejich hlavami, jež se objevila na jasném nebi, začala vřít a spojovat se. Karmínové mraky se zbarvily do hnědá a černá a pak žlutě a oranžově zažhnuly. Když uhodil hrom, rozžínala se světla blesků. Do vrcholku obelisku uhodilo, takže začal vyzařovat zlověstnou žluť. Když se zvedl vítr, odletovaly z jeho špičky jiskry, vířily dolů podél něj a šlehaly Královniny vojáky do šatů, rouch a přes jejich prapory. Údery se stupňovaly, až to znělo jako žalozpěv obrovského basového bubnu. Třeskot se rozléhal tak, až se skály otřásaly.

Náhle se u paty obelisku objevila formace vojáků. Každý z nich byl oděn do zářícího černého brnění, které se podobalo tomu, jež nosila Královna Temnot, a každý voják držel stříbrný široký meč a rozmachoval se jím kolem sebe. Nevšímali si blížící se bouře a razili si cestu přes Humovo vojsko; rychle pobíjeli jeho pluky a nutili je k ústupu.

Zdálo se, že Královnini vojáci kolem nich, kteří byli předtím zabiti, znovu ožívají. Zkrvavené mrtvoly s usekanými údy vstávaly, zvedaly zbraně do výše a znovu útočily. Vstávaly jako krvavý děs, ječely nelidským hlasem a nad hlavami mávaly zbraněmi. Útočily, sekaly, zabíjely.

S výkřikem hněvu a zoufalství sklonil Huma dračí kopí a stříbrné zvíře pod ním

poskočilo vpřed. Rytíři pobídli své koně a s výkřiky zloby se k němu přidali. Řada mužů dlouhá téměř sto yardů smetla zpět vlastní vojáky, aby udeřili na nové síly nepřítele, jež se linuly z obelisku a půdy kolem něj.

Huma nyní ve víru bitvy, obklopen svými muži, seskočil na zem. Zabořil konec dračího kopí do bláta a vyznačil tak místo, za něž neustoupí. Vytasil meč. Jeho čepel, již držel vzpřímenou před sebou, se leskla v jasném slunečním světle, které se prodíralo přes rozbouřená mračna nad bitevním polem; čekal, až se Královnini černí vojáci dostanou k němu.

Stříbrný drak vedle něj zmizel v záblescích světla. Po jeho pravici, na čestném místě v bitevní linii, stanula ona žena. Pohodila hlavou a kadeře stříbrných vlasů se jí svezly po ramenou. Vytáhla svou zbraň a pozvedla ji k nebi, pravou nohu vysunula dopředu a také ona čekala na nepřítele. Na jejích rtech se objevil úsměv, jako by věděla něco, co ostatním uniklo.

Huma v sobě náhle ucítil vlnu lásky k této ženě. Stála po jeho boku ve všem: ve zlých časech, kdy se zdálo, že nepřítel zvítězí, i v těch dobrých, kdy to vypadalo, že snadno vyhraje on. Byla tu za temných nocí, podpírala jej, když sám sebe proklínal, že způsobil zármutek stovkám rodin. Tisícům rodin. A byla tu, aby spolu s ním slavila, když dopadla bitva dobře a Královna Temnot byla přinucena opustit bitevní pole s těžkými ztrátami.

Chtěl jí to všechno říci, protože cítil, že už jim mnoho času nezbývá. Královna Temnot tu vrhla do boje příliš mnoho, měla příliš mnoho vojáků a příliš mnoho síly, a on jí měl příliš málo. V strašlivé chvíli si uvědomil, že už nebude moci této ženě se stříbrnými vlasy říci nic.

V tu chvíli se nikdo nehýbal. Zatímco se odehrával spektákl živlů, bitva ochabla a zastavila se. Obě strany se přeskupovaly. Nyní postupovali černí vojáci bez povelu Královny vpřed, nejprve pomalu, zbraně napřažené před sebe, tvořili ocelovou zeď smrti. Huma násilím vytlačil z mysli myšlenky na lásku, vyzývavě se zašklebil a jeho vojsko se seskupilo kolem něj a vyčkávali.

Jeden muž vyskočil dopředu a zastavil se těsně před Humou. Širokým obloukem se rozmáchl mečem a pokusil se useknout Humovi hlavu. Huma se bránil, naklonil se a ránu odrazil. Přitom obrátil svou zbraň dolů a přinutil nepřítele, aby i on sklonil čepel k zemi. Když se dotkla bláta, Huma na ni dupl a zlomil ji, jako by byla ze skla. Pak se rozmáchl a jeho zbraň lehce projela přes plát brnění, chránící hruď nepřítele, a vklouzla do měkkého masa pod ním. Ozval se zvuk, jako když se trhá hedvábí.

Muž upustil meč, zaječel bolestí, chytil se za břicho a snažil se zadržet střeva, aby nevypadla na zkrvavenou zem. Padl na kolena, upíral oči na Humu a drtil své útroby, jak se je snažil nacpat zpět do zející rány. Pak se jeho oči obrátily v sloup a on se zaúpěním padl na kouřící masu.

Jako by krvavá smrt onoho muže dala signál k nové bitvě, vlna černých vojáků se pohnula vpřed a dostihla Humovy muže. Kov se znovu rozezvučel spolu s řevem, chroptěním a kletbami. Vřava rostla, až přehlušila všechny ostatní zvuky.

Huma si razil cestu vpřed, mával zbraní, a sekal do Královniných bojovníků. Dorážel na ně, bodal je a drtil, žena se stříbrnými vlasy byla stále po jeho boku. Obrovský voják, jehož hrudní plát brnění byl zalit cizí krví, na Humu udeřil. Huma zadržel

svým mečem ránu, uskočil dozadu a čekal. Voják pokročil dopředu, rozmáchl se a zachrčel námahou. Huma se skrčil pod jeho čepelí a drže svůj meč v obou rukou, ťal dopředu.

Nepřítel uhnul doprava z dosahu rány a zaútočil nazpět. Huma útok odrazil, odvrátil od sebe čepel, vykročil dopředu a loktem roztříštil útočníkovi čelist, až se ozval praskot kostí a zubů. Krev muži zalila brnění, on však na to nedbal a snažil se udržet rovnováhu. Pozvedl ruku, ale Huma znovu udeřil a roztál mu rameno. Krev vychrstla na zem. Muž zařval bolestí, děsem a hněvem, avšak rukou, jež mu zůstala, stále držel meč.

Huma hleděl vojákovi do očí a viděl strach, který se v nich navršil. Ten muž chtěl ustoupit, ale nemohl. Místo toho znovu vztekle útočil a z posledních sil klel. Útok však netrval dlouho a muž zesláblý ztrátou krve klopýtl a téměř upadl.

Huma uhnul doprava a téměř narazil do ženy. Otočil se, když nepřátelský voják uklouzl a s výkřikem bolesti padl na bok. Voják už neudržel meč. Rukou, jež mu zůstala, ryl v rozblácené, zkrvavené zemi. Otočil se na záda, strhl z hlavy přilbu a odhodil ji na stranu. Huma byl šokován, jak mladá tvář se pod ní objevila. Jeho protivník byl mladík, kterému ještě ani nemohly růst vousy nebo pořádný knír; a už neměl naději, že bude dále žít. Jeho kůže teď vypadala nepřirozeně, jako z vosku, a zbytky jeho krve vytékaly na zem. Mladý muž zemřel s úpěním na rtech potřísněných rudou krví.

Všude kolem Humy zuřila bitva dále. Muži sráželi jeden druhého k zemi, rozbíjeli si hlavy a odsekávali údy od těla. Vojáci ječeli, řvali a zápasili. Ani nové síly, které získala Královna z obelisku, nestačily na její záchranu. Jak bojovníci umírali, scvrkávalo se pomalu její vojsko.

A tu se obloha znovu zatáhla, mračna začala vřít a nebe zazářilo hněvem. Nové vojsko vyrostlo ze zbytků starého. Čerství muži vyskočili, a dali se do boje s vyčerpanými muži, které na toto místo přivedl Huma. Tucet, dva tucty a sto dalších se zvedlo ze zkrvavené země poseté těly padlých a přidalo se k nim. Královna může tuto armádu povolávat na pomoc tak dlouho, až budou všichni Humovi lidé mrtví.

Tito noví vojáci se hrnuli vpřed se zuřivostí, jež se nedala zastavit. Oddíly mužů si razily cestu přes řady bojovníků s kopími, stínaly hlavy a tříštily lebky, jako by si klestily cestu pralesem. Půda byla kluzká od krve a vylitých mozků.

Huma nezakolísal, když viděl, že se jeho vojsko rozpadá. Brnění měl lepkavé od krve těch, které zabil. Byly na něm šedivé skvrny z mozků jeho obětí. Pot námahy mu smáčel oděv pod ním. Nohy měl mokré od krve těch, kteří v bitvě zahynuli, brodil se v ní až po kotníky.

Ustoupit se však už nedalo. Kdyby teď Královna zvítězila, zvítězila by nadobro, jelikož už se toho udalo příliš mnoho. Už bylo příliš mnoho mrtvých. Všude kolem se vršila jejich těla. Byli to muži, kteří mu důvěřovali.

Královnini vojáci se na ně znovu a znovu pomstychtivě vrhali. Huma ještě držel dobyté území. Avšak pomalu, jak jeho lidé umírali, byl nucen k ústupu; prodával Královně zkrvavenou zemi za nejvyšší cenu smrti svých vlastních vojáků.

A tu se octl u dračího kopí, už se ho dotýkal zády. Už nebylo kam jít, už nebylo kam ustoupit. Přišel čas, aby se ještě naposled postavil na odpor, protože kdyby to

neudělal, byl by to vůči mužům, kteří s ním vytáhli do boje, podvod. Ruce se mu třásly vyčerpáním, zamával však mečem, pokrytým sedlou krví a znovu se nepříteli postavil.

Dva nepřátelé se k němu přiblížili, jeden z nich předstíral, že zaútočí zleva, napadl jej však zprava. Tento muž udeřil na ženu, jež byla zaměstnána jiným útočníkem. Huma, který vycítil, že útočí na ni, se rozhodoval mezi ní a mužem. Čepel nepřítele udeřila do Humova brnění blízko ramene a snadno jej proťala. Když vytryskla krev, ucítil Huma, jak se mu v hrudi palčivá bolest rozlévá do stran.

Nadlidským úsilím udržel meč v ruce, rozmáchl se jím — a zasáhl muže na boku. Ozval se skřípot, jak nepřítelovo brnění prasklo. Huma napjal všechny síly a vyprostil čepel. Námaha však způsobila, že se zapotácel. Klesl na jedno koleno a začal se naklánět dopředu. Zachytil se rukou a koutkem oka viděl, jak jeho protivník zvedá meč jako sekyru, která má dopadnout na jeho hlavu. Nečekal, až smrtící rána padne; převrátil se doprava na zraněné rameno a v agónii zavyl. Vzápětí však vztyčil svůj meč a zabodl jej nepřátelskému vojákovi do břicha.

Nepřítel klopotně pokročil dopředu a upustil meč. Chytil se oběma rukama meče, který mu trčel z břicha. Zakymácel se a posadil se na zem, z úst se mu vyřinula krev. Na jeho tváři se objevil škleb a zuby se zbarvily karmínovou krví, zasténal a svalil se na bok.

Huma ucítil dotyk chladných rukou a otočil se. Žena byla schoulená vedle něj, její stříbrné vlasy byly slepeny krví a celé její brnění jí bylo pokryto. Sňala si přilbu, takže jí viděl do tváře. Beze slova pomohla Hronovi na nohy. Zapotácel se o krok dozadu, a aby se udržel na nohou, natáhl ruku a zachytil se dračího kopí. Opřel se o něj a využil ho coby podpěry.

Okolo něj byly zubožené zbytky jeho vojska. Ti muži uvěřili jeho úsudku a on je přivedl ke zmaru. Slepě ho následovali a on je zavedl do zkázy. Dělalo se mu zle z hrůz, jež ho obklopovaly. Nebylo však v jeho moci cokoli změnit. Nemohl to krveprolití zastavit. Opřel se o kopí a zíral na bitevní pole. Hleděl na mrtvoly, které na něm ležely, a na vojáky, jež na něm ještě stále bojovali. Slunce již dostihlo obzor a vrhalo krvavě rudou záři na pláň, která se zmítala v křečích.

Hloučky bojovníků obklopovaly obelisk, bylo však jasné, že v tu chvíli Královna vítězí. Okolo Humy byla rozsekaná těla jeho vlastních mrtvých vojáků. Těla s useknutýma rukama a pažemi, těla bez chodidel a bez nohou. Byla tu těla bez hlav a těla, z nichž nezbylo o mnoho více než osekané trupy.

Půda pod nimi byla pokryta silnou vrstvou krvavého bahna.

Bitevní vřava opadala, jak Hronovi muži umírali. Slyšel řev svých rytířů, kteří se křikem navzájem povzbuzovali, když je Královnini vojáci pomalu drtili na cucky. Byli to stateční muži, kteří statečně umírali pro ztracenou věc. Stateční muži, kteří by se nevzdali, dokud nezemře poslední z nich. Stateční muži, kteří stále věřili, že je Huma nějakým způsobem přivede k vítězství. Stateční muži, kteří věřili, že si svůj úděl zavinili sami. Nevydali ze sebe dost, aby vyhráli bitvu nebo válku. Věřili, že jejich oběť nebyla dost hodná toho, aby je předurčila k vítězství.

Huma cítil, jak v něm plane ponížení a hněv. Byl to on, kdo zklamal. Kdyby byl dost chytrý nebo dost silný, byli by zvítězili. Jestliže podlehli, byla to jeho vina,

protože jeho muži ze sebe vydali všechno. Postavil se vzpříma a na bolest v rameni a prsou téměř zapomněl. Hleděl na obelisk. Černá věž zla, vysoká čtyřicet stop, jejíž vrchol plápolá zlatým, zlověstným světlem. Na jeho úpatí Královna, druhá nejkrásnější žena, kterou kdy viděl, sedí na svém koni a pozoruje zkázu jeho armády. Sňala přilbu, držela ji pod paží a pozorovala, jak bitva pokračuje. Usmívala se, protože jí Huma padl do léčky.

Už nemohl déle snášet tu agónii ztrát. Hněv v něm vzplál, jako když se rozhoří les, protože už se nedalo vůbec nic dělat. Válka byla prohraná. A všichni jeho lidé zemřeli nadarmo. V zoufalství vytrhl dračí kopí ze země a s gestem posledního vzdoru jej namířil proti věži. Už nemohl déle Královnu porážet. Zatáhla ho do této bitvy, aby mohla jeho vojsko zničit. Vyhrála tuto bitvu, a s touto bitvou... i válku.

Veškerou silou, která mu ještě zbyla, mrštil kopí na věž. Ten pohyb jej srazil na kolena, tělem mu projela bolest. Když zvedl oči, uviděl, že se kopí v obsidiánu nad Královninou hlavou samo od sebe vzňalo. Kopí ukované nad ohněm trpaslíků bylo něčím víc než jen obyčejnou zbraní. Mělo svou vlastní moc. Bylo určeno na zabíjení draků a skrývala se v něm nadpřirozená síla, jež byla teď namířena proti obelisku. Síla, která byla schopna zničit ty největší příšery. Síla větší než moc Královny Temnot.

Huma se usmál, viděl, že záře na vrcholku obelisku slábne. Ze země se ozval rachot, jako by se věž snažila kopí setřást jako zvíře, jež hryže do šípu, který se mu zabodl do slabin. Objevily se v něm pukliny, které se nořily do chladného modrého světla vyzařujícího z místa, kde v obsidiánovém povrchu hořelo kopí. Jak se pukliny šířily nahoru a dolů po straně obelisku, od jeho vrcholu až k úpatí, byl slyšet hukot, jako když vichřice láme stromy.

Královna se otočila, spatřila zkázu a věděla, co to znamená. Poznala, že pramen její náhlé síly, jejího neuvěřitelného vítězství, je právě ničen. Zaječela: „Ne! Ne! Je příliš pozdě!"

Ale právě když vykřikla, praskliny se rozšířily a kusy obsidiánu se utrhly a pomalu sklouzly dolů. Když velké kusy věže dopadly na zem, přelil se přes vojáky obou armád rachot, který překonal všechny hromy; špička obelisku se s řevem démonů sesula dovnitř.

Huma si nebyl jist, co vlastně udělal, musel bojovat, aby se vůbec držel na nohou. Byl celý popletený a jímala ho závrať. Bylo mu zle od žaludku a zdálo se mu, že upadne. Rána, kterou utržil, nesmírně bolela a cítil, jak mu krev stříká z těla. Nevnímal však tyto pocity, když viděl, že obelisk před jeho očima umírá.

Královna kopla svého koně do slabin. Vyskočil z podstavce obelisku, ale pak se Královna Temnot obrátila. Zamávala na své vojsko, křičela na ně, avšak její slova zanikla v třeskotu a hřmotu, s nímž se zlověstná černá věž rozpadala. Vyšlehly z ní blesky a zabodávaly se vzhůru do mračen, která nad nimi zlostně vřela.

Naproti ní se objevila žhnoucí rudá koule, kolem níž létaly jiskry. Vyšlehla vzhůru k dračímu kopí a vybuchla. Královna na chvíli uvěřila, že dračí kopí zničila a že se jí vrátila síla. Když však žár pohasl, kopí tam stále bylo, zaryté do obelisku jako šíp v srdci válečníka. Šíp v srdci její moci.

Královna opět obrátila koně a popojela k úpatí gigantické černé věže. Pokoušela

se dosáhnout na dračí kopí, ale její prsty sahaly mnohem níže. Opatrně skrčila nohy a postavila se na hřbet svého koně, avšak ani potom na kopí nedosáhla. Třásla se ponížením a hněvem a vyskočila. Její prsty na chvíli zakroužily kolem násady kopí. Náhle vykřikla bolestí a padla na třesoucí se zem.

Když upadla, její kůň utekl, prchal přes válečné pole a dupal na těla padlých. Královna se postavila na nohy a držela ruce před sebou, jako by byly škaredě popálené. Otočila se, hleděla do houstnoucí noci a její nenávist k Humovi plála jako maják na mořském břehu. Udělala krok dozadu, takže se opírala o hladký povrch obelisku a pokoušela se nasát z něj do sebe sílu.

Kolem obelisku teď zaviní vítr a z jeho útrob se ozýval rachot, až se země otřásala. V tu chvíli se nic nedělo a zdálo se, že se věž uzdravila. Některé pukliny začaly mizet a modré světlo, které jej obklopovalo, začalo slábnout.

Najednou se znovu ozval rachot a pukliny se obnovily a rozšířily. Zdálo se, že se obelisk propadá do sebe a otřásá se, jako by sám se sebou bojoval. Pak náhle vybuchl, a v oslepujícím záblesku modrobílého světla vyletěl do vzduchu.

Síla otřesu srazila Humu a ty, jež byli kolem něj, na zem. Pršely na ně drobné kousky obsidiánu a vířily prach směrem k vzdáleným kopcům jako první kapky deště po letním suchu. Huma ohromený vším, co viděl, hleděl na oblohu, jež se vyjasňovala; mraky nad jeho hlavou se rozplynuly, a on se teď díval do hlubin nebe posetého tisíci hvězd.

Královna Temnot zmizela stejně jako obsidiánový obelisk. Všude po planině byly roztroušeny zbytky věže, ale z Královny nezbylo vůbec nic. Byla zapuzena, když obelisk explodoval v ohni a jasu.

Huma se s pomocí ženy se stříbřitými vlasy posadil. Tam, kde stával obelisk, se před ním otvíral dýmající kráter. Okolo něj byla těla mužů zabitých Královniným vojskem, ale její vojáci, mrtví i živí, všichni zmizeli, spláchl je blesk světla, kouře a ohně, který zničil obelisk a ďábelskou moc Královny Temnot.

Ti z Humových lidí, kteří ještě žili, se pomalu stavěli na nohy. Unavený hlouček potřísněný krví a pošplíchaný blátem hleděl na kráter. Několik z nich popošlo pomalu dopředu. Jako by nemohli uvěřit tomu, co vidí, jako by nemohli uvěřit, že věž zničila sama sebe, když se pokoušela zbavit se dračího kopí.

Huma cítil, že už se nemůže hýbat. Ruce a nohy měl studené, jako by byl strávil den na mrazu. Bolelo ho při dýchání; když zadržel dech, cítil bolest na plicích, nadechl se, až když byla bolest nesnesitelná.

Žena chovala jeho hlavu na rukou a oči měla plné slz.

„Zvítězili jsme," řekl jí hlasem, který bezpochyby vyjadřoval radost.

„Ano," přitakala šeptem. „Nakonec jsi to byl ty, kdo nás dnes zachránil," pokusila se o úsměv, ale nedokázala to. „Zachránil jsi nás dnes, jak tvoji muži věděli, že to dokážeš."

Pokusil se přikývnout, zjistil však, že se mu při pohybu dělá zle, že se mu točí hlava. Přestával vidět a už si nebyl jist, co se kolem něj děje. Pokusil se usmát a zeptal se: „Co se stalo?"

„Bylo to dračí kopí," řekla a rychle zamrkala. Odvrátila oči od jeho bledé tváře a pohlédla vzhůru: „Zasáhl srdce její moci a zničil ji. Zničil ji a zároveň i její vojsko."

„Nevěděl jsem to," řekl Huma.
„Nemohls to vědět," odvětila mu.
„A moji muži? Co je s mými muži?"
Pohlédla na pole kolem sebe. Ženy rozdělaly na okolních kopcích ohně. Mnohé z nich hledaly mezi mrtvými své muže, bratry a syny.
„Tvoji muži jsou v pořádku," zalhala mu. „Většina z nich přežila." Většina jich byla mrtvá, byli zabiti, než byl obelisk zničen, ale to mu říci nemohla.
Odpočíval, jako by ho ta slova upokojila. „To je dobře," řekl jí. „Velmi dobře. Teď, když už je po všem, mohu spát. Jsem tak unavený."
Chtělo se jí na něj zakřičet. Byla by mu chtěla rozkázat, aby se teď smrti nevzdával tak snadno, ale věděla, že to nemá smysl. V hasnoucím světle viděla, že je jeho tvář plná míru: poprvé od chvíle, co ho poznala, teď když válka skončila a Královna Temnot byla konečně poražena.
Ucítila, že se zachvěl, a uvědomila si, že je pryč. Jemně ho položila na zem a pak šla k okraji kráteru, aby přinesla zpět dračí kopí. Chtěla ho, aby jím vyznačila jeho hrob. Dlouhou chvíli tu tiše stála, dívala se na něj a vzpomínala na jejich oběť.
Byli by mohli společně prožit pár prchavých let jako muž a žena, avšak cena, kterou by za to svět zaplatil, by byla příliš vysoká. Souhlasili s tím, že se zřeknou svého potěšení, aby ostatní mohli dosáhnout štěstí.
Když jí oči znovu zaplavily slzy, uvědomila si, že byli o něco ošizeni. Čekala, že jim bude dáno více společného času, ale on jim byl krutě vyrván.
Aniž by na to myslela, začala světélkovat a zářit.
Když zbytky Humovy armády konečně našly svého velitele, ležel u nohou stříbrného draka. Zvíře stálo nad ním a hlídalo jeho tělo, dokud nebylo řádně pochováno.

Z tužeb po válce a po konci války

MICHAEL WILLIAMS

Kapitola první

V nemocnici, Palantas
Duben 353

Athelard s pozdravy svému bratru Bayardovi.

DOZVÍDÁM SE Z DOPISU NAŠÍ MATKY, ŽE SES též rozhodl jít cestou otce, kterého si nepamatuješ, a staršího bratra, který ti posílá toto. Že sis zvolil, jestli to ale byla vůbec nějaká volba, vyslyšet volání a vstoupit, jak matka napsala, *do starověkého a svatého Solamnijského řádu, teď, když bylo obléhání zrušeno, armády nepřátel zahnány opět z naší země a od těch věcí, které jsme zavázáni chránit Instrukcí a Zákonem.*

Jako vždy, matčina slova jsou rozkošná, vznešeně znějící. Slyším je, když sedím u okna, které je jistě obrácené na západ, neboť mohu cítit hřejivé teplo na mé tváři, když poslouchám ten nejhlučnější ptačí zpěv, když první cvrčci toho, co musí být časné jaro, začínají ono skřípání a rachocení, které přinese do ucha noc. A jelikož řádky v mém dopise tě bezpochyby překvapí, musím ti říci ještě jednu věc, a totiž že v tomto pokoji sedí ošetřovatelka, pozorná a laskavá, která píše ta dlouhá slova, ty dlouhé myšlenky od bratra bratrovi. Její hlas je jemný, tlumený. Slyšet ho je těžší než slyšet zvuky ptáků nebo cvrčků. Mohu si pouze představit, že se ode mne odvrátila, když píše to, co jsem jí řekl.

Žádá mne, abych pokračoval. Její hlas je nyní hlasitější. Jak jsem řekl, je laskavá. Je pozorná.

Byl bych rád, kdybych býval věnoval v době, když jsem byl mladší, více pozornosti ptačímu zpěvu. Moje ošetřovatelka mi řekla, že ptáci večer zpívají jména těch, kteří v noci zemřou. Nijak netoužím po proroctvích, ale předpokládám, že je to důvtipná píseň, že třebas různí ptáci zpívají v rozdílnou denní dobu, nebo snad dokonce mají mezi sebou nějaký jazyk — něco na způsob volání a odpovědi, nějaké hádky, kterým bych možná rozuměl, kdybych poslouchal dříve a pozorněji. Odposlouchávat je by byla dobrá věc — něco, čím bych strávil svůj volný čas *v tomto domě míru a uzdravování*— jak tomu říkají místní chirurgové a na tomto označení trvají. Je to ale okolní země, která je mírná a uzdravená, nemocnice je pronásledována bitvou, bolestí a neúplnými vzpomínkami.

Jelikož to, co se říká o slepcích, je pravdivé pouze z části, že když odejde zrak, ty druhé smysly... se zostří? Zesílí? Bayarde, kdyby tento svět byl jen samá poezie a spravedlnost a rovnováha, a kdyby krása nebyla žádná náhoda — kdyby se věci děly proto, že by byly krásnější, poetičtější nebo spravedlivější, potom by pověsti týkající se slepých byly zákonem: co válka vezme, příroda navrátí, nebo nějaká podobná

poezie. Tak tomu ale není. V temnotě uděláš to, že se staneš pozornějším, a jestliže ti zní slavíci, pěnkavy a skřivani stejně, připomene ti to, že před dlouhou dobou byly věci, které jsi zanedbával.

Nemůžeš ale vinit sebe za toto nedopatření dětství a studia, protože jakýkoliv příběh, který je zcela a bez pochyby pravdivý, ať už o slepotě nebo o ptácích nebo o bitvě, nebo něčem naprosto vznešeném v kterékoliv z těchto věcí, je nejdivočejším příběhem ze všech, neboť žádná z těchto věcí není zcela pochopena až do té chvíle, kdy se potopíme do temnoty, než se vzneseme na tenkých a jemných křídlech, nebo až do té chvíle, kdy svíráme kopí, zatímco bitva zuří.

Naše matka říká, že jsi „dychtivý" slyšet zprávy o obléhání že chceš slyšet vyprávění o hrdinstvích a velkých dobrodružstvích, že se cvičíš v přijímacím pokoji v šermu, k matčinu neklidu a ke smrtelnému nebezpečí pro cenné vázy a stříbrné předměty, které zdědila. Říká, že zpíváš o „duších navracejících se k hrudi Humy" zatímco tvůj meč tancuje bezstarostně blízko sekretáře nebo svíčky.

Slova tohoto popěvku jsou „Navrať duši tu k hrudi Humově," Bayarde. Má se říkat nad tělem padlého druha, ne nad fantomem drakoniánů, proti kterým bojuješ uprostřed matčina porcelánu. Ten popěvek je více individuální, osobnější než sis představoval. Ty jsi tu ale během obléhání nebyl.

Víš, že se někdy temnota zdá býti proniknutelnější? Že se mění od uniformně černé k méně temné, nebo dokonce až k rezavě zabarvené hnědi? Nebo se zdá, že se mění k těmto barvám, o kterých si myslím, že si je stále pamatuji. Pak tedy, možná, je to pouze z jednotvárnosti temna, že si představuji tyto vystupující barvy. Možná, že dokonce i mrtvé oko tropí uskoky, jako tropí oko živé, když něco bílého je přikryto bílou vánicí a začne z nudy anebo oslnění vidět červeně a zeleně padající sníh, což není možné.

Co se týče sněhu, čistý bílý začal padat na bílý a přes bílý, když jsme byli na cestě k věži, a slyšeli jsme pěšáky bručet „Nyní je sníh na vrcholcích všeho ostatního," pan Heros bručel zpět na mne: „Nyní bručí na vrchu sněhu." Položil jsem jeho přilbu a meč před sebe na sedlo, aby pokrývka, kterou jsem si omotal kolem ramenou, je zakryla též a aby je udržela neposkvrněné a suché pro bitvu, o které jsme věděli, že se blíží tak nevyhnutelně, jako se blíží nějaké počasí.

Napřed to bylo mžení, nerozhodnuté mezi tím, zdali má sněžit nebo pršet, i když jste mohli usuzovat, že se to rozhodne, jakmile klesne teplota, od koní stoupala pára jako mlha dechu vojáků, až do té doby, než jsme jeli skrze mlhu a já jsem neviděl dále než na pana Herose přede mnou. Následoval jsem jeho koně a usuzoval, že on následoval muže před sebou a ten zase muže před sebou, a nějakým způsobem jsem docházel k závěru, že ať to byl kdokoliv, kdo vedl náš oddíl, touto dobou již z mlhy vyjel ven, anebo alespoň byl moudrý natolik, aby věděl, kam směřoval. Země pod námi se změnila v bahno — ne, že bys to byl schopen vidět, ale mohl jsi slyšet koňská kopyta nasávající a rozstřikující bahno. Kdybych byl předvídavý, rozuměl bych tomu jako tréninku na slepotu. Předvídavost je ale v této zemi šerá jako jezdec před tebou. A pěšáci nezpívali žádné písně o Humově hrudi, o ledňáčkovi, koruně, meči či růži, nebo o velké cti bitvy, ale během pochodu se ujala nová pijácká píseň — píseň, kterou rytíři předtím zakázali, neboť uváděla do rozpaků dámy; píseň, o které

si myslím, že ji již nepovažovali za přivádějící do rozpaků, protože mezi námi žádné dámy nebyly přítomné. Možná, že jsi ji slyšel, onu pravou vojenskou píseň.

Tvá jediná pravá láska je plachetnice
Zakotvená v našem molu
Zvedáme její plachty, stojíme na její palubě,
Drhneme její průhledy.

A ano, náš maják svítí pro ni,
A ano, naše břehy jsou teplé
Kormidlujeme ji do útočiště —
Do jakéhokoliv přístavu v bouři.

Námořníci stojí v docích,
Námořníci stojí v řadě,
Lační jako trpaslíci po zlatě
Nebo jako kentauři po levném víně.

Neboť všichni námořníci ji milují
A shromažďují se tam, kde je přivázána
ke břehu
Každý muž přitom doufá,
Že bude moci jíti dolu,
mít svoje ruce na palubě.

Věřím ti, že tuto píseň neukážeš matce, neboť mohu téměř slyšet, jak se moje ošetřovatelka červená, když ji zpívám. Ona, která mne koupala a ošetřovala mi mé rány po mnoho týdnů. Jak o tom dále přemýšlím, možná by bylo nejlepší z tohoto neukazovat matce vůbec nic. Ten příběh se nestane o nic příjemnějším.

Hovořili jsme o sněhu a o cestě k věži a o neslušném zpěvu pěšáků. Jeden z rytířů — možná, že to byl dokonce Sturm Ostromeč, jehož jméno jsi bezpochyby slyšel ve vyprávěních a budeš ho slyšet znovu a znovu v tomto příběhu — začal zpívat jinou píseň, pozvedaje svůj hlas do popěvku o Humovi, popěvku, který ty, Bayarde, máš tak rád. Jeho píseň ale vybledla do mlhy za námi, neboť jenom málo rytířů se k němu přidalo. Zatížení v tomto mrholícím chladu, nepřidávali se. Pěšáci se přidat nemínili. Jediná verze tohoto popěvku, kterou jsem slyšel, že by přešla přes jejich rty, byla nestydatá parodie, ve které hruď již nebyla Humova a tato hruď byla jinou a jemnější odměnou výhradně pro válečníka.

Stále zapomínám, že je zde ta ošetřovatelka. Instrukce je pro mne stále novou záležitostí. A zapomínám, kde jsem...

„Sníh," říká ošetřovatelka.

Ano, ten sníh. Na koňském hřbetě to bylo strašné. Věřím tomu, že to bylo ještě strašnější pro pěší, neboť holínek bylo poskrovnu a většina mužů si omotala nohy do

hadrů, aby se chránili před omrznutím a před ostrými hranami ledu. Breca, starý veterán mezi pěšími vojáky, se mnou na cestě smlouval, žebral po mně a nakonec mne i zastrašoval, aby ze mne dostal moje holínky. A přestože jsem se zpočátku zlobil, když jsem viděl toho chlapce, kterému ony holínky dal, když jsem viděl puchýře na jeho nohách a černou barvu kolem jeho kotníků, jeho krev zářící skrze hadry na té nemilosrdné cestě, jeho vyhrožování nebylo zapotřebí.

První noc jsme strávili pochodováním. Breca mi holínky vrátil příštího rána. Odvrátil oči, řekl mi, že chlapec je už nepotřebuje, že nyní odpočívá s Humou. Breca se opět přidal ke svému oddílu a pan Heros, sice v nepohodlí, ale alespoň v bezpečí na svém koni, mi řekl: „Viděl jsem temnou stránku války, muži umírají, hoši umírají, pokládajíce své životy za spravedlnost a za vyšší věci." Bylo to téměř jako napsaná řeč, jasně řeč, kterou si musel již připravit pro tento okamžik jakožto slib našemu otci, něco, co zavánělo Písní o Humovi, na uklidnění a povzbuzení svého zbrojnoše, syna padlého druha. Jako bych já neměl ponětí o tom, že muži umírají, že umírají chlapci. Věděl jsem svoje z léček, které nás týden pronásledovaly. Breca, vedle jiných, začal tvrdit, že jsme řídili svůj pochod podle přepadení ze zálohy. Že kdykoliv jsme byli vypozorováni a napadeni, tak se rytíři znovu ujistili, že míříme správným směrem.

Co se týče drakoniánů, Bayarde, nebojuj na turnajích. Možná, že Dračí Velmistři předvádějí eleganci, dobré vystupování, ale válka nemá s Instrukcí co do činění, se vznešeným tancem výzvy k boji a zdvořilosti. Často se stává, že pěšák na konci oddílu klesne, ostnatý šíp čnějící z jeho zad, a z blízkého lesa je slyšet křik nesouhlasu a někdy syčení. Opravdu, nemají zimu v lásce, jejich krev houstne a jejich pohyby se zpomalují. Ale jsou mezi nimi lidské bytosti, a dokonce i drakoniáni dokážou takové počasí přežít. Jsou zabaleni v kožešinách, které se ani nenamáhají vyvěšovat, nasolovat či valchovat, a vědí, že my také zimu v lásce nemáme.

Dva dny od věže na nás naposledy udeřili útokem ze zálohy, kdy vystřelili smršť šípů od stojanu s naskládanými poleny. Šípy ale nedoletěly až k nám. Viděli jsme nepřátele Skrze mžení, sníh a holé větve. V některých z nich se dali rozeznal lidé a oni všichni se pohybovali jako zjevení nebo stíny. Několik z našich lukostřelců opětovalo palbu, avšak jejich šípy též nedoletěly až na cíl, což bylo to, co dračí vojáci chtěli, neboť jejich vlastní zásoby byly skutečně nevyčerpatelné.

Jeden z nich zavolal: „Pěšáci! Naslouchejte hlasu dračích armád!" Ano, bylo to melodramatické, ale účinné, napříč mlhou a mrtvou zemí. Naši lučištníci přestali pálit, vrhajíce jeden na druhého nervózně rychlé pohledy.

„Pěšáci!" zakřičel znovu muž. „Jak se vám líbí dělat obětní beránky rytířům?" Byl to starý trik, rozsévat rozkol v řadovém vojsku, a vskutku někteří z rytířů — pan Derek, pan Alfred, náš pan Heros — byli pohoršeni. Heros sahal ke mně dozadu pro svůj meč, Derek se chystal zaútočit na stojan s poleny, třeba sám, kdyby to bylo nezbytné. Sturm a jeho podivný společník povstávali ve svých mokrých sedlech, až do chvíle, kdy Brecův zvučný hlas utišil odvahu a reptání v oddíle.

„Předpokládám, že bych to mohl lépe vysvětlit tadyhle."

„Možná, že bys mohl," křičel na něj dračí voják v odpověď, „ale odpověz mi jedno: viděl jsi někdy mrtvého Solamnijského rytíře?"

Bylo to, jako by se oči celého světa přesunuly na něco jiného. Věděli jsme, že to byla lež, podlé mrzké obvinění, jak by řekl Heros, a já jsem myslel na našeho otce, vracejícího se na svém štítu. Myslel jsem na staletí od Pohromy, na Instrukci, Ledňáčka, Korunu, Meč a Růži. Myslel jsem na oběti. Ale to vše po takovéto otázce nic neznamenalo, rozumíš tomu? Neboť to byla Brecova odpověď, ne Sturmova, Herosova Či Derekova, kterou jsme očekávali, museli očekávat.

V místnosti je cítit olej. Moje ošetřovatelka rozsvítila lampu, aby mohla pokračovat ve psaní. To je špatné pro její oči, můj drahý. Oči klamou dost i tak, jak to je. Budeme v tom pokračovat ráno.

Kapitola druhá

BYLA TO BRECOVA ODPOVĚĎ, KTEROU JSME očekávali, tam na cestě k věži, s krajinou bílou na bílém a mísící se se vzdálenou bělobou. Pouze tenké tmavé linie stromů a tvary mezi nimi nám dávaly nějakou představu o vzdálenosti, o měřítku. A odpověď, i když nebyla přesně dle pravidel rytířství, žádné *pane můj* nebo nějaká elegantní výzva k souboji, nemohla vyvolat připomínky ze strany těch nejpřísnějších rytířů — koneckonců, on nebyl jedním z meh, a konečně, pěšáci naslouchali a aplaudovali, zády otočeni proti zvedajícímu se větru.

„Každý mrtvý Solamnijský rytíř, kterého jsem viděl," křičel Breca, „měl kolem sebe na tucet vašich ještěrčích chlapců. Našli jsme je kolem těl, všichni byli jako sochy trpaslíků na zahrádce."

Pěšáci se smáli, ale většina rytířů seděla neklidně na svých neklidných koních, kteří hrabali nohama a frkali, jako by vkročili do země leopardů. Sturm a pan Alfred se usmívali. Sturm ale cestoval se zvláštními a nepříjemnými pronárody — vždyť on, koneckonců sloužil s trpaslíky.

Ale co dokonce i Sturm s panem Alfredem věděli, to věděla většina z nich a především Breca, bylo to, že dračí voják ještě s Brecou neskončil, že tento útok byl tak prudký a tak smrtící, jako by se udal pomocí luku a šípu, anebo pomocí těch strašných zahnutých mečů, které stále vidím ve spánku, až do chvíle, nežli přijde vítaná temnota rána. Srdce bitvy bylo totiž v sázce předtím, než vylétly šípy — předtím než za-řinčely meče, alespoň v očích rytířů, kteří měli na mysli pojmy jako jsou duch a morálka. Mysleli na vysokou hru, která nezačne, když je sebrána první figura, ani ne, když se pohne první pěšák, ale když hráči usedají před šachovnici.

Breca, na druhé straně, byl mimo zájem o strategii a morálku, byl v bezpečí pro tuto chvíli v jiném světě, jehož jsem se stal svědkem v týdnech, které následovaly, na věži a při čekání. Byl bojovník s mečem, každý útok pro něj byl stejný. Útok se měl buďto odklonit, anebo odrazit — pokud si měl stále říkat šermíř. Sníh se mu usadil na přilbě, až jsem se bál, že ho brzy zakryje, že ho úplně zakryje veřejně, před jeho nepřáteli, a pak že pokryje nás všechny — pěší, na koních, na mulách — až to, co zůstane, bude politováníhodná skupinka, bloudící v zemi nepřítele.

Dračí voják ještě jednou zavolal z lesa: „Nejsi dostatečně k hrdinství ustrojen, pěšáku. Dokonce až odsud vidím díry ve tvém brnění. Rozeznávám místa, kde je tvůj hrudní pancíř pomačkaný a k ničemu, kde by můj meč způsobil největší zkázu.

Tvé nohy jsou pravděpodobně omotané v hadrech, i když sníh je natolik hojný, že se to nedá zjistit s určitostí. Ale domnívám se, že takovou nádhernou výstrojí vybavují rytíři své pěšáky."

A vrátil se mezi tlusté kmeny a větve stromů, takže pravděpodobně Brecovu odpověď neslyšel. My jsme ji ale každopádně slyšeli, slyšeli ji pěšáci, odpověď, která mi stále zněla v uších svým příkrým a zuřivým požehnáním, když jsme se blížili k branám věže: „Myslíš si, že se vystrojujeme, když jdeme porážet prasata?"

Uvnitř bran věže, poté co jsem zaznamenal, jak dech koní a jejich pára zamlžují vzduch, ale ne tak hustě, jak sníh zamlžil vzduch venku. Co si pamatuji ponejvíce, byl můj pocit úlevy. Pochopitelně jsme se měli později dozvědět o nedostatcích, o tom, že za dobu svého trvání beze změn a údržby se stala věž neschopnou obrany, ale v té chvíli se její zdi zdály vysoké, celá pevnost nedobytná. Dovedu si představit, Bayarde, že jsi slyšel příběhy a že když jsi je slyšel, tak jsi měl svoji vlastní představu o zdech, představoval sis je živěji než ty, které bych mohl popsat já, včetně jejich jednotlivých kamenů, malty a těsně uspořádaných kamenických výtvorů, ve kterých není pro maltu místa. Možná, že tvé zdi jsou dostatečně přesné, stejně skutečné jako ty, co jsem viděl já, protože já jsem nevěděl více o pevnostech a o tom, jak se staví, než jsem věděl o zpěvu ptáků.

Nyní bojujeme z obranné pozice, myslel jsem si. Nyní máme v boji výhodu. Ale nejen to, bojujeme v teple na závětrné straně zdí. To teplo, ten přepych byly tehdy nejdůležitější, a komory, do kterých jsme byli s Herosem zavedeni, které byly vlhké a ve kterých byl průvan jako ve staré podkrovní světnici, byly palácem, byly více nežli dostačující. Jsem nyní v nemocnici rozmazlován, neboť je zde oheň a jsou zde záclony. Záclony, které mohou být, co se týče mé schopnosti je popsat, třeba z rozpáraného pytle, z prosté pytloviny. Nicméně vykonávají to, co se od záclon očekávalo v dobách, než jsme shledali vhodným je vyšívat a zdobit.

Kdyby Heros věděl, co jsem si myslel, řekl by, že přemýšlím jako pěšák. Měl by pravdu, neboť mluvili, když jsem šel pečovat o koně. Většinou byli zabaleni v dekách a stáli, seděli nebo leželi kolem navršených ohňů, které ozařovaly tmavé dvory uvnitř pevnosti. Někteří jiní, z řad starých veteránů, dřepěli v kruhu kolem Brecy, který seděl na své přilbě, kterému poté, co jako by utvořil kalíšek ze svých neobvykle rudých rukou, když si zapaloval dýmku, žár vystupoval z hlavičky jeho dýmky a rozšiřoval po jeho tváři světlo zároveň posvátné i prudké.

Kývl jsem na Brecu a oplátkou jsem obdržel kývnutí od něj, když mne rozeznal v temnotách. Měl to, co Heros nazýval *zakořeněnou zdvořilostí ke svým představeným*, což byla vlastnost, což si jistě dovedeš představit, ne tak běžná mezi pěšáky, ale vlastnost, kterou byli pobízeni získat a pěstovat. Přesto ale jsem si rád myslel — a stále si myslím — že jeho počáteční zdvořilost ke mně byla něco více, měla nějaký důvod, něco znamenala. Koneckonců, pamatoval si na holínky na cestě k věži, a třebas v mysli tohoto vojáka, mysli navyklé na boj o přežití a nezbytnosti, znamenala drobná gesta slušnosti více než můj kůň a pečlivě propracované brnění. Na druhé straně ale mě třeba jen považoval za pošetilce, nebo ke mně pociťoval lítost, vzhledem k mému mládí, nebo si myslel tyto věci všechny, a ve svém smýšlení se nemý-

lil.

Jeho tvář nad dýmkou planula jako signální oheň, nebo to mohlo být i od světla odráženého na něj od jeho posluchačstva. Bylo tam okolo něj totiž dvacet nebo třicet mužů, někteří z nich byli stejného věku jako pan Alfred, jiní téměř tak mladí jako já, ale většina byla mezi tím — jak už jsem řekl, byli veteráni. Všichni byli jako děti v přítomnosti vypravěče pohádek, ale místo očekávání příběhů o skvělých činech a kouzlech, které jsme slýchali a ty stále slýcháš v prostorných dvorech v Solamnii, oni se tázali a všechny jejich otázky se daly shrnout do jediné: Jaké šance na udržení této pevnosti máme?

Též je ani nerozmazloval, neujišťoval, jak to dělají vypravěči pohádek u maminky — takže si přeješ skřítky, mladý pane? Tak uslyšíš o skřítcích. Nic z toho pro pěšáky. Breca byl čestný, nebo předstíral čestnost způsobem, který se blížil pravdě více nežli upřímná čestnost, která někdy umožňuje vznik nečestných představ.

„Myslím si," řekl, „že tuto věž navrhl kentaur. Myslím, že tak učinil po oslavách vítězství, a to z toho důvodu, že z budovy spíše mluví víno nežli taktika. V pevnosti jsem napočítal čtyři brány, což je o tři více, nežli je potřeba, a o čtyři více, než kolik z nich se mi líbí, nyní, když jsme se již dostali dovnitř.

A co je ještě horšího než čtyři brány, říkám vám, jsou čtyři široké brány, kde by mohlo cválat vedle sebe půl tuctu kentaurů. Dračím armádám nevadí, když přicházejí o svoje muže, a dokonce se zdá, že tomu, že ztrácejí drakoniány, dávají přednost, vidouce, jak mnoho jich mají. — A co více, jsou schopni poslat draky nebo nějaké strašné stvůry přímo skrze naše dveře." Posadil se pohodlně, kouř se od něj vinul jako sníh nebo jako mlha, jako pára od koní, kolem jeho ohromné hrubé hlavy. Pěšáci čekali, ne na rychlou a snadnou odpověď, či snad povzbuzující řeč, která by jim řekla, že přes všechny tyto věci vyhrajeme, a to svou taktikou a odvahou, že jeden muž ve službě Solamnie by mohl porazit tucet drakoniánů. Čekali na jeho úsudek o zdech, které nejsou zrovna z nejlepšího materiálu anebo nejlepší konstrukce. „Nejsem kameník ani sázkař — " toto jeho poslední prohlášení vyvolalo u vojáků smích — „ale kdybych byl, tak bych se vsadil, že nějaký tlustý muž, zdravě klusající, by mohl způsobit strukturální poškození této mohutné pevnosti."

Následoval další smích a já jsem přistoupil ke skupině blíže, kartáč na hřebelcování koní v ruce, na koně zapomenuv. Jestliže to, co říkal, byla skutečně pravda — a já jsem neměl důvod o něm pochybovat — tak jsme byli zahnáni do rohu, zatlačeni do chatrného a zranitelného místa, kde zdi nestály mezi námi a dračími armádami, ale mezi námi a naším vlastním únikem. A pěšáci tu seděli a spřádali historky.

„Podívej se kolem sebe," reptal Breca, když smích znovu odumřel, zatímco někteří z mužů vzhlédli vzhůru, neklidně a pochybovačně, dívajíce se na růži vyšitou na mé kazajce, jako by to bylo nějaké prorocké znamení, pozorujíce mne, jako bych byl poslem z nějaké jiné planety.

„Podívejte se kolem sebe. Již brzy zde nebudete vidět vesele poletující ptáky. Novinky se zvláštním způsobem rozšiřují mezi zvířaty, a to ne jenom mezi zvířaty stejného druhu. Již brzy uvidíte, jak budou odcházet krysy. Koně mají ty stejné pudy, ale ti jsou uvázáni v konírně." Zběžně se na mne podíval, krátce se usmál a upřeně se podíval na svou dýmku. „Jediné, co nás tu drží, jsou rytíři, kteří si myslí,

že mohou ubránit toto místo pouze svou ctí. Čest je věc krásná a dobrá, ale kopí nezastaví, chlapci. To nejlepší, co může učinit, je to, že zanechá čistší ránu."

„Ale netrapte se, chlapci," uzavřel, dívaje se přímo na mne svýma velkýma šedýma očima, o kterých lidové příběhy vyprávějí, že jsou znakem buďto dobrého střelce, anebo šílence, teď nevím kterého z těch dvou.

Nebylo to nic utěšujícího, slyšet takovouto filozofii před odebráním se do svých horních komnat, kde byly meče a brnění, které vyžadovaly leštění, víno a teplejší krb, a kde pravda byla reptána pod tebou, špatně slyšitelná kvůli praskání ohně, jako duch v konírnách kasáren.

Střelec, říká ošetřovatelka. Šedé oči střelce. Pak tedy zelená barva znamenala šílence nebo básníka?

Místo legend o očích mi dovol, abych hovořil o jednotvárnosti, nebo snad nudě čekání na bitvu. Není to žádná rychlá záležitost, žádná krátká mezera mezi bleskem a hromem, ale dlouhé čekání, během kterého se hrudní pancíř a meč lesknou bez užitku, během kterého trápíte koně hřebelcováním do hladkého a zdravého lesku, během kterého pozorujete oblohu a hloubáte o zázracích. Není to doba na to, aby byl člověk nechápavý, tohleto čekání na bitvu, ale je to doba, ve které se plní úkoly, doba otřepaných povinností, až do té chvíle, kdy se povinnosti začnou vykonávat bezděčně a kdy se vrátíte výhradně ke svým myšlenkám.

Ale dokonce i mezi hloubavými a obrazotvornými myšlenkami byla velká nebezpečí. Koneckonců, drahý bratře, byl zde přibližující se nepřítel, nepřítel zvětšující se svou nepřítomností. Dračí armády se zvětšovaly, jejich krutosti se zhoršovaly, zatímco jsme čekali a představovali si. Skrz oddíly prošel příběh, že vraždění obyvatel Plání bylo dokonce ještě strašnější, než nám bylo hlášeno zpočátku, že drakoniáni našli způsob, schovaný někde v hlubokých, temných úkrytech lidové tradice a složité magie, jak způsobit, že ženy z Plání budou plodit drakoniánský potěr — vytrvalejší při námaze, rychle dospívající a schopný vydržet extrémní počasí — a že tyto děti vyrůstaly na Pláních, zprvu jedly z toho mála potravin, co země nabízela, potom se obrátily proti sobě navzájem v zuřivosti jako žraloci, až přežili pouze ti největší a nejodvážnější z jejich plemene. Ti, co přežili, měli být vyzbrojeni černým lukem a strašlivě zahnutým nožem, který měli mít u sebe po míle sněhu, na cestě k Věži Nejvyššího kněze.

Navíc k válečným zvěstem, noční můře blíže domova, druhou noc ve věži přestalo téci víno, v místech, kde byli ubytováni rytíři, a my jsme se obrátili k vodě a ke kobylímu mléku vědouce, že toto taky v dlouhých týdnech vyschne. Měli jsme štěstí, že bylo chladno, neboť jídlo se tak snadno nezkazilo, ale dokonce i to nejmladší oko mohlo přelétnout přes zásoby ve špižírnách a vidět, že tam bylo dnes méně, že bude méně zítra. Brzy to budou suchary, pražená kukuřice. Potom koně, a někteří ze starších pěšáků hovořili ironicky o krysách, za předpokladu, že budou natolik hloupé, aby byly stále zde, až přijde jejich čas.

Takže jsi svůj čas trávil jinými myšlenkami, jinými snahami. Pěšáci sázeli, vyměňujíce si mince nad onou zvláštní, mnohostrannou kostkou z východu. Nikdo nehrál proti Sturmovu příteli, šotkovi, který se dychtivě snažil hrát každou hru, stál na špičkách a pokukoval přes ramena nahrbených pěšáků. Jednou dokonce šplhal po

zádech jednoho dosti vysokého lukostřelce, aby mohl lépe vidět, co se děje, jenom aby byl setřesen, tak jako pes ze sebe setřásá vodu. Při této příležitosti jsem se zeptal Brecy, jestli by to vadilo, kdyby nechal toho malého chlapíka hrát, a on mi řekl, že se ještě musím naučit, jaký je rozdíl mezi opovržením a respektem. Řekl mi, že soucit se šotkem vede ke zničení štěstěny, nebo nějaké takové venkovské přísloví, kterému jsem se posmíval až do pozdější doby téže noci, když jsem prohrál značnou sumu peněz při hře s tímto malým stvořením, ve snaze uhodnout, pod kterou ze tří skořápek z vlašského ořechu umístil kousek z uschlé kukuřice.

Vskutku, nebyl jsem žádný hazardní hráč, ale byl jsem přitahován šotkem, pocitem dětství a hry, pocitem, že se cítil rozptýlený ve své pravé činnosti, přípravami na obléhání. Připomenulo mi to, jak se věci se mnou měly před deseti lety, když mi bylo šest a odložil jsem dětské záležitosti ve prospěch služby Solamnii. Možná, že tyto vzpomínky mi prohrály dokonce ještě více peněz v kostkách, neboť jsem šotka ke hře vyzýval často, ve snaze zjistit, zdali ho lituji, nebo mu závidím.

Další cizokrajní lidé byli více zdrženliví, dodržujíce zvyky svého lidu. Trpaslík čekal netrpělivě na bitvu, často se zastavoval u opevnění, zahalen v oceli, v kožešinách a v zasmušilém tichu, mávaje svojí zle vypadající sekerou a zíraje do dálky, přes prostor plný sněhu, snaže se zahlédnout draky, armády, pohyb. Neměl jsem moc toho, co bych mu řekl, a měl jsem podezření, že tomu dával přednost tak, jak to bylo.

Ani jsem neměl moc co říci elfí dívce, exotické, zdrženlivé a trošku zastrašující v jejím lesknoucím se a ponejvíce neženském brnění. Zlaté vlasy, zelené oči — legenda, že jejich ženy jsou krásnější než naše, nemůže být dokázána ani vyvrácena jedním příkladem, jednou ženou, ale kdyby tomu tak bylo, je bez pochyb, že elfové by ke srovnávání poslali tuhletu.

Ale na rozdíl od mnoha dívek naší země, které pózují, hihňají se, nosí věnce a rukavice svému vyvolenému rytíři, kterémukoliv chlapci na cestě směřující k tomu stát se rytířem, tato Laurana nebyla uchvácena svou vlastní krásou. Vskutku se zdálo, že zapomněla, nebo již zapomínala takovéto věci, pohroužená v myšlenkách, v příbězích o kopinících a o zuřivé bitvě, jejíž podobu jsem neznal, ať jsem si ji představoval, jak jsem mohl, a i když jsem ji tolik očekával. A promiň mi, laskavá dámo, která zapisuješ má slova mému vzdálenému bratrovi, ale nyní se zdá, že kytky a šátečky, obtížná péče o vlasy, střih šatů na ramenou — zdá se, že tyto věci jsou nyní vzdálené, ty nic neznamenající kroky tance, který jsem již dávno opustil, nejsa již schopen vidět svoji partnerku. Důležitější nyní je vzpomínka na elfí dívku, klečící a třpytící se možná ne tak jasně, jak si já pamatuji, ale tak jasně, jak jsem ji viděl v tom čase, nad kopími, která přivezla na obranu věže, nabízejíc, že nás naučí, jak je používat, kdybychom jenom nebyli tak zatvrzelí, přísní, opovržliví a omámení a neodmítli její výuku.

Neboť kopí byla velkým tajemstvím, zatímco jsme čekali, co by Breca mohl nazvat esem v rukávě, či přidělaným kouskem olova, který slouží jako tečka na hrací kostce. Ale na rozdíl od takto padělané kostky, ona kopí se zdála větší a těžší než byla, ležíce na dvoře pevnosti — větší a těžší kvůli legendám kolem nich. Neboť si vzpomínám na *Píseň o Humovi, že on uchopil dračí kopí, uchopil příběh*, a ten pří-

běh, ať byl jakýkoliv, ležel někde na každé z těch zbraní, takže si můžete představit, že občas zářily světlem, kterého nelze dosáhnout leštěním nebo triky způsobenými odráženým sluncem nebo měsíčním svitem.

Já jsem ale vyrůstal mezi legendami, a přestože jsem musel obdivovat řemeslnou zručnost, s jakou byla kopí zhotovena, několik z nich jsem třímal ve svých rukou v oněch dlouhých dnech čekání, jako většina z našich pověřených rytířů jsem věřil, že toto světlo, toto kouzlo byla hra přání a snů nad výbornou, ale nakonec přece jen obyčejnou zbraní. A v toto věře, odmítl jsem poučení ze strany elfa a ženy v jedné osobě, jak kopí používat.

Místo instrukcím jsem naslouchal smíchu hazardních hráčů a písním, písním, které jestliže nebyly vymyšleny tajně Brecou, byly vymyšleny v tajnosti někým mu hodně podobným.

Ach, kde se drolí severní zeď,
Dodejme maltu a cihly,
Nakládejme vápenec na vápenec,
Pokládaný s nadějí a za ran holí.

A kdekoliv nás vápenec zklame,
A malta s cihlami povolí,
Nakupme pěšáka na pěšáka,
Který se nakupí s nadějí na žold.

Naslouchal jsem řečem o vysoké politice, spekulacím Herose a bručení pěšáků. Něco se již určitě dělo a Heros to popisoval jako hořký tanec měsíců, Derek couval a Sturm dorůstal, moc plynula jako světlo, od jednoho muže k druhému.

Heros nebyl příznivcem ani jedné ze dvou klik: obě byly, jak by on řekl, příliš nestálé. Byl tu Sturm, na vzestupu, kdysi cti zbavený, kdysi společník trpaslíků, šotků a elfů, ten potulný mág s očima jako přesýpací hodiny, o kterém se nedalo říci, že by mu někdo věřil, či snad úplně nevěřil. Mohla cesta zpět ke cti spočívat ve společnosti takto slátané skupiny? Heros neměl na tuto otázku odpověď, a bez určitých odpovědí bylo jeho přirozeností, že něco neschvaloval.

Derek, na druhé straně, přestal být jednou z možností s brněním až příliš zářivým od přílišného leštění, po příliš dlouhou dobu, s očima příliš lesknoucíma se od něčeho, co rozčiluje více nežli víno či horečka z přibližující se bitvy. Vzal si ke troubení roh a napodoboval Humu a po všechny noční hodiny byli pěšáci buzeni poplachem, vyzbrojováni a shromažďováni jenom proto, aby zjistili, že poplach byl vyvolán samým panem Derekem, který byl polekán něčím, co on považoval za nepřirozenou blízkost — nebo někdy nepřirozenou vzdálenost — červeného a stříbrného měsíce. A muži si hlasitě nestěžovali, ani nedělali příliš hlasité poznámky, když měl pan Derek na své přilbě jelení parohy, jakoby v upomínku na starý nebeský souboj mezi hrdinou a loveným. Rozhodl se hrát jak lovce, tak loveného.

Bylo to jedné noci, ne dlouho před jeho vyjetím vstříc neštěstí, o kterém jsi bez pochyby slyšel, kdy jsem byl opět jednou vzbuzen zvukem troubícího rohu. Ozbrojil

jsem se a ustavičně jsem si říkal: *Možná že tentokrát, možná že nebudu na věky zbytečně malovat čerta na zeď* a prošel jsem skrze dvůr, tiše a klidně, jako by se nic nestalo, zatímco pěšáci krčící se kolem ohně buďto spali, nebo pili, nebo hráli kostky, nebo se pitím a hraním kostek snažili uspat, to vše jako by tato noc byla bez hlesu a bezpečná jako kterákoliv jiná noc. A ze všech jediný Breca pozoroval cimbuří, kde se červeně a stříbrně rýsovala třpytící se postava, celá v oceli a paroží a troubila na osamělý roh.

Stál jsem vedle Brecy, který od opuštěné postavy vůbec neodtrhl oči, opíral se o jílec svého těžkého meče, vyžadujícího ovládání oběma rukama, pochechtával se suchým smíchem, ojedinělým, opuštěným jako zima kolem pevnosti, a vrhal na mne rychlé boční pohledy. Mumlal: „Tenhleten má na sobě sto smrtí. Dostala ho zima, led a čekání a v Instrukci není jediná věc, která by toto zakryla, takže nebudou dělat nic."

Ale když jsem se odvážil namítnout, že pan Derek možná ztratil některé ze svých schopností, ale že ti nejbrilantnější z generálů se často jevili bezradní v časech míru a čekání, Breca se mě zeptal, kde jsem si přečetl takové věci, neboť *toto jsem si musel někde přečíst.*

„Tento není jenom bezradný, ale je jenom úplně vyřízený," řekl. „Jsou totiž všichni bezradní, Koruna, Meč nebo Růže, a tenhleten by neměl dost rozumu k tomu, aby vylil čuránky z holínky, i kdyby návod, jak to udělat, byl napsaný na podpatku. A tenhleten," řekl, když potom udělal krátkou přestávku, aby si zapálil dýmku, s mečem stále vztyčeným pod loktem, s hrotem zabodnutým do země, „tenhleten je ten, kterého jistě vyberou k tomu, aby nás vedl."

A tak v časných dnech obléhání, před tím, než se pan Derek od nás úplně oddělil a vyjel vstříc smrti — a strašlivému zapomenutí, sestávajícího z pouhého života v legendách, jsme trávili svůj čas pozorováním cimbuří a ztenčujících se zásob potravin. Pátráním po kouři na obzoru a dáváním pozor, zdali v noci neuslyšíme zvuk rohu, či zda někde neuslyšíme během dne zvěsti, že někde, zapomenuté ve vnitřnostech pevnosti, leží něco, o co šotek zakopl během svých zvědavých toulek, něco, co by mohlo — v případě, že by bylo nutné se nějak vypořádat se zoufalstvím místa a času - změnit běh obléhání.

Je to unavující, Bayarde, snažit se vzpomenout si na to všechno, neboť si už začínám odvykat tomu, čemu jsem býval zvyklý, a sice zraku, a přestože by se zdálo, že vzpomínky na vidění by byly mnohem silněji vryty do myšlenek čerstvě oslepnuvšího; když ztratíš schopnost vidět, tak často ztratíš vzpomínky na to, co jsi viděl, neboť pohyb očí a mysli reziví a s nimi reziví myšlenky založené předtím, skrze tyto pohyby.

A co více, denní světlo určitě bledne, noc se jistě blíží, neboť teplo, které se usazuje na římsu mého okna, nyní ochabuje a já cítím kouř a pálící se lůj, když obrátím tvář směrem do pokoje. Jsou zde některé věci, které by neměly být pronášeny v noci a mezi nimi jsou jízda pana Dereka a pohromy, které následovaly. Takže opět ráno, jestliže moje ošetřovatelka zůstane trpělivá — trpělivá a nepopiratelně laskavá — podrobně vylíčím tu nejtemnější část mé cesty.

Kapitola třetí

BYLY TO ZVĚSTI, KTERÉ MEZI NÁMI ZASE Jednou kolovaly, opět zvěsti o pohybu a bitvě, ale tentokrát se zdály odůvodněnějšími, neboť rytíři byli na cimbuří a ve svých komnatách mlčenliví. Bouře se zvedala pouze v poradní místnosti vysoko ve věži, kde Alfred, Derek a Sturm vedli válku slov a pozdvižených hlasů, příležitostně se dal zachytit křik nebo úlomek hovoru, když odumřel vítr a zvuk byl zanesen dolů na dvory a kasárna pevnosti.

Z debaty nad námi jsme nebyli schopni pochopit nic, ty hlučné hádky byly jako vzdálený křik dravých ptáků, ale bylo to jiné než za nocí troubícího rohu, náhlých příprav na falešné poplachy, neboť nyní jsme nic nedělali, pouze jsme čekali — žádné přípravy, žádné zvěsti o tom, co se děje, mimo to, že *něco se děje* — a neuvěřitelně tichou pevnost, jako by koně byli ztraceni v myšlenkách a jako by hmyz instinktivně opustil podvaly a hnojiště, jda Huma ví kam, někam do zimních temnot.

Druhé noci mne vzbudil Heros tím, že mnou zacloumal. Byl v plné zbroji, obkléknuv se sám, zatímco já jsem spal, jako by nebyl čas na vzbuzení panoše (nebo jak jsem pochopil později, jako by se nějakým způsobem tím, že se ustrojil sám, podílel na zvláštním pokání, učiniv tento úkon naposledy během noci probdělé na modlitbách, před ceremonií, ve které byl pasován na rytíře).

„Derek vyjíždí ven," řekl otevřeně, vyhýbaje se mi očima, když se moje myšlenky opět probudily ze spánku, tvoříce se znovu opět z vlhkých stěn a vlhkého chladna komory, právě tam, kde jsem se vzbudil, mysle si zpočátku, že Heros ohlašoval ústup, kapitulaci, opuštění pevnosti, posléze si uvědomuje, že to nebylo nic z toho, a přitom to bylo všechno z toho naráz — že právě měl začít útok příliš ohromný na to, aby byl považován za neuvážený a příliš pošetilý na to, aby byl hrdinský, a že na dvorek pevnosti se seřazovali pěšáci.

Nedalo se nic říci, nedalo se na nic zeptat s výjimkou: „A ty?"

Jeho oči se mi stále vyhýbaly. „Sturm to cítí tak, že obrana pevnosti zůstává obranou Palantasu. Souhlasím se Sturmem."

Ale žádný souhlas, myslel jsem si. *Nic více nežli pouhé promyšlené přežití, jestliže ne trvalé přežití, pak tedy ty týdny, dny, nebo dokonce hodiny, které nám dá to, že zůstaneme vzadu. Proto ses ustrojil bez pomoci zbrojnoše a bez ceremonie. Proto jsi rád, že místnost je temná, pane Herosi, Solamnijský rytíři Meče*. Nebylo v tom ale žádné obviňování, Bayarde, žádné obviňování s výjimkou staré a uctívané pošetilosti, která způsobovala, že se muž styděl dýchat, když jeho druh už nedýchal, s obviňováním, kterého se nedalo zbavit. Byl jsem hrdý na pana Herose, že byl schopen pociťovat onen stud, byl jsem hrdý na to, že takováto pošetilost byla jak stará, tak i uctívaná.

Z okna chodby vypadali rytíři zmenšeně, křehcí ve svém brnění a se svými meči a kopími. Když se shromáždili, podupávali, aby vytřásli chlad ze svých nohou, a utvořili řadu za rytíři na koních. Byl jsem schopen rozeznat Brecu v nejpřednějším oddíle, převyšujícího o hlavu všechny kolem něj, a myslím, že jednou vzhlédl rychle k oknu, u kterého jsem stál, přičemž odhodlanost jeho očí byla patrná dokonce i ze vzdálenosti, dokonce i skrze stíny vržené zdí a temný ranní vzduch.

A možná, že to bylo kvůli tmě, že jsem na jeho tváři nevidě žádný výraz, ale je zde jeden výraz, na který si vzpomínám který jsem si představoval v této stálé a hluboké temnotě, ze které k tobě hovořím.

Neboť pokud by mohl být výraz jednotvárný, nevýrazný, prost strachu, děsu a konečně naděje, obsahující pokud vůbec něco, tedy pouze určitý druh odevzdanosti a odhodlání, toto byl Brecův výraz a to byl výraz jeho druhů, říkající (pokud vůbec takováto prázdnota, nicota může říci cokoliv), *Toto není tak špatné, jak jsem si to představoval, ale je to horší, než jsem očekával*, a nic více nežli toto, tehdy, když se otevřely ty k záhubě odsouzené brány — právě ty brány, které on nazýval neudržitelnými necelý týden před tím, než vypochodoval do plání a husté tmy.

A pak to bylo opět čekání, ono čekání, jenž nezaznamenává žádný kronikář při líčení této nebo kterékoli bitvy. Slyšel jsi zajisté, jak nám byla doručena zpráva o Derekově porážce, o zabalených tělech položených na koních s červenýma očima a o jemných výhružkách Dračího Velmistra. O rytířích — tak ovládaných Instrukcí, že nechali nepřítele mluvit, nechali ho, aby se jim posmíval, až do té doby než jeden z nás (byla to ta elfí dívka), neovládaná nějakou starou a ubývající rytířskostí, ale něčím hlubším a starodávnějším — pudem sebezáchovy, zvýrazněným hněvem — ho zranila dobře mířeným zeleným šípem. O naslouchání ptákům, kteří zpívali v noci svoje písně o bolestné ztrátě někoho blízkého, jejichž písně byly snad o Herosovi a Sturmovi.

A znovu to bylo to čekání, než zaútočili a prolomili zdi.

A jak ti mohu vypsat, Bayarde, jaké to bylo, když čekání skončilo. Drakoniáni útočili z místa mimo dohled přibývajíce na velikosti a na počtu, když celé nule cesty ze svého tábora až k úpatí zdí, zaplňovali vyhýbajíce jako raci z cesty našim šípům. Spěchali skrze déšť oleje a smůly, který jsme na ně dolů poslali, svírajíce zdi s divokým přisáním se k nim svýma rukama, vylézali nahoru jako chameleóni, jako mloci, (neboť někteří z nich byli pokryti smůlou, pálíce se, zatímco lezli nahoru) nahoru k hřebenu cimbuří, kde zvuk kovu o kov, kovu o živé maso se ozýval kolem mne a zaháněl myšlenky.

Nezastavíš se, abys přemýšlel o prolévání krve v zlobě. Všechen ten výcvik v ovládání meče, v taktickém boji a dokonce přísaha udatnosti a stálosti se rovná ničemu, jak ti Instrukce řekne, žádný z těchto okázalých slibů, jak žít svůj život, takže smrt tvého nepřítele se stane zaslouženou tvým životem, neboť kdo či jak dlouho bude život trvat, poté, co tvůj nepřítel — nebo dokonce poslední z nepřátel — padl. Celá ta příprava vedla jen k překvapivému výpadu meče a malému odporu na straně brnění, kůže, chrupavky a konečně i kosti, proti tomuto výpadu, když ti trénink napoví: *Domnívám se, že tento je mrtev, a kde je ten další, nejbližší.* Jakoby v chodbičce snů se vedle tebe ozývá hlas trpaslíka: *Tas svůj meč, synu, nežli ztvrdne v kámen,* a další před tebou lezoucí ozbrojený po žebříku, který potom přepadává přes hradbu, ocelová vrata se hroutí pod rychlým úderem trpaslíkova kladiva a myšlenky se na chvíli ujasní, aby se objevili další tři z nich, skrčení v jednom šiku na cimbuří, jejich malá červená očka mihotající se za chuchvalci pokřivených zbraní, jako nějací strašliví kanci, které si máte pamatovat, ale nemůžete. Tak nechej své myšlenky myšlenkami a zkus znovu meč dva z nich padají a dva z nich jsou rozdupáváni zá-

plavou rytířů, která tě výměnou nese jako zavazadlo nebo padlého druha, dolů po schodech z cimbuří tak rychle, že na okamžik cítíte, že padáte, ujišťuje sám sebe, že tak tomu nemůže být. Pád by se odehrával mnohem pomaleji, ale zase na druhé straně, když dojde k tomu poslednímu pádu, kdo tu může říci, jakým způsobem se bude čas hroutit, nebo jak mysl zastaví zlomek let, snažíc se vše si zapamatovat, ale pak opět na svých nohách a podepřen svým vlastním tělem, vidíš dveře věže a uvnitř tu zářící elfí dívku a ty si myslíš: *Takže toto je smrt, která znamená více, nežli jsem očekával, ale vše, co jsem si představoval.* Pak jsi uvnitř věže s posledním z nich, těžká vrata se za tebou zavírají a zvuk závory na závoru je pevně uzavírá.

Ne, není to vůbec pěkné psát — a buď také ujištěn, není pěkné o tom vypravovat. Ale je toho více a brzy budu mluvit pouze ze vzpomínek na zvuky a pověsti. Brzy bude můj příběh pokračovat bez očí a ošklivost pomine. Vydrž to se mnou, moje drahá, starajíc se o mne onu poslední hodinu vyprávění.

Kouzlo věže bylo naposledy zapečetěno a tu jsem poprvé poznal, co bylo to, co šotek objevil v hluboké komoře. Ne větší nežli holubice, nežli srdce dítěte, koule planula světlem a bělostí převyšující zář sluneční, dopadající na sníh, po kterém jsme jeli dnem i nocí, který jsme sledovali ze zdí za naše čekání. — A zdálo se to vhodné, že před temnotou by se měly všechny věci ještě jednou rozplynout do bila, jak nás elfí dívka Laurana začala instruovat, tiše a naléhavě, v onom posledním tanci, který nám měl být prospěšný, ale který jsme se neučili, neboť jsme na to byli příliš tvrdohlaví a vznešení. Kopí, překvapivě lehká, jsme drželi na pozdrav, v onom vznešeném absurdním vzdání pocty věci, o které jsme věděli, že se objeví, neboť jsme přes zdi dobře slyšeli ten breptající hrom těžkých křídel, dýchání, a přestože jsme nemohli odhadnout, skrze kterou zeď, skrze kterou štěrbinu to protáhne svoji starodávnou, protáhlou hlavu, věděli jsme, že se to blížilo.

A malba a kamení severní zdi se třásly a drobily a Laurana uchopila kouli (i když poté, co jsem se obrátil k severu, jsem ji už nikdy neměl vidět, zvedaje záštitu svého kopí k rameni, s jeho rukojetí bezpečné pod paží, která byla nyní silnější, když měla konečně, zdálo se, co dělat, po tom všem chladu, čekání a ztrátách Brecy a Herose, který nebyl mezi námi a jemuž bylo jako by nějakým způsobem odpuštěno pro jeho nepřítomnost a význam jeho nepřítomnosti) a na mne padl velký pocit uvolnění, ať už způsobený koulí samotnou, jak říkají legendy, nebo z okamžiku klidu mysli, kdy jsa zatlačen za všechny hranice odolností, můžeš říci: *Alespoň tu již více není toto, nic nezbývá, jenom krátká bolest a potom vše objímající mír*. Drželi jsme kopí v poctě, byl to ten solamnijský pozdrav, modlitba, aby naše životy byly od nynějška hodné braní životů, a znovu jsem přednesl modlitbu společně s ostatními, mysle na Herose, na Brecu, aby skrze celou tu pošetilost modlitby se jejich rány nějak staly čistšími.

Došlo ke zmatku, k drolení zdí na kousky, na chvíli ty bezvýrazné plazí oči planuly červení, která byla ve svém starém světle bez života, a já jsem myslel na Brecovy oči a na to, co říká básník o světle bludiček, a naráz bylo nepřekonatelné horko, jako by opět přišla Pohroma, potom úplná a trvající temnota.

A odtud, drahý Bayarde a drahá ženo, jejíž trpělivost je dlouhá, jejíž trpělivost je oddaná, se to ke mně dostalo tak, jak se to dostalo k vám, šířením zpráv a zvěstí. O

tom, jak když jsme vzdávali poctu svými kopími, Sturm byl na cimbuří, vyměňuje svou smrt za náš čas v nemožném postavení, jak kopí Dračího Velmistra Kitiary projelo jeho tělem čistě a konečně jako výbuch slunce. Jak Laurana hovořila s Dračím Velmistrem Kitiarou o jeho pozůstatcích s pevností, obyvateli, s celým Krynnem sledujícím nebo naslouchajícím, když celá budoucnost spočívala v jejích rukou.

A slyšel jsem, když mne přitáhli k oknu, přes obvazy bolest a ztrácejí se pach mého těla a těl jiných, že Sturmův pohřeb začal za—muselo to tak být—svitu slunce, slyšel jsem mnoho slov vyřčených nad jeho tělem, přitom mám stále ve vzpomínkách těchto několik posledních živých a těžce pochopitelných, jako zašifrovaný zpěv ptáků, který zase jednou slyším z oken nemocnice, říkajících:

Svobodný od doutnajících oblaků války
jak kdysi povstal v dětství
široký svět možný a jasný před ním
Pane Humo, vysvoboď ho.

Na pochodních hvězd
byla zakreslena neposkvrněná sláva dětství
z oné ukřivděné a ještě neotevřené země
Pane Humo, vysvoboď ho.

Pane Humo, vysvoboď nás všechny. A vysvoboď především tebe, můj milý bratře, neboť včera jsme já a moje ošetřovatelka krátce hovořili, hovořili tiše, o světě zůstávajícím po Sturmovi, Brecovi, Herosovi, po změně, která nastala u mých očí a s darem umožňujícím vidět proroctví, se mnou prošla seznam objasnění, popisujíc svět, jehož trvání je možné za cenu zoufalství, za cenu pachu spalujících se mrtvol, který se zdržuje pod bylinami, za cenu oceli a vůně květů a čistého ložního prádla, za cenu zářícího slunce, zmenšeného na pouhé teplo.

A uvnitř tohoto seznamu leží vypuzené armády Dračího Velmistra, jak matka říká *opět z naší země a z těch věcí, které jsme ctí vázáni bránit podle Instrukce a Zákona*, slyšel jsi o Takhisis zpátky v prázdnotě a jejím příběhu odvíjejícím se někde v temnu, o kterém mohu v mých temnotách pouze snít, v příběhu, který zůstává nepředstavitelným, neboť nejsem schopen vidět jeho konec. — O svobodě dělat, co chceme, o ukřivděné a ještě neopeřené zemi, která se stalá, jakou má být, s námi, vychovávajícími naše děti v blahobytu a míru, vybízejíce mladé muže ne ke studiu šermu, ale ke studiu moudrosti a dějin, studiu, týkajícímu se koneckonců jich samotných.

V tomto nachází ošetřovatelka útěchu a zároveň i povzbuzení. Poslední stránku píše, jsouc takto utěšena. — Ale já ti zcela jistě povím, Bayarde, který jsi bezpochyby znechucený svým bratrem a povídáním, zatímco tancuješ s mečem v našem domově. Určitě ti to řeknu, když ona studia započnou, když zase jednou opět začnou mladí muži studovat sebe samé, že tvůj výcvik, tvoje nezměrná horlivost, nezůstanou bez výsledku. Neboť až čas opět nastane, povstaneme opět do zbraní.

O SPISOVATELÍCH

Obyvatel ostrova Manhattan, **Harold Bakst**, je po dlouhou dobu milovníkem příběhů a pohádek. Jeho novela *Zvláštní plavba Kiana Námořníka*, zrovna jedna taková legenda o divných dobrodružstvích nezvyklé trojice mořských badatelů, byla vydána TSR v roce 1987.

Bruce, Rooney, psi, počítač a **Nancy Varian Berberick** bydlí ve sto třicet let starém domě, v němž byly dříve pohřební služby, ve městě Blairstownu ve státě New Jersey. Její novela *Elvishský klenot* byla vydána TSR v roce 1988. Jako by toho nebylo dost, její novela pro DRAGONLANCE™ byla vydána také v roce 1988.

To, že má rudé vlasy, nebyla jediná věc, která měla vliv na život **Tonye R. Carter** — mimoto se ještě narodila v roce, kdy Buzz Murdock odešel na „Cestu 66". Její první novela, *Červené písky*, byla publikována TSR v roce 1988.

Dezra Despain, narozená v Utahu, nyní bydlí v Indianopolis ve státě Indiána, kde těžce pracuje jako Supermáma a milující manželka, ale největší úspěchy má při praní prádla o sobotách. V současnosti pracuje na TSR dobrodružné knize her, umístěné ve světě Krynnu.

Laura Hickman žije ve sto let starém domě ve viktoriánském stylu, ve venkovské oblasti státu Wisconsin se svými třemi dětmi, dvanácti nádobami na cukroví a se svým miláčkem již z dětských let, Tracy Hickmanem. Napsala pro TSR několik dobrodružných modulů. Těší se ze společných obědů s Amazonkami od Ženevského jezera a ráda píše své milované příběhy z oblasti science-fiction.

Richard A. Knaak přispěl do každého z předchozích bestsellerů DRAGONLANCE *Příběhů*. Je rodákem ze Středozápadu. Je střední velikosti a průměrného vzhledu s jedním obočím průměrné délky jdoucím přes celé čelo. Na rozdíl od starých legend tvrdí, že toto není znakem toho, že by byl kouzelníkem nebo vlkodlakem. Fakt, že mnoho z jeho sousedů nosí velké množství šalvěje a stříbra na svých tělech, je pouhá shoda okolností. Napsal první DRAGONLANCE novelu, která byla publikována v roce 1988.

Kate Novak vyrůstala v Pittsburghu, kde obdržela hodnost bakaláře v chemii na místní universitě. Poté, co se vdala, laboratoři zanechala. Její manžel Jeff ji brání před hladověním, zatímco ona provozuje svou spisovatelskou kariéru. Její práce pro TSR zahrnují hry, knihy dobrodružných her a hrací moduly. Vede dívčí skaut a je hlučnou majitelkou kočky.

Nick O'Donohoe, který též napsal „Láska a pivo" a „Dračí let" pro DRAGONLANCE™ řadu *Příběhy*, píše novely plné tajemství, kde jako hlavní

postava vystupuje soukromý detektiv, neboli „soukromé očko" Nathan Philips.

Kevin D. Randle je jedním z těch mála lidí, kteří se kdy narodili v Cheyennu ve státě Wyoming. Po nějaké době strávené v armádě jako pilot helikoptéry navštěvoval universitu v Iowě, kde si vydělával na placem školného tím, že psal o UFO pro řadu publikací. Jeho tři vědeckofantastické novely doposud zahrnují *Kdysi, v době vraždy*, publikováno TSR. Taktéž píše dobrodružné novely, coby polovina Erica Helma, a doufá, že se bude moci přestěhovat do Las Vegas, kde je v zimě teplo a kde bude moci hrát hazardní hry.

Barbara a **Scott Siegelovi** tvoří šťastný manželský pár, který je autorem celkem třiceti knih z různých oblastí. Mimo svých knih jsou hrdí na to, že přispěli krátkým příběhem do každého svazku řady *Příběhů* DRAGONLANCE. Barbara a Scott žijí v New York City, kde pokračují v pátrání po restauraci, kde by měli krynnskou kuchyni.

První knihy, které **Paul B. Thompson** kdy četl, byly *Iliada* a *Pohádky tisíce a jedné noci*. Nikdy se z toho nedostal. Jeho první sci-fi novela Sundipper byla vydaná nakladatelstvím St. Martin‘s Press.

Margaret Weiss je polovinou tvůrčího týmu, který láskyplně vypiplával pro TSR do existence DRAGONLANCE trilogii *Kroniky*, trilogii *Legendy* a trilogii *Příběhy*. Těší se na období odpočinku a dalšího spisovatelského úsilí, po kterém, jestli k tomu ale vůbec kdy dojde, bude ona a Tracy Hickman znovu pokračovat na DRAGONLANCE sáze.

Skvělé práce **Michaela Williamse** se objevily ve všech šesti DRAGONLANCE novelách a ve dvou předchozích sbírkách *Příběhů*. Nově ženat, on a jeho manželka Terry žijí v Louisville. Též mají letní dům na Krynnu.

Dračí kopí — sága

PŘÍBĚHY

svazek 3

Margaret Weis & Tracy Hickman

Láska a válka

Z anglického originálu
TALES volume 3
Love and War
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1987
přeložila Dagmar Krafková
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2,
Brno, v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 384. publikaci v roce 1997
Vytiskla CENTA, spol. s r. o., odštěpný závod Brno
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 140 Kč

ISBN 80-7174-375-5